

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JAMES PATTERSON

EN KORKUTUCU ALEX
CROSS

**"IF THERE REALLY WERE HUMAN SUPERHEROES,
ALEX CROSS WOULD BE AT THE HEAD OF THE CLASS."**

—New York Times

CAT & MOUSE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

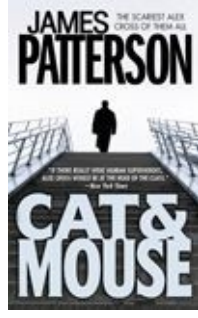
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Kedi ve Fare

James Patterson

Little, Brown and Company
New York Boston Londra

[Okumaya Başlayın](#)

[Pop Goes the Weasel'Önizlemesi in](#)

[Alex Cross, Run'ın Önizlemesi](#)

[Yazar Hakkında](#)

[James Patterson'ın İçindekiler](#)

[Haber Bültenleri](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

ABD Telif Hakkı Yasası 1976 uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınması anlamına gelir. Kitaptan materyal kullanmak istiyorsanız (inceleme amaçları dışında), permissions@hbgusa.com adresinden yayıncı iletişime geçerek önceden yazılı izin almanız gerekir. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Suzie ve Diamond Jack için

PROLOGUE

ÖRÜMCEK YAKALA

BÖLÜM 1

Washington, D.C.

ÇAPRAZ ev yirmi adım ötedeydi ve yakınlığı ve Gary Soneji'nin tüylerini diken diken ediyordu. Viktorya tarzındaydı, beyaz kiremitliydi ve son derece bakımlıydı. Soneji Beşinci Cadde'ye bakarken, gülümseme sanılabilecek bir alaycılıkla dişlerini yavaşça gösterdi. Bu mükemmeldi. Buraya Alex Cross ve ailesini öldürmeye gelmişti.

Gözleri yavaşça pencereden pencereye geziniyor, bembeyaz dantel perdelerden Cross'un güneşlikteki eski piyanosuna, çatıdaki yağmur oluğuna takılmış Batman ve Robin uçurtmasına kadar her şeyi görüyordu. *Damon'ın uçurtması*, diye düşündü.

İki kez Cross'un yaşlı büyükannesini alt kattaki pencerelerden birinin önünden geçerken gördü. Nana Mama'nın uzun ve amaçsız yaşamı yakında sona erecekti. Bu onu çok daha iyi hissettirdi. *Her anın tadını çıkar, dur ve gülleri kokla*, diye hatırlattı kendine Soneji. *Güllerin tadına bak, Alex Cross'un güllerini ye-çiçekleri, sapları ve dikenleri*.

Sonunda gölgede kalmaya dikkat ederek Beşinci Cadde boyunca ilerledi. Sonra evin ön tarafında nöbetçi gibi duran sık porsuk ve hor çiçeği çalılarının arasında kayboldu.

Mutfağın hemen dışındaki verandanın bir tarafında bulunan beyaz badanalı kiler kapısına doğru dikkatlice ilerledi. Usta bir asma kilit vardı ama kapıyı saniyeler içinde açtı.

Cross'un evinin içindeydi!

: *Kiler, onları toplayanlar için bir ipucuydu. Kiler binlerce kelimeye bedeldi. Binlerce adli fotoğrafa da.*

Çok yakın gelecekte olacak her şey için önemliydi. Haç cinayetleri!

Büyük pencereler yoktu ama Soneji ışıkları açarak işini şansa bırakmamaya karar verdi. Bir Maglite el feneri kullandı. Sadece etrafa bakmak, Cross ve ailesi hakkında birkaç şey daha öğrenmek, mümkünse nefretini körüklemek için.

Beklediği gibi kiler temiz bir süpürülmüştü. Cross'un aletleri mandallı bir Masonite tahta üzerine gelişigüzel dizilmişti. Lekeli bir Georgetown şapkası bir kancaya asılmıştı. Soneji onu kendi başına geçirdi. Dayanamadı.

Ellerini uzun ahşap bir masanın üzerine serilmiş katlanmış çamaşırların üzerinde gezdirdi. Kendini o lanetli aileye yakın hissediyordu artık. Onlardan her zamankinden daha çok nefret ediyordu. Yaşlı kadının sutyeninin hamaklarını yokladı. Çocuğun küçük Jockey iç çamaşırına dokundu. Kendini tam bir sürüngen gibi hissediyordu ve bu hoşuna gidiyordu.

Soneji küçük kırmızı bir ren geyiği kazağı aldı. Cross'un küçük kızı Jannie'ye uyacaktı. Kazağı yüzüne tuttu ve kızı koklamaya çalıştı. Jannie'nin öldürüleceğini tahmin ediyordu ve tek dileği Cross'un da bunu görebilmesiydi.

Yıpranmış eski bir kum torbasının yanındaki kancaya bağlı bir çift Everlast eldiven ve siyah Pony ayakkabı gördü. Bunlar Cross'un şu anda dokuz yaşında olması gereken oğlu Damon'a aitti. Gary Soneji çocuğun kalbini yumruklayarak sökeceğini düşündü.

Sonunda el fenerini kapattı ve karanlıkta tek başına oturdu. Bir zamanlar ünlü bir adam kaçırıcı ve katildi. Yine öyle olacaktı. Herkesin aklını başından alacak bir intikamla geri dönüyordu.

Ellerini kucağında kavuşturdu ve iç geçirdi. Ağını mükemmel bir şekilde örmüştü. Alex Cross yakında ölecekti ve sevdiği herkes de öyle.

BÖLÜM 2

Londra

Şu anda Avrupa'da terör estiren *katilin* adı *Bay Smith'ti*, ilk adı yoktu. Bu isim ona Boston basını tarafından verilmiş, polis de mecburen bu ismi tüm dünyaya yaymıştı. Bu ismi kabul etmişti, tıpkı çocukların ebeveynleri tarafından verilen ismi kabul ettikleri gibi, bu isim ne kadar iğrenç, rahatsız edici ya da pedestrian olursa olsun.

Bay Smith, olsun.

Aslında, isimlerle ilgili bir şeyi vardı. konuda takıntılıydı. Kurbanlarının isimleri hem aklına hem de kalbine kazınmıştı.

Her şeyden önce Isabella Calais vardı. Ardından Stephanie Michaela Apt, Ursula Davies, Robert Michael Neel ve daha niceleri geldi.

Sanki bir tarih sınavı ya da Trivial Pursuit'in tuhaf bir turu için ezberlenmiş gibi, tüm isimleri geriye ve ileriye doğru ezbere . Bilet buydu - bu dava *önemsiz* bir kovalamacaydı, değil mi?

Şimdiye kadar kimse anlamadı, kimse . Ne efsanevi FBI. Ne ünlü Interpol, ne Scotland Yard ne de cinayet işlediği şehirlerdeki yerel polis güçleri.

Hiç kimse, 22 Mart 1993'te Cambridge, Massachusetts'te Isabella Calais ile başlayan ve bugün Londra'da devam eden kurbanların gizli örüntüsünü anlamadı.

O anın kurbanı Drew Cabot'tı. O bir başmüfettişti - hayatınız boyunca yapabileceğiniz tüm umutsuzca anlamsız şeyler. Yakın zamanda bir IRA katilini yakaladığı için Londra'da çok popülerdi. Onun öldürülmesi şehri heyecanlandıracak, herkesi çılgına çevirecekti. Medeni ve sofistike Londra kanlı bir cinayeti en az bir sonraki şehir kadar severdi.

Bu öğleden sonra Bay Smith Knightsbridge'in lüks ve şık bölgesinde çalışıyordu. *İnsan ırkını incelemek için oradaydı* - en azından gazeteler onu bu şekilde tanımlıyordu. Londra ve Avrupa basını onu başka bir isimle de anıyordu: *Uzaylı*. Yaygın teori Bay Smith'in dünya dışı bir varlık olduğuydu. *Hiçbir insan onun yaptığı şeyleri yapamazdı*. Ya da öyle diyorlardı.

Bay Smith, avıyla daha yakın olabilmek için Drew Cabot'ın kulağına konuşmak üzere eğilmek zorunda kaldı. Çalışırken müzik çalardı, her tür müzik. Bugünün seçimi *Don Giovanni*'nin uvertürüydü. Opera buffa

Onu.

Opera bu *canlı* otopsi için doğru hissettirdi.

"Ölümünüzden on dakika kadar sonra," dedi Bay Smith, "sinekler dokunuzun çürümesine eşlik eden gaz kokusunu çoktan almış olacaklar. Yeşil sinekler en küçük yumurtalarını vücudunuzun deliklerine bırakacaklardır. İronik bir şekilde, kullanılan dil bana Dr. Seuss'u hatırlatıyor-'yeşil sinekler ve jambon'. Bu ne anlama geliyor olabilir? Bilmiyorum. Yine de ilginç bir çağrışım."

Drew Cabot çok kan kaybetmişti ama pes etmiyordu. Gümüş sarısı saçlı, uzun boylu, sert bir adamdı. Asla asla demeyecek türden bir adamdı. Müfettiş, Smith sonunda ağzındaki tıkaçı çıkarana kadar başını ileri geri salladı.

"Ne , Drew?" diye sordu. "Konuş."

"Benim bir karım ve iki çocuğum var. Bunu bana neden yapıyorsun? Neden ben?" diye fısıldadı.

"Oh, diyelim ki sen Drew olduğun için. Basit ve duygusuz olsun. Sen, Drew, yapbozun bir parçasısın."

Müfettişin ağzını tekrar kapattı. Drew'dan daha fazla çene çalmak yok.

Bay Smith, bir sonraki cerrahi kesikleri yaparken gözlemlerine devam etti ve *Don Giovanni* çalmaya devam etti.

"Ölüm zamanına yakın, nefes almak zorlaşacak, kesik kesik olacaktır. Şu anda hissettiğiniz de tam olarak bu, sanki her nefes son nefesiniz olabilirmiş gibi.

İki ya da üç dakika içinde durma gerçekleşecek," diye fısıldadı Bay Smith, korkunç *Uzaylı*. "Hayatınız sona erecek. Seni ilk tebrik eden ben olabilir miyim? Bunu içtenlikle söylüyorum, Drew. İster inan ister , *seni kıskanıyorum*. Keşke ben de Drew olsaydım."

BİRİNCİ BÖLÜM

TREN İSTASYONU **CİNAYETLERİ**

BÖLÜM 3

"Ben büyük Cornholio'yum! Bana meydan mı okuyorsunuz? Ben Cornholio'yum!" Çocuklar koro halinde kıkırdadılar. Beavis ve Butt-head yine mahalleimde.

Dudağımı ısırdım ve bırakmaya karar verdim. Neden savaşıyım ki? Neden ön ergenlik ateşini körükleyeyim?

Damon, Jannie ve ben eski siyah Porsche'mizin ön koltuğuna doluşmuştuk. Yeni bir araba almamız gerekiyordu ama hiçbirimiz Porsche'den ayrılmak istemiyorduk. Gelenekler ve klasikler konusunda eğitim almıştık. "Sardalya Tenekesi" ve "Eski Boyasız" adını verdiğimiz eski arabayı çok seviyorduk.

Aslında sabahın yirmi sekizinde kafam meşguldü. Güne başlamak için iyi bir yol değil.

Bir gece önce, Ballou Lisesi'nden on üç yaşında bir kız Anacostia Nehri'nde bulunmuştu. Vurulmuş ve sonra da boğulmuştu. Kurşun ağzından girmişti. Adli tabipler buna "tek delik" diyor.

Tuhaf bir istatistik midemde ve merkezi sinir sistemimde tahribat yaratıyordu. *Sadece son üç yıl içinde şehirlerde genç kadınlara yönelik yüzden fazla faili meçhul cinayet işlenmişti.* Kimse büyük bir soruşturma çağrısında bulunmamıştı. İktidardaki hiç kimse ölü siyah ve Hispanik kızları umursamıyor gibiydi.

Sojourner Truth Okulu'nun önüne geldiğimizde, Christine Johnson'ın çocukları ve ailelerini karşıladığını gördüm ve herkese buranın iyi, sevecen insanlardan oluşan bir topluluk olduğunu hatırlattı. O da kesinlikle onlardan biriydi.

İlk tanıştığımız zamanı hatırladım. Bir önceki sonbahardı ve koşullar ikimiz için de daha kötü olamazdı.

Birbirimize atılmıştık, birbirimizi *ezmiştik*, bir keresinde biri bana şöyle demişti -Shanelle Green adında tatlı bir kız çocuğunun cinayet mahallinde. Christine, Shanelle'in gittiği ve benim de artık kendi çocuklarımı doğurduğum okulun müdürüydü. Jannie bu dönem Truth Okulu'nda yeniydi. Damon dördüncü sınıfta okuyan eski bir askardı.

"Siz yaramazlar aval aval neye ?" Yüzümden Christine'inkine sanki bir tenis şampiyonası maçı izler gibi bakıp duran çocuklara döndüm.

"Biz sana *aval aval* bakıyoruz baba, sen de Christine'e *aval aval bakıyorsun!*" Jannie dedi ve Kuzey'in kötü kalpli çocuk cadısı gibi güldü

Bazen.

"O senin için Bayan Johnson," dedim Jannie'ye en iyi şaşı nazarımı atarken.

Jannie kötücül bakışlarımdan sıyrıldı ve sadece onun yapabileceği gibi kaşlarını çattı. "Bunu biliyorum baba. O benim okulumun *müdürü*. Onun kim olduğunu çok iyi biliyorum."

Kızım hayatın birçok önemli bağlantısını ve gizemini zaten anlamıştı. Belki bir gün bunları bana açıklar diye umuyordum.

"Damon, dinlememiz gereken bir görüşün var mı?" Ben sordum. "Eklemek istediğin bir şey var mı? Bu sabah bizimle biraz dostluk ve espri paylaşmak ister misin?"

Oğlum başını hayır anlamında salladı ama o da gülümsüyordu. Christine Johnson'ı çok sevmişti. Herkes sevdi. Nana Mama bile onaylamıştı ki bu hiç duyulmamış bir şeydi ve beni biraz endişelendirmişti. Nana ve ben *hiçbir* konuda anlaşıyor gibiydik ve bu durum yaşlandıkça daha da kötüleşiyor.

Çocuklar çoktan arabadan inmişlerdi ve Jannie bana bir veda öpücüğü verdi. Christine el salladı ve yanıma geldi.

"Ne kadar iyi, namuslu bir babasın sen," dedi. Kahverengi gözleri parlıyordu. "Bugünlerde mahalledeki bir kadını çok mutlu edeceksin. Çocuklarla aran çok iyi, oldukça yakışıklısın, şık bir spor araba kullanıyorsun. Vay, vay, vay."

"Vay, vay, sana geri döndüm," dedim. Her şeyin ötesinde, Haziran ayının başlarında güzel bir sabahtı. Pırıl pırıl mavi bir gökyüzü, yetmişlerin altında bir sıcaklık, gevrek ve nispeten temiz bir hava. Christine'in üzerinde yumuşak bej bir takım elbise, mavi bir gömlek ve bej rengi düz topuklu ayakkabılar vardı. Sakin ol kalbim.

Yüzümde bir gülümseme belirdi. Bunu durdurmanın, bir yolu yoktu ve ayrıca bunu da istemiyordum. Geçirmeye başladığım bu güzel güne çok yakışıyordu.

"Umarım o süslü okulunuzda çocuklarıma bu tür bir alaycılık ve ironi öğretmiyorsunuzdur."

"Elbette öyleyim ve tüm öğretmenlerim de öyle. Educanto'yu en iyi biz konuşuruz. Alaycılık eğitimi aldık ve hepimiz ironi konusunda uzmanız. Daha da önemlisi, biz mükemmel şüphecileriz. Şimdi içeri girmeliyim, böylece telkin zamanının değerli bir anını bile kaçırmamış oluruz."

"Damon ve Jannie için artık çok geç. Onları çoktan programladım. Bir çocuk süt ve övgüyle beslenir. Mahalledeki, muhtemelen tüm Güneydoğu'daki, belki de tüm Washington'daki en neşeli mizaca sahipler."

"Bunu fark ettik ve meydan okumayı kabul ediyoruz. Koşmalıyız. Genç zihinler şekillenecek ve değişecek."

"Akşam görüşür müyüz?" Christine arkasını dönüp Sojourner Truth Okulu'na doğru gitmek üzereyken, "Akşam görüşürüz," dedim.

"Günah kadar yakışıklı, güzel bir Porsche kullanıyor, tabii ki bu gece beni göreceksin," dedi. Sonra arkasını döndü ve okula doğru yöneldi.

O gece ilk "resmi" randevumuza çıkacaktık. Kocas1 George bir önceki kış ölmüştü ve Christine artık benimle akşam yemeği yemeye hazır olduğunu hissediyordu. Onu hiçbir şekilde zorlamamıştım ama bekleyemezdim. Eşim Maria'nın ölümünden yarım düzine yıl sonra, derin bir , hatta belki de klinik bir depresyondan çıkıyormuş gibi hissediyordum. Hayat çok uzun zamandır olmadığı kadar iyi görünüyordu.

Ancak Nana Mama'nın sık sık uyardığı gibi, "Bir rutinin kenarını ufukla karıştırmayın."

BÖLÜM 4

ALEX CROSS ölü bir adam. Başarısızlık bir seçenek değil.

Gary Soneji, bir Browning otomatik tüfeğinden söktüğü teleskopik dürbünden gözlerini kısarak baktı. Dürbün nadir bulunan bir güzelliktesydi. Kalbin o çok dokunaklı ilişkisini izledi. Alex Cross'un iki çocuğunu bıraktıktan sonra Sojourner Truth Okulu'nun önünde güzel bayan arkadaşıyla sohbet ettiğini gördü.

Akla gelmeyi düşün, diye kendini dürtükledi.

Soneji, siyah bir Jeep Cherokee'nin ön koltuğuna çökerken ön dişlerini sıktı. Damon ve Janelle'in okul bahçesine doğru koşuşturmalarını ve oyun arkadaşlarını beşlik çakarak selamlamalarını izledi. Yıllar önce burada, Washington'da iki okul veledini kaçırmak neredeyse ünlü olacaktı. Ne günlerdi, dostum! O günlerdi.

Bir süre boyunca ülkenin dört bir yanındaki televizyon ve gazetelerin karanlık yıldızı olmuştu. Şimdi yine olacaktı. emindi. Ne de olsa, en iyi olarak tanınması adil olan tek şeydi.

Tüfeğin nişangahının Christine Johnson'ın alınına hafifçe dayanmasına izin verdi. *İşte, işte, ne kadar hoş değil mi?*

Çok etkileyici kahverengi gözleri ve bu mesafeden gerçek gibi görünen geniş bir gülümsemesi vardı. Uzun boyluydu, çekiciydi ve hükmedici bir duruşu vardı. *Okul müdürü.* Birkaç gevşek saç teli yanağında kıvrılmıştı. Cross'un onda ne bulduğunu anlamak kolaydı.

Ne kadar yakışıklı bir çift olmuşlardı ve bu ne büyük bir trajedi, ne büyük bir utanç . Tüm yıpranmışlığına rağmen Cross hâlâ iyi ve etkileyici görünüyordu, tıpkı Muhammed Ali'nin en iyi zamanlarındaki hali gibiydi. Gülümsemesi göz kamaştırıcıydı.

Christine Johnson uzaklaşıp kırmızı tuğlalı okul binasına doğru yöneldiğinde, Alex Cross aniden Soneji'nin cipinin olduğu yöne baktı.

Uzun boylu dedektif ön camın sürücü tarafına bakıyor gibiydi. Soneji'nin gözlerinin içine.

Sorun yoktu. , korkacak bir şey yok. Ne biliyordu. Risk almıyordu. Burada değil, henüz değil.

Her şey birkaç dakika içinde başlayacaktı, ama zihninde çoktan olmuştu. Yüzlerce kez olmuştu. Bu noktadan sonuna kadar her bir hareketi biliyordu.

Gary Soneji cipi çalıştırdı ve Union İstasyonu'na doğru yola çıktı. Suçun işleneceği yer, başyapıt tiyatrosunun sahnesi.

"Akla gelmeyi düşün," diye mırıldandı nefesinin altında, "sonra da akla gelmeyi *yap*."

BÖLÜM 5

Son zil çaldıktan ve çocukların çoğu sınıflarına sağ salım girdikten *sonra* Christine Johnson, Sojourner Truth Okulu'nun uzun ve ıssız koridorlarında yavaş bir yürüyüşe çıktı. Bunu neredeyse her sabah yapıyor ve kendine yaptığı özel bir ikram olarak görüyordu. Bazen bir şeyler ikram etmek gerekirdi ve bu da Starbucks'a gidip latte içmekten daha iyiydi.

Koridorlar boş ve hoş bir şekilde sessizdi ve iyi bir okulun olması gerektiğini düşündüğü gibi her zaman pırıl pırıl temizdi.

Bir zamanlar o ve birkaç öğretmeni yerleri kendileri paspaslıyordu ama şimdi Bay Gomez ve Lonnie Walker adında bir hademe her hafta iki gece bu işi yapıyordu. İyi insanların doğru şekilde düşünmesini sağladığınızda, kaçının bir okulun temiz ve güvenli olması gerektiğini kabul etmesi ve yardım etmeye istekli olması şaşırtıcıydı. İnsanlar bir kez doğru şeyin gerçekten olabileceğine inandıklarında, bu genellikle gerçekleşiyordu.

Koridor duvarları çocukların yaptığı canlı, renkli sanat eserleriyle kaplıydı ve herkes bunun yarattığı umudu ve enerjiyi seviyordu. Christine her sabah çizimlere ve posterlere bakıyor ve her zaman farklı bir şey, gözüne çarpan ve içindeki kişiyi memnun eden başka bir çocuğun bakış açısı oluyordu.

Bu sabah, yeni bir evin önünde anne ve babasıyla el ele tutuşan küçük bir kızın basit ama göz kamaştırıcı pastel boya çizimine bakmak için durakladı. Hepsinin yuvarlak yüzleri, mutlu gülümsemeleri ve hoş bir amaç duygusu vardı. Birkaç resimli öyküye göz attı: "Topluluğumuz," "Nijerya," "Balina Avcılığı."

Ama bugün burada yürümesinin farklı bir nedeni vardı. Kocas George'u, onun nasıl ve neden öldüğünü düşünüyordu. Onu geri getirebilmeyi ve şimdi onunla konuşabilmeyi diliyordu. George'a en azından bir kez daha sarılmak istiyordu. *Tanrım, onunla konuşmaya ihtiyacı vardı.*

Koridorun en ucunda, açık sarı renkte olan ve *Buttercup* adı verilen 111 numaralı odaya doğru yürüdü. Çocuklar odalara kendi isimlerini vermişlerdi ve bu isimler her yıl sonbaharda değişiyordu. Ne de olsa burası *onların* okuluydu.

Christine yavaşça ve sessizce kapıyı araladı. İkinci sınıf öğretmeni Bobbie Shaw'ın tahtaya notlar düştüğünü gördü. Sonra sıra sıra dizilmiş, çoğunlukla dikkatli yüzleri ve aralarında Jannie Cross'u fark etti.

Jannie'yi izlerken kendini gülümserken buldu.

Bayan Shaw'la konuşurken. Jannie Cross çok hareketli ve parlaktı ve dünyaya çok tatlı bir bakış açısı vardı. Babasına çok benziyordu. *Zeki, hassas, günah kadar yakışıklı.*

Christine sonunda yürümeye devam etti. Dalgın dalgın kendini ikinci kata çıkan beton merdivenleri tırmanırken buldu. Merdiven boşluklarının duvarları bile projelerle ve parlak renkli sanat eserleriyle süslüydü, bu da çocukların çoğunun buranın "kendi okulları" olduğuna inanmasının nedenlerinden biriydi. Bir şeyin "sizin" olduğunu anladığınızda onu koruyor, kendinizi onun bir parçası gibi hissediyordunuz. Bu yeterince basit bir fikirdi, ancak Washington'daki hükümetin anlamadığı bir fikirdi.

Biraz aptalca hissetti ama Damon'ı da kontrol etti.

Truth Okulu'ndaki tüm kız ve erkekler arasında Damon muhtemelen en sevdiğiydi. Alex'le tanışmadan önce bile öyleydi. Bu sadece Damon'ın zeki, konuşkan ve çok çekici olmasından kaynaklanmıyordu; Damon aynı zamanda gerçekten iyi bir insandı. Bunu diğer çocuklara, öğretmenlerine ve hatta geçen dönem küçük kız kardeşi okula girdiğinde bile defalarca göstermişti. Ona dünyadaki en iyi arkadaşımış gibi davranıyordu ve belki de *öyle olduğunu* çoktan anlamıştı.

Christine sonunda her zamanki on-on iki saatlik günün onu beklediği ofisine geri döndü. Şu anda Alex'i düşünüyordu ve çocuklarına bakmaya gitmesinin asıl nedeninin de bu olduğunu tahmin ediyordu.

Bu akşamki yemek randevularını dört gözle beklemediğini düşünüyordu. Bu gecedен korkuyordu, biraz paniklemişti ve nedenini bildiğini düşünüyordu.

BÖLÜM 6

Sabah saat sekizden biraz önce Gary Soneji, sanki buranın sahibiymiş gibi Union İstasyonu'na girdi. Kendini son derece iyi hissediyordu. Adımları hızlanmış ve morali istasyonun yükselen tavanlarına kadar yükselmiş gibiydi.

Başkentin ünlü tren geçidi hakkında bilinmesi her şeyi biliyordu. Antik Roma'daki ünlü Caracalla Hamamlarını hatırlatan neoklasik cepheye uzun zamandır hayrandı. Genç bir çocukken istasyonun mimarisini saatlerce incelemişti. Hatta enfes model trenler ve diğer demiryolu temalı hediyelik eşyalar satan Büyük Tren Mağazası'nı bile ziyaret etmişti.

Aşağıda trenlerin tıkırtılarını duyabiliyor ve hissedebiliyordu. Güçlü Amtrak trenleri kalkıp geldikçe mermer zemin gerçekten de sallanıyordu, hem de çoğunlukla zamanında. Dış dünyaya açılan cam kapılar *gümbürdüyordu* ve camların çerçevelerine *çarpışını* duyabiliyordu.

Burayı, ilgili her şeyi çok sevmişti. Gerçekten büyülüydü. Bugünün anahtar kelimeleri *tren* ve *mahzendi* ve nedenini sadece o anlıyordu.

Bilgi güç demekti ve o şeye sahipti.

Gary Soneji önümüzdeki bir saat içinde ölebileceğini düşünüyordu ama bu fikir, bu görüntü onu rahatsız etmiyordu. Ne olacaksa olacaktı ve ayrıca, kesinlikle korkakça bir sızlanmayla değil, bir patlamayla gitmek istiyordu. Neden olmasındı ki? *Ölümünden sonra uzun ve heyecan verici bir kariyer için planları vardı.*

Gary Soneji üzerinde kırmızı Nike logosu olan hafif siyah bir tulum giyiyordu. Üç büyük çanta taşıyordu. Kalabalık tren istasyonundaki Yuppified yolcularından biri gibi görüldüğünü fark etti. Fazla kilolu görünüyordu ve saçlarına şimdilik ak düşmüştü. Aslında 1.80 boyundaydı ama ayakkabılarındaki yükseltmeler onu bugün 1.80'e kadar çıkarmıştı. Eski yakışıklılığından hâlâ eser vardı. Eğer birisi mesleğini tahmin etmek isteseydi, *öğretmen* diyebilirdi.

Bu ucuz ironi onun gözünden kaçmamıştı. Bir zamanlar öğretmenlik yapmıştı, gelmiş geçmiş en kötü öğretmenlerden biriydi. *Bay Soneji-Örümcek Adam'dı.* Kendi öğrencilerinden ikisini kaçırmıştı.

Metroliner için biletini çoktan almıştı ama henüz trene doğru yola çıkmamıştı.

Gary Soneji bunun yerine ana lobiye geçerek aceleyle bekleme odasından uzaklaştı. Merkez Kafe'nin yanındaki merdivenden çıktı ve

İkinci kattaki balkon, yaklaşık yirmi metre aşağıdaki lobiye bakıyordu.

Aşağıya baktı ve lobiye akın eden yalnız insanları izledi. Bu pisliklerin çoğunun bu sabah ne kadar haksız yere şanslı olduklarından haberleri yoktu. Birkaç dakika sonra "ışık ve ses" gösterisi başladığında güven içinde küçük banliyö trenlerine binmiş olacaktı.

ne kadar güzel bir yer, diye düşündü Soneji. Bu sahneyi kaç kez hayal etmişti.

Union İstasyonu'ndaki bu sahne!

Sabah güneşinin uzun çizgileri ve mızrakları narin tavan pencerelerinden aşağı süzülüyordu. Bu ışıklar duvarlardan ve yüksek yaldızlı tavandan yansıyordu. Önündeki ana salonda bir danışma kabini, muhteşem bir elektronik tren geliş-gidiş panosu, Center Café, Sfuzzi ve America restoranları bulunuyordu.

Koridor, bir zamanlar "dünyanın en büyük odası" olarak adlandırılan bir bekleme alanına açılıyordu. Bugün, yani doğum günü için ne kadar büyük ve tarihi bir mekân seçmişti.

Gary Soneji cebinden küçük bir anahtar çıkardı. Havada çevirdi ve yakaladı. Balkondaki bir odaya açılan gümüş grisi metalik bir kapıyı açtı.

Burayı *kendi odası* olarak görüyordu. Nihayet herkesle birlikte *üst katta* kendi odası vardı. Kapıyı arkasından kapattı.

"Mutlu yıllar, sevgili Gary, mutlu yıllar sana."

BÖLÜM 7

BU inanılmaz olacaktı, şimdiye kadar denediği her şeyin ötesinde. Bir sonraki bölümü neredeyse gözü kapalı, hafızasından çalışarak yapabiliirdi. Bu tatbikatı birçok kez yapmıştı. Hayalinde, rüyalarında. Yirmi yıldan uzun bir süredir bu günü dört gözle bekliyordu.

Küçük odanın içine katlanabilir bir alüminyum tripod monte etti ve bir Browning tüfeği yerleştirdi. BAR, milspec dürbün cihazı ve kendi tasarladığı elektronik tetiği ile tam bir züppeydi.

Çok sevdiği trenler istasyona girip çıktıkça mermer zemin sallanmaya devam ediyordu, beslenmek ve dinlenmek için buraya gelen devasa efsanevi yaratıklar. Buradan başka olmak istediği bir yer yoktu. Bu anı o kadar çok seviyordu ki.

Soneji, Union İstasyonu ve kalabalık kamusal alanlarda işlenen toplu cinayetler hakkında her şeyi biliyordu. Çocukken, "yüzyılın suçları" olarak adlandırılan olaylara kafayı takmıştı. Kendisinin de bu tür eylemlerde bulunup korkulan ve ünlü biri olacağını hayal etmişti. Mükemmel cinayetler, rastgele cinayetler planladı ve sonra bunları gerçekleştirmeye başladı. İlk kurbanını on beş yaşındayken bir akrabasının çiftliğine gömdü. Ceset bugüne kadar hâlâ bulunamamıştı.

O Charles Starkweather'dı; o Bruno Richard Hauptmann'dı; o Charlie Whitman'dı. Ama hepsinden çok daha zekiydi ve onlar gibi deli değildi.

Kendine bir isim bile takmıştı: Soneji, *Soh-nee- gee* olarak telaffuz edilir. Bu isim ona on üç ya da on dört yaşındayken bile korkutucu gelmişti. Hâlâ da öyle. *Starkweather, Hauptmann, Whitman, Soneji*.

Çocukluğundan beri Princeton, New Jersey'i çevreleyen derin, karanlık ormanda tüfekle atış yapıyordu. Geçtiğimiz yıl boyunca her zamankinden daha fazla atış, daha fazla av ve daha fazla pratik yapmıştı. Bu sabah için hazırды. Hatta yıllardır hazırды.

Soneji metal bir katlanır sandalyeye oturdu ve kendini olabildiğince rahat ettirdi. Tren terminalinin karanlık duvarlarının arka karışan savaş gemisi grisi bir muşamba çekti. Muşambanın altına sokuldu. Ortadan kaybolacak, manzaranın bir parçası olacak, *halka açık bir yerde keskin nişancı* olacaktı. *Union İstasyonu'nda!*

Eski moda sese sahip bir tren spikeri Baltimore, Wilmington, Philadelphia ve New York Penn İstasyonu'na giden bir sonraki Metroliner'ın rotasını ve saatini söylüyordu.

Soneji kendi *kendine* gülümsedi; bu *onun kaçış treniydi*.

Biletini almıştı ve hâlâ olmayı planlıyordu. Sorun değil, sadece ayırtın. Ya Metroliner'a binecekti ya da yakalanacaktı. Artık onu kimse durduramazdı, belki Alex Cross hariç, ama o bile artık önemli değildi. Planında her olasılık için ihtimaller vardı, kendi ölümü için bile.

Sonra Soneji düşüncelerinde kayboldu. Anıları onun kozasıydı.

Charles Whitman adlı bir öğrenci Austin'deki Teksas Üniversitesi'nde bir kuleden ateş açtığında dokuz yaşındaydı. Whitman eski bir deniz piyadesiydi ve yirmi beş . Bu çirkin, sansasyonel olay onu o zamanlar harekete geçirmişti.

Time, Life, Newsweek, New York Times, Philadelphia Inquirer, Times of London, Paris Match, Los Angeles Times, Baltimore Sun'dan silahlı saldırılarla ilgili her bir haberi, uzun yazıları toplamıştı. O değerli makaleler hala ondaydı. Bir arkadaşının evindeydiler ve gelecek kuşaklar için saklanıyorlardı. *Geçmiş, şimdiki ve gelecekteki suçların kanıtlarıydı.*

Gary Soneji iyi bir nişancı olduğunu biliyordu. Bu kalabalık hedef kalabalığında iyi bir nişancı olmasına gerek yoktu. Tren terminalinde yapması gereken hiçbir atış yüz metrenin üzerinde olmayacaktı ve beş yüz metreye kadar isabet kaydedebiliyordu.

Şimdi kendi kâbusumdan çıkıp gerçek dünyaya adım atıyorum, diye düşündü o an kristalleşirken. Vücudundan soğuk, sert bir ürperti geçti. Çok lezzetliydi, kışkırtıcıydı. Browning'in teleskopundan yoğun, gergin, öğütücü kalabalığa baktı.

İlk kurbanı aradı. *Hayat bir hedef dürbününden çok daha güzel ve ilginçti.*

BÖLÜM 8

Sen oradasın.

Binlerce aceleci yolcu ve yaz tatili yolcusunun bulunduğu lobiye taradı. Hiçbirinin o anda içinde bulunduğu ölümcül durum hakkında en ufak bir fikri yoktu. İnsanlar *başlarına* gerçekten korkunç bir şey gelebileceğine asla inanmıyor gibiydi.

Soneji, parlak mavi blazer ceketler ve kolalı beyaz gömlekler giyen canlı bir öğrenci grubunu izledi. Preppies, lanet olası preppies. Kıkırdıyor ve doğal olmayan bir keyifle trenlerine doğru koşuyorlardı. Mutlu insanları hiç sevmezdi, özellikle de dünyayı avuçlarının içine aldıklarını sanan aptal çocukları.

Buradan gelen kokuları ayırt edebildiğini fark etti: mazot, çiçek satıcılarından gelen leylak ve güller, lobideki restoranlardan gelen et ve sarımsaklı karides. Kokular onu acıktırmıştı.

Özelleştirilmiş dürbünündeki hedef çemberinde, daha yaygın olan boğa gözü yerine siyah bir alan direği vardı. Direği tercih etti. Şekiller, hareketler ve renklerden bir montajın ölümün yoluna girip çıkmasını izledi. Azrail'in bu küçük çemberi artık onun dünyasıydı, kendi içine kapalı ve büyüleyiciydi.

Soneji nişan direğini ellili yaşlarının başında ya da ortasında, yorgun görünümlü bir iş kadınının geniş, kırışık alnına dayadı. Kadın zayıf ve gergindi, gözleri bitkin, dudakları solgundu. "İyi geceler dile Gracie," diye fısıldadı usulca. "İyi geceler, Irene. İyi geceler, Bayan Calabash."

Neredeyse tetiği çekecekti, neredeyse sabahki katliamı başlatacaktı, sonra mümkün olan son anda gevşedi.

İlk atışa değmez, diye düşündü, sabırsızlığı için kendini azarlayarak. *Yeterince özel değil. Sadece geçici bir heves. Orta sınıftan bir inek daha.*

Nişan direği, sanki bir mıknatıs gibi, düzensiz bir kutu ve bavul yükünü iten bir hamalın alt omurgasına yerleşti ve tutundu. Hamal uzun boylu, yakışıklı bir siyahtı - *Alex Cross'a çok benziyordu,* diye düşündü Soneji. Koyu teni maun mobilyalar gibi parlıyordu.

Hedefin cazibesi de buydu. Görüntü hoşuna gitmişti ama bu ince, özel mesajı kendisinden başka kim alacaktı? Hayır, başkalarını da düşünmek zorundaydı. Özverili olma zamanıydı.

Nişan direğini tekrar hareket ettirdi, ölüm çemberi. Mavi takım elbiseleri ve siyah kanat uçlarıyla inanılmaz sayıda yolcu vardı. İş Dünyası

Koyun.

Bir baba ve genç oğlu, sanki Tanrı'nın eliyle oraya yerleştirilmişler gibi çemberin içine süzıldüler.

Gary Soneji nefes aldı. Sonra yavaşça nefes verdi. Bu onun yıllardır ormanda tek başına yaptığı atış ritüeliydi. *Bunu yapmayı pek çok kez hayal etmişti. Hiç tanımadığı birini sebepsiz yere öldürmeyi.*

Tetiği yavaşça, çok yavaşça gözünün ortasına doğru çekti.

Vücudu tamamen hareketsizdi, neredeyse cansızdı. Kolundaki zayıf nabızı, boğazındaki nabızı ve kalp atışlarının yaklaşık hızını hissedebiliyordu.

Atış yüksek bir çatlama sesi çıkardı ve ses merminin lobiye doğru uçuşunu takip ediyor gibiydi. Duman, tüfeğin namlusunun birkaç santim önünde yukarı doğru yükseldi. Gözlemlemesi oldukça güzeldi.

Gencin kafası teleskopik dairenin içinde patladı. Çok güzeldi. Kafası gözlerinin önünde parçalara ayrıldı. Büyük Patlama'nın minyatür hali, değil mi?

Sonra Gary Soneji tetiği ikinci kez çekti. Yas tutmaya fırsat bulamadan babayı öldürdü. İkisi için de hiçbir şey hissetmiyordu. Ne sevgi, ne nefret, ne de acıma. Ürkmedi, irkilmedi, hatta gözünü bile kırpmadı.

Artık Gary Soneji'yi durdurmak, geri dönmek yoktu.

BÖLÜM 9

RUSH HOUR! Sabah sekiz yirmi. Yüce Tanrım, hayır! Union İstasyonu'nda deli bir adam serbestçe

Sampson ve ben Massachusetts Bulvarı'nı göz kaplayan çift şeritli durmuş trafiğin yanında yarıştık. *Şüpheye düştüğünde, dörtmala koş.* Eski Yabancı Lejyon'un özdeyişi.

Araba ve kamyon sürücüleri hayal kırıklığı içinde kornalarına basıyordu. Yayalar çığlık atıyor, hızlı yürüyor ya da tren istasyonundan kaçıyor. Polis ekip arabaları her yerdeydi.

Kuzey Capitol'ün ilerisinde, birçok ekleme ve yenilemenin yapıldığı devasa, tamamen granit Union Station terminalini görebiliyordum. Terminalin çevresinde, özellikle yeşil görünen çimler dışında her şey kasvetli ve griydi.

Sampson ve ben yeni Thurgood Marshall Adalet Binası'nın önünden uçtuk. Karakoldan gelen silah seslerini duyduk. Uzaktan geliyorlardı, kalın taş duvarlar tarafından .

Sampson yanıma koşarken, "Bu lanet olası gerçek," dedi. "O burada. Artık buna hiç şüphe yok."

Öyle olacağını biliyordum. On dakikadan kısa bir süre önce masama acil bir telefon gelmişti. Telefonu açtığımda başka bir mesajla dikkatim dağılmıştı: FBI'dan Kyle Craig'den gelen bir faks. Kyle'ın faksını tarıyordum. Büyük *Bay Smith* davasında umutsuzca yardıma ihtiyacı vardı. Beni Thomas Pierce adında bir ajanla görüştürmek istiyordu. Bu sefer Kyle'a yardım edemezdik. Cinayet işinden çekilmeyi düşünüyordum, daha fazla dava almamayı, özellikle de *Bay Smith* gibi ciddi bir serseri.

Telefondaki sesi tanıdım. "Ben Gary Soneji, Dr. Cross. Gerçekten benim. Union İstasyonu'ndan arıyorum. D.C.'den geçiyordum ve beni tekrar görmek isteyeceğinizi umuyordum. Acele et. Beni kaçırmak istemiyorsanız acele etseniz iyi olur."

Sonra telefon . Soneji kapatmıştı. Kontrolü elinde tutmayı severdi.

Şimdi, Sampson ve ben Massachusetts Bulvarı boyunca koşuyorduk. Trafikten çok daha hızlı ilerliyorduk. Arabamı Üçüncü Cadde'nin köşesinde bırakmıştım.

İkimiz de spor tişörtlerimizin üzerine koruyucu yelekler giymiştik. Soneji'nin telefonda bana tavsiye ettiği gibi "scooting" yapıyorduk.

"Onun orada ne işi var?" Sampson sıkıca dişlerini sıkarak

Dişler. "O orospu çocuğu her zaman deliydi."

Terminalin cam ve ahşap ön kapılarına elli metreden daha az bir mesafedeydik. İnsanlar dışarı akmaya devam ediyordu.

"Çocukken silahla ateş ederdi," dedim Sampson'a. "Princeton'ın dışındaki mahallesinde hayvanları öldürürdü. Ormandan keskin nişancı öldürmeleri yapardı. O zamanlar kimse bunu çözememişti. Lorton Hapishanesi'nde onunla görüştüğümde bana keskin nişancılıktan bahsetmişti. Kendisine evcil suikastçı diyordu."

"İnsanlara mezun olmuş gibi geliyor," diye mırıldandı Sampson.

Uzun araba yolunu hızla doksan yıllık terminalin ön girişine doğru ilerledik. Sampson ve ben ayakkabı derisi yakarak ilerliyorduk ve Soneji'nin telefonundan bu yana geçen süre sonsuzmuş gibi geliyordu.

Silah seslerinde bir duraklama oldu, sonra tekrar başladı. Çok . Kesinlikle içeriden gelen tüfek seslerine benziyordu.

Tren terminalinin garaj yolundaki arabalar ve taksiler geri geri giderek silah seslerinin ve çılgınlığın olduğu yerden uzaklaşmaya çalışıyordu. İşe gidip gelenler ve gündüz yolcuları hâlâ binanın ön kapılarından çıkmaya çalışıyordu. Daha önce hiç keskin nişancı olayına karışmamıştım.

Washington'daki hayatım boyunca Union İstasyonu'na yüzlerce kez girmiştim. hiçbirisi bunun gibi değildi. Bu sabahkine yakın bile değildi.

"Kendini orada kapana kısırdı. Bilerek tuzağa düşürdü! Bunu neden yapsın ki?" Ön kapıya geldiğimizde Sampson sordu.

"Beni de endişelendiriyor," dedim. Gary Soneji beni neden aramıştı? Neden kendisini Union İstasyonu'na hapsedmişti?

Sampson ve ben Union İstasyonu'nun lobisine girdik. Balkondan -yüksek bir yerden- gelen silah sesleri aniden yeniden başladı. İkimiz de yere yığıldık.

Soneji bizi çoktan görmüş müydü?

BÖLÜM 10

Gözlerim büyük ve gösterişli tren istasyonu lobisini tararken başımı eğik *tuttum*. Umutsuzca Soneji'yi arıyordum. Beni görebilecek miydi? Nana'nın sözlerinden aklıma takılmıştı: *Ölüm, doğanın "merhaba" deme şeklidir*.

Romalı lejyonierlerin heykelleri Union Station'ın görkemli ana salonunun dört bir yanında nöbet tutuyordu. Bir zamanlar, siyaseten doğru Pennsylvania Demiryolu yöneticileri savaşçıların tamamen giyinik olmasını istemişlerdi. Heykeltıraş Louis Saint- Gaudens, her üç heykeli de tarihteki doğru haliyle gizlice yerleştirmeyi başarmıştı.

Lobinin zemininde çoktan yere yığılmış, muhtemelen ölmüş üç kişi gördüm. Midem bulandı. Kalbim daha da hızlı atmaya başladı. Kurbanlardan biri kısa şortlu ve Redskins antrenman forması giymiş genç bir çocuktü. İkinci kurban ise genç bir baba gibi görünüyordu. İkisi de hareket etmiyordu.

Yüzlerce yolcu ve terminal çalışanı çarşıdaki dükkân ve restoranlarda mahsur kaldı. Düzinelerce korkmuş insan küçük bir Godiva Chocolates mağazasına ve America adlı açık bir kafeye sıkıştırıldı.

Ateş yine kesilmişti. Soneji ne yapıyordu? Ve neredeydi? Geçici sessizlik çıldırtıcı ve ürkütücüydü. Tren terminalinde çok fazla gürültü olması gerekiyordu. Birisi bir sandalyeyi mermer zemine sürttü ve gıcırdama sesi yüksek sesle yankılandı.

Dedektif rozetimi, devrilmiş bir kafe masasının arkasına barikat kurmuş üniformalı bir devriyeye uzattım. Üniformalı polisin yüzünden boynundaki yağ tabakasına kadar ter akıyordu. Ön lobiye açılan kapılardan birinden sadece birkaç adım içerideydi. Zor nefes alıyordu.

"Sen iyi misin?" Sampson ve ben masanın arkasına kayarken sordum. Başını salladı, bir şeyler homurdandı ama ona inanmadım. Gözleri korkudan faltaşı gibi açılmıştı. Onun da bir keskin nişancıyla hiç karşılaşmadığından şüpheleniyordum.

"Nereden ateş ediyor?" Üniformalıya sordum. "Onu gördün mü?"

"Söylemesi zor. Ama orada bir yerde, o genel alanda." O

Union İstasyonu'nun önündeki uzun kapı üstünden geçen güney balkonunu işaret etti. Şu anda kapıları kimse kullanmıyordu. Kontrol tamamen Soneji'deydi.

"Onu buradan göremiyorum." Sampson yanımda homurdandı. "Etrafta dolaşılıyor, pozisyon değiştiriyor olabilir. İyi bir keskin nişancı böyle çalışır."

"Bir şey söyledi mi? Herhangi bir duyuru yaptı mı? Herhangi bir talebi oldu mu?" Devriyeye sordum.

"Hiçbir şey yapmadı. Hedef talimi yapar gibi insanlara ateş etmeye başladı. Şimdiye kadar dört kurban. Enayi ateş edebiliyor."

Dördüncü cesedi göremedim. Belki de biri, bir baba, anne ya da arkadaş, kurbanlardan birini yerden çekip almıştı. Kendi ailemi düşündüm. Soneji bir keresinde evimize gelmişti. Ve buraya çağırmıştı - Union Station'daki partisine davet etmişti.

Aniden, üstümüzdeki balkondan bir tüfek havladı! Silahın düz çatırtısı tren istasyonunun kalın duvarlarında yankılandı. Burası insan hedefleri olan bir atış poligonuydu.

Amerika restoranının içinde bir kadın çığlık attı. Sanki buzda kaymış gibi sertçe yere düştüğünü gördüm. Sonra kafenin içinden bir sürü inleme sesi geldi.

Ateş tekrar durdu. *Orada ne halt ediyordu?*

Sampson'a, "Tekrar patlamadan önce onu dışarı çıkaralım," diye fısıldadım. "Hadi yapalım şunu."

BÖLÜM 11

Bacaklarımız birlikte pompalanıyor, nefesimiz sert hırıltılarla geliyordu, Sampson ve ben karanlık mermer merdivenlerden sarkan balkona tırmandık. Üniformalı polisler ve birkaç dedektif yukarıda atış pozisyonunda çömelmişlerdi.

Normalde küçük suçlar birimi olan tren istasyonu biriminden bir dedektif gördüm. Bunun gibi bir şey değil, keskin nişancılarla uğraşmaya yakın bile değil.

"Şimdiye kadar ne biliyorsun?" diye sordum. Dedektifin adının Vincent Mazzeo olduğunu sanıyordum ama emin değildim. Ellisine merdiven dayamıştı ve bu onun için hafif bir ayrıntı olmalıydı. Mazzeo'nun oldukça iyi bir adam olduğunu hayal meyal hatırlıyordum.

"Şu antrelerden birinin içinde. Şuradaki kapıyı görüyor musun? Güvence aldığı alanın çatısı yok. Belki ona yukarıdan ulaşabiliriz. Ne dersin?"

Yaldızlı yüksek tavana doğru baktım. Union İstasyonu'nun Birleşik Devletler'deki en büyük kapalı sütunlu geçit olması gerektiğini hatırladım. Kesinlikle öyle görünüyordu. Gary Soneji her zaman büyük tuvaleri sevmişti. Şimdi bir tane daha vardı.

Dedektif gömleğinin cebinden bir şey çıkardı. "Bir ana anahtarım var. Bu bizi ön odalardan birine sokar. Belki de içinde bulunduğu odaya."

Anahtarı aldım. Onu kullanmayacaktı. Kahramanı oynamayacaktı. Bu sabah Gary Soneji ve keskin nişancı tüfeğiyle karşılaşmak istemedi.

Antreden aniden bir silah sesi daha geldi. Saydım. Altı el ateş edilmişti, tıpkı geçen seferki gibi.

Pek çok psikopat gibi Soneji de şifrelere, büyülü sözcüklere ve sayılara meraklıydı. *Altıları* merak ettim. *Altı, altı, altı?* Bu sayı geçmişte hiç aklına gelmemişti.

Silah sesleri yine aniden kesildi. İstasyon bir kez daha sessizliğe büründü. Sinirlerim gergindi, fena halde gerilmiştim. Burada risk altında olan çok fazla insan vardı, korunması gereken çok fazla insan.

Sampson ve ben ilerledik. Ateş ettiği antreden yirmi adımdan daha az uzaktaydık. Duvara yaslandık, Glock'ları çıkardık.

"İyi misin?" Fısıldadım. Daha önce de burada bulunmuştuk, benzer kötü durumlar yaşamıştık ama bu durumu daha iyi yapmıyordu.

"Bu eğlenceli, değil mi Alex? Hem de sabahın ilk işi. Daha kahvemi ve çöreğimi bile içmedim."

"Bir dahaki sefere ateş ettiğinde," dedim, "gidip onu yakalayacağız. Her seferinde altı el ateş ediyor."

Sampson bana bakmadan, "Fark ettim," dedi. Bacağımı okşadı. Büyük yudumlarla hava aldık.

Çok beklememize gerek kalmadı. Soneji başka bir yaylım ateşine başladı. *Altı atış. Neden her seferinde altı atış?*

Onun için geleceğimizi biliyordu. Kahretsin, beni ateş etme çılgınlığına davet etmişti.

"İşte " dedim.

Mermer ve taş koridoru koşarak geçtik. Antrenin anahtarını çıkardım, işaret parmağımla başparmağımın arasına sıkıştırdım.

Anahtarı çevirdim.

Tıkla!

Kapı açılmadı! Kolu salladım. Hiçbir şey olmadı.

"Ne be?" Sampson arkamdan, sesinde öfkeyle konuştu. "Kapının nesi var?"

"Az önce kilitledim," dedim ona. *"Soneji bizim için açık bırakmış."*

BÖLÜM 12

Alt katta bir çift ve iki küçük çocuk koşmaya başladı. Cam kapılara ve olası bir özgürlüğe doğru koştular. Çocuklardan birinin ayağı takıldı ve dizinin üzerine sertçe düştü. Annesi onu ileriye doğru sürükledi. İzlemesi dehşet vericiydi ama başardılar.

Ateş yeniden başladı!

Sampson ve ben antreden içeri , ikimiz de çömelmiş, silahlarımızı çekmiştik. Tam önümde koyu gri bir muşamba gözüme ilişti.

Bir keskin nişancı tüfeği muşambanın örtüsünden ve kamuflajından dışarı bakıyordu. Soneji muşambanın altındaydı ve görüş alanından gizlenmişti.

Sampson ve ben ateş ettik. Yakın yarım düzine silah sesi duyuldu. Muşambada delikler açıldı. Tüfek sessizdi.

Küçük antreye doğru koştum ve muşambayı yırtıp attım. Derin, içimi burkan bir sesle inledim.

Muşambanın altında kimse yoktu. Gary Soneji yok!

Bir Browning otomatik tüfek metal bir sehpağa bağlanmıştı. Bir çubuğa ve tetiğe bir zamanlama cihazı takılmıştı. Her şey özelleştirilmişti. Tüfek programlanmış bir aralıkta ateş ediyordu. Altı atış, sonra bir duraklama, sonra altı atış daha. Gary Soneji yok.

Tekrar hareket etmeye başlamıştım bile. Küçük odanın kuzey ve güney duvarlarında metal kapılar vardı. Bana en yakın olanı çekip açtım. *Bir tuzak bekliyordum.*

Ama bağlantı alanı boştu. Karşı duvarda gri metal kapı daha vardı. Kapı kapalıydı. Gary Soneji hâlâ oyun oynamayı seviyordu. En sevdiği numara: Kuralları olan tek kişiydi.

Koşarak ikinci odaya geçtim ve iki numaralı kapıyı açtım. Oyun bu ? Bir sürpriz mi? Birinci, ikinci ya da üçüncü kapının ardında bir bubi ödülü mü?

Kendimi başka bir küçük alana, başka bir boş odaya bakarken buldum. Soneji yok. Hiçbir yerde ondan bir iz yok.

Odada metal bir merdiven vardı - sanki başka bir kata çıkıyormuş gibi görünüyordu. Ya da belki üstümüzdeki bir boşluğa.

Merdivenleri çıktım, yukarıdan net bir atış yapamasın diye durup kalktım. Kalbim çarpıyor, bacaklarım titriyordu. Sampson'ın arkamda olmasını umuyordum. Korunmaya ihtiyacım vardı.

Merdivenin tepesinde bir kapak açıktı. Burada Gary Soneji yok.

ya da. Bir tür tuzağın, onun ağının içine, daha da derinlere çekilmiştim.
Midem . Gözlerimin arkasında keskin bir acı hissediyordum.
Soneji hâlâ Union İstasyonu'nda bir yerdeydi. Öyle olmalıydı. *Beni görmek istediğini* .

BÖLÜM 13

SONEJI, New York'taki Penn İstasyonu'na giden sabah 8:45 metrosunda *Washington Post*'u okuyormuş gibi yaparak küçük bir kasaba bankacısı kadar sakin *oturuyordu*. Kalbi hâlâ çarpıyordu ama heyecanı yüzünden okunmuyordu. Gri bir takım elbise, beyaz bir gömlek, çizgili mavi bir kravat giymişti; tıpkı diğer tüm yolcu pislikleri gibi görünüyordu.

Az önce fantastik ışığı tetiklemişti, değil mi? Çok az kişinin cesaret edebileceği bir yere gitmişti. Efsanevi Charles Whitman'ı geride bırakmıştı ve bu daha ilk kez ortaya çıkışının başlangıcıydı. Çok sevdiği bir söz vardı. *Zafer, bir sonraki hamleyi yapan oyuncuya aittir. son hata.*

Soneji, Princeton, New Jersey çevresindeki sevgili ormanına döndüğü bir hayale dalıp gitti. Kendisini yeniden bir çocuk olarak görebiliyordu. Yoğun, engibeli ama çoğu zaman olağanüstü güzellikteki araziyle ilgili her şeyi hatırlıyordu. On bir yaşındayken çevredeki çiftliklerden birinden .22 kalibrelik bir tüfek çalmıştı. Onu evinin yakınındaki bir taş ocağında saklamıştı. Silah dikkatlice bir muşamba, folyo ve çuval bezine sarılmıştı.

.22 kalibrelik tüfek, tek dünyevi varlıktı, gerçekten ona ait olan tek şeydi.

Dik, çok kayalık bir vadiden aşağıya, orman tabanının düzleştiği, sık bir defne dikenini yumağının hemen ötesindeki sessiz bir yere nasıl indiğini hatırlıyordu. Oyukta bir açıklık vardı ve burası onun ilk yıllardaki gizli, yasak atış talimlerinin yapıldığı yerdı. Bir gün yakındaki Ruocco çiftliğinden bir tavşan kafası ve patiska bir kedi getirmişti. Bir kedinin taze bir tavşan kafasından daha çok sevdiği bir şey yoktu. Kediler küçük gulyabanilerdi. Kediler onun gibiydi. O gün bugündür, onun için büyülüydüler. İz sürme ve avlanma şekilleri harikaydı. Bu yüzden Dr. Cross ve ailesine bir tane vermişti.

Küçük Rosie.

Kesik tavşanın kafasını açıklığın ortasına yerleştirdikten sonra çuvalın ağzını çözdü ve kediyi serbest bıraktı. Torbaya birkaç hava deliği açmış olmasına rağmen kedi neredeyse boğulmak üzereydi. "Yakala onları.

Tavşana saldırın!" diye emretti. Kedi taze avın kokusunu aldı ve koşarak kaçmaya başladı. Gary 22'lik tüfeği omzuna koydu ve izlemeye başladı. Hareket eden hedefe nişan aldı. İkili tüfeğinin tetiğini okşadı ve sonra ateş etti. Nasıl öldürüleceğini öğreniyordu.

Tam bir bağımlısın! Şimdi, şimdiki zamanda, Metroliner treninde kendini azarlıyordu. Princeton bölgesindeki orijinal Kötü Çocuk olduğundan beri çok az şey değişmişti. Üvey annesi -Babil'in korkunç ve yeteneksiz fahişesi- o zamanlar onu düzenli olarak bodruma kilitlerdi. Onu karanlıkta yalnız bırakırdı, bazen on ila on iki saat kadar. Karanlığı sevmeyi, olmayı öğrendi. Mahzeni sevmeyi, orayı dünyada en sevdiği yer haline getirmeyi öğrendi.

Gary onu kendi oyununda yendi.

Yeraltı dünyasında yaşıyordu, kendi özel cehenneminde. Kendisinin Karanlıklar Prensi olduğuna gerçekten inanıyordu.

Gary Soneji kendini sürekli şimdiki zamana, Union İstasyonu'na ve güzel planına geri getirmek zorundaydı. Metro polisi trenleri arıyordu.

Polis şu anda dışarıdaydı! Alex Cross da muhtemelen onların arasındaydı. Her şey için ne harika bir başlangıç ve bu sadece başlangıçtı.

BÖLÜM 14

Union İstasyonu'ndaki yükleme platformlarında dolaşan polis ahmaklarını görebiliyordu. Korkmuş, kaybolmuş, kafaları karışmış ve zaten yarı yenilmiş görünüyorlardı. Bunu bilmek güzeldi, değerli bir bilgiydi. Olacakların habercisiydi.

Koridorun karşısında oturan bir iş kadınına doğru baktı. O da korkmuş görünüyordu. Sıkılı ellerinin beyaz boğumları görünüyordu. Donmuş ve kaskatı kesilmişti, omuzları bir askeri okul öğrencisi gibi geriye atılmıştı.

Soneji onunla konuştu. zaman olabileceği gibi kibar ve nazikti. "Bütün bu sabahın kötü bir rüya olması gerektiğini hissediyorum. Küçük bir çocukken, bir, *iki, üç, uyan!* Bu şekilde kendimi bir kabustan çıkarabilirdim. Bugün işe yaramadığı kesin."

Koridorun karşısındaki kadın, sanki adam çok derin bir şey söylemiş gibi başını salladı.

Onunla bir bağ kurmuştu. Gary bunu her zaman yapabilmişti, ihtiyaç duyduğunda birine ulaşıp dokunabilmişti. Şimdi de buna ihtiyacı olduğunu düşündü. Polis vagondan içeri girdiğinde bir yol arkadaşıyla konuşuyor olması daha iyi görünecekti.

"Bir, iki, üç, ," dedi alçak sesle koridorun karşısından. "Tanrım, umarım burada güvendesinizdir. Umarım şimdiye kadar onu yakalamışlardır. Her kimse, *her neyse.*"

"Eminim yapacaklardır," dedi Soneji. "Her zaman öyle değil midir? Böyle çılgın insanların kendilerini yakalamanın bir yolu vardır."

Kadın bir kez başını salladı ama sesi pek ikna olmuşa . "Öyle, değil mi? Eminim haklısınızdır. Umarım öyledir. Benim duam bu."

İki D.C. polis dedektifi kulüp arabasının içine adım atıyordu. Yüzleri sınıksız kapalıydı. Şimdi işler ilginçleşecekti. Bir vagon ilerideki yemek vagonundan daha fazla polisin yaklaştığını görebiliyordu. Şu anda terminalin içinde yüzlerce polis olmalıydı. Gösteri zamanıydı. İkinci perde.

"Ben Wilmington, Delaware'denim. Wilmington benim evim." Soneji kadınla konuşmaya devam etti. "Aksi takdirde çoktan istasyondan ayrılmış olurdum. Tabii yukarı çıkmamıza izin verirlerse."

"Yapmazlar. Denedim," dedi kadın ona. Gözleri donmuş, tuhaf bir yere kilitlenmişti. Bu bakışı sevmişti. Soneji'nin gözlerini kaçırması, yaklaşan polisler ve onların oluşturabileceği tehdide odaklanması zordu.

Dedektiflerden biri, "Herkesin kimliğini görmemiz gerekiyor," diye anons ediyordu. Herkesin dikkatini çeken derin ve sert bir sesi vardı. "Geldiğimizde fotoğraflı kimlikleri çıkarın. Teşekkürler."

İki dedektif onun sıraya geldi. , değil mi? Garip ama pek bir şey hissetmiyordu. İki polisi de haklamaya hazırdı.

Soneji nefes alışını ve kalp atışlarını kontrol etti. *Kontrol, bilet buydu.* Yüzündeki kaslar ve özellikle de gözleri üzerinde kontrolü vardı. Bugün için gözlerinin rengini değiştirmişti. Saç rengini sarıdan griye çevirdi. Yüzünün şeklini değiştirmişti. Yumuşak, şişmiş, sıradan bir seyyar satıcı kadar zararsız görünüyordu.

Wilmington, Delaware'den Neil Stuart adına bir ehliyet ve Amex kartı gösterdi. Ayrıca bir Visa kartı ve Wilmington'daki Spor Kulübü'ne ait resimli bir kimliği vardı. Görünüşünde akılda kalıcı hiçbir şey yoktu. Sıradan bir iş koyunu.

Soneji tren vagonunun dışında Alex Cross'u gördüğünde dedektifler onun kimliğini kontrol ediyordu. *Günümü güzelleştir.*

Cross ona doğru geliyordu ve camlardan içerideki yolculara bakıyordu. Cross hâlâ oldukça iyi görünüyordu. Altı üç boyundaydı ve yapılıydı. Kendini bir atlet gibi taşıyordu ve kırk bir yaşından daha genç görünüyordu.

Tanrım, Tanrım, Tanrım, ne zihin açıcı. Lanet olası ı ışık fantastik. Ben buradayım, Cross. neredeyse bana dokunabilirsin. Bana bak. Bana bak, Cross. Şimdi bana bakmanı emrediyorum!

Soneji içinde büyüyen muazzam öfke ve hiddetin tehlikeli olduğunu biliyordu. Alex Cross tam tepesine gelene kadar bekleyebilir, sonra ortaya çıkıp yüzüne yarım düzine kurşun sıkabilirdi.

Altı kafa . Altı tanesinin her biri Cross'un ona yaptıklarından dolayı hak edilmişti. Cross onun hayatını mahvetmişti, hayır, Alex Cross onu yok etmişti. Tüm bunların olmasının sebebi Cross'tu. Tren istasyonundaki cinayetlerin Cross'tu. Hepsi Alex Cross'un suçuydu.

Cross, Cross, ! Bu son muydu şimdi? Bu büyük final miydi? Nasıl olabilirdi ki?

Cross yürürken o kadar yüce görünüyordu . Bunu Cross'a vermek zorundaydı. Diğer polislerden iki ya da üç santim daha uzundu, pürüzsüz kahverengi bir teni vardı. *Şeker*, arkadaşı Sampson ona böyle sesleniyordu.

Sugar için büyük bir sürprizi vardı. Beklenmedik büyük bir sürpriz. Çağlar boyu akıl karıştırıcı bir sürpriz.

Eğer beni yakalarsanız, Dr. Cross, kendinizi yakalarsınız. Bunu anlıyor musunuz? Merak etme, yakında öğreneceksin.

Dedektif, Soneji'ye kredi kartını ve Delaware ehliyetini geri verirken, "Teşekkür Bay Stuart," dedi.

Soneji başını sallayarak dedektife ince bir gülümseme sundu ve sonra gözleri tekrar pencereye kayd.

Alex Cross tam oradaydı. *Bu kadar mütevazı görünme, Cross. O kadar da harika değilsin.*

Şimdi ateş etmeye başlamak istiyordu. Ateşi vardı. Ateş basması gibi bir şey yaşadı. Şu anda Alex Cross'u yapabiliirdi. Buna hiç şüphe yoktu. O surattan, o yürüyüşten, doktor dedektifle ilgili her şeyden nefret ediyordu.

Alex Cross adımlarını yavaşlattı. Sonra Cross ona doğru baktı. Bir metre uzaktaydı.

Gary Soneji gözlerini yavaşça Cross'a çevirdi, sonra çok doğal şekilde diğer dedektiflere baktı, sonra tekrar Cross'a döndü.

Merhaba, Şeker.

Cross onu tanımadı. Nasıl tanıyabilirdi ki? Dedektif yüzüne baktı ve sonra yoluna devam etti. Hızını artırarak platformdan aşağı doğru yürümeye devam etti.

Cross'un sırtı ona dönüktü ve neredeyse karşı konulmaz bir şekilde davetkâr bir hedefti. İlerideki bir dedektif ona sesleniyor, Cross'a gelmesini işaret ediyordu. Cross'u sırtından vurma fikri hoşuna gitmişti. Korkakça bir cinayet, en iyisi buydu. İnsanların gerçekten nefret ettiği şey buydu.

Sonra Soneji tren koltuğuna geri yaslandı.

Cross beni tanımadı. Ben o kadar iyiyim. Şimdiye kadar karşılaştıklarının en iyisiyim. Bunu da kanıtlayacağım.

Hiç olmasın. Ben kazanacağım.

Alex Cross'u ve ailesini öldüreceğim ve kimse bunu engelleyemeyecek.

BÖLÜM 15

Union İstasyonu'ndan ayrılmayı *düşünene* kadar akşam saat beş buçuğu geçmişti. Bütün gün içeride mahsur kalmış, tanıklarla konuşmuş, Balistik ve adli tabiple görüşmüş, not defterime cinayet mahallinin kaba taslak çizimlerini yapmıştım. Sampson saat dörtten itibaren volta atıyordu. Oradan kaçmaya hazır olduğunu görebiliyordum ama benim titizliğime alışkındı.

FBI gelmişti ve Quantico'da kalıp Bay Smith üzerinde çalışan Kyle Craig'den bir telefon almıştım. Terminalin dışında bir haberci kalabalığı vardı. Nasıl daha kötü olabilirdi ki? *Tren istasyondan ayrıldı* diye düşünüp duruyordum. Kafanıza girip bir türlü çıkmayan o kelime oyunlarından biriydi.

Günün sonunda gözlerim kan çanağına dönmüş ve kemiklerim yorgun düşmüştü ama aynı zamanda bir cinayet mahallinde olduğumu hatırladığım kadar üzgündüm. Elbette bu sıradan bir cinayet mahalli değildi. Soneji'yi ortadan kaldırmıştım ama bir şekilde tekrar dışarıda olmasından kendimi sorumlu hissediyordum.

Soneji hiç de metodik değildi: Beni Union İstasyonu'nda istiyordu. neden? Bu sorunun cevabı benim için hala açık değildi.

Sonunda basından ve diğer şeylerden kaçmak için tünellerden gizlice istasyondan çıktım. Eve gidip duş aldım ve yeni kıyafetler giydim.

Bu biraz yardımcı oldu. Yatağıma uzandım ve on dakika boyunca gözlerimi kapattım. O gün olan biten her şeyi kafamdan atmam gerekiyordu.

Hiçbir işe yaramıyordu. Christine Johnson'la olan geceyi iptal etmeyi düşündüm. Kafamın içinde bir uyarı sesi vardı. *Bunu mahvetme. İş konusunda onu korkutma. Aradığım kişi o.* Christine'in cinayet masası dedektifi olarak yaptığım işle ilgili sorunları olduğunu zaten hissediyordum. Onu suçlayamazdım, özellikle de bugün.

Kedi Rosie ziyarete geldi. Göğsüme sarıldı. "Kediler Baptistler gibidir," diye fısıldadım ona. "Kıyameti kopardıklarını bilirsin ama onları asla yakalayamazsın." Rosie mırıldanarak onayladı ve kendi kendine kıkırdadı. Biz böyle arkadaşız.

Nihayet aşağıya indiğimde, çocuklarımdan "iş" aldım. Rosie bile eğlenceye katıldı ve ailenin amigosu gibi oturma odasında koşturdu.

"Çok güzel görünüyorsun baba. Çok *güzel* görünüyorsun." Jannie göz kırptı ve bana tamam işareti verdi.

Samimi davranıyordu ama aynı zamanda benden büyük bir ücret alıyordu.

Gece için "randevu". Belli ki okul müdürünü görmek için süslenip püslenmem fikri hoşuna gitmişti.

Damon daha da kötüydü. Merdivenlerden inerken beni gördü ve kıkırdamaya başladı. Bir kere başladı mı, bir daha duramadı. "Çok güzel." diye mırıldandı.

"Bunu sana ödeteceğim," dedim ona. "On , belki yüz katını.

Eve babanla tanışacak birini getirene kadar bekle. Senin de günün gelecek."

"Buna değer," dedi Damon ve olabileceği küçük bir deli gibi gülmeye devam etti. Yaptığı maskaralıklar Jannie'yi o kadar kızdırdı ki sonunda halının üzerinde yuvarlanmaya başladı. Rosie ikisinin üzerinde bir ileri bir geri zıplıyordu.

Yere çöktüm, Jabba the Hut gibi hırladım ve çocuklarla güreşmeye başladım. Her zamanki gibi beni iyileştiriyorlardı. Mutfak ile yemek odası arasındaki kapıda duran anneanneme baktım. Garip bir şekilde sessizdi, her zaman yaptığı gibi katılmıyordu.

"Bundan biraz ister misin, yaşlı kadın?" Damon'ı kucağıma alıp çenemi hafifçe kafasına sürterken söyledim.

"Hayır, hayır. Ama bu gece Rosie kadar gergin olduğun kesin," dedi Nana ve sonunda kendisi de gülmeye başladı. "On dört yaşlarında Jeanne Allen'i görmeye gittiğinden beri seni böyle görmemiştim, eğer adını doğru hatırlıyorsam. Jannie haklı, yine de, diyelim ki, oldukça şık görünüyorsun."

Sonunda Damon'ı yerden kaldırdım. Ayağa kalktım ve şık akşam yemeği kıyafetlerimi fırçaladım. "İhtiyacım olduğu anda bana bu kadar destek olduğunuz için hepinize teşekkür etmek istiyorum." Bunu sahte bir ciddiyetle ve yüzümde incinmiş bir ifadeyle söyledim.

"Bir değil!" diye koro halinde söylediler. "Randevunuzda iyi vakit geçirin! *Çok güzel* görünüyorsun!"

Arkama bakmayı reddederek arabaya doğru ilerledim ve onlara son bir alaycı sırıtma ya da başka bir coşkulu huzzah tatmini yaşatmayı reddettim, yine de daha iyi hissettim, garip bir şekilde canlandım.

Hem aileme hem de kendime artık normal bir hayatım olacağına dair söz vermiştim. Sadece bir kariyer değil, bir dizi cinayet soruşturması da değil. Yine de evden uzaklaşırken son düşüncem *Gary Soneji'nin yine dışarıda* olduğuydu. *Bu konuda ne yapacaksın?*

Öncelikle, Christine Johnson ile müthiş, huzurlu ve heyecanlı bir akşam yemeği yiyecektim.

Gecenin geri kalanında Gary Soneji'yi bir daha düşünmeyecektim. *Düpedüz güzel* olmasam da *şık* olacaktım.

BÖLÜM 16

Foggy Bottom'daki *KINKEAD'S*, Washington'da ya da başka bir yerde yediğim en iyi restoranlardan biri. Oradaki yemekler evdekilerden bile daha iyi olabilir ama bunu büyükanneme asla söylemem. Bu gece elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum.

Christine ve ben saat yedi civarında barda buluşmak üzere sözleşmiştik. Ben yediden birkaç dakika önce geldim, o da hemen arkamdan içeri girdi. Ruh ikiziydik. Böylece ilk randevumuz başladı.

Hilton Felton haftanın altı gecesi yaptığı gibi alt katta her zamanki baştan çıkarıcı caz piyanosunu çalıyordu. Hafta sonları ona bas gitarda Ephraim Woolfolk eşlik ediyordu. Bob Kinkead mutfağa girip çıkıyor, her yemeği süslüyor ve denetliyordu. Her şey yolunda görünüyordu. Daha iyisi olamazdı.

"Burası gerçekten harika bir yer. Yıllardır buraya gelmek istiyordum," dedi Christine, kiraz ağacından yapılmış bara ve ana restorana çıkan geniş merdivenlere onaylayarak bakarken.

Onu daha önce hiç böyle giyinik görmemiştim ve düşündüğümde de güzeldi. Omuzlarını güzelce ortaya çıkaran uzun siyah bir elbise giymişti. Siyah dantellerle süslü krem rengi bir şalı bir kolunun üzerine örtmüştü. Çok beğendiğim eski moda bir broştan yapılmış bir kolye takmıştı. Siyah düz topuklu ayakkabılar giymişti ama boyu neredeyse bir metreydi. Çiçek kokuyordu.

Kadife kahverengi gözleri genişti ve okuldaki çocuklarında gördüğünden şüphelendiğim, ancak çoğu yetişkinin yüzünde bulunmayan türden bir zevkle parlıyordu. Gülümsemesi çabasızdı. Burada olmaktan mutlu görünüyordu.

Cinayet masası dedektifinden başka her şeye benzemek istiyordum, bu yüzden Jannie'nin doğum günüm için bana verdiği siyah ipek gömleği . O buna "havalı adam gömleğim" diyordu. Ayrıca siyah pantolon, şık bir siyah deri kemer ve siyah mokasen ayakkabılar giydim. "Güzel" göründüğümü zaten biliyordum.

Asma kattaki küçük, rahat bir kabine kadar bize eşlik edildi. Genellikle "fiziksel cazibeyi" yerinde tutmaya çalışırım, ancak Christine ve ben yemek salonunda yürürken kafalar döndü.

Biriyle dışarıda olmanın ve bunun gerçekleşmesinin nasıl bir şey olduğunu tamamen unutmuştum. Bu hissin hoşuma gittiğini itiraf etmeliyim. Birlikte olmak istediğin biriyle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyordum. Aynı zamanda kendimi bütün ya da neredeyse bütün hissetmenin nasıl bir şey olduğunu da hatırlıyordum.

yeniden bütün olmanın yolu.

Rahat kabinimiz Pennsylvania Bulvarı'na bakıyordu ve Hilton'un piyanosunu kurcaladığı bir manzaraya da sahipti. Mükemmeldi.

"Günün nasıl geçti?" Christine kabine yerleştikten sonra sordu. "Olaysız," dedim ve omuz silktim. "Hayatımda başka bir gün daha DCPD."

Christine omuz silkerek bana karşılık verdi. "Radyoda Union Station'da bir silahlı saldırı duydum. Meşhur kariyerinin bir noktasında Gary Soneji'yle az da olsa bir ilişkin olmamış mıydı?"

"Üzgünüm, şu anda mesaim bitti," dedim ona. "Bu arada elbisene bayıldım." *Kolyeye dönüştürdüğün o eski broşa da bayıldım. Bu gece uzun boylu olmam gerekebilir diye babet giymiş olmanı da sevdim, ki gerekmiyor.*

"Otuz bir dolar," dedi ve bir şekilde gülümsedi. Elbise onun üzerinde bir milyon gibi duruyordu. Ben de öyle düşünmüştüm zaten.

İyi olup olmadığını görmek için gözlerini kontrol ettim. Kocasının ölümünün üzerinden altı aydan fazla zaman geçmişti ama bu çok da uzun bir süre sayılmazdı. Bana iyi göründü. Durum değişirse bana söyleyeceğinden şüpheleniyordum.

Güzel bir şişe merlot seçtik. Sonra Ipswich istiridyelerini paylaştık, karnımız toktu ve biraz dağınıktı ama Kinhead's'de akşam yemeği için iyi bir başlangıçtı. Ana yemek olarak ben kadifemsi bir somon yahnisi yedim.

Christine daha da iyi bir seçim yaptı. Tereyağlı lahana, fasulye püresi ve trüf yağı ile ıstakoz.

Yemek yerken ikimiz de hiç . Bir dakika bile. Çok uzun zamandır birinin yanında kendimi bu kadar özgür ve rahat hissetmemiştim.

"Damon ve Jannie sizin gelmiş geçmiş en iyi müdür olduğunuzu söylüyor. Bunu söylemem için bana birer dolar ödediler. Senin sırrın ne?" Bir noktada Christine'e sordum. Onun yanındayken sadece gevezelik etme dürtümle savaştığımı fark ettim.

Christine cevap vermeden önce bir süre düşündü. "Sanırım en kolay ve belki de en doğru cevap, öğretmek bana kendimi iyi hissettiriyor. Sevdiğim diğer cevap ise şöyle bir şey. Eğer sağ elinizi kullanıyorsanız, sol elinizle yazmak gerçekten zordur. Çoğu çocuk ilk başta *solaktır*. Bunu her zaman hatırlamaya çalışıyorum. Bu benim sırrım."

"Bana bugün okulda neler olduğunu anlat," dedim, kahverengi gözlerinin içine bakarak.

Sorum karşısında şaşırmıştı. "Gerçekten okuldaki günümü mü dinlemek istiyorsun? Neden?"

"Kesinlikle öyle. Nedenini bile bilmiyorum." *Sesinin sevmem dışında. Zihninin çalışma şeklini seviyorum.*

"Aslında bugün harika bir gündü," dedi ve gözleri yeniden parladı. "Bunu duymak istediğine emin misin Alex? Seni işle ilgili şeylerle sıkmak istemiyorum."

Başımı salladım. "Eminim. İstemediğim pek çok soruyu sormam.

cevapları duymak."

"Peki o zaman, size günümü anlatayım. Bugün tüm çocuklar yetmişli ve seksenli yaşlardaymış gibi davranmak zorundaydı. Çocuklar alıştıklarından biraz daha yavaş hareket etmek zorunda kaldılar. Sakatlıklarla, yalnız kalmakla ve genellikle ilgi odağı olmamakla baş etmek zorunda kaldılar. Biz buna '*başkalarının derisinin altına girmek*' diyoruz ve Truth School'da bunu çok yapıyoruz. Harika bir program ve ben de harika bir gün geçirdim Alex. Sorduğun için teşekkürler. Bu çok hoş."

Christine bana yine günümü sordu ve ben de ona mümkün olduğunca az şey anlattım. Onu rahatsız etmek istemedim ve o günü tekrar yaşamaya da ihtiyacım yoktu. Caz, klasik müzik ve Amy Tan'ın son romanı hakkında konuştuk. Her şeyi biliyor gibiydi ve *Yüz Gizli Duyu*'yu okumuş olmama şaşırmıştı, hatta beğenmiş olmama daha da şaşırmıştı.

Güneydoğu'da büyümenin onun için nasıl bir şey olduğundan bahsetti ve bana büyük bir sırrını anlattı: Bana "Dumbo-Gumbo"dan bahsetti.

"İlkokul günlerim boyunca," dedi Christine, "ben Dumbo-Gumbo'yudum. Diğer çocuklar bana böyle seslenirdi. Büyük kulaklarım var, görüyorsunuz. Uçan fil Dumbo gibi."

Saçlarını geriye doğru çekti.

"Bak." "Çok güzel," dedim ona.

Güldü. "İnandırıcılığını kaybetme. Büyük kulaklarım var. Ve *kocaman* bir gülümsemem, bir sürü dişim ve diş *etim* var."

"Yani ukala bir çocuk Dumbo-Gumbo'yu mu buldu?"

"Bunu bana kardeşim Dwight yaptı. 'Gumbo Din'i de o buldu. Hala üzgün olduğunu söylemedi."

"Onun adına üzuldüm. Gülümsemeniz göz kamaştırıcı ve kulaklarınız da tam size göre."

Yine güldü. Onun gülüşünü duymayı seviyordum. Aslında onunla ilgili her şeyi sevdim. Dışarıdaki ilk gecemizden daha mutlu olamazdım.

BÖLÜM 17

Zaman hiç geçmemiş gibi akıp gitti. Sözleşmeli okullardan, ulusal müfredattan, Corcoran'daki Gordon Parks sergisinden ve bir sürü aptalca şeyden bahsettik. Saatime baktığımda dokuz buçuk olduğunu tahmin ediyordum. Aslında saat 10-12 arasıydı.

"Bu gece okul var," dedi Christine. "Gitmem gerek Alex. Gerçekten . Koçum balkabağına falan dönüşecek."

Arabası On Dokuzuncu Cadde'ye park edilmişti ve oraya birlikte yürüdük. Sokaklar sessizdi, boştu, tepe lambalarının altında ısıltılıydı.

Sanki biraz fazla içmişim gibi hissediyordum ama biliyordum. Kaygısız hissediyordum, böyle olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyordum.

"Bunu bir ara tekrar yapmak isterim. Yarın ne dersin?" Dedim ve gülümsemeye başladım. Tanrım, bu gidişat hoşuma gitmişti.

Birden bir şeyler ters gitmeye başladı. Hoşlanmadığım bir bakış gördüm; üzüntü ve endişe. Christine gözlerimin içine baktı.

"Hiç sanmıyorum Alex. Özür dilerim," dedi. "Gerçekten üzgünüm. Hazır sanıyordum ama sanırım değilmişim. Bir söz vardır, yara izleri bizimle birlikte büyür."

Bir nefes çektim. Bunu beklemiyordum. Aslında, biriyle nasıl anlaştığım konusunda hiç bu kadar yanıldığımı hatırlamıyorum. Göğsüme inen ani bir yumruk gibiydi.

"Beni şimdiye kadar gittiğim en güzel restorana götürdüğün için teşekkürler. Gerçekten çok üzgünüm. Senin yaptığın bir şey değil Alex."

Christine gözlerimin içine bakmaya devam etti. Bir şey gibiydi ve sanırım bulamıyordu.

Başka bir şey söylemeden arabasına bindi. Birdenbire çok etkili, çok kontrollü göründü. Arabayı çalıştırdı ve uzaklaştı. Boş sokakta durdum ve arabasının yanan fren lambaları kaybolana kadar onu izledim.

Senin yaptığın bir şey değil Alex. Onun sözlerinin kafamın içinde tekrarlandığını duyabiliyordum.

BÖLÜM 18

BAD BOY, Wilmington, Delaware'e geri dönmüştü. Burada yapacak işleri vardı. Bazı açılardan, bu en iyi kısmı bile olabilirdi.

Gary Soneji, Wilmington'ın iyi aydınlatılmış sokaklarında, görünüşe göre Dünyada umurunda değil. Neden endişelensin ki? Makyaj ve kılık değiştirme konusunda burada, Wilmington'da yaşayan serserileri kandıracak kadar becerikliydi. Onları Washington'da da kandırmıştı, değil mi?

Durdu ve tren istasyonunun yanındaki kırmızı-beyaz büyük bir afişe baktı. "Wilmington-Birisi Olmak İçin Bir Yer" yazıyordu. Ne müthiş, kasıtsız bir şaka, diye düşündü.

Güney Kaliforniya'daki bir sahil kasabasından çalınmış görünen, şişmiş balinalar ve yunuslardan oluşan üç katlı bir duvar resmi de öyle. Birileri Wilmington belediye meclisini *Saturday Night Live*'da çalışması için işe almalı. İyiydiler, gerçekten .

Bir spor çantası taşıyordu ama dikkat çekmiyordu. Küçük yürüyüşünde gördüğü insanlar, sanki 1961 dolaylarındaki Sears kataloğunun sayfalarından giyinmiş . Boyu tam olarak göstermeyen bir sürü dimi kumaş; kokuşmuş renkli ekoseler; herkesin üzerinde rahat kahverengi ayakkabılar.

Orta Atlantik aksanını da birkaç kez duymuştu. "I've got to phewn heum" ("Eve telefon etmeliyim"). Sade ve çirkin düşünceler için ve çirkin bir lehçe.

Tanrım, yaşamak için ne güzel bir yer. O kısır yıllar boyunca nasıl hayatta kalabilmişti? Neden şimdi geri dönme zahmetine girmişti? Bu sorunun cevabını biliyordu. Soneji neden geri döndüğünü biliyordu.

İntikam.

Ödeşme

zamanı.

Kuzey Caddesi'nden eski sokağı Central Avenue'ye döndü. Beyaz boyalı tuğla bir evin karşısında durdu. Uzun süre eve baktı. İki katlı, mütevazı bir koloni eviydi. Aslında Missy'nin büyükanne ve büyükbabasına aitti ve bu yüzden taşınmamıştı.

Topuklarını birbirine vur, Gary. Tanrım, ev gibisi yok.

Spor çantasını açtı ve tercih ettiği silahını çıkardı. Özellikle bununla gurur duyuyordu. Bunu kullanmak için uzun zamandır bekliyordu.

Gary Soneji sonunda caddeyi geçti. Sanki buranın sahibiymiş gibi ön kapıya doğru yürüdü, tıpkı dört yıl önce buraya son gelişinde gibi,

Alex Cross'un ortağı John Sampson ile birlikte hayatına girdiğı gün.

Kapı kilitli değildi -ne kadar tatlı- karısı ve kızı onu bekliyorlardı, Poppycock yiyorlar ve televizyonda *Friends* izliyorlardı.

"Merhaba. Beni hatırladın mı?" Soneji yumuşak bir sesle söyledi. İkisi de çığlık atmaya başladı.

Kendi tatlı karısı, Missy.

Sevgili küçük kızı, Roni.

Yabancılar gibi çığlık atıyorlardı, çünkü onu çok iyi ve silahını görmüşlerdi.

BÖLÜM 19

Eğer tüm gerçeklerle yüzleşmeye başlasaydınız, muhtemelen sabah kalkamazdınız. Polis merkezinin içindeki savaş odası, çalan telefonlar, kaynayan bilgisayarlar ve son teknoloji gözetleme ekipmanlarıyla kapasitesinin ötesinde doluydu. Tüm bu hareketlilik ya da gürültü beni yanıltmadı. Çatışmalarda hâlâ bir yere varamamıştık.

İlk iş olarak Soneji hakkında bir brifing vermem istendi. Onu herkesten daha iyi tanımam gerekiyordu ama nedense yeterince tanımadığımı hissediyordum, özellikle de şimdi. Yuvarlak masa toplantısı denen bir şey yaptık. Bir saat boyunca, birkaç yıl önce Georgetown'da iki çocuğu kaçırmaması, sonunda yakalanması ve kaçmadan önce Lorton Hapishanesi'nde yaptığımız düzinelerce görüşmenin ayrıntılarını kısa kısa anlattım.

Görev gücündeki herkes hazır olduğunda, ben de işe koyuldum. Soneji'nin kim olduğunu, gerçekte kim olduğunu ve neden şimdi geri dönmeye karar verdiğini, neden Washington'a döndüğünü öğrenmem gerekiyordu.

Öğle yemeği boyunca çalıştım ve zamanı hiç fark etmedim. Soneji hakkında topladığımız bir yığın veriyi toplamak bile bu kadar uzun sürmüştü. Öğleden sonra saat iki civarında, "önemli" bilgileri topladığımız "büyük panodaki" *raptiyelerin* acı verici bir şekilde farkına vardım.

Bir savaş odası, raptiyeli haritalar ve büyük bir ilan tahtası olmadan savaş odası sayılmaz. Panomuzun en üstünde dedektifler şefi tarafından davaya verilen isim yer alıyordu. Soneji polis çevrelerinde "Örümcek" lakabını çoktan almış olduğu için "Web "i seçmişti. Aslında bu lakabı ben bulmuştum. Bu lakap onun her zaman ördüğü karmaşık ağlardan geliyordu.

Büyük panonun bir bölümü "sivil ipuçlarına" ayrılmıştı. Bunlar çoğunlukla önceki sabah Union İstasyonu'ndaki güvenilir görgü tanıklarının ifadeleriydi. Bir diğer bölüm ise "polis ipuçları "na ayrılmıştı ve bunların çoğu dedektifin tren garındaki raporlarıydı.

Sivil ipuçları "eğitimsiz göz" raporlarıdır; polis ipuçları ise "eğitimli göz"dür. Şimdiye kadarki tüm raporların ortak noktası, hiç kimsenin Gary Soneji'nin şu anda neye benzediğini iyi bir şekilde tarif edememesiydi. Soneji geçmişte kılık değiştirme konusunda alışılmadık bir beceri gösterdiğinden, bu haber şaşırtıcı değildi ama hepimiz için rahatsız ediciydi.

Soneji'nin kişisel geçmişi panonun başka bir bölümünde gösteriliyordu. Uzun, kıvrımlı bir bilgisayar çıktısı, Soneji'nin şimdiye kadar görev yaptığı tüm yargı bölgelerini listeliyordu.

Princeton, New Jersey'deki ilk yıllarıyla örtüşen birkaç çözülmemiş cinayetin yanı sıra bir suçla suçlandı.

Şu ana kadar elimizde bulunan kanıtları gösteren polaroid resimler de asıldı. Fotoğrafların üzerine keçeli kalemle başlıklar yazılmıştı. Başlıklar şöyleydi: "bilinen beceriler, Gary Soneji"; "saklanma yerleri, Gary Soneji"; "fiziksel özellikler, Gary Soneji"; "tercih edilen silahlar, Gary Soneji."

Tahtada "bilinen ortaklar" için bir kategori vardı ama bu hala boştu. Muhtemelen de öyle kalacaktı. Bildiğim kadarıyla Soneji hep yalnız çalışırdı. Bu varsayım hâlâ doğru muydu? Merak ettim. Son karşılaşmamızdan bu yana değişmiş miydi?

O gece saat altı buçuk civarında Quantico, Virginia'daki FBI kanıt laboratuvarından bir telefon aldım. Curtis Waddle arkadaşımı ve Soneji hakkında ne hissettiğimi biliyordu. Kendisine ulaşan bilgileri en kısa sürede bana ileticeğine söz vermişti.

"musun, Alex? Yoksa elinde o yavan, son model telsiz telefonlardan biriyle volta mı atıyorsun?" diye sordu.

"Volta atıyorum Curtis. Ama yanımda eski moda bir telefon taşıyorum. Siyah bile. Alexander Graham'ın kendisi de bunu onaylardı."

Laboratuvar şefi güldü ve ben onun geniş, çilli yüzünü, at kuyruğu şeklinde lastik bir bantla bağlanmış kıvrıkcık kızıl saçlarını hayal edebildim. Curtis konuşmayı çok sever ve onun devam etmesine izin vermenizi gerektiğini anladım, yoksa incinir ve hatta biraz kindarlaştırabilir.

"İyi adam, iyi adam. Dinle Alex, elimde bir şey var ama hoşuna gideceğini sanmıyorum. Ben de beğenmedim. Elimizdekine güvenebileceğimizden bile emin değilim."

Birkaç kelimeyi araya sıkıştırdım. "Elinde ne var Curtis?"

"Union İstasyonu'nda tüfeğin dipçığında ve namlusunda bulduğumuz kan? kesin bir eşleşme var. Yine de, dediğim gibi, elimizdekine güvenebilir miyim bilmiyorum. Kyle da aynı fikirde. Tahmin et ne oldu? Bu Soneji'nin kanı değil."

Curtis haklıydı. Bunu duymak hiç hoşuma gitmedi. Cinayet soruşturmalarında sürprizlerden nefret ederim. "Bu da ne demek oluyor? Kimin kanı o zaman Curtis? Henüz bilmiyor musun?"

İç çektiğini duyabiliyordum, sonra havayı *vınlıyarak* dışarı üfledi. "Alex, bu *senin*. Keskin nişancı tüfeğinin üzerinde kanın vardı."

İKİNCİ BÖLÜM

CANAVAR AVI

BÖLÜM 20

Soneji New York'a vardığında Penn İstasyonu'nda iş çıkış saatiydi. Bir sonraki için tam zamanında gelmişti. *Dostum, bu anı daha önce binlerce kez yaşamıştı.*

Zavallı tükenmişler ordusu evlerinin yolunu tutuyor, yastıklarının üzerine düşüyor (bu zor durumdakiler için kaz tüyü yok), bir an gibi görünen bir süre uyuyor ertesi sabah tekrar kalkıp trenlerin yolunu tutuyorlardı. Tanrım ve *onun* deli olduğunu söylediler!

Bu kesinlikle, kesinlikle, en iyisiydi - yirmi yıldan uzun bir süredir bu anın hayalini kuruyordu. *Tam da bu an!*

New York'a beş ile beş buçuk arasında varmayı planlamıştı ve işte buradaydı. İşte Gary! Kendini hayal etmiş, Penn İstasyonu'ndaki derin ve karanlık tünellerden çıkarken *görmüştü*. Yukarı çıktığında da aklını kaçırarak kadar öfkeli olacağını biliyordu. Teneke sesli tren anonsları eşliğinde, John Philip Sousa'nın çılginca bir bando müziği olan sirk müziğini duymaya başlamadan önce bunu biliyordu.

"Şimdi A Kapısı'ndan 8. Piste, Bay Head Kavşağı'na gidebilirsiniz," dedi babacan bir ses bilgisizlere.

Herkes Bay Head Junction'a. Herkes binsin, sizi zavallı moronlar, sizi lanet robotlar!

Sanki hayat onu yaklaşık otuz yıl önce geride bırakmış gibi şaşkın, düz bir ifade takınan zavallı bir hamalı kontrol etti.

"Kötü bir adamı edemezsin," dedi Soneji yanından geçen kırmızı şapkalıya. "Anladın mı? Ne dediğimi duyuyor musun?"

"Siktir git," dedi kırmızı şapkalı. Gary Soneji bir kahkaha attı. Asık suratlı ezilmişlerden çok hoşlanıyordu. Bugünlerde bir lig gibi her yerdeydiler.

Asık suratlı kızıl kafalıya baktı. Onu cezalandırmaya, yaşamasına izin vermeye karar verdi.

Bugün senin ölüm günün değil. Adın Hayat Kitabı'nda kalacak. Yürümeye devam edin.

Öfkeliydi - tıpkı olacağını bildiği gibi. Kırmızı görüyordu. Beynine hücum eden kan sağır edici bir ses çıkarıyordu. Hoş değildi. Akli başında, mantıklı düşünmeye elverişli değildi. *Kan mı? Tazılar henüz anlamamış mıydı?*

Tren istasyonu kadar itişip kakışan ve homurdanan New Yorklularla doluydu. Bu lanet olası yolcular

inanılmaz derecede agresif ve rahatsız edici.

Hiçbiri bunu göremedi mi? Elbette görebiliyorlardı. Peki bu konuda ne yaptılar? Daha da saldırganlaştılar ve iğrençleştiler.

Yine de hiçbiri kendi kaynayan öfkesine yaklaşamadı. Yakınından bile geçmedi. Nefreti saftı. Damıtılmıştı. O bir öfkeydi. Çoğunun sadece hayalini kurduğu şeyleri yapıyordu. Onların öfkesi bulanık ve odaksızdı, balon kafalarında patlıyordu. O öfkeyi net bir şekilde gördü ve hızla harekete geçti.

Penn İstasyonu'nun içinde olmak, başka bir sahne yaratmak çok güzeldi. Şimdi gerçekten havaya giriyordu. Her şeyi tam hızda, dokunaklı bir şekilde 3 boyutlu olarak fark ediyordu. Dunkin' Donuts, Knot Just Pretzels, Shoetrician Shoe Shine. Aşağıdaki trenlerin her zamanki gürültüsü... Tıpkı her zaman hayal ettiği gibiydi.

Bundan sonra ne olacağını ve her şeyin nasıl sona ereceğini biliyordu.

Gary Soneji'nin bacağına bastırıldığı bir bıçak vardı. Gerçek bir koleksiyon . Sedeften bir sapı ve her iki tarafında da sıkı bir yılan bıçağı vardı. Yağlı bir satıcı uzun zaman önce ona, "Süslü bir insan için süslü bir bıçak," demişti. "Sar şunu!" demişti. O zamandan beri yanımda. Bugünkü gibi özel günler için. Ya da bir keresinde Roger Graham adında bir FBI ajanını öldürmek için.

Tüm parlak magazin yüzleriyle dünyaya bakan Hudson News'in geçti, propagandalarını yapmaya çalışarak ona bakıyordu. Yol arkadaşları tarafından itilip kakılmaya ve dirseklenmeye devam ediyordu. Dostum, hiç durmazlar mı?

Vay canına! Çocukluğundan beri rüyalarında gördüğü bir karakteri gördü. İşte *o adamdı*. Hiç şüphe yok. Yüzünü, vücudunu tutuş şeklini, onunla ilgili her şeyi tanıdı. *Gri çizgili iş kıyafeti giyen adamdı bu, ona babasını hatırlatan adam.*

"Bunu uzun istiyordun!" Soneji Bay Gri Çizgili'ye homurdandı. "Bunu sen istedin."

Bıçağı ileri doğru sürdü ve ete battığını hissetti. Tıpkı hayal ettiği gibiydi.

İşadamı bıçağın kalbinin yakınına saplandığını gördü. Yüzünde korkmuş ve şaşkın bir ifade belirdi. Sonra istasyonun zeminine yığıldı, soğuktan ölmüştü, gözleri arkaya kaymış ve ağzı sessiz bir çılgınlıkla donmuştu.

Soneji bundan sonra ne yapması gerektiğini biliyordu. Döndü, sola doğru dans etti ve tembel bir tipe benzeyen ikinci kurbanı kesti. Adam "Çıplak Lacrosse" tişörtü giyiyordu. Ayrıntılar önemli değildi ama bazıları aklına takılmıştı. *Street News* satan siyah bir adamı kesti. Üçte üç.

Asıl önemli olan şey *kandı*. Soneji değerli kanın kirli, lekeli ve benekli beton zemine dökülmesini izledi. Bu

Yolcuların kıyafetlerine sıçradı, cesetlerin altında birikti. Kan bir ipucuydu, polis ve FBI avcılarının analiz etmesi için bir Rorschach testiydi. Kan, Alex Cross'un anlamaya çalışması için oradaydı.

Gary Soneji bıçağını düşürdü. İnanılmaz bir karmaşa, her yerde çığlıklar, Penn İstasyonu'nda sonunda yürüyen ölüleri uyandıran bir panik vardı.

Her biri düzgün Helvetik harflerle yazılmış bordo tabelalardan oluşan labirente baktı: *31. Cadde Çıkışı, Parsel Kontrolü, Ziyaretçi Bilgileri, Sekizinci Cadde Metro-su.*

Penn İstasyonu'ndan çıkış yolunu biliyordu. Her şey önceden belirlenmişti. Bu kararı daha önce binlerce kez vermişti.

Tekrar tünellere doğru koşmaya başladı. Kimse onu durdurmaya çalışmadı. O yine kötü çocuktı. Belki de üvey annesi bu konuda haklıydı. *Cezası* New York metrolarına binmek olacaktı.

Brrrr. Scar-ry!

BÖLÜM 21

O akşam *saat yedide*. Çok garip, çok güçlü bir aydınlanmaya kapılmıştım. Kendi dışımda olduğumu, *kendimi izlediğimi* hissettim. Eve dönerken Sojourner Truth Okulu'nun önünden geçiyordum. Christine Johnson'ın arabasını gördüm ve durdum.

Arabamdan indim ve onu bekledim. Kendimi inanılmaz derecede savunmasız hissettim. Biraz da aptalca. Christine'in bu saatte okulda olmasını beklemiyordum.

Saat yediyi çeyrek geçe nihayet okuldan çıktı. Onu gördüğüm andan itibaren nefesimi tutamadım. Kendimi bir okul çocuğu gibi hissettim. Belki de bu iyiydi, belki de iyiydi. En azından yeniden hissediyordum.

Sanki okula yeni gelmiş gibi taze ve çekici görünüyordu. Üzerinde dar belini saran sarı-mavi çiçekli bir elbise vardı.

Mavi topuklu ayakkabılar giymiş ve bir omzunda mavi bir çanta taşıyordu.

Waiting to Exhale filminin tema şarkısı aklıma geldi. Bekliyordum, evet.

Christine beni gördü ve hemen sıkıntılı göründü. Sanki buradan başka bir yerde olmak için acelesi varmış gibi yürümeye devam etti.

Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. *Kötü bir işaret* diye düşündüm. Olabilecek en kötü vücut dili. Koruyucu ve korkulu. Bir şey zaten açıktı: Christine Johnson beni görmek istemiyordu.

Gelmemem, durmamam gerektiğini biliyordum ama kendime engel olamıyordum. Kinkead'den ayrıldığımızda neler olduğunu anlamam gerekiyordu. Sadece bunu, daha fazlasını değil. Basit, dürüst bir açıklama, acı verse bile.

Derin bir nefes aldım ve ona doğru yürüdüm. "Merhaba," dedim, "yürüyüşe ister misin? Güzel bir gece." Neredeyse konuşamıyordum ve ben hiçbir zaman kelimelerimi kaybetmem.

"Her zamanki yirmi saatlik iş günlerinden birinde mola mı veriyorsun?" Christine yarı gülümsedi, yine de gülümsemeye çalıştı.

Gülümsemesine karşılık verdim, midemin hissettim. Başımı salladım. "İşten çıktım." "Anlıyorum. Tabii, biraz yürüyebiliriz, birkaç dakika. Güzel bir gece, haklısın."

F Caddesi'nden aşağı döndük ve özellikle yaz başında çok güzel olan Garfield Parkı'na girdik. Sessizce yürüdük. Sonunda küçük çocuklarla dolup taşan bir top sahasının yanında durduk. Çılgınca bir beyzbol maçı devam ediyordu.

Eisenhower Otoyolu'ndan çok uzakta değildik ve yoğun saatlerin *vızıltısı*

Trafik düzenli, neredeyse rahatlatıcıydı. Lale kavakları ve mercan hanımelleri çiçek açmıştı. Anneler ve babalar çocuklarıyla oynuyordu; bu gece herkesin keyfi .

neredeyse otuz yıldır benim mahallem parkıydı ve gündüz saatlerinde neredeyse cennet gibi olabiliyordu. Damon küçük bir çocukken ve o Jannie'ye hamileyken Maria ve ben sürekli buraya gelirdik. Şimdi bunların çoğu kaybolmaya başladı, bu muhtemelen iyi bir şey ama aynı zamanda üzücü.

Christine sonunda konuştu. "Özür dilerim, Alex." Yere bakıyordu ama şimdi o güzel gözlerini benimkilere dikti. "Geçen gece için. Arabamdaki kötü sahne. Sanırım panikledim. Dürüst olmak gerekirse, ne olduğundan bile emin değilim."

"Dürüst olalım," dedim. "Neden olmasın?"

Bunun onun için zor olduğunu söyleyebilirdim ama nasıl hissettiğini bilmem gerekiyordu. Restoranın dışında bana söylediğinden daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Açıklamaya çalışmak istiyorum," dedi. Elleri kenetlenmişti. Ayaklarından biri hızla yere vuruyordu. Bir sürü kötü işaret.

"Belki de hepsi benim hatamdır," dedim. "Seni yemeğe davet eden bendim ta ki-"

Christine uzandı ve elimi kendi eliyle kapattı. "Lütfen bitirmeme izin ver," dedi. Yine yarım bir gülümseme geldi. "Şunu bir an bitirmeye çalışayım. Seni zaten arayacaktım. Seni bu gece aramayı planlıyordum. Arayacaktım.

"Şu anda sen de , ben de... Tanrım, çok gerginim," dedi sessizce. "Duygularını incittiğimi biliyorum ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Bu yapmak son şeydi. İncinmeyi hak etmiyorsun."

Christine biraz titriyordu. Konuşurken sesi de titriyordu. "Alex, kocam senin her gün yaşamak zorunda olduğun türden bir şiddet yüzünden öldü. Sen bu dünyayı kabulleniyorsun ama ben sanmıyorum. Ben o tür bir insan değilim. Yakın olduğum başka birini kaybetmeye dayanamazdım. Sana mantıklı geliyor mu? Kafam biraz karışık."

Artık her şey daha netleşmeye başlamıştı. Christine'in kocası Aralık ayında öldürülmüştü. Evliliklerinde ciddi sorunlar olduğunu ama onu sevdiğini söylemişti. Kocasının evlerinde vurularak öldürüldüğünü, öldüğünü görmüştü. O zaman ona sarılmıştım. Cinayet davasının bir parçasıydım.

Ona tekrar sarılmak istedim ama bunun yanlış bir şey olduğunu biliyordum. Hâlâ kendine sıkıca sarılıyordu. Onun duygularını anlıyordum.

"Lütfen beni dinle, Christine. Muhtemelen seksenli sonuna kadar ölmeyeceğim. Ölmek için fazla inatçı ve huysuzum. Bu da ikimizin de şu ana kadar yaşadığından daha uzun süre birlikte olmamızı sağlar. Kırk yıldan fazla. Birbirimizden kaçmak için de uzun bir süre."

Christine başını hafifçe salladı. Gözlerimin içine bakmaya devam etti.

Sonunda bir gülümseme belirdi.

"Çılgın zihninin çalışma şeklini seviyorum. Bir an Dedektif Cross oluyorsun, bir an sonra çok açık, çok tatlı bir çocuk oluyorsun." Ellerini yüzüne . "Tanrım, ne *dediğimi* bile bilmiyorum."

İçimdeki her şey, her içgüdü, her his bunu yapmamı söylüyordu. Yavaşça, dikkatlice uzandım ve Christine'i kollarıma aldım. O kadar iyi uyuyordu ki. Eridiğimi hissedebiliyordum ve bu hoşuma gidiyordu. Bacaklarımın titrek ve güçsüz hissetmesi bile hoşuma gitmişti.

İlk kez öpüştük ve Christine'in ağzı yumuşak ve çok tatlıydı. Dudakları benimkilere değdi. Beklediğim gibi . Parmaklarımın ucunu önce bir yanağında, sonra diğerinde gezdirdim.

Teni pürüzsüzdü ve parmaklarımın uçları karıncalanıyordu. Sanki uzun, çok uzun bir süre havasız kalmışım da aniden yeniden nefes alabiliyormuşum gibiydi. Nefes alabiliyordum. Yaşadığımı hissettim.

Christine gözlerini kapatmıştı ama şimdi açtı. Gözlerimiz buluştu ve birbirini tuttu. "Tıpkı hayal ettiğim gibi," diye fısıldadı, "çarpı dört yüz elli."

Sonra akla gelebilecek en kötü şey oldu; çağrı cihazım *öttü*.

BÖLÜM 22

New York'ta saat *ALTT*'da, Penn İstasyonu'nun etrafındaki her zaman çok sıkışık olan beş blokluk yarıçapın her yerinde polis arabaları ve EMS minibüs sirenleri çalıyordu. Dedektif Manning Goldman koyu mavi Ford Taurus'unu Sekizinci Cadde'deki postane binasının önüne park etti ve çoklu cinayet mahalline doğru koştu.

İnsanlar Goldman'ı izlemek için işlek caddede yürümeyi bıraktı. Kafalar her yere çevrilmiş, neler olup bittiğini ve bu koşan adamın nasıl uyum sağlayabileceğini anlamaya çalışıyorlardı.

Goldman'ın uzun, dalgalı karamel-gri saçları ve gri keçi sakalı vardı. Bir kulak memesinde altın bir küpe parlıyordu. Goldman bir cinayet masası dedektifinden çok yaşlanmış bir rock ya da caz müzisyenine benziyordu.

Goldman'ın ortağı Carmine Groza adında birinci sınıf bir dedektifti. Groza güçlü bir yapıya ve dalgalı siyah saçlara sahipti ve insanlara genç Sylvester Stallone'yi hatırlatıyordu ki bu benzetmeden nefret ederdi. Goldman onunla nadiren konuşurdu. Ona göre Groza dinlemeye değer tek bir kelime bile etmemişti.

Groza yine de Manhattan sokaklarında çalışan en yaşlı cinayet masası dedektifi, muhtemelen en zeki ve kesinlikle Groza'nın şimdiye kadar tanıştığı en acımasız, en huysuz piç olan elli sekiz yaşındaki ortağını yakından takip etti.

Goldman'ın siyaset söz konusu olduğunda Pat Buchanan ve Rush Limbaugh'un sağında bir yerde olduğu biliniyordu, ancak çoğu söylenti ya da "karikatür suikastı" olarak adlandırdığı şey gibi, bu da hedefin dışındaydı. Belirli konularda

-Suçluların yakalanması, suçluların haklarına karşı diğer vatandaşların hakları ve ölüm cezası gibi konularda Goldman kesinlikle radikal bir muhafazakârdı. Birkaç saat cinayet masası üzerinde çalışan yarım beyinli herkesin kendisiyle aynı sonuçlara biliyordu. Öte yandan, konu kadınların seçme hakkına, eşcinsel evliliklere ve hatta Howard Stern'e geldiğinde Goldman, ACLU'da avukatlık yapan otuz yaşındaki oğlu kadar liberaldi. Elbette Goldman bunu kendine saklıyordu. İsteddiği son şey, çekilmez bir piç olarak ününü mahvetmekti. Bunu yaparsa, "Sly" Groza gibi gelecek vaat eden genç pisliklerle konuşmak zorunda kalabilirdi.

Goldman hâlâ formundaydı -hızlı yiyecekler, yüksek oktanlı kolalar ve şekerli çaylardan düzenli diyetiyle Groza'dan daha iyi durumdaydı. Penn İstasyonu'ndan dışarı akan insan seline karşı koştu. Cinayetler, en azından onun bildikleri

şimdiye kadar tren istasyonunun ana bekleme alanı ve çevresinde gerçekleşmişti.

Goldman tren istasyonunun bekleme alanı görüldüğünde, katilin iş çıkış saatini seçmesinin bir nedeni olduğunu düşündü. Ya öyle ya da katil, istasyonun müstakbel kurbanlarla tika basa dolu olduğu bir saatte çıldırmıştı.

Peki bu deliyi iş çıkış saatinde Penn İstasyonu'na getiren neydi? Manning Goldman merak ediyordu. Şimdiye kadar kendine korkutucu bir teorisi vardı zaten.

"Manning, sence hâlâ burada bir yerde midir?" Groza arkadan sordu.

Groza'nın sanki hep birlikte kamp danışmanıymışlar gibi insanlara ilk isimleriyle hitap etme alışkanlığı onu gerçekten sinirlendiriyordu.

Goldman ortağını görmezden geldi. Hayır, katilin hâlâ Penn İstasyonu'nda olduğuna inanmıyordu. Katil New York'ta serbestti. Bu onu çok rahatsız ediyordu. Bu durum midesini bulandırıyor, ki aslında son birkaç yıldır bu o kadar da zor değildi.

İki el arabası satıcısı suç mahalline giden yolu ustalıkla kapatıyordu. Arabalardan birinin adı Montego City Slickers Leather, diğerinki ise From Russia With Love'dı. Sırasıyla Jamaika ve Rusya'ya geri dönmelerini diledi.

"NYPD. Yol açın. Çekin şu kül arabalarını!" Goldman satıcılara bağırdı.

İzleyicilerden, diğer polislerden ve trenlerden oluşan kalabalığın arasından kendine yol açtı.

Saçları örgülü ve yırtık pırtık giysili siyah bir adamın cesedinin yanında toplanmış olan istasyon personeli. Cesedin etrafına *Street News*'in kanlı nüshaları saçılmıştı, dolayısıyla Goldman ölen adamın mesleğini ve tren istasyonunda bulunma nedenini biliyordu.

, kurbanın muhtemelen yirmili yaşlarının sonlarında olduğunu gördü. Alışılmadık miktarda kan vardı. Hem de çok fazla. Cesedin etrafı parlak kırmızı bir havuzla çevriliydi.

Goldman, yakasında mavi-kırmızı Amtrak rozeti bulunan lacivert takım elbiseli bir adama doğru yürüdü.

"Cinayet Masası Dedektifi Goldman," dedi kalkanını göstererek. "On ve on bir numaralı izler." Goldman tepedeki tabelalardan birini işaret etti.

"Bıçaklama olaylarından hemen önce hangi tren bu raylara girmiş olabilir?"

Amtrak müdürü göğüs cebinde taşıdığı kalın bir kitapçığa baktı. "On numaralı son tren... Philadelphia'dan gelen Metroliner olacaktı, Wilmington, Baltimore, Washington çıkışlı."

Goldman başını salladı. Bir seri katilin tren istasyonuna saldırdığını ve kaçmayı başardığını duyduğunda korktuğu şey tam da buydu. Bu gerçek kafasının yerinde olduğu anlamına geliyordu. Katilin aklında bir plan vardı.

Goldman, Union İstasyonu ve Penn İstasyonu katilinin

bir ve aynıydı ve şimdi o manyak burada, New York'taydı. "Bir fikrin var mı Manning?" Groza yine gevezelik ediyordu.

Goldman sonunda ortağına bakmadan konuştu. "Evet, düşünüyordum da, kulak tıkaçları, bungle tıkaçları var, neden *ağız* tıkaçları da olmasın?"

Sonra Manning Goldman bir ankesörlü telefon bulmaya gitti. Washington D.C.'yi araması gerekiyordu. Gary Soneji'nin New York'a geldiğine inanıyordu. Belki de yirmi ya da otuz şehirlik bir seri katil turundaydı.

Bugünlerde her şey mümkündü.

BÖLÜM 23

Çağrı cihazıma *cevap verdim* ve NYPD'den rahatsız edici *bir* haber geldi. Kalabalık bir tren istasyonunda bir saldırı daha olmuştu. Gece yarısını geçene kadar beni işte tuttu.

Gary Soneji muhtemelen New Yorktaydı. Tabii cinayet için hedeflediği başka bir şehre . Boston'a mı? Chicago? Philadelphia?

Eve geldiğimde ışıklar kapalıydı. Buzdolabında limonlu beze turtası buldum ve bitirdim. Ninemin buzdolabının kapağına iliştiği Oseola McCarty ile ilgili bir hikâyesi vardı. Oseola, Hattiesburg, Mississippi'de elli yıldan fazla bir süre çamaşır yıkamıştı. 150.000 dolar biriktirmiş ve bunu Güney Mississippi Üniversitesi'ne bağışlamıştı. Başkan Clinton onu Washington'a davet etmiş ve kendisine Başkanlık Vatandaşlık Madalyası vermişti.

Turta mükemmeldi ama bir şeye, başka bir tür beslenmeye ihtiyacım vardı. Şamanımı görmeye gittim.

"Uyanık mısın, yaşlı kadın?" Ninemin yatak odasının kapısına fısıldadım. Çocukların gece boyunca onunla konuşmak ya da sarılmak ihtimaline karşı kapıyı hep aralık bırakır. *Yirmi dört saat açık, tıpkı 7-Eleven gibi*, der hep. Ben büyürken de böyleydi.

"Bu senin niyetine bağlı," dediğini duydum karanlıkta. "Ah, *sen misin Alex?*" diye kıkırdadı ve küçük bir öksürük nöbeti geçirdi.

"Başka kim ki? Bunu bana sen mi söyledin? Gecenin bir yarısı yatak odanın kapısında?"

"Herhangi biri olabilir. Hugger-mugger. Bu tehlikeli mahallemizdeki bir ev hırsızı. Ya da benim beyefendi hayranlarımdan biri."

Aramızdaki şey böyle. Hep öyleydi, hep öyle olacak.

"Bana istediğin özel bir erkek arkadaşın var mı?"

Nana yine kıkırdadı. "Hayır, ama benimle konuşmak bir kız arkadaşın olduğundan . Bırak da terbiyeli olayım. Çayım için biraz su koy. Buzdolabında limonlu pasta var, en azından pasta *vardı*. Beyefendi hayranlarım olduğunu biliyorsun, değil mi Alex?"

"Ben çay koyayım," dedim. "Limonlu beze çoktan turta cennetine gitti."

Nana mutfakta görünene kadar birkaç dakika geçti. Önünde büyük beyaz düğmeleri olan mavi çizgili, çok şirin elbise giymişti. Sanki sabah on iki güne başlamaya hazırmış gibi görünüyordu.

"Sana iki çift lafım var Alex. Onunla evlen."

Gözlerimi devirdim. "Düşündüğün gibi değil, yaşlı kadın. O kadar basit değil." Kendisi için dumanı tüten bir çay doldurdu. "Oh, kesinlikle o kadar basit,

Büyükanne oğlum. Son zamanlarda adımlarında o bahar var, gözlerinde hoş bir parıltı. Sen *çoktan gittin*, bayım. Sadece bunu en son duyan sensin. Bana bir şey söyle. Bu ciddi bir soru."

İçimi çektim. "Tatlı rüyaların yüzünden hâlâ kafan biraz güzel. Ne soracaksın? Aptalca sorunu sor."

"Mesele şu. Eğer seanslarımız için sizden 90 dolar alsaydım, *o zaman* benim harika tavsiyelerimi dinleme olasılığınız artar mı?" İkimiz de onun sinsi şakasına, kendine özgü mizah anlayışına güldük. "Christine beni görmek istemiyor."

"Ah, canım," dedi Nana.

"Evet, oh, canım. Kendini bir cinayet masası dedektifiyle birlikte göremez."

Nana gülümsedi. "Christine Johnson hakkında duydukça ondan daha çok hoşlanıyorum. Akıllı bir kadın. O güzel omuzlarında iyi bir kafa var."

"Konuşmama izin verecek misin?" diye sordum.

Nana kaşlarını çatı ve bana ciddi bir bakış attı. "Her zaman istediğini söyleyebilirsin, sadece tam olarak söylemek istediğin anda değil. Bu kadını seviyor musun?"

"Onu ilk gördüğüm andan itibaren olağanüstü bir şey hissettim. Kalp aklı yönetiyor. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum."

Başını salladı ve yine de dumanı tüten sıcak çayını yudumlamayı başardı. "Alex, ne kadar zeki olursan ol, bazen her şeyi tersinden anlıyor gibi görünüyorsun. Sesin hiç de deli gibi gelmiyor. Maria öldüğünden beri ilk kez daha iyiymişsin gibi konuşuyorsun. Elimizdeki kanıtlara bakar mısın? Adımlarınızda tekrar bir sıçrama var. Gözlerin parlıyor ve gülümsüyorsun. Son zamanlarda bana bile iyi davranıyorsun. Hepsini bir araya getirince kalbin yeniden çalışıyor."

"İş başında ölebileceğimden korkuyor. Kocasını öldürüldü, hatırladın mı?"

Nana mutfak masasındaki sandalyesinden kalktı. Ayaklarını sürüyerek yanıma geldi ve bana çok yakın durdu. Eskisinden çok daha küçüktü ve bu beni endişelendiriyordu. Hayatımı onsuz hayal edemiyordum.

"Seni seviyorum Alex," dedi. "Ne yaparsan yap, seni sevmeye devam edeceğim. *Evlen onunla*. En azından Christine'le birlikte yaşa." Kendi kendine güldü. "Bunu söylediğime inanamıyorum."

Nana bana bir öpücük verdi ve sonra yatağına döndü.

"Benim *de* taliplerim var," diye seslendi salondan.

"Biriyle evlen," diye seslendim ona.

"Ben aşık değilim, limonlu beze adam. Sen ."

BÖLÜM 24

Sabah *ilk* iş, tam olarak 6:35'te, Sampson ve ben Metroliner ile New York Penn İstasyonu'na gittik. Neredeyse havaalanına gitmek, park etmek, havayolu şirketleriyle uğraşmak kadar hızlıydı ve ayrıca *trenler* hakkında biraz düşünmek istiyordum.

Sonejinin Penn İstasyonu katili olduğuna dair bir teori NYPD tarafından ortaya atılmıştı. New York'taki cinayetler hakkında daha fazla bilgi sahibi olmam gerekiyordu ama bu, Soneji'nin geçmişte ilgi duyduğu türden yüksek profilli bir durumdu.

Tren yolculuğu sessiz ve rahattı ve yolculuğun büyük bölümünde Soneji hakkında düşünme fırsatım oldu. Uzlaşmadığım şey, Soneji'nin neden çaresizlik eylemleri gibi görünen suçlar işlediği idi. Bana intihara meyilli görünüyorlardı.

Birkaç yıl önce onu yakaladıktan sonra Soneji ile onlarca kez görüşmüştüm. Bu Dunne-Goldberg davasıydı. O zamanlar intihara meyilli olduğuna kesinlikle inanmıyordum. Çok fazla egomanyak, hatta megalomanyaktı.

Belki de bunlar taklit suçlardı. Şu anda *her ne* yapıyorsa iz bırakmıyordu. *Ne değişmişti? Cinayetleri işleyen Soneji miydi? Bir tür numara mı ? Bu zekice bir tuzak olabilir miydi? Union İstasyonu'ndaki keskin nişancının tüfeğine benim kanımı nasıl bulaştırmıştı?*

Ne tür bir tuzak? Hangi nedenle? Soneji işlediği suçlara kafayı takmıştı. Onunla her şeyin bir amacı vardı.

Peki neden Union ve Penn İstasyonlarında yabancıları öldürdüler? Neden tren istasyonlarını seçtiler?

"Oh ho, alnından duman çıkıyor, Şeker. Bunun farkında mısın?" Sampson bana baktı ve tren vagonunda etrafımızda oturan kibar insanlara bir anons yaptı.

"Küçük beyaz dumanlar! Gördünüz mü? Tam *burada*. Ve *burada*."

Yakınıma eğildi ve küçük bir yangını söndürmeye çalışır gazetesiyle bana vurmaya başladı.

Sampson genellikle soğukkanlı bir teslimatı tercih eder. Tempo etkili oldu. İkimiz de gülmeye başladık. Etrafımızda oturan insanlar bile gazetelerinden, kahvelerinden, dizüstü bilgisayarlarından başlarını kaldırarak gülümsediler.

"Vay be. Ateş sönmüş gibi görünüyor," dedi Sampson ve derin bir kahkaha attı. "Dostum, kafan Hades kadar *sıcak*. Bazı güçlü fikirler üzerinde beyin fırtınası yapmış olmalısın. Bu konuda haklı mıyım?"

Sampson'a "Hayır, Christine'i düşünüyordum," dedim.

"Seni yalancı çuval. Christine Johnson'ı düşünmeliydin. O zaman yangını başka bir yerden söndürmek zorunda kalırdım. Siz ikiniz nasılsınız? Eğer sorma cüretini gösterebilirim."

"O harika, o en iyisi, John. Gerçekten başka bir şey. Zeki ve komik. Ho ho, ha ha."

"Neredeyse Whitney Houston kadar yakışıklı ve çok seksi. Ama bunların hiçbiri sorumu cevaplamıyor. İkinizin arasında neler oluyor? Aşkınızı benden saklamaya mı çalışıyorsunuz? Casusum Bayan Jannie, geçen gece bir randevunuz olduğunu söyledi. Büyük bir randevunuz vardı da bana söylemediniz mi?"

"Akşam yemeği için Kinhead'e gittik. İyi vakit geçirdik. Güzel yemekler, harika bir arkadaşlık. Yine de küçük bir sorun var: Kendimi öldürteceğimden korkuyor, bu yüzden artık beni görmek istemiyor. Christine hâlâ kocasının yasını tutuyor."

Sampson başını salladı, ışık filtresi olmadan beni kontrol etmek için gözlüklerini indirdi. "Bu ilginç. Hâlâ yas tutuyor, ha? İyi bir olduğunu kanıtlıyor. Bu arada, madem yasak konuyu açtın, sana söylemem gereken bir şey var, all-star. Eğer bir çatışmada ölürsen, ailen senin için uygunsuz bir süre yas tutacaktır. Ben olsam, cenaze kadar keder meşalesini taşırdım. Hepsisi bu kadar. Bilmen gerektiğini düşündüm. Peki, siz iki yıldız aşık başka bir randevuya çıkacak mısınız?"

Sampson sanki Terry McMillan romanlarındaki kız arkadaşlarımız gibi konuşmayı severdi.

Bazen böyle olabiliyorduk, bu erkekler için alışılmadık bir durumdu, özellikle de bizim gibi iki sert adam için. Şimdi çok iyi gidiyordu. "Bence ikiniz birlikte çok tatlısınız. Herkes öyle düşünüyor. Bütün kasaba konuşuyor. Çocuklar, Nana, teyzeleriniz."

", mi?"

Kalktım ve koridorda onun karşısına oturdum. Her iki koltuk da boştu. Gary Soneji ile ilgili notlarımı açtım ve tekrar okumaya başladım.

Sampson geniş gövdesini her iki koltuğa uzatırken, "Hiç sandım," dedi.

Her zaman olduğu gibi, onunla çalışmak gibisi yoktu. Christine yaralanacağım konusunda yanılıyordu. Sampson ve ben sonsuza dek yaşayacaktık. Yardım için DHEA ya da melatonine bile ihtiyacımız olmayacaktı.

"Gary Soneji'nin kışını askıya alacağız. Christine sana fena aşık olacak, tıpkı senin ona zaten aşık olduğun gibi. Her şey çok güzel olacak, Şekerim. Olması gerektiği gibi."

Neden bilmiyorum ama kendimi buna inandıramadım.

"Şimdiden olumsuz şeyler düşündüğünü biliyorum," dedi Sampson bana bakmadan, "ama sadece izle. Bu sefer mutlu sondan başka bir şey olmayacak."

BÖLÜM 25

SAMPSON VE ben New York'a sabah saat dokuz civarında vardık. New York'ta ilk kez otobüsten inmekle ilgili eski bir Stevie Wonder şarkısını canlı bir şekilde hatırladım. Çoğu insanın şehirle ilişkilendirdiği umutlar, korkular ve beklentilerin karışımı evrensel bir tepki gibi görünüyor.

Penn İstasyonu'ndaki yeraltı raylarından dik taş basamakları tırmanırken, dava hakkında bir fikir edindim. Eğer doğruysa, bu kesinlikle Soneji'yi her iki tren istasyonu katliamıyla da ilişkilendirecekti.

Merdivenlerin tepesinde parıldayan parlak ışıklara yaklaşırken Sampson'a "Soneji'yle ilgili bir şey bulmuş olabilirim," dedim. Başını bana doğru çevirdi ama tırmanmaya devam etti.

"Tahmin etmeyeceğim Alex, çünkü benim aklım seninkinin yere hiç gitmiyor." Sonra mırıldandı, "Bunun için Rab ve Kurtarıcı İsa'ya şükürler olsun. Addlehead kardeşim."

"Beni eğlendirmeye mi çalışıyorsun?" sordum. Artık ana terminalden gelen müziği duyabiliyordum - Vivaldi'nin *Dört Mevsim*'ine benziyordu.

"Aslında Gary Soneji'nin şu anda çılgınca öfke nöbeti içinde olduğu gerçeğinin dengemi bozmasına ya da beni depresyona sokmasına izin vermemeye çalışıyorum. Bana ne düşündüğünü söyle."

"Soneji Lorton Hapishanesi'ndeyken onunla röportaj yaptığımda hep üvey annesinin onu evlerinin mahzeninde nasıl tuttuğundan bahsederdi. Bu konuda takıntılıydı."

Sampson başını salladı. "Gary'yi kadarıyla, zavallı kadını tamamen suçlayamam."

"Babası evde değilse onu saatlerce, bazen bütün gün orada tutardı. Işıkları kapalı tutardı ama o mumları saklamayı öğrenmişti. Mum ışığında adam kaçırانlar, tecavüzcüler, seri katiller ve diğer tüm kötü çocuklar hakkında bir şeyler okurdu."

"Yani, Dr. Freud? Bu seri katiller onun çocukluğundaki rol modelleri miydi?" " gibi bir şey. Gary bana mahzendeyken

Dışarı çıkar çıkmaz cinayetler ve başka vahşetler işlemeyi hayal ediyordu.

Mahzenden çıkmanın ona özgürlüğünü ve gücünü geri vereceğini düşünüyordu.

Mahzende oturur ve ne yapacağını saplantı haline getirirdi. Buralarda mahzene benzer bir yer fark ettiniz mi? Ya da belki Union İstasyonu'nda?"

Sampson büyük ve çok beyaz olan dişlerini gösterdi.

Sizi belki de olduğundan daha çok sevdiği izlenimini veriyor. "Tren tünelleri Gary'nin çocukluk evinin mahzenini temsil ediyor, değil mi? T nellerden çıktığında kıyamet . Sonunda dünyadan intikamını alır."

"Sanırım bitenin bir kısmı da bu," dedim. "Ama Gary için hiçbir Şey o kadar basit değildir. Yine de bu bir başlangıç."

Penn İstasyonu'nun ana katına ulaşmıştık. Muhtemelen Soneji bir gece önce buraya geldiğinde de durum böyleydi. Giderek NYPD'nin haklı olduğunu düşünüyordum. Soneji de kesinlikle Penn İstasyonu katili olabilirdi.

Tren Kalkış panosundaki rakamların altında bekleyen bir yolcu kalabalığı gördüm. Gary Soneji'nin şu anda bulunduğum yerde durduğunu ve her Şeyi içine çektiğini görebiliyordum - *tekrar Kötü ocuk olmak için mahzenden serbest bırakılmıştı! H l   nl  suçlar işlemek istiyor ve en çılgın hayallerinin ötesinde başarılı oluyor.*

"Dr. Cross, sanırım."

Sampson ve ben istasyonun aydınlık bekleme alanında dolaşırken adımı duydum. Kulağında altın küpe olan sakallı bir adam küçük şakasına gülümsüyordu. Elini uzattı.

"Ben Dedektif Manning Goldman. Gelmeniz ne güzel. Gary Soneji d n buradaydı." Kesin bir ifadeyle söyledi.

BÖLÜM 26

SAMPSON VE ben Goldman'la ve Goldman'a itaat ediyor gibi görünen daha genç bir dedektif olan ortağıyla el sıkıştık. Manning Goldman üç düğmesi açık parlak mavi bir spor gömlek giymişti. Çenesine doğru uzanan gümüş ve kırmızımsı altın rengi göğüs kıllarını ortaya çıkaran nervürlü bir atlet giymişti. Ortağı ise tepeden tırnağa siyah giyinmişti. Tuhaf çiftlerden bahsediyoruz ama ben yine de Oscar ve Felix'i tercih ederdim.

Goldman Penn İstasyonu'ndaki bıçaklama olayıyla ilgili bildiklerini anlatmaya başladı. New York'lu dedektif yüksek enerjili, hızlı konuşan biriydi. Sürekli ellerini kullanıyor, yetenekleri ve fikirleri konusunda kendinden emin görünüyordu. Davası için bizi çağırmış olması da bunun kanıtıydı. Bizim tarafımızdan tehdit edilmemişti.

"Katilin tıpkı ikinizin yaptığı gibi onuncu kattaki merdivenlerden çıktığını biliyoruz. Onu Washington'dan gelen metrobüste görmüş olabilecek üç tanıkla konuştuk," diye açıkladı Goldman. Esmer, siyah saçlı ortağı tek kelime etmedi. "Ama yine de kimliğini tam olarak tespit edemedik - her tanık farklı bir tarif verdi - ki bu bana hiç mantıklı gelmiyor. Bu konuda bir fikrin var mı?"

"Eğer Soneji ise, makyaj ve kılık değiştirme konusunda iyidir. İnsanları, özellikle de polisleri kandırmaktan hoşlanır. Trene nereden bindiğini biliyor musun?" diye sordum.

Goldman siyah deri bir not defterine baktı. "O trenin durakları D.C., Baltimore, Philadelphia, Wilmington, Princeton Junction ve New York'tu. D.C.'de bindiğini düşündük."

Önce Sampson'a, sonra da NYPD dedektiflerine baktım. "Soneji karısı ve küçük kızıyla birlikte Wilmington'da yaşıyordu. Aslen Princeton bölgesindenmiş."

"Bu bizim sahip olmadığımız bir bilgi," dedi Goldman. Sanki Sampson ve Groza orada değilmiş gibi sadece benimle konuştuğunu fark ettim. Tuhaftı ve geri kalanımız için rahatsız ediciydi.

"Bana dünkü Metroliner'ın tarifesi getir, saat 5-10'da gelen. Durakları iki kez kontrol etmek istiyorum," diye Groza'ya bağırdı. Genç dedektif Goldman'ın emrini yerine getirmek üzere oradan uzaklaştı.

"Üç bıçaklama olayı olduğunu duyduk, üç ölüm mü?" Sampson sonunda konuştu. Goldman'ölçüp biçtiğini biliyordum. Muhtemelen dedektifin birinci dereceden bir New York pisliği olduğu sonucuna varmıştı.

Goldman ağzının kenarından, "Bütün günlük gazetelerin ön sayfalarında böyle yazıyor," diye patladı. Kaba bir şekilde söylenmiş kötü bir sözdü.

Sampson hâlâ soğukkanlılığını koruyarak, "Bunu sormamın nedeni-" diye söze başladı. Goldman kaba bir el hareketiyle onun sözünü kesti. "Sana bıçaklamaların olduğu yerleri göstereyim." Dikkatini tekrar bana çevirdi.

"Belki de bu

Soneji hakkında bildiğin başka bir şey daha var."

"Dedektif Sampson size bir soru sordu," dedim.

"Evet, ama anlamsız bir soruydu. PC saçmalıklarına ya da anlamsız sorulara ayıracak vaktim yok. Dediğim gibi, edelim. Soneji benim kasabamda serbest dolaşıyor."

"Bıçaklar hakkında çok şey biliyor musun? Çok fazla bıçaklama olayına mı bakıyorsun?" Sampson sordu. kaybetmeye başladığını söyleyebilirdim. Manning Goldman'ın üzerinde yükseliyordu. Aslında ikimiz de öyleydik.

Goldman, "Evet, pek çok bıçaklama olayına baktım," dedi. "Nereye gittiğini de biliyorum. Soneji'nin üç kişiden üçünü bıçakla öldürmesi pek olası değil. Kullandığı bıçak son derece keskin, çift yılanlı bir sahipti. Her kurbanı NYU Tıp Merkezi'nden bir cerrah gibi kesmiş. Evet, bıçağın ucuna potasyum siyanür koymuş. Sizi bir dakikadan kısa sürede öldürür. Ben de ona geliyordum."

Sampson geri çekildi. Bıçaktaki zehirden bahsetmesi bizim için yeni bir şeydi. John, Goldman'ın söyleyeceklerini duymamız gerektiğini biliyordu. Bu işin New York'ta kişiselleşmesine izin veremezdik. En azından şimdilik.

"Soneji'nin bıçaklarla bir geçmişi var mı?" Goldman sordu. Yine benimle konuşuyordu. "Zehirler?"

pompalamak, kullanmak istediğini anladım. Bununla ilgili bir sorunum yoktu. Ver ve al çoğu çoklu yargı davasında olabileceği kadar iyidir.

"Bıçaklar mı? Bir keresinde bir FBI ajanını bıçakla öldürmüştü. Zehirler? Bilmiyorum. Hiç şaşırmazdım. Büyürken çeşitli tabanca ve tüfeklerle de ateş etmiş. Soneji öldürmeyi sever, Dedektif Goldman. Çabuk öğrenir, o yüzden öğrenmiş olabilir. Silahlar, bıçaklar ve zehirler de."

"İnanın bana, onu aldı. Birkaç dakika içinde buraya girdi ve çıktı. Üç cesedi öylece bıraktı." Goldman parmaklarını şıklattı.

"Olay yerinde çok kan var mıydı?" Goldman'a sordum. Washington'dan buraya gelirken aklımda olan soru buydu.

"Çok fazla kan vardı. Her kurbanı derinlemesine kesmiş. İkisinin boğazını kesmiş. Neden?"

"Tüm bu kanla bağlantılı bir açı olabilir." Goldman'a söyledim. Union İstasyonu'ndaki bulgularımdan biri. "D.C.'deki keskin nişancı ortalığı karıştırdı. Soneji'nin bunu yaptığına eminim. İçi boş mermi kullanmış. Ayrıca silahında benim kanımın izlerini de bırakmış," diye açıkladım Goldman'a.

*Muhtemelen burada, New York'ta olduđumu bile biliyordur diye dűşündüm.
Ve kimin kimi takip ettiğinden tam olarak emin değilim.*

BÖLÜM 27

Sonraki bir saat boyunca Goldman, ortağı neredeyse topuklarının üzerinde yürürken bize Penn İstasyonu'nu, özellikle de üç bıçaklama bölgesini gezdirdi. Ceset izleri hala yerdeydi ve kordon altına alınmış alanlar terminalde her zamanki sıkışıklıktan daha fazlasına neden oluyordu.

İstasyondaki incelememiz bittikten sonra, NYPD dedektifleri bizi Soneji'nin şehir dışına giden bir taksiye bindiğine inanılan sokak katına çıkardılar.

Goldman'ı inceledim, çalışmasını izledim. Aslında oldukça iyiydi. Yürüme şekli ilginçti. Burnu, genel nüfusun geri kalanına ait olanlardan biraz daha yukarıda duruyordu. Garip giyim tarzına rağmen duruşu onu mağrur gösteriyordu.

"Kaçmak için metroyu kullanacağını tahmin ederdim," diye önerdim gürültülü Sekizinci Cadde'de dururken. Başımızın üzerinde bir tabela Kiss'in Madison Square Garden'da sahneye çıkacağını . Ne yazık ki kaçırmak zorunda kalacaktım.

Goldman genişçe gülümsedi. "Ben de aynı şeyi düşündüm. Tanıklar hangi yöne gittiği konusunda ikiye bölünmüş durumda. Sizin bir fikriniz olup olmadığını merak ediyordum. Bence Soneji de metroyu kullandı."

"Trenlerin onun için özel bir önemi var. Bence trenler onun ritüelinin bir parçası. Çocukken bir tren seti istemişti ama hiç alamadı."

"Ah, *quod erat demonstrandum*," dedi Goldman ve sırıttı. "Yani şimdi de tren istasyonlarında insanları öldürüyor. Bana çok mantıklı geldi. Bütün treni havaya uçurmadığına şaşıyorum."

Goldman'ın konuşmasına Sampson bile güldü.

Penn İstasyonu ve çevresindeki caddelerdeki turumuzu tamamladıktan sonra şehir merkezindeki One Police Plaza'ya gittik. Saat dört itibarıyla NYPD'nin neler yaptığını biliyordum - en azından Manning Goldman'ın o anda bana anlatmaya hazır olduğu her şeyi.

Gary Soneji'nin Penn İstasyonu katili olduğundan neredeyse emindim. Boston, Philadelphia ve Baltimore ile şahsen temasa geçtim ve tren terminallerine dikkat etmelerini nazikçe önerdim. Aynı tavsiyeyi Kyle Craig ve FBI'a da ilettim.

Sonunda Goldman ve Groza'ya "Washington'a geri dönüyoruz," dedim. "Bizi bu konuda bilgilendirdiğiniz için teşekkürler. Bu çok yardımcı oldu."

"Bir şey olursa ararım. Sen de aynısını yap, olur mu?" Manning Goldman elini uzattı ve el sıkıştık. "Gary'den son kez haber eminim."

Soneji."

Başımı salladım. Bundan ben de emindim.

BÖLÜM 28

Gary Soneji, 1966 dolaylarında Teksas Üniversitesi kulesinin çatısında Charles Joseph Whitman'ın yanına uzanmıştı.

Hepsi onun lanet olası inanılmaz aklında!!

Charlie Whitman'la *daha önce* pek çok kez birlikte olmuştu. 1966'dan beri, seri katil onun çocukluk idollerinden biri haline gelmişti. Yıllar içinde başka katiller de onun hayal gücünü ele geçirmişti ama hiçbiri Charlie Whitman gibi değildi. Whitman bir Amerikan orijinaliydi ve onlardan pek kalmamıştı.

Şimdi bakalım, Soneji favorilerinin isimlerini sıraladı: James Herberly, Kaliforniya, San Ysidro'daki McDonald's'ın içinde hiçbir uyarıda bulunmadan ateş açmıştı. Yirmi bir kişiyi öldürmüş, onları yağlı hamburgerleri dağıtabildiklerinden bile daha hızlı bir şekilde öldürmüştü. Soneji aslında birkaç yıl önceki McDonald's saldırılarını taklit etmişti. Cross'la ilk kez o zaman yüz yüze tanışmıştı.

Kişisel favorilerinden bir diğeri de Edmond, Oklahoma'da on dört iş arkadaşını havaya uçuran ve muhtemelen deli postacı paranoyasını başlatan postacı Patrick Sherill'di. Daha yakın zamanlarda, Tazmanya'daki Port Arthur ceza kolonisinde Martin Bryant'ın el işlerine hayran kalmıştı. Bir de İskoçya'nın Dunblane kentinde bir ilkokula düzenlediği silahlı saldırının ardından gezegendeki hemen herkesin zihin dünyasını işgal eden Thomas Watt Hamilton vardı.

Gary Soneji umutsuzca herkesin zihin alanını işgal etmek, dünya internetinde büyük, rahatsız edici bir simge olmak istiyordu. O da bunu yapacaktı. Her şeyi planlamıştı.

Charlie Whitman yine de onun duygusal favorisiydi. Whitman orijinaldi, "kuledeki deli adam." Teksas'ta kötü bir çocuktur.

Tanrım, aynı kulede, kızgın Ağustos güneşinin altında, Kötü Çocuk Charlie'yle birlikte kaç kez uzanmıştı?

Hepsi onun inanılmaz zihninde!

Whitman tapyoka pudingi yemeye başladığında Teksas Üniversitesi'nde yirmi beş yaşında bir mimarlık mühendisliği öğrencisiydi. Kampüsün üç yüz metre yukarısında yükselen kireçtaşı kulenin gözlem güvertesine bir cephanelik getirmişti ve orada kendini Tanrı gibi hissediyor olmalıydı.

Saat kulesine çıkmadan hemen önce karısını öldürmüş ve

Anne. Whitman o öğleden sonra Teksas'ta Charlie Starkweather'ı bir serseri ve gerçek bir ahmak gibi göstermişti. Aynı şey Dickie Hickock ve Perry Smith için de söylenebilirdi, Truman Capote'nin *Soğukkanlılıkla* adlı kitabında ölümsüzleştirdiği beyaz serseriler. Charles Whitman o ikisini de bok gibi göstermişti.

Soneji, *Time* dergisinin Teksas'taki kule saldırılarıyla ilgili haberinden bir bölümü asla unutmadı. Kelimesi kelimesine biliyordu: *"Pek çok seri katil gibi Charles Whitman da örnek bir çocuktı, mahalle annelerinin kendi inatçı çocuklarına örnek olarak gösterdikleri türden. Roma Katolik kilisesinde papaz yardımcısı ve gazete dağıtıcısıydı."*

Lanet olası fasulyeler harika.

Bir başka kılık değiştirme ustası, değil mi? Kimse Charlie'nin ne düşündüğünü ya da sonunda ne yapacağını .

Kulenin saatinin "VI" rakamının altında dikkatlice konumlanmıştı. Sonra Charles Whitman sabah 11:48'de ateş açtı. Kulenin etrafını dolaşan altı metrelik pistte yanında bir pala, bir Bowie bıçağı, bir 6mm Remington bolt-action tüfek, bir 35mm Remington, bir Luger tabanca ve bir .357 Smith & Wesson revolver vardı.

Yerel ve eyalet polisi kuleye binlerce mermi sıktı, neredeyse saatin tüm yüzünü vuracaktı ama Charlie Whitman'ın sonunu getirmek bir buçuk saatten fazla sürdü. Tüm dünya onun cüretine, eşsiz bakış açısına ve perspektifine hayret etti. Tüm dünya onun farkına vardı.

Birisi Soneji'nin otel odasının kapısını yumrukluyordu! Ses onu şimdi ve buraya geri getirdi. Birden nerede olduğunu hatırladı.

New Yorkta, çocukken hep hakkında bir şeyler okuduğu Plaza'nın 419 numaralı . Her zaman trenle New York'a gelmeyi ve Plaza'da kalmayı hayal etmişti. *İşte buradaydı.*

"Kim var orada?" diye seslendi yataktan. Yorganın altından bir yarı otomatik çıkardı. Kapıdaki gözetleme deliğine nişan aldı.

"Hizmetçi servisi," dedi aksanlı bir İspanyol kadın sesi. "Yatağınızın altının açılmasını ister misiniz?"

"Hayır, bu halimle rahatım," dedi Soneji ve kendi kendine gülümsedi. *Aslında senyorita, NYPD'yi polislerin genellikle olduğu gibi amatör gibi göstermeye hazırlanıyorum. Yatağını açmayı unutabilirsin ve çikolatalı naneli şekerlerin de sende kalsın. Artık benimle barışmaya çalışmak için çok geç.*

Bir daha düşündüm de, "Hey! Bana şu çikolatalı nane şekerlerinden getirebilirsin. O küçük naneleri severim. Biraz tatlıya ihtiyacım var."

Gary Soneji yatak başlığına yaslandı ve gülümsemeye devam etti. hizmetçi kapının kilidini açtı ve içeri girdi. Onunla yatmayı düşündü.

ama bunun o kadar da iyi bir fikir olmadığını düşündü. Plaza'da bir gece geçirmek istiyordu. Yıllardır bunu dört gözle bekliyordu. Risk almaya değerdı.

En çok sevdiği şey, onu bu kadar mükemmel yapan şey, kimsenin bunun nereye gittiğine dair bir fikrinin olmamasıydı.

Kimse bunun sonunu tahmin edemezdi.

Ne Alex Cross, ne de başkası.

BÖLÜM 29

Soneji'nin bu kez beni yıpratmasına izin vermeyeceğime *YEMİN ETTİM*.

Soneji'nin ruhumu tekrar ele geçirmesine izin vermeyecektim.

New York'tan eve Nana ile geç bir akşam yemeği için zamanında dönmeyi başardım. ve çocuklar. Damon, Jannie ve ben alt katı temizledikten sonra yemek odasında masayı kurduk. Keith Jarrett arka planda çok tatlı bir şekilde çalıyordu. Bu çok güzeldi. Olması gereken buydu ve bunda benim için bir mesaj vardı.

"Çok etkilendim baba," dedi Jannie, masanın etrafında dönüp "iyi" gümüş takımları ve yıllar önce eşim Maria'yla birlikte seçtiğimiz bardak ve yemek tabaklarını koyarken. "New York'a kadar gittin. Onca yolu geri geldin. Akşam yemeği için buradasın. Çok güzel, baba."

Gülümsedi, kıkırdadı ve biz çalışırken kolumu okşadı. Bu gece iyi bir babaydım. Jannie onayladı. Rolümü tamamen yutmuştu.

Küçük resmi bir selam verdim. "Teşekkür , sevgili kızım. New York'a yaptığım bu yolculuk sizce ne kadar uzakta olabilir?"

"Kilometre mi mil mi?" Damon masanın diğer tarafından, şık restoranlarda yapıldığı gibi peçeteleri yelpaze gibi katlayarak araya girdi. Damon tam bir sahne hırsızı olabiliyor.

"Her iki ölçüm de iyi olur," dedim ona.

"Yaklaşık iki yüz kırk sekiz mil, tek yön," diye Jannie. "Nasıl?"

Gözlerimi olabildiğince açtım, komik bir yüz ifadesi takındım ve gözlerimin alınma doğru yuvarlanmasına izin verdim. Ben de hâlâ bir iki sahne . "İşte şimdi etkilendim. Çok iyi, Jannie."

Küçük bir selam verdi ve sonra sahte bir reverans yaptı. "Bu sabah nineme ne kadar olduğunu sordum," diye itiraf etti. "Sorun olur mu?"

Damon kız kardeşinin ahlaki kuralları hakkındaki düşüncesini "Bu harika," diye açıkladı. "Buna araştırma deniyor Velcro."

"Evet, bu harika, Bebeğim," dedim ve hepimiz onun zekâsına ve eğlence anlayışına güldük.

Damon, "Gidiş-dönüş dört yüz doksan altı mil," dedi.

"Siz ikiniz... zekisiniz!" Yüksek ve şakacı bir sesle haykırdım. "İkiniz de ukalasınız, çok bilmişsiniz, en yüksek mertebeden zekisiniz!"

"Orada neler oluyor? Neyi ?" Nana sonunda aradı.

Yemeklerinden güzel kokular taşan mutfaktan. Hiçbir şeyi kaçırmayı sevmez. Asla. Bildiğim kadarıyla, neredeyse hiç kaçırmadı.

"G.E. College Bowl," diye seslendim ona.

"Bu iki genç bilgine karşı oynarsan gömleğini kaybedersin Alex," diye uyardı. "Bilgiye olan açlıkları sınır tanımıyor. Bilgileri hızla ansiklopedik hale geliyor."

"En-cy-clo-pedic!" Jannie sırtıttı.

"Cakewalk!" dedi ve plantasyon zamanlarında ortaya çıkan o eski canlı dansı yaptı. Bunu ona bir gün piyanoda öğretmiştim. Cakewalk müzik formu aslında modern cazın öncülerinden biriydi. Batı Afrika'dan gelen poliritimlerle klasik melodileri ve Avrupa'dan gelen marşları kaynaştırmıştı.

Plantasyon günlerinde, belirli bir gecede en iyi dansı yapan kişi bir pasta kazanırdı. "Pastayı alan" deyimini buradan gelir.

Jannie tüm bunları biliyordu ve aynı zamanda bu lanet dansı yüksek tarzda ve çağdaş bir iki dokunuşla nasıl yapacağını da biliyordu. Ayrıca James Brown'ın ünlü Fil Yürüyüşü ve Michael Jackson'ın Ay Yürüyüşü'nü de yapabiliyor.

Yemekten sonra bulaşıkları yıkadık ve ardından bodrumda iki haftada bir yapılan boks dersimize katıldık. Damon ve Jannie sadece zeki değil, aynı zamanda sert küçük gelincikler. Okulda kimse bu ikisiyle uğraşmaz. "Zekâları ve hınzır sol kroşeleri var!" Jannie bazen bana böbürlenir. "Yenilmesi zor bir kombinasyon."

Çarşamba gecesı kavgalarından sonra nihayet oturma odasına çekildik. Kedi Rosie, Jannie'nin kucağına kıvrılmıştı. Televizyonda Orioles beyzbol maçıının bir kısmını izliyorduk ki Soneji tekrar aklıma girdi.

şimdiye kadar karşılaştığım tüm katiller arasında en korkuncu oydu. Soneji tek düşünen, saplantılı biriydi ama aynı zamanda tamamen kafayı yemişti ve bu, yıllar önce Johns Hopkins'te öğrendiğim doğru tıbbi terimdi. Öfkeyle beslenen güçlü bir hayal gücü vardı ve fantezilerine göre hareket ediyordu.

Aylar önce Soneji beni arayıp evimize küçük bir hediye olarak kedi bıraktığını söylemişti. Onu sahiplendiğimizi ve küçük Rosie'yi çok sevdiğimizi biliyordu. Kedi Rosie'yi her gördüğümde şunu düşünmem gerektiğini söyledi: *Gary evde, Gary tam orada.*

Gary'nin sokak kedisini evimizde gördüğünü ve kötü bir hikâye uydurduğunu düşünmüştüm. Gary yalan söylemeyi severdi, özellikle de yalanları insanları incittiğinde. Yine de o gece, Soneji yine kontrolden çıkarken, Rosie hakkında kötü bir düşünceye kapıldım. Bu beni çok korkuttu.

Gary evde. Gary burada.

Neredeyse kediye evden dışarı atacaktım ama bu bir seçenek değildi, bu yüzden Rosie ile yapılması gerekeni yapmak için sabaha kadar bekledim. *Lanet olası Soneji. Benden ne istiyordu? Ailemden ne istiyordu?*

Rosie'yi bizim eve bırakmadan önce ona ne yapmış olabilir?

BÖLÜM 30

Çocuklarıma ve zavallı küçük Rosie'ye ihanet etmiş gibi *HİSSEDİYORDUM*. Ertesi sabah Quantico'ya otuz altı mil araba sürerken kendimi insanlıktan çıkmış hissediyordum. Çocukların güvenine ihanet ediyordum ve muhtemelen korkunç bir şey yapıyordum ama başka bir seçeneğim olduğunu da düşünmüyordum.

Yolculuğumuzun başında Rosie'yi şu aşağılık, metal telli evcil hayvan taşıyıcılarından birine hapsedmiştim. Zavallı şey ağladı, miyavladı ve kafesi ve beni o kadar sert tırmaladı ki sonunda onu dışarı çıkarmak zorunda kaldım.

"Şimdi uslu dur," diyerek onu hafifçe uyardım. Sonra da "İstiyorsan devam et ve ortalığı ayağa kaldır" dedim.

Rosie kendimi mutsuz hissetmem için bana büyük bir suçluluk duygusu yüklemeye başladı. Belli ki bu dersi Damon ve Jannie'den iyi öğrenmişti. Tabii ki bana ne kadar kızgın olması gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama belki de biliyordu. Kedilerin sezgileri güçlüdür.

Güzel kırmızı-kahverengi Habeş'in muhtemelen bu sabah yok edilmesi gerekeceğinden korkuyordum. Bunu çocuklara nasıl açıklayabileceğimi bilmiyordum.

"Araba koltuklarını çizme. Ve sakın kafamın üstüne atlamaya kalkma!" Rosie'yi uyardım, ama hoş ve uzlaşmacı bir sesle.

Birkaç kez miyavladı ve Quantico'daki FBI merkezine kadar az çok huzurlu ve keyifli bir yolculuk yaptık. Büro'nun SAS ya da Bilimsel Analiz Bölümü'nden Chet Elliott ile konuşmuştum. Rosie ve beni bekliyordu. Kediye bir kolumda taşıyordum, diğer kolumda da kafesi sallanıyordu.

Şimdi işler çok zorlaşacaktı. İşleri daha da kötüleştirmek için Rosie arka ayaklarının üzerine kalktı ve yüzüme sokuldu. Onun güzel yeşil gözlerine baktım ve dayanmakta güçlük çektim.

Chet koruyucu giymişti: beyaz bir laboratuvar önlüğü, beyaz plastik eldivenler, hatta altın renkli gözlükler. İneklerin kralı gibi görünüyordu. Önce Rosie'ye, sonra bana baktı ve "Tuhaf bilim" dedi.

"Şimdi ne olacak?" Chet'e sordum. Onu koruyucu giysileri içinde gördüğümde kalbim döşeme tahtalarına çarpmıştı. Bu işi ciddiye alıyordu.

"Yönetime git," dedi. "Kyle Craig seni görmek istiyor. Önemli olduğunu söylüyor. Tabii ki Kyle'la ilgili her şey çok önemli ve bir saniye bile bekleyemez. Bay Smith için çıldırdığını biliyorum. Hepimiz öyleyiz. Smith şimdiye kadarki en çılgın herif, Alex."

"Rosie'ye ne olacak?" Ben sordum.

"İlk adım, biraz röntgen. Umarım küçük Red, dostumuz Soneji'nin sayesinde yürüyen bir bomba değildir. Eğer değilse, toksikolojiyi takip edeceğiz.

Dokularında ve sıvılarında ilaç ya da zehir olup olmadığını inceleyin. Sen git. Git Kyle amcayı gör. Red ve ben iyi olacağız. Onun için doğru olanı yapmaya çalışacağım, Alex. Ailemde hepimiz kedi severiz. Ben bir kediciyim, anlayamıyor musun? Böyle şeylerden anlarım."

Başını salladı ve yüzücü tarzı gözlüklerini indirdi. Rosie ona sürtündü, bu yüzden onun iyi olduğunu bildiğini düşündüm. En azından şu ana kadar.

Daha sonra beni endişelendiren ve neredeyse gözlerimi yaşartan bir şey oldu.

BÖLÜM 31

Ne olduğunu bildiğimi düşünmeme rağmen Kyle'ın aklında ne olduğunu görmeye *GİTTİM*. Yüzleşmekten, ikimizin bazen girdiği o irade savaşından korkuyordum. Kyle, Bay Smith davası hakkında konuşmak istiyordu. Smith, Amerika ve Avrupa'da bir düzineden fazla insanı öldürmüş vahşi bir katildi. Kyle bunun şimdiye kadar gördüğü en çirkin, en tüyler ürpertici çılgınlık olduğunu söyledi ve Kyle mübalağa ile tanınmaz.

Ofisi Akademi Binası'nın en üst katındaydı, ancak Yönetim'in bodrum katındaki bir kriz odasında çalışıyordu. Bana anlattığına göre Kyle, devasa Big Board'u, son teknoloji bilgisayarları, telefonları ve ziyaretimin sabahında hiçbirisi pek de mutlu görünmeyen bir sürü FBI personeliyle savaş odasında adeta kamp kuruyordu.

Büyük Kurul okundu: MR. SMITH 19-GOD GUYS 0, parlak kırmızı harflerle.

"Görünüşe göre yine ihtişamlısın. Yukarıdan başka gidecek yerin yok," dedim. Kyle büyük ceviz masasında oturmuş, kanıt tahtasını incelerken kaybolmuştu, en azından öyle görünüyordu.

Davayı zaten , istediğimden de fazlasını. "Smith" kanlı cinayetler dizisine Cambridge, Massachusetts'te başlamıştı. Daha sonra Avrupa'ya geçmişti ve şu anda orada şaşırtıcı bir iz bırakıyordu. Son kurban Londra'da bir polis memuruydu, Bay Smith davasına yeni atanmış tanınmış bir müfettiş.

Smith'in çalışmaları o kadar garip, sapkın *ve akıl* almazdı ki, medyada onun uzaydan gelen bir ziyaretçi gibi bir uzaylı olabileceği ciddi bir şekilde tartışıldı. Her , "Smith" kesinlikle insan dışı görünüyordu. Hiçbir insan onun yaptığı canavarlıkları . İşe yarayan teori buydu.

Kyle beni gördüğünde, "Buraya hiç gelmeyeceğini ," dedi.

Ellerimi savunmacı bir şekilde kaldırdım. "Yardım edemem. Bunu yapmayacağım, Kyle. Birincisi, zaten Soneji'ye aşırı yüklenmiş durumdayım. İkincisi, iş alışkanlıklarım yüzünden ailemi kaybediyorum."

Kyle başını salladı. ", . Seni anlıyorum. Büyük resmi görüyorum. Hatta bir dereceye kadar anlıyor ve sempati duyuyorum. Ama madem buradasın, biraz vaktin var, seninle Bay Smith hakkında konuşmam gerek. İnan bana Alex, daha önce hiç bir şey görmedin. Biraz meraklı olmalısın."

"Gitmiyorum. Aslında, şimdi gidiyorum. Girdiğim kapıdan çıkıp gideceğim."

"Elimizde inanılmaz derecede çirkin bir sorun var, Alex. Bırak ben konuşayım, sen de dinle. Sadece *dinle*," diye yalvardı Kyle.

Biraz yumuşadım, ama sadece biraz. "Dinleyeceğim. Hepsi bu kadar. Bu işe karışmayacağım."

Kyle bana doğru küçük, törensel bir selam verdi. "Sadece dinle," dedi Kyle. "Dinle ve açık fikirli ol, Alex. Bu aklını başından alacak, bunu garanti ederim. Benimkini uçurdu."

Sonra Kyle bana Thomas Pierce adında bir ajandan bahsetmeye başladı. Pierce, Bay Smith davasından sorumluydu. İlginç olan, Smith'in birkaç yıl önce Pierce'in nişanlısını vahşice öldürmüş olmasıydı.

Kyle bana "Thomas Pierce şimdiye kadar tanıdığım en titiz araştırmacı ve en zeki insan" dedi. "İlk başta, belli nedenlerden dolayı Smith davasına yaklaşmasına izin vermedik. Kendi başına çalıştı. Bizim ilerleme kaydedemediğimiz yerlerde o ilerleme kaydetti. Sonunda, Smith üzerinde çalışamazsa Büro'dan ayrılacağını açıkça belirtti. Hatta davayı kendi başına çözmeye çalışmakla tehdit etti."

"Onu davaya sen mi verdin?" Kyle'a sordum.

"Çok ikna edicidir. Sonunda Direktör'ü ikna etti. Burns'ü sattı. Pierce mantıklıdır, yaratıcıdır. Bir sorunu hiç görmediğim kadar iyi analiz edebilir. Bay Smith konusunda fanatiktir. Günde 18-20 saat çalışıyor."

"Ama Pierce bile bu davayı çözemez," dedim ve Big Board'u işaret ettim.

Kyle başıyla onayladı. "Sonunda yaklaşıyoruz, Alex. Senin görüşlerine çok ihtiyacım var. Ve Thomas Pierce ile tanışmanı istiyorum. Pierce'la tanışmalısın."

"Dinleyeceğimi söyledim," dedim Kyle'a. "Ama kimseyle tanışmak zorunda değilim."

Yaklaşık dört saat sonra, Kyle sonunda beni pençelerinden kurtardı. Bay Smith ve Thomas Pierce hakkında aklımı başımdan almıştı ama ben bu işe bulaşmayacaktım. Bulaşamazdım.

Sonunda Rosie'yi kontrol etmek için SAS'a geri döndüm. Chet Elliott beni hemen görebildi. Hâlâ laboratuvar önlüğünü, eldivenlerini ve altın renkli gözlüklerini takıyordu. Bana doğru yavaş adımlarla yürümesi *kötü* haber olduğunu gösteriyordu. Duymak istemedim.

Sonra beni şaşırttı ve sırtıttı. "Onda yanlış bir şey görmüyoruz, Alex. Soneji'nin ona bir şey yaptığını sanmıyorum. Sadece seninle kafa buluyordu. Onu uçucu bileşikler açısından kontrol ettik, hiçbir şey yok. Sonra sisteminde olağandışı olabilecek uçucu olmayan organik bileşikler için de negatif. Adli seroloji biraz kan aldı. Red'i birkaç günlüğüne bize bırakmalısınız ama bir şey bulacağımızdan şüpheliyim. İstersen onu burada bırakabilirsin. O gerçekten harika bir kedi."

"Biliyorum." Başımı salladım ve rahat bir nefes aldım. "Onu görebilir miyim?" Chet'e sordum.

"Elbette. Sabahtan beri seni sorup duruyor. Neden bilmiyorum ama

Senden hoşlanıyor gibi görünüyor."

"O da benim havalı bir kedi olduğumu biliyor." Gülümsedim.

Beni Rosie'yi görmeye götürdü. Küçük bir kafeste tutuluyordu ve çok kızgın görünüyordu. Onu buraya ben getirmiştım, değil mi? Laboratuvar testlerini kendim de yapmış olabilirdim.

"Benim hatam değil," diye elimden geldiğince açıkladım. "Gary Soneji denen o kaçığı suçla, beni değil. Bana öyle bakma."

Sonunda onu kucağıma almama izin verdi ve yanağıma bile sokuldu. "Çok cesur ve iyi bir kız oluyorsun," diye fısıldadım. "Sana borçluyum ve borcumu her zaman öderim."

Mırıldandı ve sonunda zımpara diliyle yanağımlı yaladı. *Tatlı bayan, Rosie O'Grady.*

BÖLÜM 32

Londra, İngiltere

BAY SMITH. SMITH yırtık ve kirli siyah bir anorak giymiş, kimliği belirsiz bir sokak insanı gibi giyinmişti. Katil, Aşağı Regent Caddesi boyunca Piccadilly Circus yönüne doğru hızla yürüyordu.

Sirke gitmek, Tanrım, aman Tanrım! diye düşünüyordu. Kinizmi Londra'daki hava kadar yoğun ve ağırdı.

Öğleden sonraki kalabalıkta kimse onu fark etmemiş gibiydi. Kimse ona Büyük, "medeni" başkentlerin hiçbirinde yoksullara fazla ilgi gösterilmezdi. Bay Smith bunu fark etmiş ve kendi yararına kullanmıştı.

Kalabalığın daha da yoğun olduğu Piccadilly'ye ulaşana kadar spor çantasıyla aceleyle ilerledi.

Dikkatli gözleri, beş ana caddenin merkezinde beklenebilecek olağan trafik karmaşasına takıldı. Ayrıca Tower Records'u, McDonald's'ı, Trocadero'yu ve çok fazla neon reklamı gördü. Sırt çantalı gezginler ve kamera avcılar cadde ve kaldırımların her yerindeydi.

Ve tek bir uzaylı yaratık, kendisi.

Diğerleriyle hiçbir şekilde uyuşmayan bir varlık.

Bay Smith birdenbire kendini çok yalnız hissetti, Londra'daki onca insanın ortasında inanılmaz derecede yalnızdı.

Uzun, ağır spor çantasını *Circus-Eros*'taki ünlü heykelin hemen altına bıraktı. Yine de kimse ona dikkat etmiyordu.

Çantayı orada bıraktı ve Piccadilly boyunca yürüdükten sonra Haymarket'e geçti.

Birkaç blok uzaklaştığında, her zaman yaptığı gibi polisi aradı.

Mesaj basit, açık ve . *Zamanları dolmuştu.*

"Müfettiş Drew Cabot Piccadilly Circus'ta. Gri bir spor çantası içinde. Ondan geriye ne kaldıysa. Onu mahvettin. Şerefe."

BÖLÜM 33

Interpol'den *SONDRA GREENBERG*, Piccadilly Circus'un ortasındaki suç mahalline doğru yürüyen Thomas Pierce'i fark etti. Pierce böyle bir kalabalıkta bile göze çarpıyordu.

Thomas Pierce uzun boyluydu; uzun sarı saçları at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı ve genellikle koyu renk gözlük takardı. Tipik bir FBI ajanına benzemiyordu ve aslında Pierce, Greenberg'in daha önce tanıştığı ya da birlikte çalıştığı hiçbir ajana benzemiyordu.

"Bu heyecan da neyin ?" diye sordu yaklaşırken. "Bay Smith haftalık avı için dışarı çıktı. Olağandışı bir şey yok." Her zamanki alaycılığı iş başındaydı.

Sondra cinayet mahallindeki kalabalığa baktı ve başını salladı. Her yerde basın muhabirleri ve televizyon haber araçları vardı.

"Yerel dahiler ne yapıyor? Polis mi?" dedi Pierce. "Soruşturuyorlar. *Belli* ki Smith buraya gelmiş."

"Polisler küçük yeşil bir adam gören olup olmadığını bilmek istiyor. Küçük yeşil dişlerinden kan damlayan?"

"Aynen öyle, Thomas. Bir bakar mısın?"

Pierce gülümsedi ve bu tamamen büyüleyiciydi. Kesinlikle Amerikan FBI'nın alışıldık tarzı değildi. "*Çay içmek* gibi mi dedin?... *Bir bakar* mısın?"

Greenberg koyu renk bukleli başını salladı. Neredeyse Pierce kadar uzun boyluydu ve sert bir şekilde güzeldi. Pierce'a karşı her zaman nazik olmaya çalışırdı.

Aslında zor değildi.

"Sanırım sonunda bıkkınlık gelmeye başladı," dedi. "Neden acaba?"

Olay yerine doğru yürüdüler; olay yeri neredeyse Eros'un yüksek, cilalı alüminyum figürünün tam . Londra'nın en gözde simgelerinden biri olan Eros, aynı zamanda *Evening Standard* gazetesinin de sembolüydü.

İnsanlar heykelin erotik aşkı temsil düşünse de, aslında Hristiyan hayırseverliğinin bir sembolü olarak yaptırılmıştı.

Thomas Pierce kimliğini gösterdi ve Bay Pierce'ın "ceset torbasına" doğru yürüdü. Smith, Başmüfettiş Cabot'un kalıntılarını taşımak için kullanmıştı.

Sondra Greenberg, "Sanki bir Gotik romanı *yaşıyor*," dedi. Pierce'ın yanında diz çökmüştü. Aslında bir takım, hatta bir çift gibi görünüyordardı.

"Smith seni buradan da aradı mı? Londra'dan? Sesli mesaj bıraktınız mı?" Pierce sordu Onu.

Greenberg başını salladı. "Ceset hakkında ne düşünüyorsun? Son cinayet mi? Smith

ceset parçalarıyla dolu çantayı en dikkatli ve özlü şekilde paketledi. Tıpkı her şeyi bir bavula doldurmak zorunda kaldığınızda yapacağınız gibi."

Thomas Pierce kaşlarını çattı. "Ucube, lanet olası kasap."

"Neden Piccadilly? Londra'nın merkezi. Neden Eros'un altında?"

"Bizim için ipuçları bırakıyor, bariz ipuçları. Sadece anlamıyoruz," dedi Thomas Pierce ve başını sallamaya devam etti.

"Haklısın Thomas. Çünkü biz Marsça bilmiyoruz."

BÖLÜM 34

SUÇ devam ediyor.

Sampson ve ben ertesi sabah arabayla Wilmington, Delaware'e gittik. Birkaç yıl önce Gary Soneji'nin orijinal insan avı sırasında Du Pont'lar tarafından meşhur edilen şehri ziyaret etmiştik. Birkaç saat süren yolculuk boyunca Porsche'nin gazını açtım.

O sabah zaten çok iyi haberler almıştım. Davanın can sıkıcı gizemlerinden birini çözmüştük. St. Anthony'deki kan bankasını kontrol etmişim. Ailemizin kan stokunda benim kanımdan bir litre eksikti.

Birisi içeri girip kanımı alma zahmetine katlanmıştı. *Gary Soneji mi? Başka kim olabilir? Hayatımda hiçbir şeyin güvenli olmadığını bana göstermeye devam etti.*

"Soneji" aslında Gary'nin Washington'da iki çocuğu kaçırma planının bir parçası olarak kullandığı bir takma addı. Bu tuhaf isim haberlere konu olmuştu ve FBI ile medya artık bu ismi kullanıyordu. Gerçek adı Gary Murphy'ydı. Missy diye çağrılan karısı Meredith ile birlikte Wilmington'da yaşıyordu. Roni adında bir kızları vardı.

Aslında Soneji, Gary'nin evinin mahzeninde kilitli küçük bir çocukken işlediği suçlarla ilgili fanteziler kurarken kendisine taktığı isimdi. Princeton'da Martin Soneji adında bir ilkokul öğretmeni olan komşusu tarafından cinsel istismara uğradığını iddia etmişti. Bir akrabasıyla, muhtemelen baba tarafından büyükbabasıyla ciddi sorunları olduğundan şüpheleniyordum.

Central Avenue'daki eve sabah saat onu biraz geçe vardık. Güzel sokak, patenli küçük bir çocuk dışında terk edilmişti. Ön bahçesinde patenleri deniyordu. Burada yerel polis gözetimi olmalıydı ama nedense yoktu. En azından ben henüz buna dair bir işaret görmedim.

Sampson, "Dostum, bu mükemmel küçük sokak beni öldürüyor," dedi. "Hâlâ Jimmy Stewart'ın bu evlerden birinden çıkıp gelmesini bekliyorum."

"Soneji yapmadığı sürece," diye mırıldandım.

Central Avenue'nun yukarısına ve aşağısına park etmiş arabaların neredeyse tamamı, bugünlerde tuhaf görünen Amerikan markalarıydı: Chevrolet'ler, Old'lar, Ford'lar, birkaç Dodge Ram kamyonet.

Meredith Murphy o sabah telefonuna cevap , ki bu beni şaşırtmadı.

Evin önüne geldiğimizde Sampson'a, "Bayan Murphy ve özellikle de küçük kız için üzülüyorum," dedim. "Bayan Murphy'nin Gary'nin kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

gerçekten ."

Sampson başını salladı. "Yeterince iyi göründüklerini hatırlıyorum. Belki de fazla iyi. Gary onları kandırdı. Ole Gary the Fooler."

Evde ışıklar yanıyordu. Beyaz bir Chevy Lumina araba yoluna park edilmişti. Sokak, son ziyaretimizden hatırladığım kadar sessiz ve huzurluydu ama bu huzur kısa sürmüştü.

Porsche'den indik ve evin ön kapısına doğru yöneldik. Yürürken Glock'umun kabzasına dokundum. Soneji'nin Sampson ve bana bir tür tuzak kurarak bekliyor olabileceğini düşünmeden edemiyordum.

Mahalle, tüm kasaba bana hâlâ 1950'leri hatırlatıyordu. Ev bakımlıydı ve sanki yeni boyanmış gibi görünüyordu. Bu Gary'nin özenli dış görünüşünün bir parçasıydı. Mükemmel bir saklanma yeri: Central Avenue'de, beyaz çitleri ve ön çimenliği ikiye bölen taş yürüyüş yolu olan küçük tatlı bir ev.

"Sence Soneji'ye neler oluyor?" Ön kapıya geldiğimizde Sampson sordu. "Biraz değişti, de öyle değil mi? Hatırladığım gibi dikkatli bir planlamacı değil. Daha dürtüsel."

Öyle görünüyordu. "Her şey değişmedi. Hâlâ rol yapıyor, rol kesiyor. Ama daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir öfke içinde. Yakalanmayı umursamıyor gibi görünüyor. Yine de yaptığı her şey planlı. *Kaçıyor*."

"Peki neden, Dr. Freud?"

"Biz de bunu için buradayız. Ve bu yüzden yarın Lorton Hapishanesi'ne gidiyoruz. Gary Soneji için bile garip şeyler oluyor."

Ön kapının zilini çaldım. Sampson ve ben verandada Missy Murphy'yi bekledik. Küçük bir kasaba olan Amerika'daki mahallemize uymuyorduk ama bu o kadar da alışılmadık bir durum değildi. Biz de kendi mahallemize pek uymuyorduk.

D.C.'de de. O sabah ikimiz de koyu renk kıyafetler giymiş ve koyu renk gözlükler takmıştık, birilerinin blues grubundaki müzisyenler gibi görünüyorduk.

"Hmm, cevap yok," diye mırıldandım.

"İçeride ışıklar yanıyor," dedi Sampson. "Burada birileri olmalı. Belki de Siyah Giyen Adamlar'la konuşmak istemiyorlardır."

"Bayan Murphy," diye yüksek sesle seslendim, içeride biri vardır ama kapıya cevap vermiyordur diye. "Bayan Murphy, kapıyı açın. Ben Washington'dan Alex Cross. Sizinle konuşmadan gitmiyoruz."

"Bates Motel'de evde kimse yok," diye Sampson.

Evin yan tarafına doğru yürüdü, ben de arkasından gittim. Çimler yeni ve çitler budanmıştı. Her şey çok düzgün, temiz ve zararsız görünüyordu.

Hatırladığım kadarıyla arka kapıya, mutfağa gittim. Acaba içeride saklanıyor olabilir miydi? Soneji için her şey mümkündü, ne kadar sapkın ve olasılık dışı olursa egosu için o kadar iyiydi.

Son ziyaretimle ilgili şeyler önünden geçiyordu. Kötü anılar. Bu

Roni'nin doğum günü partisi. Yedi yaşındaydı. Gary Soneji o sırada evin içindeydi ama kaçmayı başarmıştı. Tam bir Houdini. Çok zeki, çok ürkütücü bir ucube.

Soneji şimdi içeride olabilirdi. Neden bir tuzağa doğru yürüyormuşum gibi tedirgin edici bir hisse kapılmışım?

Ne yapacağımı bilemeden arka verandada bekledim. Zili çaldım. Davayla ilgili kesinlikle yanlış bir şeyler vardı, her şey yanlıştı. Soneji burada, Wilmington'da mı? Neden buradaydı? Neden Union ve Penn İstasyonlarında insanları öldürsün?

"Alex!" Sampson bağırdı. "Alex! Buraya gel! Çabuk gel. Alex, şimdi!"

Kalbim boğazıma düğümlenmiş bir halde aceleyle avluyu geçtim. Sampson dört ayak üzerine düşmüştü. Beyaza boyanmış ve ana konut gibi görünmesi için kiremitle kaplanmış bir köpek kulübesinin önünde çömelmişti. Köpek kulübesinin içinde ne vardı?

Yaklaştıkça, kalın siyah bir sinek bulutu görebiliyordum.

Sonra vızıltıyı duydum.

BÖLÜM 35

"Tanrım, Alex, şu delinin yaptığına bak. Ona ne yaptığına bak!"

Gözlerimi kaçırmak istedim ama bakmak zorundaydım. Yanına çömelip Sampson. İkimiz de at sineklerini ve diğer hoş olmayan böcekleri kovuyorduk. Her yerde beyaz larvalar vardı; köpek , çimenlikte. Ağzımı ve burnumu bir mendille kapatmışım ama bu, pis kokuyu bastırmaya yetmiyordu. Gözlerim sulanmaya başladı.

"Onun nesi var böyle?" Sampson dedi ki. "Bu çılgınca fikirleri nereden buluyor?"

Köpek kulübesinin içinde bir golden retriever'in cesedi ya da ondan geriye kalanlar duruyordu. Ahşap duvarların her yerine kan sıçramıştı. Köpeğin kafası kesilmişti.

Köpeğin boynuna sıkıca tutturulmuş olan Meredith Murphy'nin kafasıydı. Baş, av köpeğinin vücuduna oranla çok büyük olmasına rağmen mükemmel bir şekilde desteklenmişti. Etkisi grotesk ötesi idi. Bana eski Bay Patates Kafa oyuncaklarını hatırlattı. Meredith Murphy'nin açık gözleri bana bakıyordu.

Meredith Murphy ile sadece bir kez karşılaşmışım ve o da neredeyse dört yıl önceydi. Soneji'yi bu kadar kızdıracak ne yapmış olabileceğini merak ediyordum. Seanslarımız sırasında karısı hakkında pek konuşmamıştı. Yine de ondan nefret ederdi. Ona taktığı lakapları hatırladım: "Basit Şifre," "Başsız Hausfrau," "Sarışın İnek."

"O hasta, zavallı orospu çocuğunun kafasının içinde ne haltlar dönüyor? Bunu anlıyor musun?" Sampson mendille kapattığı ağzının içinden mırıldandı.

Psikotik öfke durumlarını anladığımı sanıyordum ve Soneji'ninkilerden birkaçını görmüştüm ama hiçbir şey beni son birkaç güne hazırlamamıştı. Mevcut cinayetler aşırı ve kanlıydı. Ayrıca kümelenmişlerdi ve çok sık meydana geliyorlardı.

Soneji'nin yeni bir cinayetten sonra bile öfkesini dindiremediği gibi korkunç bir hisse kapıldım. Cinayetlerin hiçbirisi artık onun ihtiyacını karşılamıyordu.

"Oh, Tanrım." Ayağa kalktım. "John, onun küçük kızı," dedim. "Kızı Roni. Ona ne yaptı?"

İkimiz, evin kuzeydoğu tarafındaki eğilmiş, rüzgârda yıpranmış yaprak dökmeyen ağaçlardan oluşan bir koruluk da dâhil olmak üzere ağaçlık yarım araziye aradık. Roni yoktu. Başka ceset, kopmuş parça ya da tüyler ürpertici başka sürprizler de yoktu.

Kızı iki arabalık garajda aradık. Sonra arka verandanın altındaki , küflü boşlukta. Garajın yanında düzgünce sıralanmış üç metal çöp kutusunu kontrol ettik. Hiçbir yerde bir şey yoktu. Roni Murphy neredeydi? da yanında götürmüş müydü? Soneji kızını kaçırmış mıydı?

Sampson bir iki adım arkamdayken eve doğru geri döndüm. Mutfak kapısının camını kırdım, kilidini açtım ve içeri daldım. En kötüsünden korkuyordum. Başka bir çocuk daha mı öldürülmüştü?

"Yavaş ol dostum. Burada ağırdan al," diye fısıldadı Sampson arkasından. İşin içine çocuklar girdiğinde nasıl davrandığımı biliyordu. Ayrıca bunun Soneji'nin kurduğu bir tuzak olabileceğini de sezmişti. Bir tuzak için mükemmel bir yerdi.

"Roni!" Seslendim. "Roni, burada mısın? Roni, beni duyabiliyor musun?"

Yüzünü bu eve en son geldiğim zamandan hatırlıyordum. Gerekirse resmini bile çizebilirdim.

Gary bir keresinde bana hayatında önemli olan tek şeyin, tek iyi şeyin Roni olduğunu söylemişti. O zaman ona inanmıştım. Muhtemelen kendi çocuklarıma olan hislerimi yansıtıyordum. Belki de Soneji'nin bir tür vicdanı ve duyguları olduğunu düşünerek kendimi kandırmıştım çünkü inanmak istediğim şey buydu.

"Roni! Polis geldi. Artık dışarı çıkabilirsin, tatlım. Roni Murphy, burada mısın? Roni?"

"Roni!" Sampson katıldı, derin sesi en az benimki kadar, belki daha da yüksekti.

Sampson ve ben alt kata baktık, her kapıyı ve dolabı . Adını haykırarak. Yüce Tanrım, şimdi dua ediyordum. Zaten bir çeşit duaydı. *Gary, kendi küçük kızın değil. Bize ne kadar kötü olduğunu, ne kadar kızgın olduğunu göstermek için onu öldürmene gerek yok. Mesajı aldık. Anlıyoruz.*

Gıcırdayan ahşap basamakları ikişer ikişer çıkarak üst koştum. Sampson , bir gölge gibi. Genelde yüzüne yansımaz ama o da en az benim kadar üzülür. İkimiz de henüz bıkkın değiliz.

Sesinde, nefes alış verişindeki sıklıkta bunu duyabiliyordum. "Roni! Burada mısın? Bir yerde mi saklanıyorsun?" diye seslendi. "Roni!

Polis geldi. Artık güvendesin, Roni! Dışarı çıkabilirsin."

Birisi ana yatak odasını yağmalamıştı. Birisi bu alanı işgal etmiş, kirletmiş, her mobilyayı kırmış, yatakları ve büroları devirmişti.

"Onu hatırlıyor musun, John?" Yatak odalarının geri kalanını kontrol ederken sordum.

"Onu çok iyi hatırlıyorum," dedi Sampson yumuşak bir sesle. "Sevimli küçük bir kızdı."

"Oh, hayır-nooo-"

Birden koridorda koşmaya başladım, merdivenlerden aşağı iniyordum. Koştum.

mutfağa girdi ve buzdolabı ile dört gözlü ocak arasındaki içi boş bir kapıyı açtı.

İkimiz de aceleyle bodruma, evin *kilerine* indik.

Kalbim kontrolden çıkmıştı, göğsümün içinde gürültüyle *çarlıyor, çarpıyor, gümbürdüyordu*. Burada olmak, Soneji'nin el işlerini, kötü sürprizlerini daha fazla görmek istemiyordum.

Evinin mahzeninde.

Gary'nin çocukluk kabuslarının sembolik yeri. Kiler.

Kan.

Trenler

Murphy'lerin evindeki kiler küçük ve düzenliydi. Etrafa bakındım. *Trenler gitmişti!* Eve ilk geldiğimizde burada bir tren seti vardı.

Yine de kıza dair hiçbir iz görmedim. Hiçbir şey yerinde görünmüyordu. Biz çalışma dolaplarını fırlattı. Sampson önce çamaşır makinesini, sonra da kurutucuyu açtı.

Su ısıtıcısının bir tarafında boyanmamış ahşap bir kapı ve fiberglas bir çamaşır lavabosu vardı. Lavaboda kan izi yoktu, kan lekeli giysi de. Dışarı çıkan bir yol var mıydı? Küçük kız, babası eve geldiğinde kaçmış mıydı?

Dolap! Kapıyı çekip açtım.

Roni Murphy iple bağlanmış ve ağzı eski paçavralarla kapatılmıştı. Mavi gözleri korkudan büyümüştü. Yaşıyordu!

Çok kötü titriyordu. Onu öldürmemişti ama tıpkı kendisinin öldürüldüğü gibi onun da çocukluğunu öldürmüştü. Birkaç yıl önce Maggie Rose adında bir kıza da aynı şeyi yapmıştı.

"Ah, tatlı ," diye fısıldadım onu çözerken ve babasının ağzına tıkadığı bez tıkaçı çıkarırken. "Artık her şey yolunda. Her şey yolunda, Roni. Artık iyisin."

Söylemediğim şey : *Baban seni öldürmeyecek kadar seviyordu ama geri kalan her şeyi ve herkesi öldürmek istiyor.*

", iyisin bebeğim. Her şey yolunda," diye yalan söyledim zavallı küçük kıza. "Artık her şey yolunda."

Tabii ki öyle.

BÖLÜM 36

BİR ZAMANLAR, uzun zaman önce bana piyano çalmayı öğreten Nana Mama olmuştu.

O günlerde, eski dik, müzik yapmak için sürekli bir davet gibi oturuyordu. aile odamızda. Bir öğleden sonra okuldan sonra, benim biraz boogie-woogie çalmaya çalıştığımı duydu. O zaman on bir yaşındaydım. Sanki dünmüş çok iyi hatırlıyorum. Nana yumuşak bir esinti gibi içeri girdi ve yanımdaki piyano sırasına oturdu, tıpkı şimdi Jannie ve Damon'la yaptığım gibi.

"Bence bu havalı caz şeyleriyle kendini biraz aşırıyorsun, Alex. Sana güzel bir şey göstereyim. Sana müzik kariyerine nereden başlayabileceğini göstereyim."

Mozart, Beethoven, Handel, Haydn çalmaya ve takdir etmeye hazır olana kadar bana her gün Czerny parmak egzersizleri yaptırdı. On bir yaşımdan Georgetown ve ardından Johns Hopkins'e gitmek üzere okuldan ayrıldığım on sekiz yaşıma kadar bana çalmayı öğretti. O zamana kadar o havalı caz parçalarını çalmaya, ne çaldığımı ve hatta neyi neden sevdiğimi bilmeye hazırdım.

Delaware'den eve çok geç bir saatte döndüğümde ninemi verandada piyano çalarken buldum. Yıllardır onun böyle çaldığını duymamıştım.

İçeri girdiğimi duymadı, ben de kapı aralığında durup birkaç dakika boyunca onu izledim. Mozart çalıyordu ve hala sevdiği müziği hissedebiliyordu. Bir keresinde bana Mozart'ın nerede gömülü olduğunu kimsenin bilmemesinin ne kadar üzücü olduğunu söylemişti.

Bitirdiğinde fısıldadım, "Bravo. Bravo. Bu çok güzel."

Nana bana döndü. "Aptal yaşlı kadın," dedi ve durduğum yerden göremediğim bir damla gözyaşını sildi.

"Hiç de aptalca değil," dedim. Piyano sırasına oturdum ve onu kollarımın arasına aldım. "Yaşlı evet, gerçekten yaşlı ve huysuz, ama asla aptal değil."

"Mozart'ın 21 numaralı konçertosunun üçüncü bölümünü düşünüyordum," dedi, "ve sonra çok çok uzun zaman önce bölümü nasıl çalabildiğimi hatırladım." İç çekti. "Ben de kendime güzel bir ağlama çektim. Gerçekten de iyi hissettim."

"ettiğim için özür dilerim," dedim onu yakınımda tutmaya devam ederken.

"Seni seviyorum Alex," diye fısıldadı büyükannem. "Hâlâ 'Clair de Lune' çalabiliyor musun? Benim için Debussy çal."

Anneannem yanımdayken ben de oynadım.

37. BÖLÜM

Homurtu ve homurdanma çalışmaları ertesi sabah da devam etti.

İlk iş olarak, Kyle bana menajeri Thomas Pierce hakkında birkaç hikaye faksladı. Hikayeler Bay Smith'in cinayet işlediği şehirlerden geliyordu: Atlanta, St. Louis, Seattle, San Francisco, Londra, Hamburg, Frankfurt, Roma. Pierce ilkbaharda Fort Lauderdale'de Smith'le ilgisi olmayan bir katilin yakalanmasına yardım etmişti.

Diğer başlıklar:

THOMAS PIERCE İÇİN OLAY YERİ ST. LOUIS'TEKİ CİNAYET
UZMANININ ZİHNİNDE
THOMAS PIERCE-KATİLLERİN KAFASINA GİRMEK TÜM
MODEL KATİLLER ZEKİ DEĞİLDİR-AMA AJAN
THOMAS PIERCE
ZİHİN CİNAYETLERİ, EN TÜYLER ÜRPERTİCİ
CİNAYETLER

Bilmesem Kyle'ın beni Pierce'tan kışkındırmaya çalıştığını düşünecektim. Kıskanmıyordum. Şu anda bunun için zamanım yoktu.

Öğleden biraz önce, harita evreninde en az sevdiğim yerlerden biri olan Lorton Hapishanesi'ne gittim.

Yüksek güvenlikli bir federal hapishanede her şey yavaş ilerler. Suyun altında tutulmak gibi, görünmeyen insan elleri tarafından boğulmak gibi. Günler, yıllar, bazen de on yıllar içinde gerçekleşir.

Maksimum idari tesiste, mahkumlar günde yirmi iki ila yirmi üç saat hücrelerinde tutulmaktadır. Sıkıntı, hapis yatmamış biri anlaşılmaz bir şeydir. *Hayal bile edilemez.* Gary Soneji, yıllar önce Lorton'da kendisiyle görüştüğümde bana boğulma metaforunu yarattığını söylemişti.

Ayrıca ona hapishanede olma deneyimini yaşattığım için bana teşekkür etti ve bir gün mümkün olursa karşılık vereceğini söyledi. Giderek daha fazla, zamanımın geldiğini hissediyordum ve dayanılmaz geri ödemenin ne olabileceğini tahmin etmek zorundaydım.

Hayal bile edilemezdi.

Lorton'un beşinci katında, müdürün ofisinin yanındaki küçük idari odada volta atarken boğulduğumu hissediyordum.

Jamal Autry adında bir çiftte katili bekliyordum. Autry, Soneji hakkında önemli bilgilere sahip olduğunu iddia . Lorton'da Gerçek Anlaşma olarak biliniyordu. Baltimore'da iki genç fahişeyi öldüren üç yüz kiloluk bir pezevenkti.

Gerçek Anlaşma bana kelepçeli olarak getirildi. Elllerinde sopalar olan iki silahlı muhafız tarafından küçük, düzenli ofise götürüldü.

"Alex Cross sen misin? Vay canına. Bu da bir şey değil mi?" dedi Jamal Autry orta güneyli bir tını ile.

Konuşurken çarpık bir şekilde gülümsedi. Yüzünün alt yarısı, alttan beslenen birinin ağzı ve çenesi gibi sarkıktı. Bakması zor, garip, düzensiz domuz gözleri vardı. Sanki bugün şartlı tahliye edilecekmiş ya da mahkûmlara piyango vurmuş gibi gülümsemeye devam etti.

İki gardiyana Autry ile yalnız konuşmak istediğimi söyledim. Elleri bağlı olmasına rağmen isteksizce ayrıldılar. Yine de bu büyük yükten korkmuyordum. Dövebileceği çaresiz bir genç kız değildim.

"Üzgünüm, espriyi kaçırdım," dedim sonunda Autry'ye. "gülümsediğini tam olarak bilmiyorum."

"Merak etme dostum. Şakayı anlayacaksın. Eninde sonunda," dedi yavaş ses tonuyla. " anlayacaksınız, Dr. Cross. Bak, *bu senin suçun.*"

Omuz silktim. "Beni görmeyi sen istedin Autry. Bu işten bir çıkar elde etmek istiyorsun, de öyle. Buraya senin şakaların ya da özel eğlencelerin için gelmedim. Hücrene geri dönmek istiyorsan, arkanı dön."

Jamal Autry gülümsemeye devam etti ama bizim için bırakılan iki sandalyeden birine oturdu. "Biz bir şey istiyoruz," dedi. Benimle ciddi ciddi göz teması kurmaya başladı. Benimle uğraşma bakışı vardı şimdi. Gülümsemesi buharlaştı.

"Bana takas edecek neyiniz olduğunu söyleyin. Bakalım nereye ," dedim. "Senin için yapabileceğimin en iyisi."

"Soneji senin sert biri olduğunu söyledi. Bir polis için akıllıca. Ne göreceğimizi ," dedi.

Kocaman ağzından kolayca dökülen saçmalıkları duymazdan geldim. Öldürdüğü on altı yaşındaki iki kızı düşünmeden edemiyordum. Onlara da gülümsediğini hayal ettim. Onlara o bakışı attığını. "İkiniz bazen konuşur muydunuz? Soneji arkadaşınız mıydı?" Ona sordum.

Autry başını salladı. Bakışları sabit kaldı. Domuz gözleri benimkileri hiç bırakmadı. "Hayır, dostum. Sadece bir şeye ihtiyacı olduğunda konuşurdu. Soneji hücresinde oturup , Mars'a ya da başka bir yere bakmayı tercih ederdi. Soneji'nin burada hiç arkadaşı yok. Ne benim, ne de başka birinin."

Autry sandalyesinde öne doğru eğildi. Bana söyleyecek bir şeyi vardı. Belli ki bunun çok değerli olduğunu düşünüyordu. Sanki odada ikimizden başka biri varmış gibi sesini alçalttı.

Gary Soneji gibi biri, diye düşünmeden edemedim.

BÖLÜM 38

"*Bakın, SONEJI'nin burada hiç arkadaşı yoktu. Kimseye ihtiyacı yoktu. Adamın tavan arasında bir misafiri vardı. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Benimle sadece bir şey istediğinde .*"

"Soneji için ne tür şeyler yaptın?" Ben sordum.

"Soneji'nin basit ihtiyaçları vardı. Purolar, sikiş kitapları, Froot Loops için hardal. Bazı kişileri uzak tutmak için para ödedi. Soneji'nin her zaman parası vardı." Bunu düşündüm. Gary Soneji'ye hapisteyken kim para vermişti?

Lorton mu? Karısından gelmiş olamaz. En azından ben öyle düşünmüyorum. Büyükbabası hala New Jersey'de yaşıyordu. Belki de para gelmişti. kadarıyla sadece bir arkadaşı vardı, ama o da çok gençken olmuştu.

Jamal Autry koca ağızlı konuşmasına devam etti. "Şuna bak dostum. Gary'nin benden aldığı koruma iyiydi, en iyisiydi. Burada herkesin yapabileceğinin en iyisi."

"Seni anladığımdan emin değilim," dedim. "Benim için açıkla, Jamal. Tüm detayları istiyorum."

"*Bazı insanları bazı zamanlarda koruyabilirsiniz. Hepsi bu . Burada Shareef Thomas adında başka bir mahkum daha vardı. Gerçekten çılgın bir zenciydi, aslen New York'luydu. Diğer iki çılgın zenciyle birlikte çalışıyordu, Goofy ve Coco Loco. Shareef şimdi dışarıda ama içerideyken canı ne isterse onu yapardı. Shareef'i kontrol etmenin tek yolu, onu yakalamak. İki kez, emin olmak için.*"

Autry ilginçleşmeye başlamıştı. Kesinlikle takas edecek bir şeyi vardı. "Gary Soneji'nin Shareef'le bağlantısı neydi?" diye sordum.

"Soneji Shareef'i yakalamaya çalıştı. Parayı ödedi. Ama Shareef akıllıydı. Shareef de şanslıydı."

"Soneji neden Shareef Thomas'ı öldürmek istedi?"

Autry soğuk gözleriyle bana baktı. "Bir anlaşmamız var, değil mi? Bunun için ayrıcalıklar mı alacağım?"

"Tüm dikkatim sende, Jamal. Buradayım, seni dinliyorum. Shareef Thomas ve Soneji arasında ne olduğunu anlat."

"Soneji Shareef'i öldürmek istedi çünkü Shareef onu beceriyordu. Sadece bir kez de değil. Gary'nin *erkek* olduğunu bilmesini istiyordu. Burada Soneji'den bile daha deli olan tek adam oydu."

Başımı salladım ve dinlemek için öne doğru eğildim. Dikkatimi çekmişti ama bir şey beni takip etmiyordu. "Gary hapishaneden ayrıldı

Nüfus. Maksimum güvenlik. Thomas ona nasıl ulaştı?" "Kahretsin, sana söyledim, burada işler halledilir. İşler her zaman hallolur.

Dışarıdan duyduklarına aldanma dostum. Bu , her zaman böyle olmuştur."

Autry'nin gözlerinin içine baktım. "Yani koruma için Soneji'nin parasını aldın ve Shareef Thomas yine de ona ulaştı öyle mi? Dahası da var, değil mi?"

Autry'nin kendi vurucu cümlesinden zevk aldığını hissettim ya da belki de sadece benim üzerimde güç sahibi olmaktan hoşlanıyordu.

"Dahası da var, evet. Shareef, Gary Soneji'ye ateş verdi. Soneji'de böcek var, dostum. O ölüyor. Eski dostun Gary Soneji ölüyor. Tanrı'dan *mesaj* aldı."

Haber beni enayi yumruğu gibi vurdu. Belli etmedim, herhangi bir avantajı ele vermedim ama Jamal Autry, Soneji'nin şimdiye kadar yaptığı her şeye bir anlam kazandırmıştı. Beni de derinden sarsmıştı. *Soneji'nin ateşi var. AIDS olmuş. Gary Soneji ölüyor. Artık kaybedecek hiçbir şeyi yok.*

Autry doğruyu söylüyor muydu, muydu? Büyük soru, önemli soru.

Başımı salladım. "Sana inanmıyorum Autry. Neden inanayım ki?" Dedim.

Alınmış görünüyordu, ki bu da rolünün bir parçasıydı. "Neye istersen ona inan. Ama inanmalısın. Gary mesajı bana buradan ilettili. Gary Bu hafta, iki gün önce. Gary bana ateşi olduğunu söyledi."

Dönüp dolaşıp aynı noktaya gelmiştik. Autry odaya girdiği andan itibaren bana sahip olduğunu biliyordu. Şimdi onun şakasının en can alıcı noktasını duyacaktım -başta söz verdiği noktayı. önce, bir süre daha onun düz adamı olmak zorundaydım.

"Neden? Neden sana öleceğini söylesin ki?" Rolümü oynadım.

"Soneji buraya gelip sorular soracağınızı söyledi. Geleceğinizi biliyordu. O seni, senin onu tanıdığından daha iyi tanıyor. Soneji mesajı sana bizzat iletmemi istedi. Mesajı bana sadece senin için verdi. *Bunu sana söylememi istedi.*"

Jamal Autry yine o çarpık gülümsemesini takındı. "Şimdi ne diyorsunuz, Dr. Cross? Buraya ne için geldin?"

İhtiyacım olan her şeye sahiptim. Gary Soneji ölüyordu. Onu cehenneme kadar takip etmemi istiyordu. Kaybedecek hiçbir şeyi, kimseden korkacak hiçbir şeyi olmayan bir öfkeye kapılmıştı.

BÖLÜM 39

Lorton Hapishanesi'nden eve döndüğümde Christine Johnson'ı aradım. Onu görmem . Davadan uzaklaşmam gerekiyordu. Onu McPherson Meydanı'ndaki Georgia Brown's'a yemeğe davet nefesimi tuttum. Beni şaşırttı, evet dedi.

Hâlâ diken üstündeydim ama bu his hoşuma gidiyordu. Elimde tek bir kırmızı gülle evine gittim. Christine güzelce gülümsedi, gülü aldı ve sanki pahalı bir aranjmanmış gibi suya koydu.

Gri baldır hizasında bir etek ve ona uygun yumuşak gri V yakalı bir bluz giymişti. Yine büyüleyici görünüyordu. Restorana giderken kendi günlerimiz hakkında konuştuk. Onun gününü benimkinden daha çok sevmiştim.

Acıkmıştık ve şeftali yağı sürülmüş sıcak ayran bisküvileriyle başladık. Gün kesinlikle iyiye gidiyordu. Christine Carolina karidesi ve irmik istedi. Ben Carolina Perlau aldım - kırmızı pirinç, kalın ördek parçaları, karides ve sosis.

"Uzun zamandır kimse bana gül vermemiştii," dedi . "Bunu yapmayı düşünmene ."

"Bu gece bana çok iyi davranıyorsun," dedim yemeğe başlarken.

Başını bir tarafa eğdi ve bana garip bir açıdan baktı. Bunu ara sıra yapardı. "Neden çok iyi davrandığımı söylüyorsun?"

"Bu gece pek de iyi bir arkadaş olmadığımı söyleyebilirsin. Korktuğun şey bu, değil mi? İşimi kapatamamamdan."

Şarabından bir yudum aldı. Başını salladı. Sonunda gülümsedi ve gülümsemesi o kadar gerçekçiydi ki. "Çok dürüstsün. Ama bu konuda iyi bir mizah anlayışın var. Aslında yüzde yüz on performans göstermediğini fark etmemiştim."

"Bütün gece uzak ve kendi içimdeydim," dedim. "Çocuklar alacakaranlıkta kaybolduğumu söylüyorlar."

Güldü ve gözlerini devirdi. "Kes , kes şunu. Sen tanıdığım en az kendine düşkün adamsın. Burada çok güzel vakit geçiriyorum. Evde akşam yemeği için bir kase Sugar Puffs yemeyi planlıyordum."

"Sugar Puffs ve süt iyidir. Bir film ya da kitapla yatağa kıvrılın. Bunda yanlış bir şey yok."

"Planım buydu. Sonunda pes ettim ve *The Horse Whisperer*'a başladım. Beni arayıp şımarttığın ve kendi alacakaranlık kuşağımdan çıkardığın için mutluyum."

"Benim gerçekten deli olduğumu düşünüyor olmalısın," dedi Christine ve biraz sonra gülümsedi

yemek sırasında. "Tanrım, Bayan Clawdy, sanırım ben deliyim." Güldüm. "Benimle çıktığın için mi? Kesinlikle deli."

"Hayır, birbirimizi görmemiz gerektiğini düşünmediğimi söylediğim için ve şimdi geç Georgia Brown'da akşam yemeği. Sugar Puffs'ımı ve *Atlara Fısıldayan*'ımı terk ediyorum." Gözlerinin içine baktım ve orada çok uzun bir süre kalmak istedim,

En azından Georgia Brown's gitmemizi isteyene kadar. "Ne oldu? Ne oldu? değişti mi?" Ben sordum.

"Korkmayı bıraktım," dedi, "Neredeyse bıraktım. Ama oraya doğru gidiyorum."

"Evet, belki ikimiz de öyleyizdir. Ben de korkuyordum."

"Bunu duymak güzel. Bana söylediğine sevindim. Korktuğunu hayal bile edemezdim."

Christine'i Georgia Brown'dan gece yarısı eve bıraktım. John Hansen Otoyolu'nda ilerlerken tek düşünebildiğim onun saçlarına dokunmak, yanağını okşamak ve belki birkaç şey daha yapmaktı. Evet, kesinlikle birkaç şey daha.

Christine'i ön kapısına kadar götürdüm ve zorlukla nefes alabildim. Tekrar. Elim hafifçe dirseğinin üzerindeydi. Elinde evinin anahtarı vardı.

Parfümünün kokusunu alabiliyordum. Bana parfümün adının Gardenya Tutkusu olduğunu söylemişti ve ben çok beğenmiştim. Ayakkabılarımız çimentoyu usulca sıyırdı.

Birden Christine döndü ve kollarını bana doladı. Hareketi zarifti ama beni gafil avlamıştı.

"Bir şeyler bulmam lazım," dedi.

Christine beni öptü, tıpkı birkaç gün önce yaptığımız gibi. Önce tatlı tatlı öpüştük, sonra daha sert. Dudakları benimkilere karşı yumuşak ve nemliydi, sonra sıkı, daha acil. Göğüslerinin bana baskı yaptığını hissedebiliyordum; sonra karnını, güçlü bacaklarını.

Gözlerini açtı, bana baktı ve gülümsedi. Bu doğal gülümsemeyi çok sevdim. *O gülümsemeyi, başka hiçbir gülümsemeyi.*

Yavaşça kendini benden uzaklaştırdı. Ayrıldığımızı hissettim ve gitmesini istemedim. Hissettim, biliyordum, bu işi burada bırakmalıydım.

Christine ön kapıyı açtı ve yavaşça içeri girdi. Henüz içeri girmesini istemiyordum. Ne düşündüğünü, tüm düşüncelerini bilmek istiyordum.

"İlk öpücük bir kaza değildi," diye fısıldadı. "Hayır, kaza değildi," dedim.

BÖLÜM 40

GARY SONEJI yine mahzendeydi.

Kimin rutubetli, karanlık mahzeniydi peki?

64.000 dolarlık soru buydu.

Saatin kaç olduğunu bilmiyordu ama sabahın çok erken saatleri olmalıydı. Üst kattaki ev ölüm kadar sessizdi. Bu görüntü hoşuna gitmişti, zihninde canlanması.

Karanlıkta olmayı severdi. Küçük bir çocuk olduğu günlere geri döndü. Sanki daha dün olmuş gibi hâlâ hissedebiliyordu. Üvey annesinin adı Fiona Morrison'dı, güzel bir kadındı ve herkes onun iyi bir insan, iyi bir arkadaş, komşu ve iyi bir anne olduğuna inanıyordu. Hepsi bir yalandı! Onu nefret dolu bir hayvan gibi -hayır, hayvandan da beter bir şekilde- bir yere kapatmıştı! Mahzende titrediğini, başlangıçta altına işediğini ve sıcaktan buz gibi soğuğa dönerken kendi idrarının içinde oturduğunu hatırlıyordu. Ailesinin geri kalanı gibi olmadığını hissettiğini hatırlıyordu. Hiç kimse gibi değildi. Onda kimsenin sevebileceği hiçbir şey yoktu. Onda iyi olan hiçbir şey yoktu. İçsel bir özü yoktu.

Şimdi karanlık mahzende oturuyor ve olduğunu düşündüğü yerde olup olmadığını merak ediyordu.

Hangi yaşıyordu? Hangi fantezide?

Hangi korku hikayesi?

Karanlıkta yere uzandı. *Hmmm.* Eski Princeton evinin mahzeninde değildi. Olmadığını anlayabiliyordu. Burada soğuk çimento zemin pürüzsüzdü. Ve koku da farklıydı. Tozlu ve küflüydü. Neredeydi?

El fenerini açtı. Ahhh!

Kimse buna inanmayacaktı! Kimse buranın kimin evi olduğunu, şimdi kimin mahzeninde saklandığını tahmin edemezdi.

Soneji kendini yerden yukarı itti. Hafif bir mide bulantısı ve ağrı hissetti ama bu duyguyu görmezden geldi. Acı tesadüfi bir şeydi. Artık yukarı çıkmaya hazırdı.

Bundan sonra ne yapacağına kimse inanmazdı. Ne kadar çirkin.

birkaç adım öndeydi. Çok ilerideydi.

Her zamanki gibi.

BÖLÜM 41

SONEJI oturma odasına *girdi* ve Sony televizyonun dijital saatinde doğru zamanı gördü. Saat sabahın 3:24'üydü. Bir başka cadı saati.

Evin üst katına ulaştığında, ayaklarının üzerinde sürünmeye karar verdi. Eller ve dizler.

Plan iyiydi. Kahretsin, değersiz ve işe yaramaz biri değildi. Mahzene kapatılmayı hak etmemişti. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu, sıcak ve çok tanıdık geliyorlardı. Üvey annesi ona her zaman mızımız, hercai, peri derdi. Ağzını çığlık çığlığa kızartana kadar ona lakap takmaktan hiç vazgeçmemişti.

Gözyaşları gömleğinin yakasının altından akarken yanaklarını yakıyordu. Ölüyordu ve ölmeyi hak etmiyordu. Bunların hiçbirini hak etmemişti. Şimdi birinin bunu ödemesi gerekiyordu.

Bir yılan gibi karnının üzerinde sürünerek evin içinde ilerlerken sessiz ve dikkatliydi. O ilerlerken altındaki döşeme tahtaları gıcırdamıyordu bile. Karanlık elektrikle ve sonsuz olasılıklarla doluydu.

İnsanların evlerine ve apartmanlarına giren davetsiz misafirlerden ne kadar korktuklarını düşündü. Onlar da korkmalıydı. Kilitli kapılarının hemen dışında avlanan canavarlar vardı ve genellikle geceleri pencerelerini izliyorlardı. Küçük ya da büyük her kasabada Röntgenci Gary'ler vardı. Ve binlerce sapık daha vardı, içeri girip ziyafet çekmek için bekliyorlardı. Sözde güvenli evlerindeki insanlar canavarlara yem oluyordu.

Evin üst katının duvarlarının yeşil olduğunu fark etti. *Yeşil duvarlar. Ne şans ama!* Soneji bir yerde hastane ameliyat duvarlarının genellikle yeşile boyandığını okumuştı. Eğer duvarlar beyazsa, doktorlar ve hemşireler bazen devam eden ameliyatın hayalet görüntülerini, kan ve görüyorlardı. Buna "gölgelenme etkisi" deniyordu ve yeşil duvarlar kanı maskeliyordu.

Ne kadar alakalı olursa olsun, *artık araya giren düşünceler yok*, dedi Soneji kendi kendine. Daha fazla kesinti yok. Tamamen sakın ol, dikkatli ol. Sonraki birkaç dakika tehlikeli dakikalardı.

Bu özel ev tehlikeliydi - bu yüzden oyun çok eğlenceliydi, böyle bir zihin gezintisi.

Yatak odasının kapısı hafif aralıktı. Soneji yavaşça, sabırla kapıyı açtı.

Bir adamın usulca horladığını duydu. Yatağın başucunda başka bir dijital saat gördü.

Masa. *Üç yirmi üç. Zaman kaybetmişti.*

Boyunun tamamına kadar yükseldi. Sonunda mahzenden çıkmıştı ve şimdi inanılmaz bir öfke dalgası hissediyordu. Öfke duyuyordu ve bu haklıydı.

Gary Soneji öfkeyle yataktaki figüre doğru fırladı. Metal bir boruyu iki eliyle sıkıca kavradı. Onu bir balta gibi kaldırdı. Boruyu olabildiğince sert bir şekilde aşağıya savurdu.

"Dedektif Goldman, sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," diye fısıldadı.

BÖLÜM 42

İş her zaman oradaydı, yetişmemi bekliyor, verebileceğim her şeyi talep ediyor ve sonra biraz daha fazlasını istiyordu.

Ertesi sabah kendimi aceleyle New York'a dönerken buldum. FBI bana bir helikopter sağladı. Kyle Craig iyi bir arkadaştı ama aynı zamanda benim üzerimde de oyunlar oynuyordu. Ben bunu biliyordum, o da benim biliyordu. Kyle eninde sonunda Bay Smith davasına dahil olacağımı, Ajan Thomas Pierce ile tanışacağımı umuyordu. Tanışmayacağımı biliyordum. En azından şimdilik, belki de hiçbir zaman. Önce Gary Soneji ile tekrar görüşmem gerekiyordu.

Sabah 8:30'dan önce New York'un Doğu Yirmiler'deki yoğun helikopter pistine vardım. Bazı insanlar buraya "New York Helikopter Pisti" diyor. Büro'nun siyah Bell Jet'i sıkışık FDR Drive ve Doğu Nehri üzerinde alçaktan süzülüyordu. Araç sanki şehrin sahibiymiş gibi alçaldı ama bu sadece FBI'nın kibriydi.

Kimse New York'a sahip olamaz - belki Gary Soneji hariç.

Dedektif Carmine Groza beni karşılamak için oradaydı ve onun plakasız Mercury Marquis'ine bindik. FDR Drive'dan Major Deegan çıkışına doğru hızla ilerledik. Bronx'a geçerken şair Ogden Nash'in komik bir dizesini hatırladım: "The Bronx, no thonx." Hayatımda daha fazla komik söze ihtiyacım vardı.

Helikopterin pervanelerinin rahatsız edici sesi hâlâ kafamın içinde uğulduyordu. Bu bana Wilmington'daki köpek kulübesindeki iğrenç *vızıltıyı* hatırlattı. Her şey yine çok hızlı geliyordu. Gary Soneji dengemizi bozmuştu, tam da sevdiği gibi, her zamanki gibi iğrençliğini konuşturuyordu.

Soneji yüzünüze baktı, yoğun baskı uyguladı ve sonra çok önemli bir hata yapmanızı bekledi. Şu anda bir hata yapmamaya çalışıyordum, Manning Goldman gibi olmasın diye.

En son cinayet Riverdale'de işlenmişti. Dedektif Groza Deegan'ı sürerken gergin bir şekilde konuşuyordu. Gevezeliği bana, uymaya çalıştığım eski bir sözünü hatırlattı: *Susmak için iyi bir fırsatı asla kaçıрма.*

Mantiken Riverdale bölgesinin Manhattan'ın bir parçası olması gerektiğini, ancak aslında Bronx'un bir parçası olduğunu söyledi. İşleri daha da karıştırmak için Riverdale, Manhattan ya da Bronx ile hiçbir bağlantısı olmayan küçük bir özel okul olan Manhattan College'ın bulunduğu yerd. Groza, New York Belediye Başkanı Rudy Giuliani'nin de Manhattan'da okuduğunu söyledi.

Kendi kendine konuştuğunu hissedene kadar dedektifin boş konuşmalarını dinledim. Hafta başında tanıştığım adamdan farklı birine benziyordu.

Penn İstasyonu'nda Manning Goldman ile ortaktı.

"İyi misin?" Sonunda ona sordum. Daha önce hiç ortağımı kaybetmemiştim ama Sampson'la çok yaklaştım. Sırtından bıçaklanmıştı. Bu olay Kuzey Carolina'da olmuştu. Yeğenim Naomi kaçırılmıştı. Ortaklarını kaybeden dedektiflere danışmanlık yaptım ve bu asla kolay bir şey değil.

"Manning Goldman'ı pek sevmezdim," diye itiraf etti Groza, "ama bir dedektif olarak yaptıklarına saygı duyardım. Kimse onun öldüğü şekilde ölmemeli."

"Hayır, kimse bu şekilde ölmemeli," diye kabul ettim. *Hiç kimse güvende değildi.* Ne zenginler, ne yoksullar, hatta ne de polisler. Bu benim hayatımda sürekli bir nakarattı, çağımızın en korkutucu gerçeği.

Sonunda kalabalık Deegan Otoyolu'ndan döndük ve daha da , çok daha gürültülü bir Broadway'e girdik. Dedektif Groza'nın o sabah belliydi. Belli etmedim ama ben de öyleydim.

Gary Soneji bize bir polisin evine girmenin ne kadar kolay olduğunu gösteriyordu.

BÖLÜM 43

MANNING GOLDMAN'IN evi Riverdale'in Fieldston olarak bilinen lüks bir bölgesindeydi. Bölge Bronx için şaşırtıcı derecede çekiciydi. Polis araçları ve bir sürü televizyon minibüsü ve kamyonu park halindeydi. dar ve güzel yerleşim sokakları. Bir FOX-TV helikopteri ağaçların üzerinde , dalların ve yaprakların arasından bakıyordu.

Goldman'ların evi, Tudor'lardan daha mütevazıydı. Yine de yaşamak için güzel bir yere benziyordu. Tipik bir polis mahallesi değildi ama Manning Goldman da tipik bir polis değildi.

"Goldman'ın babası Mamaroneck'te büyük bir doktordu," diye konuşmaya devam etti Groza. "Öldüğünde Manning'in eline biraz para geçti. Ailenin yüz karasıydı, asiydi, bir polisti. İki erkek kardeşi de Florida'da diş hekimi."

Suç mahallinin görüntüsü ve hissi hoşuma gitmemişti ve hâlâ iki blok ötedeydim. Çok fazla mavi-beyaz ve resmi görünümlü belediye arabası vardı. Çok fazla yardım, çok fazla müdahale.

"Belediye başkanı erkenden buradaydı. Tam bir sidikçi. Yine de iyi biri," dedi Groza. "New York'ta bir polis öldürülürse bu çok büyük bir olaydır. Büyük haber, çok sayıda medya."

"Özellikle de bir dedektif kendi evinde öldürüldüğünde," dedim. Groza sonunda ağaçlarla çevrili caddeye park etti, evden yaklaşık bir blok ötede Goldman'ın evi. Kuşlar ölümden habersiz duruyorlardı.

Olay yerine doğru yürürken, günün en azından bir yönünden keyif aldım: New York'ta hissettiğim anonimlik. Washington'da birçok muhabir kim olduğumu biliyor. Eğer bir cinayet mahallindeysem, bu genellikle kötü bir olay, büyük bir dava ya da şiddet içeren bir suçtur.

Dedektif Carmine Groza ve ben, Goldman'ın evine doğru yürüyen meraklı kalabalığın arasından geçerken görmezden gelindik. Groza beni içeriyle tanıştırdı ve Manning Goldman'ın vahşice öldürüldüğü yatak odasını görmeme izin verildi. NYPD polislerinin hepsi kim olduğumu ve neden orada olduğumu biliyor gibiydi. Soneji'nin adının birkaç kez mırıldandığını duydum. Kötü haber çabuk yayılır.

Dedektifin cesedi evden çoktan çıkarılmıştı ve cinayet mahalline bu kadar geç gelmek hoşuma gitmemişti. Birkaç NYPD teknisyeni odada çalışıyordu. *Goldman'ın kanı her yerdedi.* Yatağa, duvarlara, bej halı kaplı zemine, masaya, kitaplıklara ve hatta

altın bir menorah. Soneji'nin neden şimdi kan dökmekle bu kadar ilgilendiğini zaten biliyordum; onun kanı ölümcüldü.

Gary Soneji'yi Goldman'ın odasında *hissedebiliyordum, onu görebiliyordum* ve onun varlığını fiziksel ve duygusal olarak bu kadar güçlü bir şekilde hayal edebilmem beni hayrete düşürdü. Soneji'nin gece vakti evime bıçakla girdiği bir zamanı hatırladım. *Neden buraya gelsin ki?* Merak ettim. *Beni uyarıyor muydu, aklımla mı oynuyordu?*

"Kesinlikle yüksek profilli bir açıklama yapmak istiyordu," diye mırıldandım, Carmine Groza'dan çok kendime. "Goldman'ın New York'taki davayı yürüttüğünü biliyordu. Bize kontrolün tamamen kendisinde olduğunu gösteriyor."

Yine de başka bir şey vardı. Bu işte şimdiye kadar gördüğümünden daha fazlası olmalıydı. Yatak odasında volta attım. Masanın üzerindeki bilgisayarın açık olduğunu fark ettim.

Teknisyenlerden biriyle konuştum, küçük, acımasız bir ağzı olan zayıf bir adamdı. Cinayet sahneleri için mükemmel. "Dedektif Goldman'ı bulduklarında bilgisayar açık mıydı?" diye sordum.

"Evet. Mac açıktı. Tozu alınmış."

Groza'ya baktım. "Shareef Thomas'ı aradığını ve Thomas'ın aslen New Yorklu olduğunu biliyoruz. Şimdi buraya dönmüş olması gerekiyordu. Belki de onu öldürmeden önce Goldman'a Thomas'ın dosyasını inceletmiştir."

Dedektif Groza ilk kez cevap vermedi. Sessiz ve tepkisizdi. Ben de tam olarak emin . Yine de içgüdülerime güveniyordum, özellikle de Soneji söz konusu olduğunda. Onun kanlı ayak izlerini takip ediyordum ve çok geride olduğumu düşünmüyordum.

BÖLÜM 44

ŞAŞIRTICI derecede misafirperver New York polisi bana Kırk İkinci Cadde'deki Marriott Otel'de geceleme için bir oda ayarlamıştı. Shareef Thomas'ı benim için kontrol etmeye başlamışlardı bile. Yapılabilecekler yapılıyordu ama Soneji şehirde bir gece daha geçirmek için serbest kalmıştı.

Shareef Thomas D.C.'de yaşıyordu ama aslen Brooklyn'liydi. Soneji'nin onu buraya kadar takip ettiğinden oldukça emindim. Lorton Hapishanesi'nde Jamal Autry aracılığıyla bana bu kadarını söylememiş miydi? Thomas'la görülecek bir hesabı vardı ve Soneji de eski hesaplarını kapatmıştı. Bunu bilmem gerekirdi.

Saat sekiz buçukta nihayet Police Plaza'dan ayrıldım ve fiziksel olarak kırbaçlandım. Bir ekip arabasıyla şehir dışına götürüldüm. spor çantası hazırlamıştım, yani iş o noktaya gelirse birkaç gün için hazırdım. Olmamasını umuyordum. Doğru koşullar altında New York'u severim ama bu Aralık ayında Beşinci Cadde'de Noel alışverişi yapmak ya da sonbaharda Yankee World Series maçına gitmek gibi bir şey değildi.

Dokuz civarında evi aradım ve otomatik telesekreterimiz Jannie'ye ulaştım. Dedi ki, "E.T. ile mi görüşüyorum? *Evi mi* arıyorsun?" dedi.

O tatlı ki. Telefonun benden biliyor olmalıydı. Her zaman ararım, ne olursa olsun.

", tatlım? Hayatımın ışığı?" Sadece sesini duymak bile onu özlememe, evde ailemle olmayı özlememe neden oluyordu.

"Sampson geldi. Bizi kontrol ediyordu. Bu akşam boks yapmamız gerekiyordu. Hatırladın mı baba?" Jannie rolünü ağır bir şekilde oynadı ama işe yaradı. "Bip, bip, bam. Bam, bam, ," dedi ve sestem canlı bir resim yarattı.

"Sen ve Damon antrenman mı?" diye sordum. Konuşurken onun yüzünü hayal ediyordum. Damon'ın yüzünü. Nana'ninkini de. Jannie'nin konuştuğu mutfak. Ailemle akşam yemeği yemeyi özlemiştim.

"Kesinlikle yaptık. Bloğunu . Gece için ışıklarını söndürdüm. Ama sensiz aynı şey değil. Gösteriş kimse yok." "Sadece

kendin için gösteriş yapmalısın," dedim ona.

"Biliyorum baba. Ben de öyle yaptım. Kendim için gösteriş yaptım ve de 'İyi gösteri' dedim."

Telefonun ahizesine yüksek sesle güldüm. "Siz iki ile boks dersini kaçırdığım için özür dilerim. Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm," dedim bluesy, şarkı söyleyen bir sesle. "Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm."

Jannie, "Sen *hep* böyle söylersin," diye fısıldadı.

Sesinde acı dolu bir çıtırtı. "Bir gün, artık işe yaramayacak. Sözlerimi unutma. İlk nerede duyduğunu hatırla. Hatırla, hatırla, hatırla."

New York'taki yalnız otel odamda oda servisinden hamburgerimi yerken ve Times Meydanı'na bakarken onun öğütlerini ciddiye aldım. Psikiyatristler arasındaki eski bir şakayı hatırladım: "*Şizofreni yalnız yemek yemeyi yener.*" Çocuklarımı, Christine Johnson'ı, sonra Soneji'yi ve kendi evinde öldürülen Manning Goldman'ı . Çantama koyduğum *Angela'nın Külleri*'nden birkaç sayfa okumaya çalıştım. O gece Limerick gettosunun güzel tasviriyle başa çıkamadım.

başıma topladığımı düşündüğümde Christine'i aradım. Biz neredeyse bir saat konuştuk. Kolay, zahmetsiz bir konuşma. Aramızda bir şeyler değişiyordu. Ona o hafta sonu birlikte vakit geçirmek isteyip istemediğini sordum, belki New York'ta, eğer hala burada olmam gerekiyorsa. Bunu sormak benim için cesaret isterdi. Sesimden bunu anlayıp anlamadığını merak ediyordum.

Christine beni yine şaşırttı. New York'a gelmek istedi. Güldü ve Temmuz ayında erken Noel alışverişi yapabileceğini söyledi ama ona zaman ayıracağıma *söz vermiydim*.

Söz vermiştim.

Sonunda biraz uyumuş olmalıyım, çünkü yabancı bir şehirde, yabancı bir yatakta, deli gömleğine hapsolmuş gibi çarşafıma sarılmış bir halde uyandım.

Tuhaf, rahatsız edici bir düşünceye kapıldım. Gary Soneji *beni* takip ediyor. Tam tersi değil.

BÖLÜM 45

O ölüm meleğiydi. Bunu on bir ya da on iki beri biliyordu. O zamanlar birini öldürmüştü, sadece bunu yapıp yapamayacağını görmek için. Polis cesedi hiç bulamamıştı. Bugüne kadar da bulamadı. Tüm cesetlerin nereye gömüldüğünü sadece o biliyordu ve söylemiyordu.

Gary Soneji aniden gerçekliğe, New York'taki şimdiki ana geri döndü.

Tanrım, Doğu Yakası'ndaki bu barın içinde kendi kendime kıs kıs gülüyorum. Kendi kendime konuşuyor bile olabilirim.

Dowd & McGoey'deki barmen onu çoktan fark etmişti, kendi kendine konuşuyordu, neredeyse trans halindeydi. Sinsi, kızıl saçlı İrlandalı bira bardaklarını parlatıyormuş gibi yapıyordu ama bir yandan da göz ucuyla etrafı izliyordu. *İrlandalı gözler casusluk yaparken.*

Soneji hemen el sallayarak ve utangaç bir gülümsemeyle barmeni yanına çağırdı. "Endişelenme, kendimi kesiyorum. Biraz kontrolden çıkmaya başladım. Sana borcum ne Michael?" Barmenin gömlek etiketinde ismi yazılıydı.

Sahte özür dileme numarası işe yaramış gibi görünüyordu, bu yüzden hesabını ödedi ve oradan ayrıldı. Birinci Cadde'de birkaç blok güneye yürüdü, sonra da Doğu Ellinci Sokak'ta batıya doğru ilerledi.

Tatou adında kalabalık bir yer gördü. Umut verici görünüyordu. Görevini hatırladı: New York'ta geceleyecek bir yere ihtiyacı vardı, güvenli bir yere. Plaza o kadar da iyi bir fikir değildi.

Tatou, konuşmak, eğlenmek, yemek ve içmek için gelen canlı bir kalabalıkla ağzına kadar doluydu. Birinci kat bir akşam yemeği kulübüydü; ikinci kat ise dans için düzenlenmişti. *Buradaki sahne neyle ilgiliydi?* diye merak etti. Anlamaya ihtiyacı vardı. Bulduğu cevap tavır oldu. Otuzlu ve kırklı yaşlarındaki şık iş adamları ve profesyonel kadınlar, muhtemelen şehir merkezindeki işlerinden doğrudan Tatou'ya geliyorlardı. Perşembe gecesiydi. Çoğu hafta sonu için ilginç bir şeyler ayarlamaya çalışıyordu.

Soneji bir beyaz şarap sipariş etti ve bar boyunca dizilmiş kadın ve erkeklere bakmaya başladı. Zamana o kadar mükemmel uyum sağlamışlardı ki, umutsuzca havalı görünüyorlardı. *Beni seçin, beni seçin, lütfen biri beni fark etsin, diye yalvarıyor gibiydiler.*

Ne yazık ki kalçalarını olan bir çift bayan avukatla sohbet etti. Ona, Fransız filmi "La Cultura "daki tuhaf kızları hatırlattılar.

Cérémonie. Theresa ve Jessie'nin son on bir yıldır oda arkadaşı olduklarını öğrendi. Tanrım! İkisi de otuz altı yaşındaydı. Saatleri çok gürültülü işliyordu. Altmış birinci caddedeki Vertical Club'da düzenli olarak spor yapıyorlardı. Bridgehampton'da, denizden bir mil uzakta yaz geçiriyorlardı. Hepsi onun için ve görünüşe göre bardaki diğer herkes için yanıştı.

Soneji yoluna devam etti. Biraz baskı hissetmeye başlamıştı. Polis onun kılık değiştirdiğini biliyordu. Sadece o gün nasıl görüldüğünü değil. Dün, kırklı yaşlarının ortasında, siyah saçlı İspanyol görünümlü bir adamdı. Bugün ise sarışın, sakallı ve Tatou'ya uyum sağlamıştı. Yarın, kim bilir? Aptalca bir hata yapabilirdi. Yakalanabilir ve her şey sona erebilirdi.

Lexington Avenue'daki büyük bir reklam fabrikasında bir reklam sanat yönetmeni, bir yaratıcı yönetmenle tanıştı. Ona söylediğine göre Jean Summerhill aslen Atlanta'lıymış. Ufak tefek ve çok zayıftı, sarı saçları vardı, hem de çok. Saçlarının bir tarafını şık bir şekilde örmüştü ve adam onun kendisiyle gurur duyduğunu anlayabiliyordu. Garip bir şekilde ona kendi Meredith'ini, Missy'sini hatırlatıyordu. Jean Summerhill'in kendi evi vardı, bir apartman dairesi. Yetmişli yıllarda yalnız yaşıyordu.

Burada tek başına olamayacak kadar güzeldi, yanlış yerlerde arkadaş arıyordu ama Soneji konuştuklarında bunun nedenini anlamıştı: Jean Summerhill çoğu erkek için fazla zeki, fazla güçlü ve bireyciydi. Erkekleri istemeden de olsa korkutuyor, hatta korkuttuğunu bile bilmiyordu.

Yine de onu korkutmadı. Yabancıların bazen barda yaptığı gibi kolayca konuştular. Kaybedecek ya da riske atacak bir şey yoktu. Çok alçakgönüllüydü. "İyi" olarak görülme ihtiyacı olan bir kadındı; aşkta ise şanssızdı. Bunu ona söylemişti ve duymak istediği şey bu olduğu için Jean Summerhill ona inanmış görünüyordu.

"Seninle kolay," dedi üçüncü ya da dördüncü içkilerini yudumlarken. "Çok sakinsin. Merkezdesin, değil mi?"

"Evet, biraz sıkıcıyım," dedi Soneji. Kendisinin öyle olmadığını biliyordu. "Belki de karım beni bu yüzden terk etti. Missy zengin bir adama aşık oldu, Wall Street'teki patronuna. Bana söylediği gece ikimiz de ağladık. Şimdi Beekman Place'de büyük bir dairede yaşıyor. Gerçekten lüks bir yer." Gülümsedi. "Hâlâ arkadaşız. Missy'yi daha yeni gördüm."

Jean onun gözlerinin içine baktı. Bakışlarında hüznü bir şeyler vardı. "Sende neyi seviyorum biliyor musun?" dedi, "Benden korkmamayı."

Gary Soneji gülümsedi. "Hayır, sanırım ."

"Ve senden de korkmuyorum," diye fısıldadı Jean Summerhill.

"Olması gereken de bu," dedi Soneji. "Sadece benim yüzümden kendini kaybetme. Söz mü?"

"Elimden geleni yapacağım."

İkisi birlikte Tatou'dan ayrılıp onun dairesine gittiler.

BÖLÜM 46

Manhattan'daki Kırk İkinci Cadde'de tek başıma *oturmuş*, Carmine Groza'nın gelmesini sabırsızlıkla bekliyordum. Cinayet masası dedektifi sonunda beni Marriott'un ön girişinden aldı. Arabasına atladım ve Brooklyn'e doğru yola çıktık. Sonunda davada iyi bir şey olmuştu, umut verici bir şey.

Shareef Thomas Brooklyn'in Bedford- Stuyvesant bölgesindeki bir batakhanede görülmüştü. Gary Soneji Thomas'ın nerede olduğunu da biliyor muydu? Manning Goldman'ın bilgisayar dosyalarından ne kadar şey öğrenmişti?

Cumartesi sabahı saat yedide, şehirdeki trafiği seyretmek bir zevkti. Manhattan'da batıdan doğuya on dakikadan kısa bir sürede geçtik. Brooklyn Köprüsü'nden Doğu Nehri'ni geçtik. Güneş bir grup yüksek apartmanın üzerinden yeni doğuyordu. Kör edici sarı bir ateş topuydu ve anında başımı ağrıttı.

Bed-Stuy'a yedi buçuktan biraz önce vardık. Brooklyn'in bu mahallesini ve sert ününü duymuştum. Sabahın o saatinde çoğunlukla terk edilmişti. Başkentteki ırkçı polislerin bu tür şehir içi bölgeleri tanımlamak için kullandıkları kötü bir yöntem var. Buralara "kendi kendini temizleyen fırınlar" diyorlar. Kapıyı kapatırsın ve kendi kendini temizlemesine izin verirsın. Bırakın yansın. Nana Mama'nın Amerika'nın çoğunlukla ihmal ettiği şehir içi sosyal programları için başka bir kelimesi daha var: soykırım.

Yerel bakkalın sarı üzerine kırmızı harflerle yazılmış elle boyanmış bir tabelası vardı: FIRST STREET ŞARKÜTERİ VE TÜTÜN, 24 SAAT AÇIK. Dükân

Kapalı. Tabela için çok fazla.

Terk edilmiş şarküterinin önüne park edilmiş bordo ve ten rengi bir minibüs vardı. Aracın gümüş renkli ve yan panellerine boyanmış bir "Miami üzerinde ay ışığı" sahnesi vardı. Yalnız bir kadın bağımlı, dizlerini kırarak sallana sallana yürüyordu. Biz geldiğimizde sokaktaki tek kişi oydu.

Shareef Thomas'ın içinde bina iki katlı, gri kiremitleri solmuş ve bazı pencereleri kırılmıştı. Sanki uzun zaman önce yıkılmış gibi görünüyordu. Thomas hâlâ tımarhanenin içindeydi. Groza ve ben beklemek için yerleştik. Gary Soneji'nin geleceğini umuyorduk.

Ön koltuğun bir köşesine kaydım. Uzakta, kırmızı tuğlalı bir binanın üzerindeki soyulmuş bir reklam panosunu görebiliyordum: POLIS VURANA 10.000 DOLAR ÖDÜL. Hayra alamet değildi ama adil bir uyardı.

Mahalle uyanmaya ve karakterini göstermeye dokuz ya da

Yani. Beyaz elbiseler giymiş birkaç yaşlı kadın el ele caddenin yukarısındaki Pentekostal kilisesine doğru yürüyordu. Bana ninemi ve D.C.'deki arkadaşlarını düşündürdüler. Hafta sonu için evde olmayı da özlettiler.

Altı ya da yedi yaşlarında bir kız sokakta ip atlama oyunu oynuyordu. Hurdaya çıkmış elektrik kablosu kullandığını fark ettim. Bir tür kayıtsız trans halinde hareket ediyordu.

Küçük tatlının oyununu izlemek beni üzüyordu. Ona ne olacağını merak ediyordum. Buradan kurtulmak için ne kadar şansı vardı? Jannie ve Damon'ı ve Cumartesi sabahı evde olmadığım için muhtemelen beni nasıl "hayal kırıklığına" uğrattıklarını . *Cumartesi bizim izin günümüz, baba. Sadece cumartesi ve pazar günleri birlikte oluruz.*

Zaman yavaş geçti. Gözetimde neredeyse her zaman öyle olur. Mahalle hakkında bir fikrim vardı - trajedi *de bağımlılık yapabilirdi*. Kolsuz tişörtler ve kısa şortlar giyen şüpheli görünümlü birkaç adam saat on buçuk civarında plakasız siyah bir kamyonetle yanaştı. Dükkân açıp sokakta karpuz, mısır koçanı, domates ve kara lahana satmaya başladılar. Karpuzlar pis bir çukurun içine yığılmıştı.

Saat neredeyse on bir olmuştu ve ben endişeliydim. Bilgilerimiz yanlış olabilirdi. Paranoya kafamın içinde biraz çıldırmaya başlamıştı. Belki Gary Soneji tımarhaneyi çoktan ziyaret etmişti. Kılık değiştirmede iyiydi. Şu anda orada bile olabilirdi.

Arabanın kapısını açtım ve dışarı çıktım. Sıcak üzerime üzerime geliyordu ve sanki bir fırının içine girmiş gibi . Yine de arabadan, o daracık yerden çıkmak iyi gelmişti.

"Ne yapıyorsun?" Groza sordu. Bütün gün arabada oturmaya, her şeyi kitabına göre oynamaya ve Soneji'nin gelmesini beklemeye hazır görünüyordu.

"Güven bana," dedim.

BÖLÜM 47

Beyaz gömleğimi çıkardım ve belime gevşekçe bağladım. Gözlerimi kısıtım, bir odaklanıp bir uzaklaşmalarına izin verdim.

Groza seslendi: "Alex." Onu görmezden geldim ve kapıya doğru ilerlemeye başladım. harap bir tımarhane. Sokak gibi göründüğümü fark ettim. Çok zor değildi. Tanrı biliyor ya, kendi mahallemde yeterince oynandığını görmüştüm. Ağabeyim ölmeden önce bir keşti.

Tımarhane, çıkmaz bir köşedeki terk edilmiş bir binada işletiliyordu. Bu, ziyaret ettiğim tüm büyük şehirlerde standart bir operasyon prosedürüydü: D.C., Baltimore, Philly, Miami, New York. İnsan merak ediyor.

Grafiti boyalı ön kapıyı açtığımda, buranın kesinlikle en dibe vurmuş yer olduğunu gördüm, çatlak evler için bile. Artık yolun sonuna gelmiştim. Shareef Thomas'ta da Virüs vardı.

Kirli ve lekeli zeminin her yerine enkaz saçılmıştı. Boş soda kutuları ve bira şişeleri. Wendy's, Roy's ve Kentucky Fried'in fast-food paketleri. Uyuşturucu şişeleri. Kokain borularını temizlemek için kullanılan askı telleri. Sıcak zaman, şehirde yaz.

Böyle bir çöplüğün tek bir "tezgâhtar" tarafından işletileceğini düşünmüştüm. Yerde bir yer kapmak için adama iki ya da üç dolar ödüyorsunuz. Ayrıca şırınga, pipo, kâğıt, bütan çakmak ve hatta belki bir gazoz ya da bira da alabiliyorsunuz.

Duvarlarda "Siktir et", "AIDS" ve Dünya Keşleri" yazıları vardı. Ayrıca güneş ışığına alerjisi varmış gibi görünen yoğun, dumanlı bir sis vardı. Pis koku, bir şehir çöplüğünde dolaşmaktan daha kötüydü.

Yine de inanılmaz derecede sessiz, garip bir şekilde sakindi. Bir bakışta her şeyi fark ettim ama Shareef Thomas yoktu. Gary Soneji de yoktu. En azından ben onu henüz görmedim.

Sabah vardiyasının başında, kirli bir Bacardi tişörtünün üzerinde omuz kılıfı olan Latin görünümlü bir adam vardı. Zar zor uyanıyordu ama yine de mekânı kontrol ediyor gibi görünüyordu. Yaşlanmayan bir yüzü ve kalın bir bıyığı vardı.

Shareef Thomas kesinlikle birkaç kademe aşağı düşmüş gibi görünüyordu. Eğer buradaysa, en takılıyordu. Shareef ölüyor muydu? Yoksa sadece saklanıyor muydu? Soneji'nin onu aradığını biliyor muydu?

Latin adam alçak , "Ne istiyorsun, şef?" diye sordu. Onun

Gözleri ince yarıklardı.

"Biraz huzur ve sessizlik," dedim. Saygılı olmaya çalıştım. Sanki burası kiliseymiş gibi, ki bazı insanlar için öyleydi.

Ona buruşturulmuş iki banknot uzattım ve o da parayı alıp geri döndü. "Şurada," dedi.

Onun yanından geçip ana odaya baktım ve sanki bir el kalbimi kavrayıp sıkıyormuş gibi hissettim.

Yaklaşık on ya da on iki erkek ve birkaç kadın yerde ve birkaç kirli, inanılmaz derecede ince şiltenin üzerinde oturuyor ya da yayılıyordu. Pipo kafalılar çoğunlukla boşluğa bakıyor, hiçbir şey yapmıyor ve bunu iyi yapıyorlardı. Sanki duman ve tozun içinde yavaş yavaş kayboluyor ya da buharlaşıyorlardı.

Kimse beni fark , ki bu iyi bir şeydi. Bu cehennem çukuruna kimin girip çıktığı kimsenin umurunda değildi. Shareef'i hâlâ fark etmemiştim. Ya da Soneji'yi.

Tımarhanenin ana odası aysız bir gece kadar karanlıktı. Ara sıra çakılan bir kibrit dışında ışık yoktu. Kibritin kafa vuruşunun sesi, ardından uzun bir tıslama.

Thomas'ı arıyordum ama aynı zamanda rolümü de dikkatle oynuyordum. Sadece başka bir esrarkeş pipo kafalı. Sigara içmek için bir yer arıyorum, huzur içinde uyuklamak için, kimseyi rahatsız etmek için burada değilim.

Shareef Thomas'ı karanlık ve pis odanın arka tarafına yakın bir yerde, yataklardan birinin üzerinde gördüm. Onu Lorton'da çalıştığım resimlerden tanıdım. *Gözlerimi ondan ayırmaya zorladım.*

Kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Soneji de burada olabilir miydi? Bazen bana bir hayalet gibi geliyordu. Acaba dışarı açılan bir kapı var mıydı? Thomas şüphelenmeden önce oturacak bir yer bulmalıyım.

Bir duvara ulaştım ve yere doğru kaymaya başladım. Göz ucuyla Shareef Thomas'ı izledim. Sonra tımarhanenin içinde beklenmedik bir çılgınlık ve kaos patlak verdi.

Ön kapı açıldı ve Groza ile iki üniformalı içeri daldı. Güven buraya kadarmış. "Orospu çocuğu," diye inledi yanımdaki bir adam dumanlı gölgeler arasında.

"Polis! Kımıldamayın!" Carmine Groza bağırdı. "Kimse kımıldamasın. Herkes sakın olsun!" Zaten sesi sokak polisi gibi çıkıyordu.

Gözlerim Shareef Thomas'a takılı kaldı. Birkaç saniye önce bir kedi kadar mutlu olduğu yatağından kalkmaya başlamıştı bile. Belki de kafası hiç iyi değildi. Belki de saklanıyordu.

Kıvrılmış altında, sırtımın alt kısmına sıkıştırılmış Glock'a uzandım. doğru getirdim. Bu yakın mesafede onu kullanmak zorunda kalmayacağımı umuyordum.

Thomas yatağının yanına saklamış olması gereken pompalı tüfeğini kaldırdı. Diğer pipo kafalılar kıpırdamıyor ve yoldan çekilemiyor gibiydi. Odadaki bütün kırmızı çerçeveli gözler korkuyla ardına kadar açılmıştı.

Thomas'ın Sokak Süpürgesi patladı! Groza ve üniformalı polisler yere düştü, üçü de. Ön tarafta birinin vurulup vurulmadığını anlayamadım.

Kapıdaki Latin bağırdı, "Kesin şu boku! Kesin şu boku!" Kendisi de yere yatmış, başını ateş hattına kaldırmadan çığılık .

"Thomas!" Avazım kadar bağırdım.

Shareef Thomas şaşırtıcı bir hız ve uyanıklıkla hareket ediyordu. Hızlı, emin refleksler, etki altındayken bile. Tüfeğı bana çevirdi. Kara gözleri parlıyordu.

Size bir tüfeğin görüntüsüyle kıyaslanabilecek hiçbir şey yoktur. Artık başka seçeneğim yoktu. Glock'un tetiğine bastım.

Shareef Thomas sağ omzuna bir yıldırım aldı. Sertçe sola döndü ama yere düşmedi. Rahatça döndü. Buraya daha önce de gelmişti. Ben de öyle.

İkinci kez ateş ettim, boğazından ya da alt çenesinden vurdum. Thomas geri uçtu ve kağıt inceliğindeki duvarlara çarptı. Bütün bina sarsıldı. Gözbebekleri geri döndü ve ağzı ardına kadar açıldı. Deponun zeminine çarpmadan önce ölmüştü.

Gary Soneji ile olan tek bağlantımızı öldürmüştüm.

BÖLÜM 48

CARMINE Groza'nın radyosuna bağırdığını *duydum*. Kelimeler beni ürpertti. "412 Macon'da bir memur vuruldu. *Memur vuruldu!*"

Başka bir memur öldürüldüğünde olay yerinde hiç bulunmamıştım. Yine de tımarhanenin önüne geldiğimde, üniformalılardan birinin öleceğinden emindim. Groza buraya neden gelmişti? Neden devriyeleri de yanında ? Artık pek bir önemi yoktu.

Üniformalı adam, ön kapının yanındaki çöplükte sırtüstü yatıyordu. Gözleri çoktan donuklaşmıştı ve şokta olduğunu düşündüm. Ağzının kenarından kan damlıyordu.

Tüfek korkunç işini yapmıştı, tıpkı bana yapacağı gibi. Duvarlara ve yara bere içindeki ahşap zemine kan sıçramıştı. Devriyenin cesedinin üzerindeki duvarda kurşun deliklerinden oluşan yanık bir desen vardı. Hiçbirimizin onun için yapabileceği bir şey yoktu.

Groza'nın yanında durdum, hala Glock'umu tutuyordum. Dişlerimi sıkıp sıkıp açıyordum. Aşırı tepki gösterip bunun olmasına neden olduğu için Groza'ya kızmamaya çalışıyordum. Konuşmadan önce kendimi kontrol altına almalıydım.

Sol tarafımdaki üniformalı polis tekrar tekrar "Tanrım, Tanrım" diye mırıldanıyordu. Ne kadar sarsılmış görebiliyordum. Üniformalı adam kanlı sahneyi silmek istercesine elini alına ve gözlerinin üzerine silmeye devam ediyordu.

Acil yardım birkaç dakika içinde geldi. İki sağlık görevlisinin umutsuzca devriyenin hayatını kurtarmaya çalışmasını izledik. Gençti ve yirmili yaşlarının ortalarında görünüyordu. Kızıl saçları kısa kesilmişti. Mavi gömleğinin önü kanla ıslanmıştı.

Çatlağın arka tarafında başka bir sıhhiye eri Shareef Thomas'ı kurtarmaya çalışıyordu ama Thomas'ın öldüğünü zaten biliyordum.

Sonunda Groza'yla alçak sesle ve ciddi bir şekilde konuştum. "Thomas'ın öldüğünü biliyoruz ama Soneji'nin bilmesine gerek yok. Ona bu şekilde ulaşabiliriz. Eğer Soneji Thomas'ın New York'taki bir hastanede hayatta olduğunu *düşünüyorsa*."

Groza başını salladı. "Şehir merkezinde biriyle konuşayım. Belki Thomas'ı hastaneye gö. Belki basına haber verebiliriz. Denemeye değer."

Dedektif Groza'nın sesi pek iyi ve pek iyi görünmüyordu. Benim de iyi görünmediğimden emindim. Uzaktaki uğursuz reklam panosunu hâlâ görebiliyordum:

POLIS 10.000 DOLAR ÖDÜL KOYDU.

BÖLÜM 49

Polis takibindeki HİÇ *KİMSE* olayın başını, ortasını, ama özellikle de sonunu tahmin edemezdi. Hiçbiri bunun nereye gittiğini, Union İstasyonu'ndaki ilk andan itibaren nereye gittiğini hayal bile edemezdi.

Gary Soneji tüm bilgiye, tüm güce sahipti. Yeniden ünlü olmaya başlamıştı. Önemli biriydi. On dakikalık aralıklarla haberlere çıkıyordu.

Fotoğraflarını göstermelerinin pek bir önemi yoktu. Kimse onun bugün, dün ya da yarın neye benzediğini bilmiyordu. Etrafta dolaşıp New York'taki herkesi tutuklayamazlardı, değil mi?

Merhum Jean Summerhill'in dairesinden öğlen saatlerinde ayrıldı. Güzel bayan kesinlikle onun için aklını kaçırmıştı. Tıpkı Wilmington'daki Missy gibi. Onun anahtarını kullandı ve kapıyı sıkıca kilitleti. Beşinci Cadde'ye varana kadar Yetmiş Üçüncü Cadde'de batıya doğru yürüdü, sonra güneye döndü. Tren tekrar rayların üzerindeydi.

Her tarafında Yunan tanrıları olan karton bir kapta bir fincan sade kahve aldı. Kahve kesinlikle New York'a özgü bir şeydi ama yine de yavaşça yudumladı. Burada, Beşinci Cadde'de yeni bir saldırıya geçmek istiyordu. Bunu gerçekten yapmak istiyordu. Bir katliam hayal etti ve CBS, ABC, CNN, FOX'taki *canlı* haberleri şimdiden görebiliyordu.

bahsetmişken, Alex Cross o sabah televizyona çıkmıştı. Cross ve NYPD Shareef Thomas'ı yakalamıştı. Yaşasın onlar için. En azından talimatları takip edebildiklerini kanıtlamışlardı.

Şık, iyi giyimli New Yorkluların yanından geçerken Soneji ne kadar zeki olduğunu, bu kendini beğenmiş pisliklerin hepsinden çok daha zeki olduğunu düşünmeden edemiyordu. Bu kendini beğenmiş piçlerden herhangi biri dakikalığına da olsa onun kafasının içine girebilseydi, o zaman anlarlardı.

Yine de kimse yapamazdı, hiç kimse yapamamıştı. Kimse tahmin edemezdi.

Başı, ortası ya da sonu değil.

Şimdi çok sinirleniyordu, neredeyse kontrol edilemez bir şekilde. Aşırı kalabalık sokaklarda yürürken öfkesinin kabardığını hissedebiliyordu. Neredeyse doğru düzgün göremiyordu. Boğazında safra yükseldi.

Elindeki kahveyi, neredeyse bir fincan dolusu buharlı sıvıyı, yoldan geçen bir iş adamına fırlattı. Şok olmuş, öfkeli yüzüne doğru güldü. New Yorklu'nun ince burnundan ve kare şeklindeki çenesinden damlayan kahveyi görünce uludu. Koyu kahve pahalı gömleği ve kravatı lekelemişti.

Gary Soneji istediği her şeyi yapabilirdi ve çoğu zaman da yaptı.

Sadece izleyin.

BÖLÜM 50

O gece *saat yedide* Penn İstasyonu'na geri döndüm. Her zamanki yolcu kalabalığı yoktu, bu yüzden Cumartesi günleri çok kötü değildi. Washington'daki Union İstasyonu'nda ve burada işlenen cinayetler zihnimde dönüp duruyordu. Karanlık tren tünelleri Soneji için "mahzen", işkence görmüş çocukluğunun sembolleriydi. Hayali bulmacanın bu kısmını çözmüştüm. Soneji mahzenden çıktığında, öldürücü bir öfkeyle dünyaya patladı....

Christine'in tren tüneline merdivenlerden çıktığını gördüm.

Bulunduğum yere rağmen gülümsemeye başladım. Gülümsedim ve ağırlığımı ayaktan ayağa kaydırdım, neredeyse dans ediyordum. Kendimi sersemlemiş ve heyecanlı hissediyordum, uzun zamandır hissetmediğim bir umut ve arzuyla doluydum. Gerçekten gelmişti.

Christine, üzerinde "Sojourner Truth Okulu" yazan küçük siyah bir çanta taşıyordu. Hafif seyahat ediyordu. Güzel, gururlu ve her zamankinden daha çekici görünüyordu, tabii bu mümkünse. Mücevher yakalı, kısa kollu beyaz bir elbise ve her siyah rugan ayakkabılarını giymişti. İnsanların ona baktığını fark ettim. Her zaman bakarlardı.

Tren istasyonunun bir köşesinde elimizden geldiğince koruyarak öpüştük. Vücutlarımız birbirine yapışmıştı ve ben onun sıcaklığını, kemiklerini, etini hissedebiliyordum. Taşıdığı çantanın ayaklarının dibine düştüğünü duydum.

Kahverengi gözleri benimkilere baktı ve ilk başta geniş ve sorgulayıcıydılar, ama sonra çok yumuşak ve hafif oldular. "Burada olmayacağından biraz korkuyordum," dedi. "Senin acil bir polis görevine gittiğini ve benim burada, Penn İstasyonu'nun ortasında tek başıma durduğumu hayal ettim."

"Bunun olmasına asla izin vermem," dedim ona. "Burada olduğun için çok mutluyum."

Tekrar öpüştük, birbirimize daha da sıkı sarıldık. Christine'i öpmeyi, ona sıkıca sarılmayı bırakmak istemiyordum. Onu yalnız bir yere götürmek istiyordum. Vücudum neredeyse kasılıyordu. O kadar kötü, o kadar iyiydi.

"Denedim," dedi ve sırtıttı, "ama senden uzak kalamadım. New York beni biraz korkutuyor ama işte buradayım."

"Harika vakit geçireceğiz. Göreceksiniz."

"Söz veriyor musun? Unutulmaz olacak mı?" diye benimle alay etti.

"Unutulmaz, söz veriyorum," dedim.

Onu kollarımda sıkıca tuttum. Gitmesine izin veremezdim.

BÖLÜM 51

"Unutulmaz "ın *BAŞLANGICI* böyle hissettirdi, böyle göründü, böyle ses çıkardı.

Cumartesi akşamı saat sekiz buçukta Rainbow Room'da. Christine ve ben gösterişli asansörden kol kola çıktık. Bir anda başka bir çağa, başka bir yaşam tarzına, belki de başka bir hayata sürüklendik. Asansör kapısının yanındaki siyah üzerine gümüş renkli süslü bir afişte şöyle yazıyordu: "Gökkuşığı Odası. Bir MGM Müzikaline adım atın." Göz kamaştırıcı krom ve kristalden yüzlerce mini spot ışıldıyordu. Abartılıydı ve neredeyse mükemmeldi.

"Bir MGM müzikali için doğru giyinip giyinmediğimden emin değilim ama pek de umurumda değil. Ne harika bir fikir," dedi Christine, abartılı, çirkin görünümlü teşrifatçıların ve teşrifatçıların yanından geçerken. Deco balo salonuna bakan ama aynı zamanda panoramik New York manzarasına sahip bir masaya yönlendirildik. Cumartesi gecesi salon tıklım tıklımdı; her masa ve dans pisti doluydu.

Christine sade siyah bir kılıf giymişti. Kinkead'de taktığı eski moda bir broştan yapılmış kolyenin aynısını takmıştı. Büyükannesine aitti. Ben altı üç yaşında olduğum için, rahat düz ayakkabıları yerine yüksek topuklu daha şık ayakkabılar giymekten çekinmiyordu. Daha önce hiç fark etmemiştim ama neredeyse benim kadar uzun bir kadınla birlikte olmak hoşuma gidiyordu.

Ben de şık giyinmişim. Kömür grisi, yazlık bir takım elbise, bembeyaz bir gömlek ve mavi ipek bir kravat seçmişim. En azından bu gece için, kesinlikle D.C.'den bir polis dedektifi değildim. Güneydoğu'dan Dr. Alex Cross'a benzemiyordum. Belki daha çok Jay Gatsby rolünü oynayan Denzel Washington'a benziyordum. Şehirde bir gece geçirmek için bu hissi sevdim. Belki bütün bir hafta sonu için bile.

Manhattan'ın ışıltılı Doğu Yakası' bakan büyük bir pencerenin önündeki bir masaya götürüldük. Sahnede beş kişilik bir Latin grubu vardı ve oldukça iyi çalışıyorlardı. Yavaşça dönen dans pisti hâlâ doluydu. İnsanlar iyi vakit geçiriyor, bir sürü insan gece boyunca dans ediyordu.

Oturduğumuzda Christine, "Komik, güzel ve gülünç ve bence bulunduğum her yer kadar özel," dedi. "Bu gece benden duyacağınız tüm üstünlükler bunlar."

"Beni dans ederken bile görmedin," dedim.

"Dans edebildiğini zaten biliyorum." Christine güldü ve bana "Kadınlar her zaman hangi erkeğin dans edip hangisinin edemeyeceğini bilir" dedi.

İçki sipariş ettik, benim için sek viski, Christine için Harvey's şeri. Bir şişe sauvignon blanc seçtik ve ardından Rainbow Room'un manzarasını seyrederek birkaç lezzetli dakika geçirdik.

Latin komboların yerini swing çalan ve hatta blues'a da el atan "big band kombolar" aldı. Pek çok insan hala jitterbug, vals ve hatta tango yapmayı biliyordu ve bazıları oldukça iyiydi.

"Daha önce buraya gelmiş miydin?" Garson içkilerimizi getirirken Christine'e sordum.

"Sadece evdeki odamda tek başıma *The Prince of Tides*'ı izlerken," dedi ve tekrar gülümsedi. "Peki ya sen? Buraya sık gelir misin, denizci?"

"Bir keresinde New York'ta kişilik bölünmesine uğramış bir baltalı katilin peşindeydim. Şuradaki resim penceresinden çıktı. Soldan üçüncü."

Christine güldü. "Doğru olsaydı hiç şaşırmazdım Alex. Hiç şaşırmazdım."

Grup güzel bir şarkı olan "Moonglow"u çalmaya başladı ve biz de kalkıp dans etmek zorunda kaldık. Yerçekimi bizi çekti. O anda dünyada Christine'i kollarıma almaktan daha çok yapmak istediğim çok fazla şey düşünemiyordum. Aslında hiçbir şey düşünemiyordum.

Zamanın bir noktasında, Christine ve ben risk almaya ve olacağını görmeye karar vermiştik. İkimiz de sevdiğimiz insanları kaybetmiştik. İncinmenin ne demek olduğunu biliyorduk ve yine de işte buradaydık, hayatın dans pistine yeniden çıkmaya hazırdık. Sanırım Christine'i Sojourner Truth Okulu'nda ilk gördüğüm andan itibaren onunla yavaş dans etmek .

Şimdi onu kendime yaklaştırdım ve sol kolum belini sardı. Sağ elim de onunkini kavradı. Yumuşak bir nefes alışını hissettim. Onun da biraz gergin olduğunu söyleyebilirdim.

Hafifçe mırıldanmaya başladım. Ben de biraz süzülüyor olabilirdim. Dudaklarım onunkilere dokundu ve gözlerim kapandı. Parmaklarımın altında elbisesinin ipeğini hissedebiliyordum. Ve evet, oldukça iyi dans edebiliyordum, ama o da edebiliyordu.

"Bana bak," diye fısıldadı ve gözlerimi açtım. Haklıydı. Böylesi çok daha iyiydi.

"Neler oluyor burada? Bu da *ne* böyle? Daha önce hiç böyle hissetmemiştim Alex."

"Ben de öyle. Ama buna alışabilirim. Hoşuma gittiğini biliyorum."

Parmaklarımla yanağını hafifçe okşadım. Müzik çalışıyordu ve Christine benimle birlikte akıyor gibiydi. Zarif, ay ışığında bir koreografi. Tüm vücut parçaları hareket ediyordu. Nefes almakta zorlanıyordum.

Christine ve ben birlikte uyum içindeydik. İkimiz de yeterince iyi dans edebiliyorduk ama birlikte özel bir şeydi. Onunla birlikte yavaş ve yumuşak hareket ediyordum. Avuç içi benimkine mıknatıslanmış gibiydi. Onu yavaşça döndürdüm.

Kolumun altında oynak bir yarım dönüş.

Tekrar bir araya geldik ve dudaklarımız birbirinden birkaç santim uzaktaydı. Vücudunun sıcaklığını kıyafetlerimin arasından hissedebiliyordum. Dudaklarımız bir anlığına tekrar buluştu ve müzik durdu. Başka bir şarkı başladı.

Yavaş dansın ardından masamıza dönerken, "İşte *bu* takip etmesi zor bir hareket," dedi. "Dans edebildiğini biliyordum. Aklımda hiç şüphe yoktu. Ama senin *dans* edebildiğini bilmiyordum."

"Daha hiçbir şey görmedin. Bir samba çalana kadar bekle," dedim ona. Hâlâ elini tutuyordum, bırakamıyordum. Bırakmak istemedim.

"*Sanırım* samba yapabilirim," dedi.

Çok dans ettik, sürekli el ele tutuştuk ve sanırım akşam yemeği bile yedik. Kesinlikle biraz daha dans ettik ve ben Christine'in elini bırakamadım. O da benimkini bırakmadı. Durmadan konuştuk ve daha sonra çoğunu hatırlayamadım. Sanırım bu New York'un yukarısında, Gökkuşığı Odası'nda oluyor.

Bütün gece saatime ilk baktığımda neredeyse saat bir olmuştu ve buna inanamamıştım. Aynı gizemli zaman kaybı olayı Christine'le birlikteyken de birkaç kez olmuştu. Hesabı ödedim, *büyük* hesabı ve Rainbow Room'un neredeyse boş olduğunu fark ettim. Herkes nereye gitmişti?

"Sır tutabilir misin?" Ceviz panelli asansörle lobiye inerken Christine fısıldadı. Yumuşak sarı ışıklı arabada yalnızdık. Onu kollarımın arasında tutuyordum.

"Bir sürü sır saklıyorum," dedim.

En alt kata hafif bir *sarsıntıyla* ulaştığımızda Christine, "İşte burası," dedi. Kapı açıldıktan sonra beni içeride tuttu. Söyleyeceklerini bitirene kadar beni loş asansörden çıkarmayacaktı.

"Bana Astor'da kendi odamı ayarlayan çok hoşuma gitti," dedi. "Ama Alex, ona ihtiyacım olacağını sanmıyorum. Sorun olur mu?"

Asansörde kıpırdamadan durduk ve tekrar öpüşmeye başladık. Kapılar kapandı ve asansör yavaşça çatıya doğru tırmandı. Yukarı çıkarken öpüştük, lobiye inerken de öpüştük ve bu yeterince uzun bir gidiş-dönüş sayılmazdı.

Rockefeller Center'ın zemin katına ikinci kez ulaştığımızda nihayet "Biliyor musun?" dedi.

"ne?" Ona sordum.

"Gökkuşığı Odası'na gittiğinizde olması *gereken* budur."

BÖLÜM 52

Unutulmazdı. Tıpkı Nat King Cole'un büyülü şarkısı ve Natalie Cole'un daha yeni versiyonu gibi.

Otel odamın kapısında duruyorduk ve ben tamamen kaybolmuştum. o anda. Kapıyı açmak için Christine'in elini bırakmıştım *ve kendimi kaybetmişim*. Anahtarı hafifçe karıştırdım ve kilidi kaçırdım. Elini nazikçe benimkinin üzerine koydu ve anahtarı kilidin içine kaydırdık, tamburları birlikte çevirdik.

Sonsuz saniyeler geçti, en azından öyle görünüyordu. Bunların hiçbirini asla unutmayacağımı biliyordum. Şüpheliğin ya da alaycılığın bunu azaltmasına da izin vermeyecektim.

Bana ne olduğunu biliyordum. Samimiyete geri dönüşün baş döndürücü etkisini hissediyordum. Bunu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Son birkaç yıldır hissizleşmeme, hissiz yaşamama izin vermiştim. Bunu yapmak yeterince kolay, o kadar kolay ki hayatınızın derin bir rutine dönüştüğünün farkına bile varmıyorsunuz.

Otelin kapısı yavaşça açıldı ve ikimizin de artık geçmişimizden bir şeyler bıraktığımızı düşündüm. Christine eşikte bana döndü. İpek elbisesinin belli belirsiz sallanışını duydum.

Güzel yüzü benimkine doğru eğildi. Ona doğru uzandım ve parmak uçlarımla çenesini dengeledim. Penn İstasyonu'na vardığı andan itibaren değil, bütün gece doğru düzgün nefes alamamış gibi hissediyordum.

"Müzisyen elleri. Piyanist parmakları," dedi. "Bana dokunma şeklini seviyorum. Seveceğimi hep biliyordum. Artık korkmuyorum, Alex."

"Sevindim. Ben de öyle."

Otel odasının ağır ahşap kapısı kendiliğinden kapanmış gibiydi.

Şu anda nerede olduğumuzun pek bir önemi yok diye düşünüyordum. Dışarıda parıldayan ışıklar ya da belki nehirde süzülen bir tekne, tıpkı Rainbow Roomdaki dans pistinin ayaklarımızın altında hareket ettiği gibi, zeminin hafifçe hareket ettiği izlenimini veriyordu.

Hafta sonu için otelimi değiştirmiş, Manhattan'ın Doğu Yakası'ndaki Astor'a taşınmıştım. Özel bir yer istemişim. Oda on ikinci kattaydı ve nehre bakıyordu.

Güneydoğudaki New York silüetinin yanıp sönen ışıkları bizi resimli pencereye çekti. Birleşmiş Milletler'in önünden geçerek Brooklyn Köprüsü' doğru ilerleyen trafiğin sessiz ve garip güzellikteki hareketini izledik.

Bugün erken saatlerde Brooklyn'deki bir çatlak evine giderken köprüden geçtiğimizi hatırladım. Çok uzun zaman önceymiş gibi geldi. Önce Shareef Thomas'ın, sonra ölü polisin, sonra da Soneji'nin yüzünü gördüm ama bu görüntüleri hemen kapattım. Burada bir polis dedektifi değildim. Christine'in dudakları tenimdeydi, hafifçe boğazımı okşuyordu.

"Az nereye gittin? Uzaklara , değil mi?" diye fısıldadı. "Karanlık bir yerdeydin."

"Sadece birkaç saniyeliğine." Gerçeği, kusurumu itiraf ettim. "İşten bir Geçti." Yine onun elini tutuyordum.

Beni yanağımdan hafifçe öptü, kâğıt inceliğinde bir öpücük, sonra dudaklarımdan çok . "Yalan söyleyemezsin, değil mi Alex? Küçük beyaz yalanlar bile."

"çalışıyorum. Yalanlardan hoşlanmıyorum. Eğer sana yalan söylersem, o zaman ben kim olurum?" Dedim ve gülümsedim. "Ne anlamı var ki?"

"Senin bu yönünü seviyorum," diye fısıldadı. "Başka pek çok şeyi de. Seninle her birlikte olduğumda başka bir şey buluyorum."

Başının üstünü okşadım, sonra Christine'in alnını, yanağını, dudaklarını ve son olarak da boğazının tatlı çukurunu öptüm. Biraz titriyordu. Ben de... Tanrı'ya şükür ikimiz de korkmuyorduk, değil mi? Nabzının derisinin altında attığını hissedebiliyordum.

"Çok güzelsin," diye fısıldadım. "Bunu biliyor musun?"

"Ben çok uzunum, çok zayıfım. Güzel olan *sensin*. Öylesin, biliyorsun. Herkes öyle diyor."

Her şey elektrikli ve çok doğru hissettiriyordu. Birbirimizi bulmuş olmamız ve şimdi burada birlikte olmamız bir mucize gibiydi. Benimle şansını denemeye karar verdiği için çok mutluydum, kendimi çok şanslı hissediyordum, ben de şansımı denemiştim.

"Şuradaki aynaya bak. Ne kadar güzel olduğunu gör," dedi. "Çok tatlı bir yüzün var. Başın belada, değil mi Alex?"

"Bu gece sana çok fazla sorun çıkarmayacağım," dedim.

Onu soymak, Christine için her şeyi yapmak istiyordum. Kafamda tuhaf bir kelime vardı, kendinden . Elini pantolonumun önünden kaydırıp ve ne kadar sert olduğumu hissetti.

"Hmmm," diye fısıldadı ve gülümsedi.

Elbisesinin fermuarını açmaya başladım. Uzun zamandır böyle biriyle birlikte olmak hatırlamıyordum. Elimi yüzünde gezdirdim, her yerini, her özelliğini ezberledim. Christine'in teni parmaklarımda çok yumuşak ve ipeksi idi.

Otel odasında tekrar dans etmeye başladık. Müzik yoktu ama kendi müziğimiz vardı. Elim belinin hemen altına bastırarak onu kendime yaklaştırdım.

Yine ay ışığı koreografisi. Geniş resim penceresinin yanında yavaşça ileri geri, ileri geri, duysal bir cha-cha-cha sallandık. Kalçalarını avuçlarımda tuttum. Hoşuna giden bir pozisyonda kıpırdandı. I

onu da sevdim. Hem de çok.

"Gerçekten iyi dans ediyorsun, Alex. Yapacağını biliyordum."

Christine uzandı ve çatal serbest kalana kadar kemerimi çekiştirdi. Fermuarımı açtı, beni hafifçe okşadı. Onun dokunuşunu seviyordum, her yerde, her yerde. Dudakları yine tenimdeydi. Onunla ilgili her şey erotik, karşı konulmaz ve unutulmazdı.

İkimiz de bunu yavaşça yapmamız gerektiğini biliyorduk, bu gece hiçbir şeyi aceleyle getirmeye gerek yoktu. Acele etmek bunu bozardı ve hiçbir şekilde bozulmamalıydı.

İkimizin de daha önce buraya geldiğini ama hiç olmadığını düşündüm. Bu çok özel yerde ilk kez bulunuyorduk. Bu sadece bir kez olacaktı.

Öpücüklerim yavaşça omuzlarının üzerinden geçti ve göğüslerinin bana doğru yükselip alçaldığını hissedebiliyordum. Karnının düzlüğünü ve bacaklarının baskısını hissettim. Christine'in göğüslerini ellerimle kavradım. Birdenbire her şeyi, onun her şeyini aynı anda istedim.

Dizlerimin üzerine çöktüm. Ellerimi yumuşak bacaklarında, belinde aşağı yukarı gezdirdim.

Ayağa kalktım. Siyah kılıfının fermuarını sonuna kadar açtım ve uzun kollarından yere kadar indi. Ayak bileklerini, ince ayaklarını çevreleyen parıldayan siyah bir su birikintisi oluşturdu.

Sonunda, artık kıyafet kalmadığında birbirimize baktık. Christine benim gözlerimi izledi, ben de onunkileri. Gözleri utanmadan göğsümden aşağıya, belimin yanından geçti. Hâlâ çok tahrik olmuşum. Onun içinde olmayı o kadar çok istiyordum ki.

Yarım adım geri çekildi. Nefes alamıyordum. Buna zor dayanıyordum. Ama durmak istemiyordum. Yeniden hissediyordum, nasıl hissedeceğimi hatırlıyordum, ne kadar iyi olabileceğini hatırlıyordum.

Saçlarını bir tarafa, bir kulağının arkasına doğru çekti. Ne kadar basit, zarif bir hareket.

"Bunu tekrar yap." Gülümsedim.

Güldü ve saçıyla yaptığı hareketi tekrarlardı. "Ne istersen."

"Orada kal," diye fısıldadı. "Kımıldama Alex. Sakın yaklaşma, ikimiz de alev alabiliriz. Ciddiyim."

"Bu hafta sonunun geri kalanını alabilir," dedim ve gülmeye başladım.

"Umarım öyle olur."

Ufacık *bir tıkırtı* duydum.

Bu odamızın kapısı mıydı?

Kapatmış mıydım?

biri mi vardı? Tanrım,

hayır.

BÖLÜM 53

ANİDEN SİNİRLENDİM ve paranoyaklaşarak otel odasının kapısına baktım. Kapalıydı ve sıkıca kilitlenmişti. Kimse , bir şey yoktu. Christine ve ben burada güvendeydik. Bu gece ikimizin de başına kötü bir şey gelmeyecekti.

Yine de o korku ve şüphe anı ensemdeki tüyleri diken diken etmişti. Soneji'nin bana bunu yapmak gibi bir alışkanlığı var. *Kahretsin, benden ne istiyordu?*

"Sorun ne Alex? Az önce beni terk ettin." Christine bana dokundu, beni kendime getirdi. Parmakları yanağımda tüy gibiydi. "Sadece burada benimle ol, Alex."

"Ben buradayım. Sadece bir şey duyduğumu sandım."

"Yaptığımı biliyorum. Orada kimse yok. Kapıyı kilitledin. Biz iyiyiz. Her şey yolunda, her şey yolunda."

Christine'i tekrar bedenime doğru çektim ve kendini elektrikli ve inanılmaz derecede sıcak hissetti. Onu yatağa çektim ve ağırlığımı avuçlarımın üzerinde tutarak üzerine yuvarlandım. Eğildim ve tatlı yüzünü tekrar öptüm, sonra göğüslerinin her birini; dudaklarımla meme uçlarını çektim, dilimle yaladım. Bacaklarının arasını, uzun bacaklarını, ince ayak bileklerini, ayak parmaklarını öptüm. *Sadece burada benimle ol, Alex.*

Kendini bana doğru eğdi ve nefesi kesildi ama ısıltı gülümsüyordu. Vücudunu bana doğru hareket ettiriyordu ve çoktan güzel bir ritim bulmuştuk. İkimiz de gittikçe daha hızlı nefes alıyorduk.

"Lütfen, şimdi yap," diye fısıldadı, dişleri köprücük kemiğine yakın omzumu ısıırıyordu. "Lütfen *şimdi, hemen şimdi*. Seni içimde istiyorum." Avuç içleriyle yanlarımı ovdu. Beni çıra çubukları gibi ovdu.

Bir ateş tutuştu. Vücuduma yayıldığını hissedebiliyordum. Ona ilk kez girdim. Yavaşça içine girdim ama gidebildiğim kadar derine gittim. Kalbim çarpıyordu, bacaklarım güçsüz hissediyordu. Karnım gergindi ve o kadar sertleşmişim ki canım yanıyordu.

Christine'in içine kadar girmiştim. Uzun zamandır burada olmak istediğimi biliyordum. Bunun için, bu kadınla bu yatakta olmak için yaratıldığımı düşünüyordum.

Zarif ve atletik bir şekilde üstüme yuvarlandı ve gururlu ve uzun bir şekilde oturdu. Bu şekilde yavaşça sallanmaya başladık. Vücutlarımızın dalgalandığını ve zirveye ulaştığını, dalgalandığını ve zirveye ulaştığını hissettim.

Evet, evet, evet diye bağırın kendi sesimi duydum. Sonra bunun ikimizin de sesi olduğunu fark ettim.

Sesler.

Sonra Christine çok büyölü bir şey söyledi. Fısıldadı, "*Sen osun.*"

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MAHZENLERİN MAHZENİ

BÖLÜM 54

Paris, Fransa

DR. ABEL Sante otuz beş yaşındaydı, uzun siyah saçları, çocuksu yakışıklılığı ve Regina Becker adında ressam ve çok iyi bir ressam olan güzel bir kız arkadaşı vardı. Regina'nın dairesinden yeni ayrılmıştı ve gece yarısı civarında altıncı bölgenin arka sokaklarında eve doğru yol alıyordu.

Dar sokaklar sessiz ve boştu ve günün bu saatlerini düşüncelerini toplamak ya da bazen hiç düşünmemek için seviyordu. Abel Sante bugün erken saatlerde yirmi altı yaşında bir hastası olan genç bir kadının ölümü üzerine düşünüyordu. Sevgi dolu bir kocası ve iki güzel kızı vardı. Ölüm hakkında iyi olduğunu düşündüğü bir bakış açısı vardı: Dünyadan ayrılmak ve evrene yeniden katılmak, neden hiç de korkutucu olmayan dünyaya girmekten daha korkutucu olsun ki?

Dr. Sante, kirli gri bir ceket ve yırtık, bol bir kot pantolon giymiş sokaktan gelen bu adamın nereden geldiğini bilmiyordu. Adam aniden yanı başında, neredeyse sol dirseğine yapışık bir şekilde duruyordu.

"Çok güzel," dedi adam.

"Özür , affedersiniz?" Abel Sante telaşla iç düşüncelerinden sıyrılarak irkildi.

"Çok güzel bir gece ve şehrimiz geç saatlerde yürüyüş yapmak için mükemmel."

Sante sokaktaki , "Evet, sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi. Adamın Fransızcasının hafif aksanlı olduğunu fark etmişti. Belki de İngiliz ya da Amerikalıydı.

"Onun dairesinden ayrılmamalıydın. Gece kalmalıydın. Bir centilmen her zaman geceyi burada geçirir, tabii gitmesi istenmediği sürece."

Dr. Abel Sante'nin sırtı ve boynu sertleşti. Ellerini pantolonunun ceplerinden çıkardı. Birdenbire korktu, hem de çok korktu.

Sokaktaki adamı sol dirseğiyle iterek uzaklaştırdı.

"Sen neden ? Neden buradan defolup gitmiyorsun?"

"Sen ve Regina'dan bahsediyorum. Regina Becker, ressam olan. Çalışmaları fena değil ama korkarım yeterince iyi değil."

"Benden uzak dur."

Abel Sante adımlarını hızlandırdı. Evinden sadece bir blok uzaktaydı. Diğer adam, sokaktaki adam, ona kolayca ayak uydurdu. Daha iriydi, daha

Sante'nin ilk başta fark ettiğinden daha atletikti.

"Ona bebeklerini vermeliydin. Bu benim fikrim." "Defol.

Git!"

Sante aniden iki yumruğunu da kaldırdı ve sıkıca kavradı. Bu çılgınlıktı! Gerekirse dövüşmeye hazırды. Yirmi yıldır dövüşmemiştı ama güçlü ve formdaydı.

Sokaktaki adam savruldu ve onu yere düşürdü. Sanki hiçbir şey olmamış gibi kolayca yaptı.

Dr. Sante'nin nabzı hızla atıyordu. Darbe aldığı sol gözünün dışını pek iyi göremiyordu.

"*Sen tam bir manyak mısın? Aklını mı kaçırdın?*" bağırdı, kirli kıyafetler içinde bile aniden güçlü ve etkileyici görünen adama.

"Evet, elbette," diye yanıtladı adam. "Tabii ki aklımı kaçırdım. *Ben Bay Smith'im* ve sırada siz varsınız."

BÖLÜM 55

GARY SONEJI, New York Bellevue Hastanesi'nin altında bağırsak gibi kıvrılan alçak ve karanlık tünellerde gerçekten korkunç bir şehir faresi gibi aceleyle ilerliyordu. Kurumuş kan ve dezenfektanların kötü kokusu onu hasta hissettiriyordu. Etrafını saran hastalık ve ölüm hatırlatıcılarından hoşlanmıyordu.

Yine de önemli değil, bugün için iyice hızlanmıştı. Çok heyecanlıydı, yüksekten uçuyordu. *O Ölüm'dü. Ve Ölüm New York'ta tatil yapmıyordu.*

Büyük sabah için giyinmişti: düzgünce ütülenmiş beyaz pantolon, beyaz laboratuvar önlüğü, beyaz spor ayakkabılar; boynunda boncuklu gümüş bir zincir üzerinde lamine edilmiş hastane fotoğraflı kimliği.

Sabah nöbeti için buradaydı. Bellevue. *Bu onun vizite fikriydi zaten!*

Bunların hiçbirini durdurmanın yolu yoktu: cehennemden gelen treni, kaderi, son . Kimse durduramazdı çünkü kimse son trenin nereye gittiğini bulamazdı. Bunu sadece o biliyordu, sadece Soneji bunu iptal edebilirdi.

Cross'un bulmacanın ne kadarını bir araya getirdiğini merak etti. Cross bir düşünür olarak onun sınıfında değildi ama psikolog ve dedektif bazı uzmanlık alanlarında kaba içgüdülerden yoksun değildi. Belki de daha önce bir kez yaptığı gibi Dr. Cross'u hafife alıyordu. Şimdi yakalanabilir miydi? Belki, ama bunun gerçekten bir önemi yoktu. Oyun sonuna kadar onsuz devam edecekti. İşin güzelliği de buydu, yaptığı şeyin kötülüğü de.

Gary Soneji, Manhattan'daki ünlü bir hastanenin bodrum katındaki paslanmaz çelik asansöre adımını attı. Bir çift hamal dar kabini onunla ve Soneji bir an paranoya yaşadı. Gizli görevde çalışan New York polisleri olabilirlerdi.

NYPD'nin aslında hastanenin ana katında bir ofisi vardı. "Normal" şartlar altında oradaydı. *Bellevue. Tanrım, ne sansasyonel bir tımarhane burası. İçinde polis karakolu olan bir hastane.*

Hamallara rahat ve ilgisiz bir şehirli havasıyla baktı. *Bunlar polis olamaz, diye düşündü. Kimse bu kadar aptal görünemezdi.* Göründükleri gibiydiler - yavaş hareket eden, yavaş düşünen hastane moronları.

İçlerinden biri, *içinde iki serseri bulunan paslanmaz çelik bir arabayı* itiyordu. tekerlekler. New Yorktaki bir hastaneden herhangi bir hastanın canlı çıkması mucizeydi. Buradaki hastaneler McDonald's restoranlarıyla aynı personel standartlarına sahipti, muhtemelen daha az.

Bellevue'den canlı çıkamayacak bir hasta tanıyordu. Haberlerde Shareef Thomas'ın polis tarafından burada tutulduğu söyleniyordu. Thomas bu sözde "gözyaşı vadisinden" ayrılmadan önce acı çekecekti. Shareef bir dünya acı çekmek üzereydi.

Gary Soneji asansörden inip birinci kata çıktı. Rahatlayarak iç çekti. İki görevli işlerine devam etti. Polis değillerdi. Hayır, daha aptal ve salaklardı.

Bastonlar, tekerlekli sandalyeler ve metal yürüteçler her yerdeydi. Hastane eserleri ona kendi ölümlülüğünü hatırlatıyordu. Birinci kattaki koridorlar kirli beyaza boyanmıştı, kapılar ve radyatörler "eski sakız" gibi pembenin bir tonundaydı. İleride, bir metro geçidi gibi loş bir şekilde aydınlatılmış tuhaf bir kahve dükkânı vardı. *Eğer orada yemek yersen*, diye düşündü kendi kendine, *seni Bellevue'de hapse atmaları gerekir!*

Asansörden çıkarken, Soneji paslanmaz çelik bir sütunda kendi yansımasını yakaladı. *Binlerce yüzün efendisi*, diye düşünmeden edemedi. Bu doğrudu. Kendi üvey annesi onu şimdi tanıyamazdı, bile avazı çıktığı kadar bağıırdı. Onu almak için cehennemin dibine kadar geldiğini bilirdi.

Koridorda yürürken çok yumuşak bir reggae tonunda şarkı söylüyordu: "Shareef'i vurdum ama dep-u-tee'yi vurmadım."

Kimse ona aldırmış etmedi. Gary Soneji Bellevue'ye uyum sağladı.

BÖLÜM 56

SONEJİ'nin mükemmel bir hafızası *vardı*, bu yüzden bu sabahla ilgili her şeyi hatırlayacaktı. İnanılmaz ayrıntılarla kendi kendine oynatabilirdi. Bu, işlediği tüm cinayetler için geçerliydi. Dar, yüksek tavanlı koridorları, sanki kafasının olduğu yere bir güvenlik kamerası yerleştirilmiş gibi taradı. Konsantrasyon gücü ona büyük bir avantaj sağlıyordu. Çevresinde olup biten her şeyin neredeyse doğüstü bir şekilde farkındaydı.

Bir güvenlik görevlisi kafenin dışında genç siyah erkeklerle tartışıyordu. Hepsinin zihinsel özürlü olduğu kesindi, özellikle de oyuncak polislerin.

Orada bir tehdit yok.

Aptal beyzbol şapkaları her yerde sallanıyordu. New York Janquis. San Francisco Jints. San Jose Sharks. Beyzbol şapkası giyenlerin hiçbirisi tükürmeye değer top oynayabilecek görünmüyordu. Ya da zarar verebilecek ya da onu durdurabilecek gibi.

Hastane Polis Bürosu ilerideydi. Ama ışıklar sönüktü.

Şu anda evde kimse yok. Peki hastane devriye polisleri neredeydi? Onu bir yerde mi bekliyorlardı? Neden görmedi? Bu belanın ilk işareti miydi?

Yatan hasta asansöründe bir tabela : KİMLİK GEREKLİ. Soneji kimliğini hazırlamıştı.

Bugünkü maskeli baloda o, Francis Michael Nicolo, R.N. idi.

Duvarda çerçeveli bir poster asılı duruyordu: HASTA

HAKLARI VE

SORUMLULUKLAR. Baktığı her yerde bulanık pleksiglasların arkasından tabelalar görünüyordu. New York otoyolundan daha kötüydü: RADYOLOJİ, ÜROLOJİ, HEMATOLOJİ. *Ben de hastayım*, diye bağırarak istedi Soneji yetkililere. *Ben de buradaki herkes kadar hastayım. Ben de ölüyorum.*

Kimsenin umurunda değil. Hiç kimsenin umurunda olmadı.

Merkezi asansörle dörde çıktı. Şimdiye kadar sorun çıkmadı, sıkıntı olmadı. Polis de yoktu. Durağında indi, Shareef Thomas'ı tekrar görmek, yüzündeki şok ve korku ifadesini görmek için sabırsızlanıyordu.

Dördüncü kattaki koridorda içi boşaltılmış bir bodrum hissi vardı. Hiçbir şey sesi emmiyor gibiydi. Tüm bina sanki tamamen betondan yapılmış gibi hissediliyordu.

Soneji koridordan aşağıya, Shareef'in tutulduğunu bildiği yere doğru baktı. Odası binanın en ucundaydı. Güvenlik için izole edilmişti, değil mi? Demek yüce ve kudretli NYPD iş başındaydı. Ne şaka ama. Yeterince uzun ve sert düşünürseniz, her şey bir şakaydı.

Soneji başını eğdi ve Shareef Thomas'ın evine doğru yürümeye başladı.

Hastane odası.

BÖLÜM 57

CARMINE GROZA ve ben özel hastane odasında Soneji'yi bekliyorduk, geleceğini umuyorduk. Saatlerdir buradaydık. Soneji'nin şimdi neye benzediğini nereden bilebilirdim ki? Bu bir sorundu ama her seferinde bir tane alacaktık.

Kapıda hiç ses duymadık. Birden kapı açıldı. Soneji, Shareef Thomas'ı bulmayı umarak odaya daldı. Groza ve bana baktı.

Saçları gümüş grisine boyanmış ve geriye doğru taranmıştı. Ellili yaşlarında ya da altmışlı yaşlarının başında bir adama benziyordu ama boyu hemen hemen aynıydı. Bana bakarken açık mavi gözleri genişledi. İlk tanıdığım gözleri oldu.

Bazen kâbuslarımda bile defalarca gördüğüm o küçümseyici sırtıyla gülümsedi. Hepimizden çok üstün olduğunu düşünüyordu. Bunu *biliyordu*.

Soneji sadece iki kelime söyledi: "Daha da iyi."

"New York polisi! Kımıldamayın!" Groza otoriter bir ses tonuyla uyarıda bulundu.

Soneji sanki bu sürpriz karşılama onu memnun etmemiş, sanki bunu kendisi planlamış gibi sırtmaya devam etti. Kendine güveni, kibri görülmeye değerdi.

Kurşun geçirmez yelek giyiyor, zihnim vücudunun üst kısmında bir şişkinlik kaydetti. Korunuyor. Ne yaparsak yapalım hazır.

Sol elinde sıkıca tuttuğu bir şey vardı. Ne olduğunu anlayamadım. Odaya kolunu yarı kaldırmış halde girmişti.

Elindeki küçük yeşil şişeyi Groza ve bana doğru çevirdi. Sadece elini *savurdu*. Şişe ahşap zemine çarptığında şingırdadı. İkinci kez sekti. Birden anladım... ama çok geç, saniyeler çok geçti.

"Bomba!" Groza'ya bağırdım. "Yere yat! Yere yat!"

Groza ve ben yataktan ve fırlayan yeşil şişeden uzaklaştık. Oturduğumuz sandalyeleri kalkan olarak kullanmayı başardık. Odanın içindeki parıltı inanılmaz , en parlak sarı bir parıltıyla birlikte parçalanmış bir beyaz ışık şoku. Sonra etrafımızdaki her şey alev almış gibiydi.

Bir iki saniyeliğine kör oldum. Sonra sanki gibi hissettim. Pantolonum ve ayakkabılarım alevler içinde kalmıştı. Ellerimle yüzümü, ağzımı ve gözlerimi kapattım. "Tanrım," diye bağırdı Groza.

Izgaradaki pastırma gibi bir cızırtı duyabiliyordum. Bunun ben olmamam için dua ettim.

Yemek pişiriyordum. Sonra ben boğuluyor ve gurulduyordum, Groza da öyle. Alevler patladı ve gömleğimin üzerinde dans etti ve tüm bunların arasında Soneji'yi duyabiliyordum. Bize gülüyordu.

"Cehenneme hoş geldin Cross," dedi. "Yan, bebeğim, ."

BÖLÜM 58

GROZA VE BEN yataktaki battanileri ve çarşafı çıkarıp yanan pantolonlarımızı dövdük. Şanslıydık, en azından ben öyle umuyordum. Alevleri söndürdük. Bacaklarımızdaki ve ayakkabılarımızdakileri.

Groza'ya "Thomas'ı diri diri yakmak istedi," dedim. "*Başka bir* yangın bombası. Bir yeşil şişe daha gördüm, en azından bir tane."

Hastane koridorunda elimizden geldiğince topallayarak Soneji'nin peşinden gittik. Diğer iki dedektif zaten yaralı olarak dışarıdaydı. Soneji bir hayaletti.

Onu birkaç kıvrımlı arka merdivenden aşağıya kadar takip ettik. Ayak merdivenlerde yüksek sesle yankılanıyordu. Gözlerim sulanıyordu ama iyi görebiliyordum.

Groza diğer dedektifleri iki yönlü olarak uyardı ve bilgi verdi. "Şüphelide yangın bombası var! Soneji'de bomba var. Çok dikkatli olun."

"Ne istiyor bu herif?" diye bağırdı dedektif bana, biz ilerlemeye devam ederken. "Şimdi ne halt edecek?"

"Sanırım ölmek istiyor," diye nefes nefese kaldım. "Ve ünlü olmak istiyor. Bir patlama ile . Onun yolu bu. Belki de tam burada, Bellevue'de."

İlgi Gary Soneji'nin her zaman arzuladığı şeydi. Çocukluk yıllarından beri "yüzyılın suçları" hikayelerine takıntılıydı. Soneji'nin şimdi ölmek istediğinden emindim ama bunu büyük bir gürültüyle yapmak zorundaydı. Kendi ölümünü kontrol etmek istiyordu.

Nihayet lobi katına vardığımızda hırıltılı bir şekilde nefes alıyordum. Duman boğazımı yakmıştı ama onun dışında iyiydim. Beynim bulanıktı ve bundan sonra ne yapacağım konusunda kararsızdım.

Ön lobinin belki otuz metre ilerisinde telaşlı bir hareketlilik gördüm.

Binadan çıkmaya çalışan gergin kalabalığı iterek geçtim. Üst kattaki yangının haberi yayılmıştı. Bellevue'ye giren ve çıkan insanların akışı her zaman bir metro turnikesi kadar düzenliydi ve bu içeride bir bomba patlamadan *önceydi*.

Hastanenin önündeki sahanlığa çıktım. Dışarıda sert, gri ve korkunç bir yağmur yağıyordu. Her yerde Soneji'yi aradım.

Bir grup hastane çalışanı ve ziyaretçi ön tentenin altında sigara içiyordu. Acil durumun farkında değil gibiydiler ya da belki de bu işçiler sadece onlara alışkındı. Uzaklaşan tuğla yol

Binanın önü sağanak yağmurda gelip giden yayalarla doluydu. Şemsiyeler görüşümü engelliyordu.

Gary Soneji hangi cehenneme gitmişti? Nereye kaybolmuş olabilir? Onu tekrar kaybettiğime dair içimde bir his vardı. Buna daha fazla katlanamazdım.

Birinci Cadde'de, kirle lekelenmiş renkli şemsiyelerin altındaki yiyecek satıcıları döner, sosisli sandviç ve New York usulü simit satıyordu.

Hiçbir yerde Soneji yok.

Aramaya devam ettim, çılgınca kalabalık ve gürültülü caddede bir aşağı bir yukarı baktım. Kaçmasına izin veremezdim. Bir daha asla bu kadar iyi bir şansım olmayacaktı. Kalabalığın arasında bir açıklık vardı. Belki yarım blok ötesini görebiliyordum.

İşte !

Soneji küçük bir yaya grubuyla birlikte kaldırımında kuzeye doğru ilerliyordu. Peşinden gitmeye başladım. Groza hâlâ benimle birlikteydi. İkimiz de silahlarımızı çıkarmıştık. Yine de kalabalığın içinde ateş etme riskini göze alamazdık. Bir sürü anne, çocuk ve yaşlı insan, hastaneden gelip giden hastalar.

Soneji sola, sağa ve arkaya baktı. Geldiğimizi gördü. Beni gördüğünden emindim.

Kaçışını, bu aşırı ve tehlikeli karmaşadan bir çıkış yolunu doğaçlama olarak tasarlıyordu. Son olaylar dizisi düşüncelerinde bozulma olduğunu gösteriyordu. Keskinliğini ve netliğini kaybediyordu. *Bu yüzden artık ölmeye hazır. Yavaş yavaş ölmekten yoruldu. Aklını kaybediyor. Buna dayanamıyor.*

Bir Con Ed ekibi kavşağın yarısını kapatmıştı. Baretler yağmurda sallanıyordu. Trafik yol çalışmasının etrafında manevra yapmaya çalışıyordu, her yerde durmaksızın korna çalınıyordu.

Soneji'nin kalabalıktan aniden ayrıldığını gördüm. O da neydi öyle? Birinci Cadde'ye doğru koşuyor, kaygan caddede hızla ilerliyordu. Savruluyor, son sürat koşuyordu.

Gary Soneji'nin hızla sağa dönmesini izledim. *Hepimize bir iyilik yap. Aşağı in!* Yolcular için durmuş olan beyaz ve mavi bir belediye otobüsünün yanından koşarak geçti.

Hâlâ kayıyordu, . Neredeyse düşüyordu. Sonra içerideydi. Lanet olası otobüs.

Otobüs sadece ayakta duruyordu. Soneji'nin çılgınca ellerini salladığını ve diğer yolculara emirler yağdırdığını görebiliyordum. *Tanrım, belediye otobüsünde bomba var.*

BÖLÜM 59

Dedektif GROZA sendeleyerek yanıma geldi. Yüzü is içindeydi ve akan siyah saçları yanmıştı. İki kolunu sallayarak çılgınca bir araba işareti yaptı. Bir polis arabası yanımıza yanaştı ve biz de içine atladık.

"İyi misin?" Ona sordum.

"Sanırım öyle. Ben . Gidip onu alalım."

Otobüsü Birinci Cadde'ye kadar takip ettik, trafiğe girip çıktık, sireni sonuna kadar açtık. Neredeyse bir taksiye çarpıyorduk, birkaç santimle kaçırdık.

"Başka bir bombası olduğuna emin misin?"

Başımı salladım. "En azından bir tane. New York'taki Çılgın Bombacı'yı hatırlıyor musun? Soneji muhtemelen hatırlıyordur. Çılgın Bombacı meşhurdur."

Her şey çılgınca ve gerçeküstüydü. Yağmur daha sert yağıyor, sedanın tavanına yüksek sesle çarpıyordu.

"rehineler var," diye konuştu Groza telsizden. "Birinci Cadde'ye doğru giden bir belediye otobüsünde. Elinde bomba var gibi görünüyor. Otobüs bir M-15. Tüm araçlar otobüste kalsın. Bu noktada önünü kesmeyin. M-15 otobüsünde lanet olası bir bomba var."

Peşimde yarım düzine mavi-beyazlı saydım. Belediye otobüsü kırmızı ışıktaydı ama artık yolcu almıyordu. Yağmur altında duran, duraklarda atlanan insanlar ellerini öfkeyle M-15'e doğru sallıyorlardı. Hiçbiri otobüsün kapıları onlar için açılmadığı için ne kadar şanslı olduklarını anlamıyordu.

"Yaklaşmaya çalış," dedim şoföre. "Onunla konuşmak istiyorum. Yine de konuşup konuşmayacağını görmek istiyorum. Denemeye değer."

Polis aracı hızlandı, sonra ıslak sokaklarda yalpaladı. Gittikçe yaklaşıyorduk. Parlak mavi otobüsün yanına yaklaşıyorduk. Bir afişte kalın puntolarla *Operadaki Hayalet* müzikalinin reklamı yapılıyordu. *Otobüste gerçek bir hayalet vardı.* Gary Soneji sevdiği sahne ışıklarına geri dönmüştü. Artık New York'ta oynuyordu.

Arabanın yan camını açmıştım. Yağmur ve rüzgâr yüzüme saldırıyordu ama Soneji'yi otobüsün içinde görebiliyordum. *Tanrım, hâlâ doğaçlama yapıyordu.* Kolunda birinin çocuğu, pembe ve mavi bir kundak vardı. Emirler yağıyor, boştaki kolunu öfkeli daireler çizerek sallıyordu.

Arabanın dışına doğru eğilebildiğim kadar eğildim. "Gary!" diye bağırdım. "Ne istiyorsun?" Trafik gürültüsü ve otobüsün gürültüsüyle savaşılarak tekrar seslendim. *"Gary! Ben Alex Cross!"*

Otobüsün içindeki yolcular bana bakıyordu. Dehşet içindeydiler, aslında dehşetin de ötesinde.

Kırk İkinci Cadde ile Birinci Cadde'nin kesiştiği noktada, otobüs ani bir sola dönüş yaptı!

Groza'ya baktım. "Bu normal rota mı?"

"İmkânı yok," dedi. "kendi rotasını çiziyor."

"Kırk ikinci caddede ne var? İleride ne var? Hangi gidiyor olabilir?"

Groza çaresizlik içinde ellerini havaya kaldırdı. "Times Meydanı şehrin öbür ucunda, şehrin en kötü serserilerinin ve eziklerinin yuvası. Tiyatro bölgesi de orada. Port Authority Otobüs Terminali. Grand Central İstasyonu'na yaklaşıyoruz."

Groza'ya, " zaman Grand Central'a gidiyor," dedim. "Bundan eminim. Bu onun istediği yol. Bir tren istasyonunda!" Başka bir mahzen, şehir blokları boyunca uzanan görkemli bir mahzen. *Mahzenlerin mahzeni.*

Gary Soneji çoktan otobüsten inmiş ve Kırk İkinci Cadde'de koşmaya başlamıştı. Grand Central İstasyonu'na, evine doğru gidiyordu. Bebeği hala bir kolunda taşıyor, gevşekçe sallıyor ve bize çocuğun hayatını ne kadar az önemsedığını gösteriyordu.

Allah versin. Son düzlükteydi ve bunun ne anlama geldiğini sadece o biliyordu.

BÖLÜM 60

Kırk İkinci Cadde'den kalabalık taş ve harç geçidine doğru *ilerledim*. Daha da yoğun olan Grand Central İstasyonu'na açılıyordu. Zaten yorgun olan binlerce yolcu, şehir merkezindeki işlerine gitmek için geliyordu. Günlerinin ne kadar kötü geçeceği hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

Grand Central, New York Central, New York, New Haven ve Hartford trenleri ve diğer birkaç tren için New York'taki son duraktır. Ve üç IRT metro hattı için: Lexington Avenue, Times Square-Grand Central Shuttle ve Queens. Terminal, Kırk İkinci ve Kırk Beşinci Caddeler arasındaki üç bloğu kapsamaktadır. Üst katta kırk bir, alt katta ise yirmi altı hat bulunmaktadır ve bu hatlar Doksan Altıncı Cadde'ye kadar dört hatlı tek bir hatta inmektedir.

Alt kat, dünyanın herhangi bir yerindeki en büyük labirentlerden biri olan devasa bir labirenttir.

Gary'nin kileri.

İş çıkış saatindeki yoğun kalabalığa karşı ilerlemeye devam ettim. Bir bekleme odasından geçtim, ardından kavernöz ve görkemli ana salona çıktım. Her yerde inşaat çalışmaları devam ediyordu. Pan Am Havayolları ve American Express'in dev bez posterleri ve Nike spor ayakkabıları duvarlardan aşağı sarkıyordu. Durduğum yerden düzinelerce pistin kapısı görünüyordu.

Dedektif Groza beni koridorda yakaladı. İkimiz de adrenalinle koşuyorduk. "Bebek hâlâ onda," diye homurdandı. "Birisi onu bir sonraki kata doğru koşarken görmüş."

Neşeli bir kovalamaca, değil mi? Gary Soneji mahzene doğru gidiyordu. Bu, binanın içinde toplanan binlerce insan için iyi olmazdı. Elinde bir bomba vardı, belki de birden fazla.

Groza'yı daha dik merdivenlerden aşağıya, üzerinde OYSTER BAR BU KATTA yazan ışıklı bir tabelanın altına indirdim. Tüm istasyon hâlâ büyük bir inşaat ve tadilat halindeydi, bu da kafa karışıklığını daha da artırıyordu. Kalabalık fırınların ve şarküterilerin yanından geçtik. Treninizi beklerken ya da muhtemelen havaya uçurulmayı beklerken burada yiyecek çok şey vardı. İleride bir Hoffritz çatal bıçak dükkânı gördüm. Belki de Hoffritz, Soneji'nin Penn İstasyonu'nda kullandığı bıçağı satın aldığı yerd.

Dedektif Groza ve ben bir sonraki seviyeye ulaştık. Daha fazla tren yolu kapısıyla çevrili geniş bir girdik. İşaretler bize

Times Square Shuttle'a kadar.

Groza'nın kulağının yanında iki yönlü bir cihaz vardı. İstasyonun çevresinden saniye saniye raporlar alıyordu. "Tünellerde. Yaklaştık," dedi bana.

Groza ve ben taş basamaklardan oluşan bir başka dik kattan aşağı koştuk. Yan yana koştuk. Aşağıda hava dayanılmaz derecede sıcaktı ve terliyorduk. Bina titriyordu. Gri taş duvarlar ve zemin ayaklarımızın altında sallanıyordu. Artık cehennemdeydik, tek soru hangi çemberde olduğumuzdu?

Sonunda ileride Gary Soneji'yi gördüm. Sonra tekrar kayboldu. Bebeği hâlâ kucağındaydı ya da belki de sadece pembe-mavi battaniyeyi kucağına almıştı.

Tekrar görüş alanındaydı. Sonra aniden *durdu*. Soneji döndü ve tünelin aşağısına baktı. Artık hiçbir şeyden korkmuyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum.

"Dr. Cross," diye bağırdı. "Talimatları çok güzel takip ediyorsunuz."

BÖLÜM 61

SONEJI'NİN KARANLIK SIRRI hâlâ işe yarıyordu, hâlâ onun için geçerliydi: İnsanları yoğun bir şekilde kızdıracak, onları teselli edilemez bir şekilde üzecek, onları incitecek *her ne varsa, yaptığı şey buydu.*

Soneji Alex Cross'un yaklaşmasını izledi. *Uzun boylu ve kibirli siyah piç. Sen de ölmeye hazır mısın, Cross?*

Tam da hayatınız umut verici görünürken. Küçük çocuklarınız . Ve senin güzel yeni sevgilin.

Çünkü olacak olan bu. Bana yaptığın şey yüzünden öleceksin. Bunun olmasını engelleyemezsin.

Alex Cross ona doğru yürümeye devam etti, beton tren platformunda geçit töreni yapıyordu. Korkmuş görünmüyordu. Cross kesinlikle . Bu onun gücüydü ama aynı zamanda aptallığıydı da.

Soneji şu anda uzayda süzülüyormuş gibi hissediyordu. O kadar özgür hissediyordu ki, sanki şey ona zarar veremezdi. Tam olarak olmak istediği kişi olabilir, dilediği gibi davranabilirdi. Hayatını buraya gelebilmek için harcamıştı.

Alex Cross gittikçe . Tren peronunda bir soru sordu. Cross için her zaman bir soruydu bu.

"Ne istiyorsun Gary? Bizden ne istiyorsun?"

"Kapa çeneni! Ne istediğimi sanıyorsun?" Soneji bağırdı. "Sen! Sonunda seni yakaladım."

BÖLÜM 62

Soneji'nin ne dediğini *duydum* ama artık bir önemi yoktu. Aramızdaki bu şey artık sona eriyordu. Ona doğru gelmeye devam ettim. Öyle ya da , bu sondu.

Üç ya da dört taş basamaktan aşağı indim. Gözlerimi Soneji'den alamıyordum. Çekemedim. Artık pes etmeyi reddediyordum.

Hastane yangınından çıkan duman ciğerlerime dolmuştu. Tren tünelineki hava da yardımcı olmadı. Öksürmeye başladım.

Bu Soneji'nin sonu olabilir mi? Buna neredeyse inanamıyordum. *Sonunda beni yakaladı da* ne demekti?

"Kimse kımıldamasın. Durun! Bir adım daha atmayın!" Soneji bağırdı. Silahı vardı. Bebek. "Sana kimin hareket edip söyleyeceğim. Buna sen de dahilsin, Cross. *O yüzden yürümeyi kes.*"

Ben durdum. Başka kimse . Grand Central'ın derinliklerindeki tren peronu inanılmaz derecede sessizdi. Soneji'ye bir bombayla yaralanabilecek kadar yakın muhtemelen yirmi kişi vardı.

Otobüsteki bebeği yukarı kaldırdı ve bu herkesin dikkatini çekti. Dedektifler ve üniformalı polisler tren tünelinin etrafındaki geniş kapı aralıklarında felç olmuş bir şekilde duruyordu. Hepimiz çaresizdik, Soneji'yi durdurmak için bir şey yapabilecek gücümüz yoktu. Onu dinlemek zorundaydık.

Küçük, sıkı, çılgın bir daire çizerek dönmeye başladı. Vücudu duruyordu. Garip bir semazendi. Bir kolunda bebeği tutuyordu, onu bir oyuncak bebek gibi tutuyordu. Çocuğun annesine ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Soneji neredeyse transa geçmiş gibiydi. Şimdi deli gibi görünüyordu - belki de . "İyi kalpli Doktor Cross burada," diye bağırdı platformdan aşağıya. "Ne kadarını biliyorsun? Ne kadar bildiğini sanıyorsun? Bırak da değişiklik olsun diye soruları *ben* sorayım."

"Yeterince bilmiyorum Gary," dedim, cevabımı mümkün olduğunca gösterişsiz tutarak. Kalabalığa, *onun* kalabalığına oynamıyordum. "Sanırım hâlâ seyirci seviyorsun."

"Neden evet, Dr. Cross. Takdir eden kalabalığı severim. Kimsenin görmediği harika bir performansın ne anlamı var? Hepinizin gözlerindeki bakışı, korkuyu, nefreti arzuluyorum." Dönmeye devam etti, sanki yuvarlak içinde bir tiyatro oynuyormuş gibi dönmeye devam etti. "Hepiniz beni öldürmek istiyorsunuz. Hepiniz de katilsiniz!" diye bağırdı.

Soneji yavaşça bir daha attı, silahını doğrultmuştu, bebek sol kolundaydı. Bebek ağlamıyordu ve bu beni çok endişelendirdi. Bomba pantolonunun cebinde olabilirdi. Bir yerdeydi. Umarım bebeğin battaniyesinde değildir.

"Mahzende misin? Öyle değil mi?" Dedim. Bir zamanlar Gary Soneji'nin şizofren olduğuna inanmıştım. Sonra olmadığından emin . Şu anda hiçbir şeyden emin değildim.

Serbest kalan koluyla yeraltı mağaralarını işaret etti. Yavaşça platformun arkasına doğru yürümeye devam etti. Onu durduramadık. "Çocukken hep buraya kaçmayı hayal ederdim. New York'taki Grand Central İstasyonu'na giden büyük, hızlı bir trene binmek. Temiz ve özgürce uzaklaşmak. Her şeyden kaçmak."

". Sonunda kazandın. Bizi bu yüzden buraya getirmedin mi? Seni yakalamak için?" Dedim.

"İşim bitmedi. Yaklaşmadım bile. Seninle işim henüz bitmedi Cross," diye alay etti.

Yine tehdit etti. Onun böyle konuştuğunu duymak midemi bulandırdı. Bu. "Peki ya ben?" Ben aradım. "Tehditler savurup duruyorsun. Ben bir hareket göremiyorum."

Soneji hareket etmeyi bıraktı. Platformun arkasına doğru geri geri gitmeyi bıraktı. Şimdi herkes onu izliyordu ve muhtemelen bunların hiçbirinin gerçek olmadığını düşünüyorlardı. Ben düşünüp düşünmediğimden bile emin değildim.

"Bu iş burada bitmiyor Cross. *Senin için* , gerekirse mezardan bile. Bunu durdurmanın hiçbir yolu yok. Bunu unutma! Sakın unutma! Unutmayacağına eminim."

Sonra Soneji asla anlayamayacağım bir şey yaptı. Sol kolu havaya kalktı. Bebeği havaya fırlattı. Çocuk öne doğru yuvarlanırken izleyenlerin nefesi kesildi.

Platformun on beş metre aşağısındaki bir adam bebeği mükemmel bir şekilde yakalayınca sesli şekilde iç çektiler.

Sonra bebek ağlamaya başladı.

"Gary, hayır!" Soneji'ye bağırdım. Yine koşmaya başlamıştı.

"Ölmeye hazır mısınız, Dr. Cross?" diye bana bağırdı. "*Hazır mısınız?*"

BÖLÜM 63

SONEJI platformun arka tarafındaki gümüş, metalik bir kapıdan *kayboldu*. Hızlıydı ve sürpriz onun tarafındaydı. Silah sesleri duyuldu - Groza ateş etti - ama Soneji'nin vurulduğunu sanmıyordum.

Groza bana "Arkada daha çok tünel var, aşağıda da bir sürü tren var," dedi. "Karanlık, kirli bir labirente giriyoruz."

"Evet, yine de gidelim," dedim. "Gary burayı çok seviyor. Elimizden gelenin en iyisini yaparız."

Bir bakım görevlisini fark ettim ve el fenerini aldım. Glock'umu çıkardım. On yedi atış. Groza'da .357 Magnum vardı. Altı mermi daha. Soneji'yi öldürmek için kaç atış gerekecekti? Hiç ölecek miydi?

Groza, "Lanet olası bir yelek giyiyor," dedi.

"Evet, gördüm." Glock'un emniyetini kapattım. "O bir izci çocuk -Her zaman hazırlıklı olun."

Soneji'nin kaybolduğu kapıyı açtım ve içerisi aniden bir mezar kadar karanlık oldu. Önümdeki Glock'un namlusunu doğrulttum ve ilerlemeye devam ettim. Burası mahzendi, , çok büyük ölçekte onun özel cehennemiydi.

Ölmeye hazır mısınız, Dr. Cross?

Bunun olmasını engellemenin hiçbir yolu yok.

Elimden geldiğince sallanıp durdum ve el feneri ışını duvarları . İleride loş ışıklı, tozlu lambalar görebiliyordum, bu yüzden flaşı kapattım. Ciğerlerim acıyordu. Çok iyi nefes alamıyordum ama belki de fiziksel sıkıntının bir kısmı klostrofobi ve dehşetten kaynaklanıyordu.

Kilerinden hoşlanmadım. Gary küçük bir çocukken böyle hissetmiş olmalı. Bunu bize o mu söylüyordu? Bunu yaşamamıza izin mi veriyordu?

"Tanrım," diye mırıldandı Groza arkamdan. Onun da benim hissettiklerimi hissettiğini anladım, şaşkınlık ve korku. Rüzgâr tünelin içinde bir yerden uğulduyordu. Önümüzde pek bir şey göremiyorduk.

Karanlıkta hayal gücünü kullanmalısın, diye düşünüyordum ilerlerken. Soneji çocukken bunu nasıl yapacağını öğrenmişti. Şimdi arkamızda sesler vardı, ama uzaktaydılar. Hayalet sesleri duvarlarda yankılanıyordu. Karanlık ve pis tünelde kimse Soneji'ye yetişmek için acele etmiyordu.

Kararmış taş duvarların diğer tarafında bir trenin frenleri gıcırdadı. Metro burada, hemen paralelimizdeydi. Yürüdükçe daha da kötüleşen bir çöp ve atık kokusu vardı.

Bu tünellerin bazılarında sokak insanların yaşadığını biliyordum. NYPD'nin onlarla ilgilenmek için bir Evsizler Birimi vardı.

"Orada bir şey var mı?" Groza mırıldandı, sesinde korku ve belirsizlik vardı. "Bir şey görüyor musun?"

"Hiçbir şey." Fısıldadım. Yapmamız gerekenden daha fazla gürültü yapmak istemiyordum. Sert bir nefes daha çektim. Taş duvarların diğer tarafında bir tren düdüğü duydum.

Tünelin bazı bölümlerinde loş ışık vardı. Ayaklarımın altında bir çöp yığını, atılmış fast-food ambalajları, yırtılmış ve iğrenç bir şekilde kirlenmiş giysiler vardı. Büyük Elma'da yiyecek alışverişi yapan birkaç büyük boy farenin ayaklarımın dibinde koşuşturduğunu görmüştüm.

Sonra tam bir çığlık duydum. Boynum ve sırtım sertleşti. Groza'ydı! Yere düştü. Ona neyin çarptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Başka bir ses çıkarmadı, tünel zemininde hareket etmedi.

Etrafımda döndüm. İlk başta kimseyi göremedim. Karanlık dönüyor gibiydi.

Soneji'nin yüzünün bir anlık görüntüsünü yakaladım. Tek gözü ve ağzının yarısı karanlık profilineydi. Glock'u kaldıramadan bana vurdu. Soneji çığlık attı; vahşi, ilkel bir bağırış. Tanınabilir bir kelime yoktu.

Bana muazzam bir güçle vurdu. Sol şakağıma bir yumruk. Ne kadar güçlü olduğunu ve ne kadar çılgınlaştığını hatırladım. Kulaklarım çınılıyordu ve başım dönüyordu. Bacaklarım titriyordu. Neredeyse ilk yumrukta beni yere serecekti. Belki de yapabiliirdi. Ama o beni cezalandırmak, intikamını almak, ödeşmek istiyordu.

Tekrar bağırdı, bu sefer yüzümden birkaç santim uzaktaydı.

Onu geri incit, dedim kendime. Onu şimdi incit, yoksa başka bir şansın olmayacak.

Soneji'nin gücü son karşılaşmamızda olduğu kadar acımasızdı, özellikle de bu kadar yakın dövüşürken. Beni kollarıyla sarmıştı ve nefesinin kokusunu alabiliyordum. Kollarıyla beni ezmeye çalıştı. Beyaz ışıklar titreşti ve gözlerimin önünde dans etti. Neredeyse ayaklarımın üzerinde duramıyordum.

Yine çığlık attı. Kafamla vurdu. Bu onu şaşırttı. Tutuşu gevşedi ve bir saniyeliğine ayrıldım.

Hayatımın en sert yumruğunu attım ve çenesinin çatırdadığını duydum. Soneji yere düşmedi! Onu incitmek için ne gerekiyordu?

Tekrar üzerime geldi ve ben de sol yanağına vurdu. Yumruğumun altında kemiğin ezildiğini hissettim. Çığlık attı, sonra inledi, ama düşmedi, peşimden gelmeyi bırakmadı.

"Bana zarar veremezsin," diye soludu, hırladı. "Öleceksin. Bunun olmasını engelleyemezsin. Bunu şimdi durduramazsın."

Gary Soneji tekrar üzerime geldi. Sonunda Glock'u kaldırdım ve çıkardım. *Canını yak, canını yak, hemen öldür onu.*

Ateş ettim! Hızlı olmasına rağmen ağır çekim gibi geldi. Kurşunun Soneji'nin vücudunda ilerlediğini *hissettiğimi* sandım. Kurşun alt çenesini delip geçmişti. Dilini, dişlerini uçurmuş olmalıydı.

Soneji'den geriye kalanlar bana uzandı, tutunmaya, yüzümü ve boğazımı pençelemeye çalıştı. Onu ittim. *Canını yak, canını yak, öldür onu.*

Karanlık tünelde birkaç adım sendeledi. Bu gücü nereden bulduğunu bilmiyorum. Onu kovalamak çok yorgundum ama kovalamak zorunda olmadığımı da biliyordum.

Taş zemine doğru düştü. Ölü bir ağırlık gibi düştü. Yere çarptığında cebindeki bomba ateş aldı. Gary Soneji alevler içinde patladı. Arkasındaki tünel en az yüz metre boyunca aydınlandı.

Soneji birkaç saniye çılgılık attı, sonra sessizlik içinde yandı - mahzeninde bir insan meşalesi. Doğruca cehenneme gitmişti.

Sonunda bitmişti.

64. BÖLÜM

JAPONLARIN bir sözü vardır: Zaferden sonra kaskınızın ipini sıkın. Bunu aklınızda tutmaya çalıştım.

Salı günü erken saatlerde Washington'a döndüm ve bütün günümü Nana, çocuklar ve kedi Rosie ile birlikte evdeydim. Sabah, çocukların benim için "bubba-banyosu" adını verdikleri şeyi hazırlamasıyla başladı. Sonrası daha da iyi oldu. Sadece kaskımın ipini sıkarak kalmadım, lanet şeyi çıkardım.

Soneji'nin korkunç ölümüne ya da beni tehdit etmesine üzülmemeye çalıştım. Geçmişte ondan daha kötülerini yaşamıştım. Çok daha kötüleriydi. Soneji ölmüş ve hepimizin hayatından çıkmıştı. Onun cehenneme uçtuğunu kendi gözlerimle görmüştüm. Oraya uçurulmasına yardım etmişim.

Yine de, evdeki günüm boyunca farklı zamanlarda sesini, uyarısını, tehdidini duyabiliyordum.

Öleceksin. Bunun engelleyemezsin. Senin için geliyorum, gerekirse mezardan bile.

Kyle Craig beni tebrik etmek ve nasıl olduğumu sormak için Quantico'dan aradı. Kyle'ın hala bir art niyeti vardı. Beni Bay Smith davasına çekmeye çalıştı ama ona hayır dedim. Kesinlikle . Şu anda Bay Smith için kalbim el vermiyordu. Süper ajanı Thomas Pierce ile tanışmamı istedi. Pierce hakkındaki faksları okuyup okumadığımı sordu. Okumadım.

O gece Christine'in evine gittim ve Bay Smith ve FBI'ın davayla ilgili devam eden sorunları konusunda doğru kararı verdiğimi biliyordum. Çocuklar yüzünden geceyi orada geçirmedi ama . istedim. "İkimiz de en azından seksenli yaşlarımıza gelene kadar buralarda olacağına söz Bu oldukça iyi bir başlangıç," dedi ben gece için ayrılırken.

Çarşamba günü, Soneji davasını kapatmak için ofise gitmem gerekti. Onu öldürdüğüm için heyecanlanmamıştım ama bittiği için mutluydum. Lanet evraklar hariç her şey.

İşten eve altı gibi döndüm. Başka bir "bubba- bath", belki biraz boks dersi, Christine ile bir gece geçirme havasıydım.

Evimin ön kapısından içeri girdim ve kıyamet .

BÖLÜM 65

NANA VE çocuklar oturma odasında karşımda duruyorlardı. Sampson, birkaç dedektif arkadaş, komşular, teyzelerim, birkaç amca ve onların çocukları da öyle. Jannie ve Damon grup halinde bağırmaya başladılar: "Sürpriz, baba! Sürpriz parti!" Sonra krallıktaki diğer herkes katıldı. "Sürpriz, Alex, sürpriz!"

"Alex kim? Babam kim?" Kapıda aptalı oynadım. "Burada ne haltlar dönüyor?"

Odanın arka tarafına doğru Christine'i, en azından gülümseyen yüzünü görebiliyordum.

Dünyadaki en iyi arkadaşlarım tarafından kucaklanıp sırtıma ve omuzlarıma vurulurken bile ona el salladım.

Damon'ın biraz fazla saygılı davrandığını düşündüm, bu yüzden onu kollarıma aldım (muhtemelen bunu yapabileceğim son yıld) ve parti sahnesine uygun görünen çeşitli spor ve savaş çığlıkları attık.

Başka bir insanın ölümünü kutlamak genellikle çok hayırsever bir fikir değildir ama bu durumda bir partinin müthiş bir fikir olduğunu düşündüm. Hepimiz için üzücü ve korkutucu olan bu dönemi sona erdirmek için uygun ve yerinde bir yoldu. Birisi oturma odası ile yemek alanı arasındaki kapıya sarkık, kötü boyanmış bir pankart asmıştı. Pankartta şöyle yazıyordu: *Tebrikler, Alex! Gelecek yaşamında başarılar, Gary S.!*

Sampson beni daha fazla arkadaşın pusuda beklediği arka bahçeye götürdü. Sampson'ın üzerinde bol siyah bir şort, bir çift savaş botu ve güneş gözlüğü vardı. Eski püskü bir Cinayet Masası şapkası takıyordu ve bir kulağında gümüş bir halka vardı. Kesinlikle partiye hazır, ben de öyleydim.

D.C.'nin dört bir yanından gelen dedektifler içten tebriklerini sunmanın yanı sıra yemeğimi yemeye ve içkimi içmeye de gelmişlerdi.

Etli kebaplar ve sırt kaburgaları, ev yapımı ekmekler, rulolar ve etkileyici bir dizi sıcak sos şişesinin yanına yerleştirilmişti. Bu ziyafete bakmak bile gözlerimi yaşarttı. Alüminyum küvetler bira, biralar ve buzlu gazozlarla dolup taşıyordu. Taze mısır koçanı, rengarenk meyve salataları ve yaz makarnaları kase dolusu vardı.

Sampson kolumu sıkıca kavradı ve neşeli seslerin gürültüsü ve Toni Braxton'ın CD çalarda haykırıışları arasında onu duyabilmem için bağırdı. "Sen partiye devam et, Sugar. Diğer tüm konuklarına, tüm arkadaşlarına merhaba de. Kapanış saatine kadar burada olmayı planlıyorum."

"Seni sonra yakalarım," dedim ona. "Güzel botlar, güzel şortlar, güzel bacaklar."

"Teşekkür , teşekkür , teşekkür ederim. O orospu çocuğunu yakaladın, Alex! Doğru olanı yaptın. Onun şeytani, kıl torbası kıcı cehennemde yansın ve çürüsün. Yanında olamadığım için üzgünüm."

Christine bahçenin köşesinde, gölge ağacımızın altında sessiz bir yer bulmuştu. En sevdiğim teyzem Tia ve baldızım Cilla ile konuşuyordu. Kendisini selamlama sırasına en son koyan oydu.

Tia ve Cilla'yı öptüm ve sonra uzanıp Christine'e sarıldım. Ona sarıldım ve bırakmak istemedim. "Tüm bu çılgınlığa rağmen buraya geldiğin için teşekkür ederim," dedim. "En güzel sürpriz sensin."

Beni öptü ve sonra ayrıldık. Sanırım Damon ve Jannie'nin bizi hiç birlikte görmediğinin fazlasıyla farkındaydık. En azından bu şekilde.

"Lanet olsun," diye mırıldandım. "Şuraya bak."

İki küçük şeytan-iblis bizi izliyordu. Damon öfkeyle göz kırptı ve Jannie meşgul ve hızlı küçük parmaklarıyla bir tamam işareti yaptı.

"Bizden çok çok öndeler," dedi Christine ve güldü. "Anlaşıldı, Alex. Bilmemiz gerekirdi."

"Siz ikiniz neden yatağa gitmiyorsunuz?" Çocuklara şaka yaptım.

"Saat daha altı baba!" Jannie bağırdı ama sırtarak gülüyordu ve diğer herkes de öyle.

Çılgın, serbest bir partiydi ve herkes çabucak havaya girdi. Gary Soneji maymunu sonunda sırtımdan inmişti. Nana'yı bazı polis arkadaşlarımla konuşurken gördüm.

Yanından geçerken ne dediğini duydum. Saf Nana Mama'ydı. "Bildiğim kadarıyla kölelikten özgürlüğe uzanan bir tarih yok ama sapandan Uzi'ye uzanan bir tarih olduğu kesin," dedi cinayet masası dedektiflerinden oluşan dinleyicilerine. Arkadaşlarım onun ne dediğini, geldiğini anlamış gibi sırtıyor ve başlarını sallıyorlardı. Ben anladım. İyi ya da kötü, Nana Mama bana nasıl düşüneceğimi öğretmişti.

Daha hafif olan tarafta ise Marsalis'ten hip hop'a kadar her şeyle dans edildi. Nana bile biraz dans etti. Sampson arka bahçede sıcak ve baharatlı sosisler, mangalda pişirilmiş tavuk ve Redskins'in arka kapı partisi için ihtiyaç duyacağınızdan daha fazla kaburga içeren barbeküyü işletti.

Birkaç parça çalmam istendi, ben de "'S Wonderful "u ve ardından "Ja Da "nın caz versiyonunu çaldım - "Ja da, Ja da, Ja da, jing, jing, jing!"

"İşte aptalca bir melodi," dedi Jannie yanımda, "ama öyle ki ve bana çekici geliyor."

Güneş batarken ve gece ilerlerken Christine ile biraz yavaş dans ettik. Vücutlarımızın uyumu hâlâ büyülü ve doğruydı. Tıpkı Rainbow Room'dan hatırladığım gibi. Ailemin ve arkadaşlarımla yanında inanılmaz rahat görünüyordu. Onu çok beğendiklerini söyleyebilirim.

Ay ışığında dans ederken bir Seal şarkısına eşlik ettim. "Hayır, biz

Asla hayatta kalamayacağız. Biraz tembelleşiyoruz." "Seal çok gurur duyardı," diye fısıldadı kulağıma. "Mmm. Elbette gurur duyardı."

"Sen çok iyi, pürüzsüz bir dansçısın," dedi yanağıma doğru.

"Bir sakızcı ve bir düztaban için," dedim. " ben sadece seninle dans ederim."

Güldü ve sonra yan tarafıma yumruk attı. "Yalan söyleme! Seni John Sampson'la dans ederken *gördüm*."

"Evet, ama hiçbir anlamı yoktu. Sadece ucuz seks içindi."

Christine güldü ve karnında küçük bir titreme hissettim. Bu bana içinde ne kadar çok hayat olduğunu hatırlattı. Bana çocuk istediğini ve onlara sahip olması gerektiğini hatırlattı. Rainbow Room'daki ve sonrasında Astor'daki gecemizle ilgili her şeyi hatırladım. Sanki onu sonsuza dek tanıyormuşum gibi hissettim. *O aradığım kişi, Alex.*

Christine sonunda bana "Sabah yaz okulum var," dedi. Saat gece yarısını çoktan geçmişti. "Arabamı getirdim. Ben iyiyim. Çoğunlukla çocuk kokteylleri içiyorum. Partinin tadını çıkar. Alex."

"Emin misin?"

Sesi kararlıydı. "Kesinlikle. Ben iyiyim. . Ve buradan gidiyorum."

Uzun süre öpüştük ve hava almak için kalktığımızda ikimiz de güldük. Onu arabasına kadar geçirdim. "En azından seni eve bırakmama izin ver," diye itiraz ettim kollarımı ona dolamış bir halde dururken. "İstiyorum. Israr ediyorum."

"Hayır, o zaman arabam hala burada olurdu. *Lütfen* partinizin tadını çıkarın. Arkadaşlarınızla birlikte ol. İstersen yarın beni görebilirsin. Bu hoşuma gider. Hayır cevabını kabul etmiyorum."

Tekrar öpüştük ve sonra Christine arabasına binip Mitchellville'e doğru yola çıktı.

Onu şimdiden özledim.

BÖLÜM 66

Christine'in vücudunu *hâlâ* üzerimde hissedebiliyor, yeni Donna Karan parfümünün kokusunu *alabiliyor*, sesinin o özel müziğini duyabiliyordum. Bazen hayatta şansınız yaver gider. Bazen evren size çok iyi bakar. Evimde gerçekleşen partiye geri döndüm.

Sampson da dahil olmak üzere birkaç dedektif arkadaşım hâlâ . Soneji'nin "melek şehveti" ile ilgili bir şaka vardı. "Melek şehveti" morgda ereksiyon halindeki kadavralara verilen isimdi. Parti *oraya* gidiyordu.

Sampson ve ben çok fazla bira içtik ve sonra arka verandanın merdivenlerinde biraz B&B içtik - herkes çoktan gittikten sonra.

"İşte *bu* müthiş bir partiydi," dedi Two-John. "Hep şarkı söyleyen, hep dans eden bir model."

"Oldukça iyiydi. Tabii ki hala *ayaktayız*. Oturuyoruz.

Her neyse. Kendimi çok iyi hissediyorum ama birazdan çok kötü hissedeceğim."

Sampson sırtıyordu ve gözlükleri yüzüne hafifçe çarpık bir şekilde yerleştirilmişti. Kocaman dirsekleri dizlerinin üzerinde duruyordu. Kollarına ya da bacaklarına, hatta muhtemelen kafasına bile kibrit çakabilirdiniz.

"Seninle gurur duyuyorum dostum. Hepimiz gurur duyuyoruz. Kesinlikle yirmi bin kiloluk gorili sırtından attın. Seni uzun zamandır bu kadar gülerken görmemiştim. Bayan Christine Johnson'ı gördükçe ondan daha çok hoşlanıyorum, zaten en başta da hoşlanmıştım."

Verandanın basamaklarındaydık, ninemin kır çiçekleriyle dolu bahçesine, bol bol açan güllerine ve bahçe zambaklarına bakıyorduk, partiden arta kalanlara, tüm o yiyeceklere ve içkilere bakıyorduk.

Geç olmuştu. Zaten yarındı. Kır çiçeği bahçesi çocukluğumuzdan beri oradaydı. Kemik tozu ve taze toprak kokusu o gece özellikle eskimez ve güven verici görünüyordu.

"Tanıştığımız ilk yazı hatırlıyor musun?" John'a sordum. "Bana karpuz kışlı demiştin, bu beni yakmıştı çünkü tamamen saçmalıktı. O zaman bile sıkı bir popom vardı."

"Nana'nın bahçesinde, tam şuradaki çalı çırpı yığınının içinde birbirimize iyice dolandık. Benimle boğuştuğuna inanamamıştım. Başka kimse bunu yapmazdı, hala da yapmıyor. O zamanlar bile sınırlarını bilmiyordun."

Sampson'a gülümsedim. Sonunda güneş gözlüklerini çıkarmıştı. Gözlerinin bu kadar hassas ve sıcak olması beni her zaman şaşırtıyor. "Bana karpuz diyorsun-

Kıçım, yine kapışacağız."

Sampson başını sallamaya ve sırtıtmaya devam etti. Düşündüm de, onu uzun bu kadar gülerken görmemiştim. Bu gece hayat güzeldi. Son zamanların en .

"Bayan Christine'den gerçekten hoşlanıyorsunuz. Sanırım kendinize başka bir özel insan buldunuz. Bundan eminim. Sayım için düştün şampiyon."

"Kıskandın mı?" Ona sordum.

"Evet, tabii ki öyleyim. Aynen öyle. Christine hepsi ve bir torba cips. Ama böyle tatlı ve hoş birini bulursam her şeyi mahvederim. Seninle olmak kolay, Sugar. Her zaman öyleydin, küçük karpuz kıçın varken bile. Gerektiğinde sert oluyorsun ama duygularını da gösterebiliyorsun. Her neyse, Christine senden çok hoşlanıyor. Neredeyse senin onu sevdiğin kadar."

Sampson kendini sarkan arka basamağından yukarı itti, ki bunu yakında değiştirmem gerekiyordu.

"Tanrı izin verirse, eve yürüyerek gideceğim. Aslında, Cee Walker'ın evine gideceğim. Güzel diva partiden biraz erken ayrıldı ama bana bir anahtar verecek kadar nazikti. Sabah dönüp arabamı alacağım. Zorlukla yürüyebiliyorken araba kullanmamak en iyisi."

"En iyisi yapmamak," diye kabul ettim. "Parti için teşekkürler."

Sampson sallayarak veda etti, selam verdi ve sonra çıkarken çarptığı evin köşesinden döndü.

Arka verandanın basamaklarında yalnızdım, ninemin mehtaplı bahçesine bakıyordum, bazen olabileceğim ama belki de yeterince sık olmayan bir aptal gibi gülümsüyordum.

Sampson'ın duydum. Sonra derin kahkahası evin önünden geldi.

"İyi geceler, karpuz götlü."

BÖLÜM 67

TAMAMEN uyandım ve neyden korktuğumu, burada neler olduğunu merak ettim. İlk bilinçli korkum, *kendi yatağında kalp krizi geçiriyor olmamdı.*

Dalgın ve sersemlemiştim, hâlâ partinin etkisindeydim. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu.

Evin içinde bir yerden derin, alçak, tok bir ses duyduğumu sandım. Gürültü *yakındı.* Sanki ağır bir yük, belki de bir sopa, koridorda bir şeye çarpıyor gibiydi.

Gözlerim henüz karanlığa alışmamıştı. Başka bir ses duymak için kulak kabarttım. Korkmuştum. Dün gece Glock'umu nerede bıraktığımı hatırlayamıyordum.

Evin içindeki bu ağır sesi ne *çıkarmış* olabilir?

Tüm dikkatimi toplayarak dinledim. Mutfaktaki buzdolabı mırıldanıyordu.

Uzaktaki bir kamyon, acımasız sokaklarda vites değiştirdi.

Yine de o sesle ilgili bir şey, o çarpma sesi beni çok rahatsız etti. *Bir ses var mıydı ki?* Merak ettim. *Bu sadece yaklaşan güçlü bir baş ağrısının ilk uyarıları mıydı?*

Ne olduğunu yatağın diğer tarafından gölgeli bir figür yükseldi.

Soneji! Sözüünü tuttu. O burada, evde!

"Aaagghhgghh!" diye bağırды saldırgan ve bir tür büyük sopayla bana doğru sallandı.

Yuvarlanmaya çalıştım ama bedenim ve zihnim işbirliği yapmıyordu. Çok fazla içmiştim, çok fazla parti yapmışım, çok fazla eğlenmişim.

Omzumda güçlü bir darbe hissettim! Bütün vücudum uyuştı. Çığlık atmaya çalıştım ama birden sesim kesildi. Çığlık atamadım. Zar zor hareket edebiliyordum.

Sopa tekrar hızla indi - bu sefer çarptı.

Birisi beni öldüresiye dövmeye çalışıyordu. Tanrım, Tanrım. Yüksek sesle vurma seslerini düşündüm. *Önce Nana'nın odasına mı gitmişti? Damon ve Jannie'nin odasına mı? Evimizde neler oluyordu?*

Ona doğru uzandım ve kolunu tutmayı başardım. Sertçe çektim ve tekrar çığlık attı, tiz bir sestti ama kesinlikle bir erkek sesiydi.

Soneji mi? Bu nasıl ? Onu Grand Central'ın tünellerinde ölürken görmüştüm.

İstasyon.

Bana neler oluyordu? Yatak odamda kim vardı? Evimizin üst katında kim vardı?

"Jannie? Damon?" diye mırıldandım ve onlara seslenmeye çalıştım. "Nana? Nana?"

Göğsünü, kollarını kaşımaya başladım, yapışkan bir şey hissettim, muhtemelen kan çekiyordu. Tek kolumla savaşıyordum ve bunu zar zor yapabiliyordum.

"Kimsin sen? Ne yapıyorsun? *Damon! Damon!*" Tekrar seslendim. Bu sefer çok daha yüksek sesle.

Gevşedi ve ben yataktan düştüm. Yer sertçe geldi, *çarptı* ve yüzüm uyuştı.

Tüm vücudum . Halının üzerine kusmaya başladım.

Sopa, balyoz, levye, her ne haltsa, tekrar indi ve beni ikiye böler gibi oldu.

Acıdan yanıyordum. *Balta! Balta olmalı!*

Yerde, etrafımda her yerde kan hissediyor ve kokusunu alabiliyordum. Benim mi? "Sana beni durdurmanın hiçbir yolu olmadığını söylemiştim!" diye bağırdı. "Sana söylemiştim."

Başımı kaldırdım ve üzerimde beliren yüzü tanıdığımı sandım. *Gary Soneji mi? Bu Soneji olabilir miydi? Bu nasıl ? !*

Ölmek üzere olduğumu anladım ama ölmek istemiyordum. , çocuklarımı bir kez daha görmek istedim. Onlara bir kez daha bakmak.

Saldırıyı durduramayacağımı biliyordum. Bu dehşetin gerçekleşmesini engellemek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyordum.

Nana ve Jannie'yi, Damon'ı, Christine'i düşündüm. Kalbim onlar için sızladı.

O zaman Tanrı'nın isteğini yerine getirmesine izin veririm.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

THOMAS PIERCE

BÖLÜM 68

MATTHEW LEWIS, D.C.'deki Doğu Capitol Caddesi boyunca uzanan şehir içi otobüs hattında mezarlık vardiyasını mutlu bir şekilde sürdürüyordu. Otobüsünü gece boyunca kullanırken dalgın bir şekilde Marvin Gaye'in "What's Going On" şarkısını ıslıkla çalıyordu.

On dokuz yıldır aynı güzergâhı kullanıyordu ve çoğunlukla bu işi yapmaktan memnundu. Ayrıca yalnızlıktan da hoşlanıyordu. Arkadaşlarına ve yirmi yıllık eşi Alva'ya göre Lewis her zaman oldukça derin düşünen biri olmuştu. Tarih ve hükümetle, bazen de biraz sosyolojiyle ilgilenirdi. Bu ilgi alanlarını doğduğu yer olan Jamaika'da geliştirmiş ve sürdürmüştü.

Son birkaç aydır Virginia'daki Teaching Company adlı bir kuruluştan kişisel gelişim kasetleri dinliyordu. Sabahın beşinde Doğu Capitol'den geçerken, "İyi Kral-Buhran'dan Bu Yana Amerikan Başkanlığı" adlı mükemmel bir derse kendini kaptırmıştı. Bazen bir gecede iki ya da üç ders bitiriyor ya da özellikle iyi bir kaseti gecede birkaç kez dinliyordu.

Göz ucuyla ani bir hareket gördü. kırdı. Frenler gıcırdadı. Otobüsü sert bir şekilde sağa kaydı ve Doğu Capitol'ün çaprazına düştü.

Otobüs yüksek sesli bir tıslama çıkardı. Şükürler olsun ki gelen bir trafik yoktu, sadece görebildiği kadarıyla bir dizi yeşil ışık vardı.

Matthew Lewis otobüsün kapılarını açtı ve dışarı çıktı. Caddeye doğru koşan her kimse ya da her neyse onu kaçırdığını umuyordu.

Yine de emin değildi ve ne bulabileceğinden korkuyordu. Otobüsün içindeki teybin sesi dışında ortalık sessizdi. Bu çok tuhaf ve kötü, diye düşündü kendi kendine.

Sonra sokakta yatan yaşlı, siyah bir kadın gördü. Üzerinde uzun, mavi çizgili bir bornoz vardı. Bornozu açıktı ve kırmızı geceliğini görebiliyordu. Ayakları çıplaktı. Kalbi tehlikeli bir şekilde çarptı.

Ona yardım etmek için caddenin karşısına koştu ve hasta olacağını düşündü. Farların ışığında geceliğinin kırmızı olmadığını gördü. Her yerinde parlak kırmızı kan vardı. Görüntü korkunç ve dehşet vericiydi. Gece güzergâhında geçirdiği yıllar boyunca karşılaştığı en kötü şey değildi bu, ama hemen ardından geliyordu.

Kadının gözleri açıktı ve bilinci hâlâ yerindeydi. Zayıf, ince bir kolunu ona doğru uzattı. *Aile içi şiddet olmalı, diye düşündü. Ya da belki*

evinde bir soygun.

"Lütfen bize yardım edin," diye fısıldadı Nana Mama. "Lütfen bize yardım edin."

BÖLÜM 69

BEŞİNCİ SOKAK trafiğe kapatılmış ve tamamen barikatlarla çevrilmişti! John Sampson siyah Nissan'ını bırakıp Alex'in evine doğru koşmaya başladı. Neredeyse kendi evi sandığı bu tanıdık sokakta polis ve ambulans sirenleri her yeri inletiyordu.

Sampson hayatının en soğuk korkusunun pençesinde daha önce hiç koşmadığı kadar koştu. Ayakları kaldırım taşlarına ağır ağır vuruyordu. Kalbi ağırlaşmış, kırılmaya hazır hissediyordu. Nefes alamıyordu ve şu anda koşmayı bırakmazsa kusacağından emindi. Önceki gecenin akşamdan kalmalığı duyularını köreltmmişti ama yeterince değil.

Metro polis personeli hâlâ şaşkın, gürültülü, zonklayan olay yerine geliyordu. Sampson mahalledeki aylakları iterek geçti. Onlara karşı duyduğu nefret hiç bu kadar açık ya da yoğun olmamıştı. Sampson'ın baktığı her yerde insanlar ağlıyordu - tanıdığı insanlar, Alex'in komşuları ve arkadaşları. Alex'in adının fısıltılarla söylendiğini duydu.

Cross arazisini çevreleyen tanıdık ahşap çitlere ulaştığında, midesini altüst eden bir şey duydu. Kendini beyaz badanalı çite yaslamak zorunda kaldı.

"Hepsi içeride öldü. Bütün Cross ailesi öldü," diye kalabalığın içindeki çukur suratlı bir kadın. *Polisler* dizisindeki bir karaktere benziyordu, aynı kaba duyarlılıktan yoksundu.

Sözlerin kaynağına, acıya doğru döndü. Sampson kadına donuk bir bakış attı ve avluya doğru ilerleyerek katlanabilir testerelerin ve sarı suç mahalli bantlarının yanından geçti.

Ön verandanın basamaklarını iki uzun, atletik adımla çıktı ve oturma odasından bir çöpü aceleyle çıkaran EMS sağlık görevlileri ile neredeyse çarpışıyordu.

Sampson, Haç'ın ön verandasında durdu. Bunların hiçbirine inanamıyordu. Küçük Jannie çöpün üzerindeydi ve çok küçük görünüyordu. Eğildi ve sonra dizlerinin üzerine sertçe çöktü. Veranda onun ağırlığıyla sarsıldı.

Ağızından kısık bir inilti çıktı. Artık güçlü değildi, artık cesur değildi. Kalbi parçalanıyordu ve hıçkırıklarını bastırdı.

Onu gördüğünde Jannie ağlamaya başladı. "John Amca, John Amca." Onun adını en küçük, en üzgün, en incinmiş sesiyle söyledi.

Jannie ölmedi, Jannie yaşıyor, diye düşündü Sampson ve kelimeler neredeyse ağızından dökülüyordu. Gözü dönmüslere gerçeği haykırmak istiyordu. *Lanet dedikodularını ve yalanlarını kes!* Her şeyi bilmek istiyordu, hepsini birden, ama

Bu mümkün değildi.

Sampson, kendi çocuğu gibi sevdiği vaftiz kızı Jannie'ye doğru eğildi. Geceliğine kan bulaşmıştı. Bakırımsı kan kokusu çok güçlüydü ve neredeyse yeniden hastalanacaktı.

Jannie'nin sıkı, özenle örülmüş saçlarında daha fazla kan dolaşıyordu. Örgüleri ve güzel saçlarıyla çok gurur duyuyordu. *Yüce Tanrım. Bu nasıl olabilirdi? Nasıl ?* Bir gece önce "Ja Da" şarkısını söylediğini hatırladı.

"İyisin bebeğim," diye fısıldadı Sampson, kelimeler boğazında dikenli tel gibi düğümlendi. "Bir dakika içinde burada seninle olacağım. Sen iyisin, Jannie. Yukarı çıkmam gerek. Hemen döneceğim, bebeğim. Hemen döneceğim, söz veriyorum."

"Peki ya Damon? Babam ne olacak?" Jannie usulca ağlarken inledi.

Gözleri korkudan kocaman açılmıştı, Sampson'ın kalbini bir kez daha parçalayan bir dehşetle. O sadece küçük bir kızdı. Bir insan bunu nasıl yapabilirdi?

"Herkes iyi, bebeğim. İyiler," diye tekrar fısıldadı Sampson. Dili kalınlaşmış, ağzı zımpara kâğıdı gibi kurumuştı. Kelimeleri zar zor . *Herkes iyi, bebeğim.* Bunun doğru olması için dua etti.

EMS sağlık görevlileri Sampson'ı uzaklaştırmak için ellerinden geleni yaptılar ve Jannie'yi bekleyen bir ambulansa taşıdılar. Önden başka ambulanslar ve polis arabaları da gelmeye ediyordu.

Hem sokak polisleri hem de dedektiflerle dolu olan eve doğru ilerledi. İlk alarm verildiğinde, karakolun yarısı Cross'un evine koşmuş olmalıydı. Hiç bu kadar çok polisi bir arada görmemişti.

Her zamanki gibi geç kalmıştı, Alex ona John Sampson derdi. Bir kadının evinde, Cee Walker'ın evinde uyumuştı ve ulaşılammıştı. Çağrı cihazı kapalıydı, Alex'in partisinden sonra -büyük kutlamadan sonra- bir gece izin almıştı.

Birisi Alex'gardını indireceğini biliyordu, diye düşündü Sampson, zaten cinayet masası dedektifi olduğu için. *Kim biliyordu? Bu korkunç şeyi kim yaptı? Tanrı aşkına burada ne oldu?*

BÖLÜM 70

SAMPSON evin ikinci katına çıkan dar ve kıvrımlı merdivenleri hızla tırmandı. Gürültünün, yeni başlayan polis soruşturmasının uğultusunun üzerine bağlamak, Alex'in adını haykırmak, onun yatak odalarından birinden çıktığını görmek istiyordu.

Bir gece önce çok fazla içmişti ve sersemlemişti, kendini titrek ve lastik gibi hissediyordu. Damon'ın odasına koştu ve derin bir inilti çıkardı. Çocuk yatağından bir sedyeye taşınıyordu. Damon babasına o kadar çok benziyordu ki, Alex'in Damon'ın yaşındaykenki haline o kadar çok benziyordu ki.

Jannie'den daha kötü görünüyordu. Yüzünün yan tarafı çığ çığ dövülmüştü. Damon'ın gözlerinden kapalıydı ve iki katına kadar şişmişti. Gözün etrafında koyu mor ve kırmızı çürükler vardı. Çürükler ve kesikler vardı.

Gary Soneji ölmüştü. Grand Central İstasyonu'nda ölmüştü. Bu korkunç şeyi Alex'in evinde yapmış olamaz.

Yine de yapacağına söz vermişti!

Sampson'a henüz hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Bu kâbusu görüyor olmayı diliyordu ama görmediğini biliyordu.

Rakeem Powell adında bir dedektif omzundan yakaladı, sertçe kavradı ve sarstı. "Damon iyi, John. Biri buraya gelip çocukların canına okumuş. Görünüşe göre sadece yumruk kullanmış. Sert yumruklar. Onları öldürmek istememiş ama, belki de korkak herif işini bitiremedi. Bu noktada kim bilebilir ki? Damon iyi. *John?* Sen iyi misin?"

Sampson Rakeem'i itti ve sabırsızca uzaklaştırdı. "Peki Alex? Nana?"

"Nana çok kötü dövülmüştü. Otobüs şoförü onu sokakta buldu ve St. Tony'nin. Bilinci yerinde ama yaşlı bir kadın. Yaşlandıklarında derileri yırtılır. Alex yatak odasında vuruldu, John. Yukarıda onun yanındalar."

"Kim var orada?" Sampson inledi. Gözyaşlarına boğulmak üzereydi ve o hiç ağlamazdı. Şimdi kendine engel olamıyor, duygularını saklayamıyordu.

"Tanrım, kim değil ki?" Rakeem başını salladı. "EMS, biz, FBI. Kyle Craig burada."

Sampson, Rakeem Powell'dan ayrıldı ve yatak odasına doğru ilerledi. *Evin içinde kimse ölmemişti ama Alex vurulmuştu. Biri onu almaya gelmişti! Kim olabilirdi?*

Sampson, Alex'in yatak odasına girmeye çalıştı ama adamları tarafından engellendi.

Bilmiyordu. Görünüşlerine bakılırsa muhtemelen FBI'dandılar.

Kyle Craig odadaydı. O kadarını biliyordu. FBI zaten buradaydı. Kapıdaki adamlara, "Kyle'a burada olduğumu söyleyin," dedi. "Kyle Craig'e Sampson'ın geldiğini söyle."

FBI ajanlarından biri içeri girdi. Kyle hemen dışarı çıktı ve koridorda Sampson'a doğru ilerledi.

"Kyle, neler oluyor?" Sampson konuşmaya çalıştı. "*Kyle*, ne oldu?" "İki kez vuruldu. Vurulmuş ve dövölmüş," dedi Kyle. "Seninle konuşmam gerek, John. Beni *dinle*, sadece beni dinle, mu?"

BÖLÜM 71

SAMPSON korkularını, gerçek duygularını bastırmaya, zihnindeki kaosu kontrol çalıştı. Dedektifler ve polis personeli dar koridordaki yatak odasının kapısında kümelenmişlerdi. İçlerinden birkaçı ağlıyordu. Diğerleri ağlamamaya çalışıyordu.

Bunların hiçbiri !

Sampson yatak odasından uzaklaştı. Kendini kaybedeceğinden korkuyordu, ki bu hiç yapmadığı bir şeydi. Kyle konuşmayı kesmemişti ama Kyle'ın ne söylediğini tam olarak takip edemiyordu. FBI ajanının sözlerine konsantre olamıyordu.

Şokun yankılarıyla savaşmaya çalışarak derin bir nefes aldı. Şoktu, değil mi? Sonra sıcak gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başladı. Kyle'ın görüp görmemesi umurunda değildi. Kalbindeki acı çok derindi, kemiğe kadar işlemişti. Sinir uçları çoktan çiğnenmişti. Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı.

"Beni dinle John," dedi Kyle ama Sampson dinlemiyordu.

Sampson'ın vücudu ağır bir şekilde duvara yaslandı. Kyle'a buraya nasıl bu kadar çabuk geldiğini sordu. Kyle'ın bir cevabı vardı, her zaman her şey için bir cevabı vardı. Hala

-Sampsona hiçbir şey mantıklı gelmiyordu, tek bir kelime bile.

FBI adamının omzunun üzerinden bir şeye bakıyordu. Sampson buna inanamadı. Pencereden bir FBI helikopteri görebiliyordu. Beşinci Cadde'nin hemen karşısındaki boş araziye iniyordu. İşler gittikçe garipleşiyordu.

Helikopterden bir figür fırladı, rotor kanatlarının altına çömeldi ve Cross'un evine doğru ilerlemeye başladı. Sanki bahçede uçuşan otların üzerinde havalanıyormuş gibi görünüyordu.

Adam uzun boylu ve ince yapılıydı, küçük yuvarlak camlı koyu renk güneş gözlükleri vardı. Uzun sarı saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. FBI'dan birine benzemiyordu.

Onda kesinlikle farklı bir şeyler vardı, Büro için radikal bir şeyler. Gözü dönmüşleri iterken neredeyse kızgın görünüyordu. Aynı zamanda, en azından kendinden sorumluymuş gibi görünüyordu.

Şimdi... bu da neydi? Sampson düşündü. Neler oluyor burada?

"Bu da kim?" diye sordu Kyle Craig'e. "Kim o, Kyle? Kim bu lanet olası at kuyruklu pislik?"

BÖLÜM 72

Adım Thomas Pierce, ama basın bana genellikle "Doktor" der. Bir zamanlar Harvard'da tıp öğrencisiydim. Mezun oldum ama bir gün bile hastanede çalışmadım, doktorluk yapmadım. Şimdi FBI'ın Davranış Bilimleri Birimi'nin bir parçasıyım. Otuz üç . Doğrusu, "Doktor" gibi görünebileceğim tek yer *ER* dizisinin bir bölümü.

O sabah erkenden Quantico'daki eğitim kampından Washington'a götürüldüm. Dr. Alex Cross ve yakın aile üyelerine yönelik saldırının soruşturulmasına yardım etmem emredilmişti. Dürüst olmak gerekirse, birkaç nedenden dolayı bu davaya dahil olmak istemiyordum. En önemlisi, zaten zor bir soruşturmanın parçasıydım, neredeyse tüm enerjimi tüketen bir soruşturmanın

-Bay Smith davası.

İçgüdüsel olarak, Alex Cross'un vurulması ve olay yerine bu kadar çabuk gitmem bazı insanların bana kızacağını biliyordum. Fırsatçı olarak görüleceğimi kesinlikle biliyordum, oysa gerçek bundan daha uzak olamazdı.

Artık bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Büro beni orada istiyordu. Bu yüzden aklımdan çıkardım. Yine de denedim. İşimi yapıyordum, tıpkı Dr. Cross'un benzer talihsiz koşullar altında benim için yapacağı gibi.

Yine de geldiğim andan itibaren bir şeyden emindim. Beşinci Cadde'deki evde toplanan kalabalığın içinde nöbet tutan herkes kadar şaşkın ve öfkeli göründüğümü biliyordum. Muhtemelen bazılarını kızgın görüyordum. *Öfkeliydim*. Zihnim kaos, bilinmeyen korkusu ve başarısızlık korkusuyla doluydu. "Tost" olarak tanımlanan ruh haline çok yakındım. Bay Smith ile üst üste çok fazla gün, hafta, ay geçirdim. Şimdi de bu yeni küfür.

Alex Cross'u bir keresinde Chicago Üniversitesi'ndeki bir profil oluşturma seminerinde dinlemiştim. Bir izlenim bırakmıştı. Yaşayacağını ummuştum ama raporların hepsi kötüydü. Şu ana kadar duyduklarımın hiçbirini umuda yer bırakmıyordu.

Bu yüzden beni hemen davaya dahil ettiklerini düşündüm. Cross'a yapılan vahşi saldırı büyük manşetlere taşınacak ve hem Washington polisi hem de Büro üzerinde yoğun bir baskı yaratacaktı. Beşinci Cadde'de bulunmamın en basit nedeni bu baskıyı hafifletmekti.

Beyaz tenteli, düzenli Haç evine yaklaşırken son zamanlarda yaşanan şiddet olaylarının kalıntısı olan nahoş bir hava hissettim. Yanından geçtiğim bazı polislerin gözleri kıpkırmızıydı ve birkaçı neredeyse şoka girmiş gibiydi. Her şey çok garipti ve

rahatsız edici.

Quantico'dan ayrıldığımdan beri Alex Cross'un ölüp ölmediğini merak ediyordum. Mütevazı, huzurlu görünen evin içinde meydana gelen korkunç ve beklenmedik şiddete dair altıncı hissim zaten vardı. Diğerlerinin olay yerinde olmamasını diledim, böylece tüm bu dikkat dağıtıcı unsurlar olmadan her şeyi özümseyebilirdim.

Buraya bunun için getirilmiştim. İnanılmaz kargaşa sahnesini gözlemlemek. Sabahın erken saatlerinde neler olmuş olabileceğine dair içgüdüsel bir his edinmek. Her şeyi hızlı ve etkili bir şekilde çözmek.

Göz ucuyla Kyle Craig'in evden çıktığını gördüm. O her zaman olduğu gibi acelesi vardı. İç çektim. *Şimdi başlıyor, şimdi başlıyor.*

Kyle Beşinci Cadde'yi hızlı bir koşuyla geçti. Yanıma geldi ve el sıkıştık. Onu gördüğüme sevindim. Kyle akıllı ve çok düzenli biri, ayrıca birlikte çalıştığı kişilere destek oluyor. İşleri halletmesiyle ünlüdür.

"Alex'i yeni taşıdılar," dedi. "çalışıyor."

"Prognoz nedir? Söyle bana, Kyle." Her şeyi bilmem gerekiyordu. Gerçekleri toplamak için oradaydım. Bu onun başlangıcıydı.

Kyle gözlerini kaçırды. "İyi değil. Yaşayamayacağını söylüyorlar. Yaşamayacağından eminler."

BÖLÜM 73

Kyle ve ben Cross'un evine doğru ilerlerken *BASIN BİRLİĞİ* önümüzü kesti. Olay yerinde zaten birkaç düzine muhabir ve kameraman vardı. Akbabalar yolumuzu kesmiş, geçmemize izin vermiyorlardı. Kyle'ın kim olduğunu biliyorlardı ve muhtemelen beni de biliyorlardı.

"FBI neden bu işe karıştı?" diye bağırdı içlerinden biri sokak gürültüsü ve genel kargaşanın üzerinde. İki haber helikopteri tepelerinde uçuyordu. Bu tür felaketleri severlerdi. "Bunun Soneji davasıyla bağlantılı olduğunu duyduk. Bu doğru mu?"

Kyle kulağıma yaklaşarak, "Bırak onlarla ben konuşayım," diye fısıldadı.

Başımı salladım. "Nasıl olsa benimle bu konuda konuşmak isteyecekler. Kim olduğumu öğrenecekler. Şu saçmalığı bir kenara bırakalım."

Kyle kaşlarını çatı ama sonra yavaşça başını salladı. Gazeteci sürüsüne doğru yürürken sabırsızlığımı kontrol etmeye çalıştım.

Ellerimi başımın üzerinde salladım ve bu susturdu. Medyanın son derece görsel olduğunu zor yoldan öğrendim, basılı gazeteciler, sözde söz ustaları bile. Hepsi çok fazla film izliyor. Görsel sinyaller en çok onlarda işe yarıyor.

"Sorularınıza cevap vereceğim," diye gönüllü oldum ve ince bir gülümseme takındım, "elimden geldiğince."

"İlk soru, sen kimsin?" diye bağırdı dağınık kırmızı sakallı ve Salvation Army mağazası tadında kıyafetleri olan bir adam grubun önünden. Münzevi romancı Thomas Harris'e benziyordu ve belki de öyleydi.

"Bu kolay bir soru," diye cevap verdim, "Ben Thomas Pierce. BSU'danım."

Bu muhabirleri bir an için susturdu. Yüzümü tanımayanlar ismimi biliyordu. Cross davasına getirilmiş olmam bile bir haberdı. Kamera flaşları önümde patladı, ama artık bunlara alışmıştım.

"Alex Cross hâlâ hayatta mı?" diye seslendi biri. *İlk* sorunun bu olmasını bekliyordum ama basın mensupları arasında bunu tahmin etmek mümkün değil.

"Dr. Cross yaşıyor. Gördüğünüz gibi buraya yeni geldim, o yüzden pek bir şey bilmiyorum.

Şu kadar elimizde ne bir şüpheli, ne bir teori, ne bir ipucu, ne de konuşulacak ilginç bir şey var" dedim.

Bir kadın muhabir bana "Bay Smith davası ne olacak?" diye bağırdı. Siyah saçlı, sincap gibi şımarık bir sunucu tiptiydi. "Bay Smith'i şimdi de beklemeye mi alıyorsunuz? İki büyük davada nasıl çalışabiliyorsunuz? Ne oldu doktor?"

dedi ve gülümsedi. Göründüğünden daha zeki ve esprili olduğu belliydi.

Yüzümü buruşturdum, gözlerimi devirdim ve ona gülümsedim. "Şüpheli yok, teori yok, ipucu yok, konuşacak ilginç bir şey yok," diye tekrarladım. "İçeri girmem gerekiyor.

Görüşme bitmiştir. Endişeniz için teşekkürler. Bu korkunç davada samimi olduğunu biliyorum. Alex Cross'a ben de hayranım."

"Hayran mı dediniz, hayran mı?" diye bağırdı bir başka muhabir arkamdan.

"Sizi bu işe neden dahil ettiler Bay Pierce? Bay Smith de bu işin içinde mi?"

Bu soru karşısında kaşlarımı kaldırmaktan kendimi alamadım. Beynimde tatsız bir kaşıntı hissettim. "Buradayım çünkü bazen şansım yaver gidiyor, tamam mı? Belki yine şansım yaver gider. Şimdi siperlere gitmem gerekiyor. Bir şey bulduğumuzda size söyleyeceğime söz . Bay Smith'in dün gece Alex Cross'a saldırdığından şüpheliyim. Ve *hayranım* dedim, şimdiki zaman."

Kyle Craig'i benimle birlikte dışarı çektim, koluna destek için tutunuyordum. Sırtımızı kalabalığa döner dönmez sırtıttı.

"Bu oldukça iyiydi," dedi. "Bence her zamanki boş bakışların ötesinde bile kafalarını karıştırmayı başardın."

"Dördüncü Kuvvet'in çılgın köpekleri," diye omuz silktim. "Dudaklarında ve yanaklarında kan lekeleri var. Cross ya da ailesi umurlarında bile değil. Çocuklar hakkında tek bir soru bile sormadılar. Edison, '*Hiçbir şey* hakkında yüzde birin milyonda birini bile bilmiyoruz!' demişti. Basın bunu anlamıyor. Her şeyin siyah-beyaz olmasını istiyorlar. Basitliği ve basit düşünmeyi gerçek sanıyorlar."

Kyle, "Başkent polisine iyi davran," diyerek beni kandırdı ya da belki de dostça bir uyarıda bulunuyordu. "Bu onlar için duygusal bir zaman. Verandadaki Dedektif John Sampson. Alex'in arkadaşı. Aslında Alex'in en yakın arkadaşı."

"Harika," diye mırıldandım, "Tam da şu anda görmek istemediğim kişi."

Dedektif Sampson'a baktım. Kötü bir fırtına kopmak üzereymiş gibi görünüyordu. *Burada olmak istemiyordum. Bunların hiçbirini istemiyordum ya da bunlara ihtiyacım yoktu.*

Kyle omzumu okşadı. "Bu sana ihtiyacımız var. Soneji bunun olacağına söz verdi," dedi aniden. "Bunu *öngörmüştü*."

Kyle Craig'e baktım. Sarsıcı haberi her zamanki soğukkanlı ve abartısız üslubuyla, Quaalude kullanan Sam Sheppard gibi vermişti.

"Tekrar söyler misin? Son söylediğin neydi?"

"Gary Soneji Alex'i, ölse bile onu yakalayacağı konusunda uyardı. Soneji durdurulamayacağını söyledi. Görünüşe göre sözünü tuttu. Bana nasıl olduğunu anlatmanı istiyorum. Soneji'nin bunu nasıl yaptığını söyle. *Bu* yüzden buradasın Thomas."

BÖLÜM 74

SİNİRLERİM zaten gergindi. neredeyse acı verici bulduğum bir seviyeye yükselmişti. Washington'da bu davaya olduğuma inanamıyordum. *Gary Soneji'nin bunu nasıl yaptığını söyle bana?* Bunun nasıl olabileceğini söyle. Tek yapmam gereken buydu.

Basın bir konuda haklıydı. FBI'ın şu anki en iyi profilcisi olduğumu söylemek doğru olur. Şiddet içeren suç mahallerine alışık ama . Çok fazla beyaz gürültü, Isabella'yla ilgili çok fazla anı uyandırıyor. *Isabella ve benim. Başka bir zaman ve mekan, başka bir hayat.*

Altıncı hissim var, bu paranormal bir şey değil, hiç de öyle bir şey değil. Sadece ham bilgi ve verileri çoğu insandan daha iyi işleyebiliyorum, en azından çoğu polisten daha iyi. Bir şeyleri çok güçlü bir şekilde hissediyorum ve bazen "hissettiğim" önsezilerim sadece FBI için değil, Interpol ve Scotland Yard için de yararlı oldu.

Ancak benim yöntemlerim Federal Büro'nun meşhur soruşturma sürecinden radikal biçimde farklıdır. Söylediklerine rağmen, Büro'nun Davranış Bilimleri Birimi, şaşırtıcı önseziye çok daha az yer veren formalist bir soruşturmaya inanmaktadır. Ben mümkün olan en geniş önsezi ve içgüdü yelpazesine, ardından da en titiz bilime inanan biriyim.

FBI ve ben zıt kutuplarız ama yine de beni kullanmaya devam ediyorlar. Ta ki ben her şeyi edene kadar, ki bunu her an yapabilirim. Şu gibi.

Cross'a yapılan saldırı haberi geldiğinde Quantico'da yoğun bir şekilde çalışıyor, korkunç ve karmaşık "Bay Smith" soruşturmasını rapor ediyordum. Aslında Quantico'ya geleli bir gün bile olmamıştı, İngiltere'den yeni dönmüştüm, "Smith" katilinin izini ve ben de onun peşindeydim.

Şimdi Washington'da, Cross ailesine yapılan saldırıyla ilgili şiddetli bir fırtınanın merkezindeydim. Saatime baktım, Isabella tarafından bana hediye edilen TAG Heuer 6000, gerçekten önemsemişim tek maddi varlık. Cross'un ön bahçesine girdiğimde saat sekizi birkaç dakika geçiyordu. Saati not ettim. Bir şey beni rahatsız ediyordu ama henüz ne olduğundan emin değildim.

Hırpalanmış ve paslanmış bir EMS kamyonunun yanında durdum. Tavan ışıkları yanıp sönüyordu, arka kapıları açıktı. İçeri baktım ve bir çocuk gördüm, Damon Cross olmalıydı.

Çocuk feci şekilde dövülmüştü. Yüzü ve kolları kan içindeydi ama uyanıktı ve nazik olmaya çalışan sağlık görevlileriyle yumuşak bir sesle konuşuyordu.

Rahatlatıcı.

"Neden çocukları öldürmedi ki? Neden onlara saldırdı?" Kyle söyledi. Bu soru karşısında aynı düşünce yapısına sahiptik.

"Kalbi bu işin içinde değildi." Aklıma gelen ilk şeyi, ilk şeyi söyledim. "Haç çocuklarına sembolik bir jest yapmak zorundaydı, ama bundan fazlası değil."

Kyle'a bakmak için döndüm. "Bilmiyorum, Kyle. Belki korkmuştur. Ya da acelesi vardı. Belki de Cross'u uyandırmaktan korkuyordu." Tüm bu düşünceler neredeyse bir anda zihnimi işgal etti. *Sanki saldırganla kısa bir süre önce tanışmışım gibi hissettim.*

Eski eve, Haç evine baktım. "Tamam, sakıncası yoksa yatak odasına gidelim. Teknisyenler orada numaralarını yapmadan önce görmek istiyorum. Alex Cross'un odasını görmem gerek. Bilmiyorum ama bence burada ciddi bir sorun var. Bu kesinlikle Gary Soneji *ya da* onun hayaleti tarafından yapılmadı."

"Bunu nereden biliyorsun?" Kyle onun kolunu tuttu ve göz teması kurdu. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Soneji iki çocuğu ve büyükanneyi öldürebilirdi."

BÖLÜM 75

ALEX CROSS'un kanı köşedeki yatak odasının her yerine sıçramıştı. Cross'un yatağının hemen arkasındaki pencereden bir kurşunun nereden çıktığını görebiliyordum. Cam kırığı temizdi ve radyal çizgiler eşitti: Ateş eden kişi ayakta dururken, yatağın tam karşısından ateş etmişti. İlk notlarımı aldım ve aynı zamanda küçük, süssüz yatak odasının hızlı bir taslağını çıkardım.

Başka "kanıtlar" da vardı. Kilerin yakınında bir ayakkabı izi bulunmuştu. Metro polisi saldırganın "yürüyen resmi" üzerinde çalışıyordu. Beyaz bir erkek, çoğunlukla siyahların yaşadığı mahallede gece yarısı civarında görülmüştü. Bir an için Virginia'dan apar topar buraya getirildiğime neredeyse sevinecektim. Almam ve işlemem gereken çok fazla ham veri vardı, neredeyse çok fazlaydı. Cross'un elle dikilmiş bir yorganın üstünde uyuduğu anlaşılan dağınık yatak. Duvarlarda çocuklarının fotoğrafları.

Alex Cross, St. Anthony Hastanesi'ne nakledilmişti ama yatak odası, gizemli saldırganın bıraktığı gibi, olduğu gibi duruyordu.

Odayı bilerek mi böyle terk etmişti? Bu bize ilk mesajı mıydı? Tabii ki öyleydi.

Cross'un küçük çalışma masasının üzerinde duran kâğıtlara baktım. Gary Soneji ile ilgili notlardı. Saldırgan tarafından bozulmadan bırakılmışlardı. Bu önemli miydi?

Birisi masanın üzerindeki duvara kısa bir şiir bantlamıştı. *Zenginlik günahları örter, yoksullar bir iğne kadar çıplaktır.*

Cross, *Push* adında bir kitap okuyordu, bir roman. İçine bir parça çizgili sarı kağıt sıkıştırılmıştı, ben de okudum: *Yetenekli yazara harika kitabı hakkında yazın!*

Odada geçirdiğim zaman bir parmak şıklatması gibi geçti, neredeyse bir zihin füzü. Birkaç fincan kahve içtim. *İkiz Tepeler* dizisindeki bir repliği hatırladım: "Çok güzel bir fincan kahve, hem de sıcak!"

Neredeyse bir buçuk saattir Cross'un yatak odasıdaydım, adli tıp detaylarında kaybolmuş, kendime rağmen davaya bağlanmışım. İğrenç ve rahatsız edici bulmacaydı ama çok da merak uyandırıcıydı. Davayla ilgili her şey yoğun ve son derece olağandışıydı.

Dışarıda, koridorda gümbürdeyen ayak sesleri duydum ve kaldırıp baktığımda konsantrasyonum bozuldu. Yatak odasının kapısı aniden açıldı ve duvara çarptı.

Kyle Craig kafasını içeri uzattı. Endişeli görünüyordu. Yüzü

tebeşir gibi beyaz. Bir şeyler olmuştu. "gitmem gerek. Alex'in kalbi durdu!"

BÖLÜM 76

"Seninle *geleceğim*," dedim Kyle'a. Kyle'ın bir arkadaşına çok ihtiyacı olduğunu söyleyebilirdim. Alex Cross'u ölmeden önce görmek , eğer durum buysa ve bana öyle geliyor, öyle hissediyordum.

Anthony's'e giderken Kyle'a Dr. Cross'un yaralarının boyutu ve hastanedeki endişe havası hakkında nazikçe sorular sordum. Ayrıca kalp durmasının nedeni hakkında da bir tahminde bulundum.

"Kan kaybına bağlı gibi görünüyor. Yatak odasında çok fazla kan var. Çarşaflarda, yerde, duvarlarda. Soneji kana takıntılıydı, değil mi? Bu sabah ayrılmadan önce Quantico'da bunu duydum."

Kyle arabada bir süre sessiz kaldı ve sonra beklediğim soruyu sordu. Bazen konuşmalarda bir ya da iki adım önde olurum.

"Artık doktor olmadığınızı hiç özleyor musunuz?"

Başımı salladım, biraz kaşlarımı çattım. "Gerçekten bilmiyorum. Isabella öldüğünde içimde hassas ve önemli bir şey kırıldı. Bu asla onarılamayacak Kyle, en azından ben öyle düşünmüyorum. Artık bir doktor olamam. Artık iyileşmeye zorlanıyorum."

"Özür dilerim," diye fısıldadı ciddiyetle.

"Arkadaşın için de üzgünüm. Alex Cross için üzgünüm," dedim ona.

1993 baharında Harvard Tıp Fakültesi'nden yeni mezun olmuşum. Hayatımdan daha çok sevdiğim kadın Cambridge'deki dairemizde öldürüldüğünde hayatım baş döndürücü bir hızla yükseliyor gibiydi. Isabella Calais benim sevgilimdi ve en iyi arkadaşımdı. "Bay Smith "in ilk kurbanlarından .

Cinayetten sonra, stajyer olarak kabul edildiğim Massachusetts General'a hiç gitmedim. Onlarla iletişime bile geçmedim. Asla doktorluk yapamayacağımı biliyordum. Garip bir şekilde, hayatım Isabella'nınki ile sona ermişti, en azından ben öyle görüyordum.

Cinayetten on sekiz ay sonra, FBI'ın Davranış Bilimleri Birimi'ne, bazılarının "b.s. grubu" dediği birime kabul edildim. Yapmak istediğim, yapmam gereken şey buydu. BSU'da kendimi kanıtladıktan sonra Bay Smith davasında görevlendirilmeyi istedim. Amirlerim önce karşı çıktılar ama sonunda pes ettiler.

"Belki bir gün fikrini değiştirirsin," dedi Kyle. Kişisel olarak benim yapacağıma inandığına dair bir his vardı içimde. Kyle herkesin kendisi gibi düşündüğüne inanmayı sever.

Mükemmel bir mantık ve minimum duygusal yük ile.

"Sanmıyorum," dedim ona, tartışmaya girmeden, hatta bu konuda çok da kararlı görünmeden. "Yine de kim bilir?"

"Belki Smith'i sonra," diye ısrar etti. "Evet, belki o zaman," dedim.

"Smith'in-" diye başladı ama sonra Bay Smith'in Washington'daki saldırıyla ilgisi olabileceği gibi saçma bir fikirden vazgeçti.

"Hayır," dedim, ". Smith bu saldırıyı yapmış olamaz. Yapmış olsaydı hepsi ölmüş ve parçalanmış olurdu."

BÖLÜM 77

ST. Anthony Hastanesi'nde Kyle'ı bırakıp "Doktor" rolü oynayarak dolaştım. Bir hastanede çalışıyor olmak ve bunun nasıl bir şey olabileceğini düşünmek o kadar da kötü hissettirmiyordu. Alex Cross'un durumu ve yaralarından kurtulma şansı hakkında öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmeye çalıştım.

Çalışan hemşireler ve doktorlar travma ve ateşli silah yaralanmaları hakkında bu kadar çok şey anlamama şaşırdılar ama kimse bana nasıl ve neden olduğunu sormadı. Alex Cross'un hayatını kurtarmaya çalışmakla meşguldüler. Yıllardır hastanede ücretsiz olarak çalışıyordu ve hiç kimse onun ölmesine izin vermeye dayanamazdı. Hamallar bile Cross'u sever ve saygı duyardı, ona "sıradan bir kardeş" derlerdi.

Kalp durmasının tahmin ettiğim gibi kan kaybından kaynaklandığını öğrendim. Sorumlu doktora göre Alex Cross acil servise geldikten dakikalar sonra ağır bir kalp krizi geçirmişti. Kan basıncı tehlikeli bir şekilde düşmüştü: 60'a 0.

Personelin tahmini, ağır iç yaralanmalarını onarmak için gerekli ameliyat sırasında muhtemelen ölebileceği, ancak ameliyat olmadan kesinlikle öleceği yönündeydi. Duydukça haklı olduklarından daha da emin oldum. Annemin eski bir sözü aklımdan geçti: "Şeytan öldüğünü öğrenmeden önce bedeni cennete yükselsin."

Kyle beni St. Anthony's'in dördüncü katındaki kalabalık ve kaotik koridorda yakaladı. Orada çalışan pek çok kişi Cross'u şahsen tanıyordu. Hepsini gözle görülür bir şekilde üzgündü ve konuda bir şey yapmak için çaresizlerdi. Hastane sahnesi çiğ ve duygusaldı ve Cross'un evinde olduğumdan bile daha fazla trajediye kapılmaktan kendimi alamadım.

Kyle hâlâ solgundu, kaşları çatıktı ve ter kabarcıklarıyla noktalanmıştı. Hastane koridoruna bakarken gözlerinde mesafeli bir ifade vardı. "Ne buldun? Etrafı kurcaladığımı biliyorum," dedi. Haklı olarak kendi mini soruşturmamı çoktan yapmış olacağımdan şüphelenmişti.

Benim tarzımı, hatta sloganımı biliyordu: Hiçbir şeyi varsayma, her şeyi sorgula. "Şu anda ameliyatta. beklenmiyor." Ona kötü haberi verdim. Haberler, onun istediğini bildiğim şekilde. "Doktorlar buna inanıyor. Ama doktorlar ne bilir ki?" Ben de ekledim.

"Böyle mi düşünüyorsun?" Kyle sordu.

Göz bebekleri en küçük, en karanlık noktalar halindeydi. Bunu, onu tanıdığımdan beri herhangi bir şeye tepki verdiğini gördüğüm kadar kötü karşılıyordu. Kyle için çok duygusal davranıyordu. Cross'la ne kadar yakın olduklarını anlıyordum.

İçimi çektim ve gözlerimi kapadım. Ona gerçekten ne düşündüğümü söylemeli miyim diye düşündüm. Sonunda onları açtım. "daha iyi olabilir, Kyle." dedim.

BÖLÜM 78

"Benimle *gel*," dedi, beni çekerek. "Biriyle tanışmanı istiyorum. Hadi gel."

Kyle'ı bir kat aşağıya, üçüncü kattaki bir odaya kadar takip ettim. Odadaki hasta yaşlı siyah bir kadındı.

Başı, esnek bir dokuma bandaj olan Webril ile sarılmıştı. Baş bandajı bir türbanı andırıyordu. Birkaç tutam gri saç sarkıyordu. Telfa bandajları yüzündeki sıyrıkları kapatıyordu.

Biri kan, diğeri sıvı antibiyotik için olmak üzere iki serum hattı, "cut down" vardı. Kalp monitörüne bağlanmıştı.

Sanki davetsiz misafirmişiz gibi bize baktı ama sonra Kyle'ı tanıdı. "Alex nasıl? Bana doğruyu söyle," dedi boğuk bir sesle, neredeyse fısıldayarak. Hala sert olmayı başaran bir sesle. "Burada kimse bana gerçeği söylemeyecek. Sen söyler misin, Kyle?"

"Şu anda ameliyatta, Nana. Çıkana kadar hiçbir şey öğrenemeyeceğiz," dedi Kyle, "belki o zaman bile öğrenemeyebiliriz."

Yaşlı kadının gözleri kısıldı. Üzüntüyle başını salladı.

"Senden gerçeği istedim. En azından bu kadarını hak ediyorum. *Şimdi, Alex nasıl?* Kyle, Alex hala hayatta mı?"

Kyle yüksek sesle iç çekti. Yorgun ve üzgün sestti bu. O ve Alex Cross yıllardır birlikte çalışıyorlardı.

"Alex'in durumu son derece ciddi," dedim elimden geldiğince nazik bir şekilde. "Bunun anlamı-"

"Mezarın ne anlama geldiğini biliyorum," dedi. "Kırk yedi yıl okul öğretmenliği yaptım. İngilizce, Tarih, Boole cebiri."

"Özür dilerim," dedim, "zorba görünmek istememiştim." Bir iki saniye durakladıktan sonra sorusunu yanıtlamaya devam ettim.

"İç yaralanmalar bir tür 'yırtılma' içeriyor, muhtemelen yaralarda yüksek derecede kirlenme var. En ciddi yara karnında. Kurşun karaciğeri delip geçmiş ve görünüşe göre hepatik arteri kesmiş. Bana söylenen bu. Kurşun midenin arka kısmına saplanmış ve şu anda omuriliğe baskı yapıyor."

Yüzünü buruşturdu ama dikkatle dinliyor, sözümü bitirmemi bekliyordu. Düşünüyordum da, eğer Alex Cross bu kadın kadar güçlü ve inatçıysa, o zaman dedektif olarak özel bir şey olmalı.

Devam ettim.

"Arterdeki kesik nedeniyle önemli ölçüde kan kaybı olmuştur. Mide içeriği ve ince bağırsak *E. coli* enfeksiyonu kaynağı olabilir. Karın boşluğunda iltihaplanma tehlikesi var - peritonit ve muhtemelen pankreatit, bunların hepsi ölümcül olabilir. Kurşun yarası *yaralanma*, enfeksiyon ise *komplikasyondur*. İkinci atış kemiği parçalamadan sol bileğini delip geçmiş ama radyal arteri ıskalamış. Şu ana kadar bildiklerimiz bunlar. Gerçek bu."

O noktada durdum. Gözlerim yaşlı kadının gözlerinden hiç ayrılmadı, onun gözleri de benimkilerden.

"Teşekkür ederim," dedi boyun eğmiş bir fısıltıyla. "Beni küçümsemediğiniz için minnettarım. Burada, hastanede doktor musunuz? Sanki öyleymişsiniz gibi konuşuyorsunuz."

Başımı salladım. "Hayır, . Ben FBI'danım. Doktor olmak için çalıştım."

Gözleri büyüdü ve içeri girdiğimizden daha da uyanık görünüyordu. Muazzam bir güç rezervine sahip olduğunu hissediyordum. "Alex bir doktor ve bir dedektif."

"Ben de bir dedektifim," dedim.

"Ben Nana Mama. Alex'in büyükannesiyim. Senin adın ne?" "Thomas," dedim ona. "Benim adım Thomas Pierce."

"Doğruyu söylediğin için teşekkür ederim."

BÖLÜM 79

Paris, Fransa

POLİS bunu asla kabul etmeyecekti ama *Bay Smith* artık *Paris'in kontrolünü elinde tutuyordu. Şehri kasıp kavurmuştu ve nedenini sadece kendisi biliyordu.* Korkunç varlığının haberi önce Saint-Michel Bulvarı, sonra da Vaugirard Caddesi boyunca yayıldı. "*Très luxe*" altıncı bölgede böyle bir şeyin olmaması gerekiyordu.

Saint-Michel Bulvarı boyunca uzanan baştan çıkarıcı şıklıktaki mağazalar turistleri ve Parisliler gibi. Panthéon ve güzel Jardins du Luxembourg yakınlardaydı. Burada iğrenç cinayetler işlenmemeliydi.

Pahalı mağazaların tezgâhtarları görev yerlerini ilk terk eden ve aceleyle 11 numaralı rue de Vaugirard'a doğru yürüyen ya da koşanlardı. Smith'i ya da en azından onun eserini *görmek* istiyorlardı. Uzun denemeleri kendi gözleriyle görmek istiyorlardı.

Alışveriş yapanlar ve hatta işyeri sahipleri şık giyim mağazalarını ve kafeleri terk etti. Rue de Vaugirard'a kadar yürümeseler bile, en azından birkaç siyah-beyaz polisin ve bir askeri otobüsün park ettiği yere bakıyorlardı. Bu ürkütücü manzaranın üzerinde güvercinler kanat çırpıyor ve . Onlar da ünlü suçluyu görmek istiyor gibiydiler.

Saint-Michel'in karşısında, ürkütücü şapeli, devasa saati ve arnavut kaldırımlı açık terasıyla Sorbonne duruyordu. Askerlerle dolu ikinci bir otobüs meydana park etmişti. Öğrenciler Champollion caddesinde bir göz atmaya çalışıyorlardı. Bu küçük caddeye, Rosetta taşının şifresini çözerken Mısır hiyerogliflerinin anahtarını keşfeden Fransız Mısırbilimci Jean-François Champollion'un adı verilmişti.

Rene Faulks adında bir polis müfettişi Champollion caddesine girip kalabalığı görünce başını iki yana salladı. Faulks, sıradan insanın "*Bay Smith* "e duyduğu hastalıklı hayranlığı anlıyordu. İnsanların ilgisini bu tuhaf cinayetlere çeken şey bilinmeyenden, özellikle de ani ve korkunç ölümden duyulan korkuydu. *Bay Smith*, eylemleri tamamen anlaşılmasa da için için bir ün kazanmıştı. Gerçekten de bir "*uzaylı*" gibi görünüyordu. Çok az insan Smith'in rutin olarak yaptığı gibi davranan başka bir insanı tasavvur edebilirdi.

Müfettiş gözlerinin dolaşmasına izin verdi. Lycée St Louis'nin köşesinde asılı duran elektronik tabelaya baktı. Bugün "*Tour de France Femina*" ve ayrıca "*Formation d'artistes*" diye bir şeyin reklamı yapılıyordu. Daha fazla delilik, diye düşündü. O

alaycı bir kahkaha attı.

Kaldırım tebeşiriyle yaptığı şaheseri düşünen bir kaldırım sanatçısını fark etti. Adam polisin acil durumundan habersizdi. Aynı şey evsiz bir kadının umursamaz bir şekilde çeşmede kahvaltı bulaşıklarını yıkaması için de söylenebilir.

İkisi için de iyi oldu. Faulks'un modern çağdaki akıl sağlığı testini geçtiler.

Mavi boyalı kapıya çıkan gri taş merdiveni tırmanırken, rue de Vaugirard'da toplanmış izleyici kalabalığına dönüp, "Küçük işlerinize ve daha da küçük hayatlarınıza geri dönün. Gidin Cinéma Champollion'da bir sanat filmi izleyin. Bunun sizinle hiçbir ilgisi yok. Smith sadece ilginç ve hak eden örnekleri alır, yani sizin endişelenmenizi gerektirecek hiçbir şey yok."

O sabah, L'Ecole Pratique de Médecine'in en iyi genç cerrahlarından birinin kayıp olduğu bildirilmişti. Bay Smith'in izlediği yol devam ederse, cerrah birkaç gün içinde ölü ve parçalanmış olarak bulunacaktı. Diğer tüm kurbanlar da olmuştu. Tekrar eden bir modele benzeyen tek iplikçik buydu. *Parçalanarak ölüm.*

Faulks başını salladı ve cerrahın pahalı bir şekilde döşenmiş dairesindeki iki flic ve bir başka düşük rütbeli müfettişe merhaba dedi. Antika mobilyalar ve pahalı sanat eserleriyle dolu, Sorbonne muhteşem bir yerdi.

L'Ecole Pratique de Médecine'in altın çocuğu sonunda kötü bir mola vermişti. Evet, Dr. Abel Sante için işler birdenbire çok kasvetli bir hal almıştı.

"Bir şey yok mu, boğuşma izi yok mu?" Faulks daireye girerken en yakındaki flic'e sordu.

"İz yok, tıpkı diğerleri gibi. Zavallı zengin piç gitmiş ama. Ortadan kayboldu ve Bay Smith onu yakaladı."

"Muhtemelen Smith'in uzay kapsülündedir," dedi uzun kızıl saçlı ve son moda güneş gözlüklü genç bir adam.

Faulks sertçe döndü. "Sen! Defol git buradan! Diğer deliler ve lanet güvercinlerle birlikte sokağa çık! Umarım Bay Smith *sizi uzay kapsülü* olarak kabul edebilir ama ne yazık ki standartlar çok yüksek."

Müfettiş sözünü söyledikten ve suç işleyen polis memurunu kovduktan sonra, Bay Smith'in eserini incelemeye gitti. gereken bir *tutanak* vardı. Bu delilikten bir şekilde bir anlam çıkarmak zorundaydı. Tüm Fransa, tüm Avrupa, son haberleri duymak için bekliyordu.

BÖLÜM 80

Washington'daki *FBI GENEL MERKEZİ* Pennsylvania Caddesi üzerinde Dokuzuncu ve Onuncu Sokaklar arasında yer almaktadır. Saat dörtten neredeyse yediye kadar aralarında Kyle Craig'in de bulunduğu yarım düzine özel ajanla birlikte BOGSAAT'ta kaldım.

BOGSAAT *bir masanın etrafında oturan bir grup adamdır*. Stratejik Harekat Merkezi'nin konferans salonunda Haç saldırısını hararetle tartıştık.

O gece saat yedide, Alex Cross'un ameliyatın ilk turu. Masada bir tezahürat yükseldi. Kyle'a St. Anthony Hastanesi'ne geri dönmek istediğimi söyledim.

"Alex Cross'u görmem gerek," dedim ona. "Konuşamıyor olsa bile onu gerçekten görmem gerekiyor. Durumu ne olursa olsun."

Yirmi dakika sonra asansörle St. Anthony's'in altıncı katına çıkmıştım. Orası binanın geri kalanından daha sessizdi. Yüksek kat biraz ürkütücüydü, özellikle de bu koşullar altında.

Yarı karanlık katın ortasına yakın özel bir nekahet odasına girdim. Çok geç kalmıştım. İçeride Cross'la birlikte biri vardı.

Dedektif John Sampson arkadaşının yatağının yanında nöbet tutuyordu. Sampson uzun boylu ve , en az 1.80 boyundaydı ama inanılmaz derecede yorgun görünüyordu, sanki yorgunluktan ve uzun günün stresinden düşecek gibiydi.

Sampson sonunda bana baktı, hafifçe başını salladı ve dikkatini tekrar Dr. Cross'a çevirdi. Gözlerinde öfke ve hüznün garip bir karışımı vardı. Burada neler olacağını bildiğini hissediyordum.

Alex Cross o kadar çok makineye bağlıydı ki onu görmek içgüdüsel bir şoktu. Kırklı yaşlarının başında olduğunu biliyordum. Yaşından daha genç görünüyordu. Tek iyi haber buydu.

Yatağın başucundaki çizelgeleri inceledim. Radial arterin yırtılmasına bağlı olarak ciddi-orta derecede kan kaybı yaşamıştı. Akciğerinde çökme, çok sayıda çürük, hematom ve yırtık vardı. Sol el bileği yaralanmıştı. Kan zehirlenmesi vardı ve yaralanmaların morbiditesi onu "kontrolden çıkmak üzere olabilir" listesine koydu.

Alex Cross'un bilinci yerindeydi ve uzun süre kahverengi gözlerine baktım. Orada ne gibi sırlar saklıydı? Ne biliyordu? Saldırganın yüzünü gerçekten görmüş müydü? *Bunu sana kim yaptı? Soneji değil. Yatak odana girmeye kim cüret etti?*

Konuşamıyordu ve gözlerinde hiçbir şey göremiyordum. Farkında değildim.

Dedektif Sampson'la birlikte oradaydı. O da Sampson'ı tanımıyor gibiydi. Üzücü.

Dr. Cross, St. Anthony'de mükemmel bir bakım görüyordu. Hastane yatağına bir Stryker takılmıştı. Yaralı bilek bir elastoplast alçıya alınmış ve kol bir trapez çubuğuna sabitlenmişti. Duvardaki bir prize takılan şeffaf bir tüp aracılığıyla oksijen alıyordu. Slave scope adı verilen süslü bir monitör nabız, ateş, kan basıncı ve EKG ölçümleri sağlıyordu.

"Neden onu rahat bırakmıyorsun?" Sampson birkaç dakika sonra nihayet konuştu. "Neden ikimizi de bırakmıyorsun? Burada yardım edemezsin. Lütfen, git."

Başımı salladım ama birkaç saniye daha Alex Cross'un gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Ne yazık ki bana söyleyecek hiçbir şeyi yoktu.

Sonunda Cross ve Sampson'ı yalnız bıraktım. Alex Cross'u bir daha görüp göremeyeceğimi merak ediyordum. Göreceğimden şüpheliydim. Artık mucizelere inanmıyordum.

BÖLÜM 81

O GECE, her zamanki gibi Bay Smith'i aklımdan çıkaramıyordum ve şimdi Alex Cross ve ailesi de orada ikamet ediyordu. Hastaneden ve Cross'un evinden farklı sahneleri tekrar tekrar gözümün önüne getirdim. Eve kim girmişti? Gary Soneji kime ulaşmıştı? Bu olmalı.

Birbirini kesen geçmişe dönüşler çıldırtıcıydı ve kontrolden çıkıyordu. Bu duyguyu sevmiyordum ve bu stresli, neredeyse klostrofobik koşullar altında bırakın iki soruşturmayı, bir soruşturmayı bile yürütebilir miydim bilmiyordum.

Cehennem gibi bir yirmi dört saat geçirmiştım. Londra'dan Amerika Birleşik Devletleri'ne uçmuştım. D.C.'deki National Havaalanı'na inmiş ve Quantico, Virginia'ya gitmişim. Sonra aceleyle Washington'a geri dönmüş ve akşam saat ona kadar Cross bulmacası üzerinde çalışmışım.

Daha da kötüsü, eğer daha da kötüleşebilirse, Washington Hilton & Towers'taki odama vardığımda uyuyamadığımı fark ettim. Zihnim uyumayı ısrarla reddeden kaotik bir durumdaydı.

O gece merkezdeki FBI müfettişlerinden duyduğum Cross hakkındaki çalışma hipotezinden hoşlanmamışım. Her zamanki rutinlerine takılıp kalmışlardı: Cevaplar için sınıf tavanlarını tarayan yavaş öğrenciler gibiydiler. Aslında polis müfettişlerinin çoğu bana Einstein'ın keskin delilik tanımını hatırlattı. Bunu ilk kez Harvard'da duymuştım: "*Farklı bir sonuç umarak aynı süreci durmadan .*"

Alex Cross'un vahşice saldırıya uğradığı üst kattaki yatak odasına dönüp duruyordum. Bir şey arıyordum ama neydi ? Duvarlara, perdeler, çarşaflara, kilime sıçramış kanını görebiliyordum.

Neyi kaçıırıyordum? Bir şey mi?

Uyuyamadım, lanet .

Sakinleştirici olarak çalışmayı denedim. Bu benim her zamanki panzehirimdi. Saldırı mahalliyle ilgili kapsamlı notlara ve eskizlere başlamışım bile. Kalktım ve biraz daha yazdım. PowerBook'um yanımdaydı, her zaman hazırды. Midem durmak bilmiyordu ve başım çıldırtıcı bir şekilde zonkluyordu.

Yazdım: *Gary Soneji hâlâ hayatta olabilir mi? Henüz hiçbir şeyi göz ardı etmeyin, en saçma olasılığı bile.*

Gerekirse Soneji'nin cesedini çıkartın.

Cross'un kitabı-Along Came a Spider'ı

okuyun. Soneji'nin tutulduğu Lorton

Hapishanesini ziyaret edin.

Bir saatlik çalışmadan sonra bilgisayarımı kenara ittim. Saat neredeyse ikiydi.

Sabah. Başıım sanki korkunç, dırdırcı bir soğuk algınlığı varmış gibi doluydu. Hâlâ uyuyamıyordum. Otuz üç yaşıındaydım; şimdiden kendimi yaşlı bir adam gibi hissetmeye başlamıştım.

Sürekli Cross'un evindeki kanlı yatak odasını görüyordum. Gece gündüz böyle görüntülerle yaşamının nasıl bir şey olduğunu kimse hayal edemez. Alex Cross'u gördüm, St. Anthony Hastanesi'ndeki halini. Sonra Bay Smith'in kurbanlarını, onun deyiimiyle "çalışmalarını" hatırlıyordum.

Dehşet verici sahneler kafamın içinde dönüp duruyor. Hep aynı yere, aynı sonuca varıyor.

Başka bir yatak odası görüyorum. Isabella ve benim Cambridge, Massachusetts'te paylaştığımız daire.

O korkunç gecede dar koridorda koştuğumu tüm açıklığıyla hatırlıyorum. Kalbimin boğazıma bastırıldığını, sıkılmış bir yumruktan daha büyük hissettiğimi hatırlıyorum. Attığım her adımı, yol boyunca gördüğüm her şeyi hatırlıyorum.

Sonunda Isabella'yı gördüm ve bunun bir rüya, korkunç bir kabus olduğunu düşündüm.

Isabella yatağımızdaydı ve öldüğünü biliyordum. Orada tanık olduğum katliamdan kimse sağ kurtulamazdı. Kimse kurtulamadı, ikimiz de.

Isabella yirmi üç yaşında, hayatının baharında, bir anne, bir eş, olmayı hayal antropolog olamadan vahşice öldürülmüştü. Kendime engel olamadım, duramadım. Eğildim ve Isabella'dan geriye ne kaldıysa onu tuttum.

Bunları nasıl unutabilirim? O görüntüyü zihnimde nasıl kapatabilirim? Basit cevap, yapamam.

BÖLÜM 82

Yine avdaydım, bu dünyadaki en yalnız yoldaydım. Doğrusu, Isabella'nın ölümünden bu yana geçen dört yıl boyunca beni ayakta tutan pek bir şey olmamıştı.

Sabah uyanır uyanmaz St. Anthony Hastanesi'ni aradım. Alex Cross yaşıyordu ama komadaydı. Durumu ağır olarak listelenmişti. John Sampson'ın başucunda kalıp kalmadığını merak ettim. Kaldığından şüpheleniyordum.

Sabah dokuzda Cross'un evine geri dönmüştüm. Olay yerini daha derinlemesine incelemem, her olguyu, her kıymığı ve parçayı toplamam gerekiyordu. Soruşturmanın bu erken aşamasında bildiğim ya da bildiğimi sandığım her şeyi düzenlemeye çalıştım. Quantico'da sıkça kullanılan bir özdeyişi hatırladım: Bütün gerçekler yarı gerçektir, hatta belki o bile değildir.

Şeytani bir "hortlak" mezarından çıkıp tanınmış bir polise ve ailesine evlerinde saldırmıştı. Hortlak, Dr. Cross'u geleceğini söyleyerek uyarmıştı. Bunun olmasını engellemenin hiçbir yolu yoktu. Zalimce ve etkili bir intikamın son noktasıydı.

Ancak saldırgan bir sebepten ötürü infazı gerçekleştirememişti. Aile üyelerinden hiçbirisi, hatta Alex Cross bile öldürülmemişti. Bulmacanın benim için en kafa karıştırıcı ve şaşırtıcı kısmı buydu. Anahtar buydu!

Cross'un evindeki mahzene sabah on bire doğru vardım. Metro polisi ve FBI teknisyenlerinden diğer katlardaki incelemelerimi bitirene kadar aşağıda dolaşmamalarını istemiştim. Benim veri toplamam, benim bilimim, metodik, adım adım ilerleyen bir süreçti.

Saldırgan, üst katta ve arka bahçede bir parti devam ederken bodrumda kendini (kendini?) gizlemişti. Kiler girişinin yakınında kısmi bir ayak izi vardı. Dokuz numaraydı. Fail ayak izini bulmamızı istemediyse, bu pek bir şey ifade .

Bir şey beni etkiledi. *Gary Soneji çocukken bir mahzene kilitlenmişti. Evin geri kalanındaki aile aktivitelerinden dışlanmıştı.*

Mahzende fiziksel tacize uğramış. Tıpkı Cross'un evindeki gibi.

Saldırgan kesinlikle mahzende saklanmıştı. Bu bir tesadüf olamaz.

Gary Soneji'nin Cross'a yaptığı açık uyarıyı biliyor muydu? Bu olasılık son derece rahatsız ediciydi. Henüz herhangi bir teori ya da erken sonuca varmak istemiyordum. Sadece toplayabildiğim kadar çok ham veri ve bilgi toplamam gerekiyordu. Muhtemelen tıp fakültesinde okuduğum için

vakalara bir klinik bilimcinin yaklaşacağı gibi yaklaştı.

Önce tüm veriler toplandı. Her zaman veri.

Kiler sessizdi ve tüm dikkatimi etrafıma odaklayıp yoğunlaştırabiliyordum. Saldırganın parti sırasında ve sonrasında, Alex Cross nihayet yatana kadar ev sessizleşirken burada gizlendiğini hayal etmeye çalıştım.

Saldırgan bir korkaktı.

Öfke halinde değildi. Metodikti. Bu bir tutku suçu değildi.

Davetsiz misafir önce çocukların her birine saldırmış ama ölümcül bir darbe almamıştı. Alex Cross'un büyükannesini dövmüş ama onu bağışlamıştı. *Neden?* Sadece Alex Cross'un ölmesi gerekiyordu ve şu ana kadar bu bile gerçekleşmemişti.

Saldırgan başarısız mı olmuştu? Saldırgan şimdi neredeydi?

Hâlâ Washington'da mıydı? Şu anda Cross'un evini mi kontrol ediyordu? Ya da Metro polisinin Alex Cross'u koruduğu St. Anthony Hastanesi'nde.

Eski bir kömür sobasının önünden geçerken metal kapının hafif aralık olduğunu fark ettim.

Mendilimle dürterek açtım ve içine baktım. Çok iyi göremiyordum ve bir kalem ışığı çıkardım. Açık gri renkte birkaç santim kül vardı. Birisi yakın zamanda yanıcı bir madde yakmıştı, muhtemelen gazete ya da dergi.

Yazın ortasında neden yangın çıkarsınlar ki? Merak ettim.

Sobanın yanındaki çalışma masasının üzerinde küçük bir el küreği vardı. Külleri elemek için küreği kullandım.

Ocağın altını dikkatlice kazıdım. Bir duydum. Metal-metale karşı-metal sesi.

Bir kürek dolusu kül çıkardım. Külle birlikte bir şey geldi. Sert ve ağırdı. Beklentilerim yüksek değildi. Hâlâ sadece veri topluyordum, her şeyi, hatta eski bir sobanın içindikileri bile. Külleri bir yığın halinde çalışma masasının üzerine boşalttım, sonra düzeltiltim.

Küçük küreğin neye çarptığını gördüm. Küreğin ucuyla yeni delili ters çevirdim. *Evet*, dedim kendi kendime. Sonunda elimde şey vardı, ilk kanıt parçası.

Alex Cross'un dedektif kalkanıydı ve yanmış ve kömürleşmişti. Birisi kalkanı bulmamızı istedi.

Davetsiz misafir oynamak istiyor! Düşündüm de. Bu kedi fare oyunu.

BÖLÜM 83

Ile-de-France

DR. ABEL SANTE normalde sakın ve ağırbaşlı bir adamdı. Tıp camiasında bilgili ama şaşırtıcı derecede gerçekçi biri olarak tanınırdı. Aynı zamanda iyi bir adamdı, nazik bir doktordu.

Şimdi umutsuzca zihnini bedeninin olduğu yerden başka bir yere koymaya çalışıyordu. Evrendeki herhangi bir yer işine yarayabilirdi.

Rennes'deki keyifli, neredeyse pastoral çocukluk yıllarının en küçük ayrıntılarını hatırlamak için birkaç saat harcamıştı bile; sonra Sorbonne ve L'Ecole Pratique de Médecine'deki üniversite yıllarını; tenis ve golf sporu etkinliklerini yeniden oynamıştı; Regina Becker ile yedi yıllık aşk ilişkisini yeniden yaşamıştı

-Sevgili, tatlı Regina.

Başka bir yerde olmaya, bulunduğu yerden başka bir yerde var olmaya ihtiyacı vardı. Geçmişte, hatta gelecekte var olmaya ihtiyacı vardı ama şimdiki zamanda değil. *İngiliz Hasta'yı* hatırladı - *hem* kitabı hem de filmi. O artık Kont Almasy'ydi, değil mi? Sadece gördüğü işkence Almasy'nin korkunç bir şekilde yanmış etinden bile daha kötüydü. Bay Smith'in pençesindeydi.

Artık sürekli Regina'yı düşünüyordu ve onu çok sevdiğini, yıllar önce onunla evlenmemekle ne kadar aptallık ettiğini fark etti. Ne kadar kibirli bir piç ve ne kadar büyük bir aptal!

Şimdi yaşamayı ve Regina'yı tekrar görmeyi ne kadar çok istiyordu. Şu anda, bu korkunç yerde, bu korkunç koşullar altında hayat onun için çok değerli görünüyordu.

Hayır, bu düşünmek için iyi bir yol değildi. Bu onu alçalttı; gerçekliğe, şimdiki zamana geri döndürdü. *Hayır, hayır, hayır! Zihninde başka bir yere git. Burası dışında herhangi bir yere.*

Şimdiki düşünce çizgisi onu bu küçük kompartımana, şu anda tutsak olduğu ve kimsenin onu bulamayacağı yerküredeki bu sonsuz küçük x noktasına getirdi. Ne polisler, ne Interpol, ne tüm Fransız Ordusu, ne İngilizler, ne Amerikalılar, ne de İsrailliler!

Dr. Sante, Paris'te ve tüm Fransa'da devam eden öfkeyi ve paniği kolayca hayal edebiliyordu. ÜNLÜ DOKTOR VE ÖĞRETMEN KAÇIRILDI! *Le Monde*'un manşeti buna benzer bir şey olurdu. Ya da, YENİ MR. PARİS'TE SMITH DEHŞETİ.

Dehşetin ta kendisiydi! On binlerce polisin yanı sıra

ordu gibi onu arıyorlardı. Elbette kaybolduğu her saat hayatta kalma şansı daha da azalıyordu. Bunu Bay Smith'in doğaüstü kaçırılmaları ve kurbanlara ne olduğuyla geçmiş makaleleri okuduğundan biliyordu.

Neden ben? Yüce Tanrım, bu cehennemi monoloğa daha fazla dayanamadı.

Bu neredeyse baş aşağı pozisyona, bu korkunç sıkışık alana bir saniye daha dayanamazdı.

Buna dayanamadı. Bir saniye daha olmaz! Bir saniye daha olmaz!

Bir saniye daha olmaz!

Nefes alamıyordu!

Burada ölecekti.

Tam burada, lanet olası bir asansörde. Ile-de-France'da, Paris'in eteklerinde bir yerde, Allah'ın belası bir evde, katlar arasında sıkışıp kalmış.

Bay Smith onu servis asansörüne koymuş, kirli bir çamaşır demeti gibi içine tıkıştırmış, sonra da ne kadar süre orada bırakmıştı, Tanrı bilir. Saatler gibi geliyordu, en azından birkaç saat, ama Abel Sante artık gerçekten emin değildi.

Dayanılmaz acılar gelip geçiyordu ama çoğunlukla güçlü dalgalar halinde vücuduna hücum ediyordu. Boynu, omuzları ve göğsü inanamayacağı, acıya tahammül edemeyeceği kadar çok ağrıyordu. Sanki yavaşça ezilerek kare şeklinde bir yığın haline gelmiş gibiydi. Daha önce klostrofobik olmadıysa bile şimdi olmuştu.

Ama işin en kötü yanı bu değildi. Hayır, en kötüsü bu değildi. En korkunç şey, tüm Fransa'bilmek istediği şeyi, tüm dünyanın bilmek istediği şeyi biliyor olmasıydı.

Bay Smith'in kimliği hakkında bazı şeyler biliyordu. Nasıl konuştuğunu tam olarak biliyordu. Bay Smith'in bir filozof, belki de bir üniversite profesörü ya da öğrencisi olabileceğine inanıyordu.

Bay Smith'i bile görmüştü.

Asansörden dışarı bakmıŒtı -en azından baŒ aŒağı- ve Smith'in sert, soğuk gözlerine bakmıŒ, burnunu, dudaklarını görmüŒtü.

Bay Smith bunu gördü.

Artık onun için hiç umut yoktu.

"Lanet olsun sana, Smith. Cehenneme kadar yolun var. Bektan sırrını biliyorum. Artık her şeyi biliyorum. Sen lanet bir uzaylısın! İnsan değilsin."

BÖLÜM 84

"Gerçekten bu orospu çocuğunu bulabileceğimizi mi düşünüyorsun? Bu adamın aptal olduğunu mu düşünüyorsun?"

John Sampson bana meydan okuyarak sordu. Tüm kıyafetlerini giymişti. siyahtı ve Ray-Ban güneş gözlüğü takmıştı. Zaten yas tutuyormuş gibi görünüyordu. İkimiz bir FBI Bell Jet helikopteriyle Washington'dan Princeton, New Jersey'e uçuyorduk. Bir süre birlikte çalışacaktık.

"Gary Soneji'nin bunu bir şekilde yaptığını mı düşünüyorsun? Onun Houdini olduğunu mu düşünüyorsun? Hâlâ hayatta olduğunu mu düşünüyorsun?" Sampson devam etti. "Ne düşünüyorsun?"

"Henüz bilmiyorum." İçimi çektim. "Hâlâ veri topluyorum. Nasıl çalışacağımı bilmemin tek yolu bu. Hayır, Soneji'nin yaptığını *sanmıyorum*. Bundan önce hep yalnız çalışırdı. Her zaman."

Gary Soneji'nin New Jersey'de büyüdüğünü, sonra da zamanın en vahşi katillerinden biri olduğunu biliyordum. Kaçışı henüz bitmemiş gibi görünüyordu. Soneji devam eden gizemin bir parçasıydı.

Alex Cross'un Soneji hakkındaki notları çok kapsamlıydı. Notlar boyunca faydalı ve ilginç bilgiler buluyordum ve kitabın üçte birinden daha azını bitirmiştim. Cross'un zeki bir polis dedektifi ama daha da iyi bir psikolog olduğuna çoktan karar vermiştim. Hipotezleri ve önsezileri sadece zekice ve yaratıcı değildi; çoğu zaman doğrudular. Bunda birçok insanın, özellikle de orta-yüksek mevkilerdeki insanların göremediği önemli bir fark var.

Okuduklarımdan başımı kaldırdım.

"Daha önce zor katillerle şansım yaver gitti. Gerçekten yakalamak istediğim hariç hepsi," dedim Sampson'a.

Başını salladı ama gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Bu Bay Smith artık kült bir kahraman mı? Avrupa'da, özellikle de Kıta'da, Londra'da, Paris'te, Frankfurt'ta."

Sampson'ın devam eden davadan haberdar olmasına şaşırmadım. Magazin basını Bay Smith'i son ikonları haline getirmişti. Hikayeler kesinlikle ilgi çekiciydi. Smith'in bir uzaylı olabileceği görüşünü öne çıkarıyorlardı. *New York Times* ve *Times of London* gibi gazeteler bile polis yetkililerinin Smith'in insanları incelemek için buraya gelmiş dünya dışı bir varlık olabileceğine inandıklarını belirten haberler yayınlamıştı. *Anlamak* için, olduğu gibi.

"Smith şeytani E.T.'ye dönüştü. *X-Files* hayranlarının düşünmesi gereken bir şey

TV bölümleri arasında. Kim bilir, belki *de* Bay Smith uzaydan, en azından başka bir paralel dünyadan gelen bir ziyaretçidir. İnsanlarla hiçbir ortak noktası yok, buna kefil olabilirim. Cinayet mahallerini ziyaret ettim."

Sampson başını salladı. "Gary Soneji'nin insan ırkıyla pek ortak yanı yoktu," dedi derin, garip bir şekilde sessiz sesiyle. "Soneji de başka bir gezegenden geliyordu. O bir ALF, uzaylı yaşam formu."

"Smith ile aynı psikolojik profile uyduğunu sanmıyorum."

"Nedenmiş o?" diye sordu. Gözleri kısıldı. "Sizin seri katilinizin bizim seri katilimizden daha zeki olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Bunu ben söylemiyorum. Gary Soneji çok zekiydi ama hatalar yaptı. Şimdiye kadar Bay Smith hiçbir şey yapmadı."

"Ve bu yüzden mi bu tuhaf gizemi çözeceksiniz? Gary Soneji hata yaptığı için mi?"

"Tahminde bulunmuyorum," dedim Sampson'a. "Bundan daha iyisini biliyorum. Sen de öyle."

"Gary Soneji Alex'evinde bir hata mı yaptı?" diye sordu aniden, kara gözleri delici bir şekilde.

Yüksek sesle iç çektim. "Sanırım biri yaptı."

Helikopter Princeton'ın dışına inmek üzere alçalıyordu. Eyalet otoyolunda ince bir araba kuyruğu sessizce havaalanının önünden geçiyordu. İnsanlar arabalardan bizi izliyordu. Her şeyin burada başladığı rahatlıkla varsayılabilirdi. Gary Soneji'nin büyüdüğü ev altı milden daha az uzaklıktaydı. Burası canavarın orijinal iniydi.

"Soneji'nin hâlâ hayatta olmadığından emin misin?" John Sampson bir kez daha sordu. "Bundan kesinlikle emin misin?"

"Hayır," dedim sonunda. "Henüz hiçbir şeyden emin değilim."

BÖLÜM 85

HİÇBİR ŞEY VARSAYMAYIN, her şeyi sorgulayın.

Küçük özel havaalanına indiğimizde ensemdeki tüylerin diken olduğunu hissedebiliyordum. *Burada yanlış olan neydi? Cross davası hakkında ne hissediyordum?*

İniş pistinin ince şeritlerinin ötesinde dönümlerce çam ormanı ve tepeler vardı. Kırsalın güzelliği, yeşilin inanılmaz tonları bana Cézanne'ın bir zamanlar söylediği bir şeyi hatırlattı: "Renk en zengin olduğu zaman, biçim de en dolu halini alır." Bunu duyduktan sonra dünyaya asla aynı şekilde bakmadım.

Gary Soneji buraya yakın bir yerde büyümüş, diye düşündüm kendi kendime. Hâlâ hayatta olması mümkün müydü? Hayır. Buna inanmadım. Ama bağlantıları olabilir miydi?

New Jersey'de bizi, kullanmamız için mavi bir Lincoln sedan getiren iki saha ajanı karşıladı. Sampson ve ben Princeton'dan Rocky Hill'e, oradan da büyükbabasını görmek için Lambertville'e geçtik. Sampson ve Alex Cross'un bir haftadan kısa bir süre önce Princeton'a gittiklerini biliyordum. Yine de kendime ait sorularım, sahada test edilmesi gereken teorilerim vardı.

Ayrıca Gary Soneji'nin , deliliğinin ortaya çıktığı ve beslendiği tüm bölgeyi görmek istiyordum. En çok da ne Cross'un ne de Sampson'ın araştırmak için fazla zaman harcamadığı biriyle, yepyeni bir şüpheliyle konuşmak istiyordum.

Hiçbir şeyi varsaymayın, her şeyi sorgulayın... ve herkesi.

Yetmiş beş yaşındaki Walter Murphy, Gary'nin büyükbabası, bizi uzun, beyaz badanalı bir verandada bekliyordu. Evine girmemizi istemedi.

Verandanın çiftlik evinden güzel bir manzarası vardı. Her yerde multiflora gülü ve aşılmaz bir çalılık gördüm. Yakındaki ahır da sumak ve zehirli sarmaşıklar tarafından istila edilmişti. Büyükbabanın izin verdiğini tahmin ettim.

Gary Soneji'yi büyükbabasının çiftliğinde hissedebiliyordum, onu her yerde hissediyordum.

Walter Murphyye göre, Gary'nin cinayet dair hiçbir fikri yoktu. Hiçbir zaman. En ufak bir ipucu bile.

"Bazı günler olanlara alıştığımı sanıyorum, ama sonra birdenbire her şey ve anlaşılmaz geliyor," dedi öğle esintisi uzun beyaz saçlarını karıştırırken.

"Gary büyüdükçe onunla yakınlaştınız mı?" Temkinli bir şekilde sordum. İri yapılı olan vücudunu inceliyordum. Kolları kalındı ve sanki

hala fiziksel hasar verebilir.

"Gary'nin çocukluğundan Washington'daki iki çocuğu kaçırdığı iddia edilene onunla yaptığım uzun görüşmeleri hatırlıyorum." *İddia* edildi.

"Ve siz avlandınız?" Dedim. "Hiçbir fikriniz yok muydu?"

Walter Murphy ilk kez doğrudan bana baktı. Ses ironiye içerlediğini biliyordum. Onu ne kadar kızdırabilirdim ki? Yaşlı adam kadar sinirliydi?

Eğildim ve daha yakından dinledim. Her hareketi, her tiki izledim.

Veriler toplandı.

"Gary her zaman uyum sağlamak istedi, tıpkı diğer herkes gibi," dedi aniden. "Bana güvendi çünkü onu olduğu gibi kabul ettiğimi biliyordu."

"Gary ile ilgili kabul edilmesi gereken şey neydi?"

Yaşlı adam gözlerini çiftliği çevreleyen huzurlu görünümlü çam ormanına çevirdi. *Soneji'yi o ormanda hissedebiliyordum. Sanki bizi izliyor gibiydi.*

"Zaman zaman düşmanca davranabiliyordu, kabul ediyorum. Dili sivriydi, çift dikenliydi. Gary'nin bazılarının kuyruk tüylerini kabartan bir üstünlük havası vardı."

Walter Murphy'ye bakmaya devam ettim, ona nefes alacak alan bırakmadım. "Ama senin yanındayken değil?" diye sordum. "Seni kızdırmadı mı?"

Yaşlı adamın berrak mavi gözleri ormana yaptıkları yolculuktan geri döndü. "Hayır, biz hep yakındık. Her ne kadar pahalı psikiyatristler Gary'nin sevgi hissetmesinin, herhangi birine karşı bir şey hissetmesinin mümkün olmadığını söyleseler de yakın olduğumuzu biliyorum. Ben hiçbir zaman onun öfke patlamalarının hedefi olmadım."

Bu büyüleyici bir açıklamaydı ama yalan olduğunu sezmiştim. Sampson'a baktım. Bana yeni bir şekilde bakıyordu.

"Diğer insanlara yönelik bu patlamalar önceden planlanmış mıydı?" Ben sordum. "Babasının ve üvey annesinin evini yaktığını çok iyi biliyorsun. ev. İçindeydiler. Üvey kardeşi ve üvey kız kardeşi de. Okulda olması gerekiyordu. Hightstown'daki Peddie Okulu'nda onur öğrencisiydi. Orada arkadaş ediniyordu."

"Peddie'deki arkadaşlardan herhangi biriyle tanıştın mı?" Sorularımın hızlanan temposu Walter Murphy'yi huzursuz etmişti. Torununun öfkesi onda da var mıydı?

Yaşlı adamın gözlerinde bir kıvılcım parladı. Açık bir öfke vardı artık. Belki de gerçek Walter Murphy ortaya çıkıyordu.

"Hayır, okuldan arkadaşlarını hiç buraya getirmezdi. Sanırım arkadaşı olmadığını, sadece olduğundan daha normal görünmek istediğini söylüyorsunuz. Bu sizin beş para etmez analiziniz mi? Bu arada siz adli psikolog musunuz? Bu senin oyunun mu?"

"Trenler mi?" Dedim.

Walter Murphy'nin bununla nereye varacağını görmek istedim. Bu önemliydi, bir sınavdı, bir hakikat ve hesaplaşma anıydı.

Hadi, ihtiyar. Tren mi?

Tekrar ormana baktı, hâlâ dingin ve güzeldi. "Mmm. Unutmuşum, bir süredir trenleri düşünmemiştim. Fiona'nın oğlunun, gerçek oğlunun pahalı bir Lionel tren seti vardı. Gary'nin onlarla aynı odada bulunmasına bile izin verilmezdi. On ya da on bir yaşındayken tren seti ortadan kayboldu. Lanet olası setin tamamı gitti."

"Tren setine ne oldu?"

Walter Murphy neredeyse gülümsüyordu. "Hepsi Gary'nin onu aldığını biliyordu. Yok etti ya da belki bir yere gömdü. Bütün bir yazı tren setinin nerede olduğunu sorarak geçirdiler ama o hiçbir şey söylemedi. Yaz boyunca ona ceza verdiler ama o yine de söylemedi."

"Bu onun sırrıydı, onlar üzerindeki gücüydü," dedim ve biraz daha "iki parçalı analiz" önerdim.

Gary ve büyükbabası hakkında bazı rahatsız edici şeyler hissetmeye başlamıştım. Soneji'yi tanımaya başlamıştım ve belki de bu süreçte Washington'daki Cross'un evine saldıran kişiye yaklaşıyordum. Quantico olası taklitçi teorilerini araştırıyordu. Ortak konusunu sevdim - Soneji'nin daha önce hiç ortağı olmaması dışında.

Cross'un evine kim girmişti? Ve nasıl girmişti?

"Buraya gelirken Dr. Cross'un dedektiflik kayıtlarından bazılarını okuyordum," dedim büyükbabaya. "Gary'nin tekrarlayan bir kabusu vardı. Burada, çiftliğinizde gerçekleşmiş. Bundan haberiniz var mı? Gary'nin çiftliğinizdeki kâbusu?"

Walter Murphy başını salladı. Gözlerini kırıştırtıyor, seğiriyordu. Bir şey biliyordu.

"Burada bir şey yapmak için izninizi istiyorum," dedim sonunda. "İki küreğe ihtiyacım olacak. Eğer varsa kazma da."

"Peki ya hayır dersem?" diye birden sesini yükseltti. İlk kez açıkça işbirliğine yanaşmıyordu.

Ve sonra aklıma geldi. Yaşlı adam da rol yapıyordu. Bu yüzden Gary hakkında bu kadar çok şey biliyordu. Aklını toparlamak ve birkaç replik için kontrolü ele almak üzere ağaçlara bakıyor. *Büyükbaba bir aktör! Sadece Gary kadar iyi değil.*

"O zaman arama emri çıkartırız," dedim ona. "Hata yapmayın. Her halükarda arama yapacağız."

BÖLÜM 86

"Bütün bunlar da neyin ?" Sampson, köhne ahırdan açık bir alanda duran gri, tarla taşından bir şömineye doğru yürürken sordu. "Böcek Gözlü Canavar'ı böyle mi yakalayacağımızı sanıyorsun? Bu yaşlı adamı döverek mi?"

İkimiz de eski metal kürekler taşıyorduk ve benim de paslanmış bir kazmam vardı.

"Sana söyledim, veri. Ben eğitilmiş bir bilim adamıyım. Bana yarım saat kadar güven. Yaşlı adam görüldüğünden daha sert."

Taş şömine uzun zaman önce aile yemekleri için inşa edilmişti, ancak Görünüşe göre son yıllarda kullanılmamıştı. Sumak ve diğer sarmaşıklar, sanki şömineyi yok etmek istercesine şöminenin üzerinde sürünüyordu.

Şöminenin hemen ötesinde, iki yanında parçalanmış banklar bulunan, çürümeye yüz tutmuş ahşap bir piknik masası vardı. Her yerde çamlar, meşeler ve şeker akçaağaçları vardı.

"Gary'nin tekrarlayan bir rüyası vardı. Beni buraya getiren de bu oldu. Rüyanın geçtiği yer burası. Büyükbaba Walter'ın çiftliğindeki şöminenin ve piknik masasının yanında. Oldukça korkunç. Rüya, Alex'in Lorton Hapishanesi'ndeyken Soneji hakkında tuttuğu notlarda birkaç kez geçiyor."

Sampson, "Gary'nin *pişmesi* gereken yerde, dışı çıtır çıtır, ortası hafif pembeleşene kadar pişmeliydi," dedi.

Onun kara mizahına güldüm. Uzun zamandır yaşadığım ilk aydınlık andı. ve bunu biriyle paylaşmak iyi hissettirdi.

Eski şömine ile çiftlik evine doğru eğilmiş yüksek bir meşe ağacının ortasında bir yer seçtim. Kazmayı toprağa sapladım, sert ve derin bir şekilde. *Gary Soneji. Onun aurası, onun derin kötülüğü. Baba tarafından büyükbabası. Daha fazla veri.*

"Tuhaf rüyalarında," dedim Sampson'a, "Gary küçük bir çocukken korkunç bir cinayet işlemiş. Kurbanı buraya gömmüş *olabilir*. Kendisi de emin değildi. Bazen rüyaları gerçeklerden ayıramadığını hissediyordu. Soneji'nin eski mezarını aramak için biraz zaman harcayalım. Belki de Gary'nin en eski kâbusuna girmek üzereyizdir."

Sampson yine gülerek, "Belki de Gary Soneji'nin en eski kâbusuna girmek istemiyordumdur," dedi. Aramızdaki gerginlik kesinlikle biraz azalıyordu. Bu daha iyiydi.

Kazmayı yukarı kaldırdım ve büyük bir güçle aşağı salladım. Pürüzsüz, rahat ve işe yarar bir ritim bulana kadar bu hareketi tekrar yaptım.

Sampson kazmayı tutuşumu izlerken şaşırmış görünüyordu. "Bu tür tarla işlerini daha önce de yapmıştın evlat," dedi ve yan tarafımı kazmaya başladı.

"Evet, Kaliforniya, El Toro'da bir çiftlikte yaşadım. Babam, onun babası ve büyükbabamın babası küçük bir kasabada doktorluk yapıyordu. Ama ailemizin at çiftliğinde yaşamaya devam ettiler. Muayenehane açmak için oraya geri dönmem gerekiyordu ama sonra tıp eğitimimi tamamlayamadım."

Artık ikimiz de sıkı çalışıyorduk. İyi, dürüst bir iş: eski cesetleri aramak, Gary Soneji'nin geçmişinden gelen hayaletleri araştırmak. Büyükbaba Murphy'yi kışkırtmaya çalışıyorduk.

Gömlüklerimizi çıkardık ve kısa süre içinde ikimiz de ter ve tozla kaplandık.

"Burası bir *beyefendinin* çiftliği gibi miydi? Kaliforniya'daki mi? Çocukken yaşadığın mı?"

Beyefendinin çiftliğini hayal ederken bir kahkaha attım. "Çok güzel bir küçük bir çiftlikti. Bunu devam ettirmek için mücadele etmek zorundaydık. Ailem bir doktorun başka insanlara bakarak zengin olması gerektiğine inanmıyordu. Babam 'Başkalarının sefaletinden kazanç elde etmemelisin' derdi. Buna hala inanıyor."

"Yani tüm ailen tuhaf mı?" "Bu oldukça doğru bir portre."

BÖLÜM 87

Walter Murphy'nin bahçesini kazmaya devam ederken Güney Kaliforniya'daki çiftliğimizi düşündüm. Büyük kırmızı ahır ve iki küçük ağılı hâlâ canlı bir şekilde görebiliyordum.

Orada yaşadığım dönemde altı atımız vardı. İki damızlık aygırdı, Fadl ve Rithsar. Her sabah tırmık, dirgen ve el arabasını alıp ahırları temizlerdim; sonra da gübre yığınının giderdim. Kireç ve saman döktüm, su kovalarını yıkadım ve yeniden doldurdum, küçük onarımlar yaptım. Gençliğimin her sabahında. Yani evet, kürek ve kazmayı nasıl kullanacağımı biliyordum.

Sampson ve benim Murphy'nin bahçesindeki eski meşe ağacına doğru uzanan sığ bir hendek açmamız yarım saatimizi aldı. Gary'nin rüyalarını anlatırken bu yayılan ağaçtan birkaç kez bahsedilmişti.

Neredeyse Walter Murphy'nin yerel polisi üzerimize salmasını bekliyordum ama öyle olmadı. Yarı yarıya Soneji'nin aniden ortaya çıkmasını bekliyordum. O da olmadı.

"Yaşlı Gary'nin bize bir harita bırakmamış olması çok kötü." Sampson kızgın güneşin altında homurdandı ve inledi.

"Hayali konusunda çok netti. Sanırım Alex'in buraya gelmesini istiyordu. Alex ya da başka biri."

"Başka biri yaptı. İkimiz. Lanet olsun, burada bir şey var. Ayağımın altında bir şey var," dedi Sampson.

Ben de onun hendekteki yerine doğru ilerledim. İkimiz de hızımızı artırarak kazmaya devam ettik. Yan yana çalışıyorduk ve çok terliyorduk. *Veriler*, diye hatırlattım kendime. *Bunların hepsi bir cevaba giden yolda sadece veriler. Bir çözümün başlangıcı.*

Sonra sığ mezarda, Gary'nin şöminenin yanında saklandığı yerde bulduğumuz parçaları tanıdım.

"Tanrım, inanamıyorum. Tanrım, İsa!" Sampson dedi ki. "Hayvan kemikleri. Orta boy bir hayvanın kafatası ve üst uyluk kemiğine benziyor-büyükte bir köpek," dedim

Sampson'a. "Bir sürü kemiği var!" diye ekledi.

Daha da hızlı kazmaya devam ettik. Nefes alış verişlerimiz sert ve . Yaz sıcağında yaklaşık bir saattir kazıyorduk. Hava doksanlarda, yapış yapış sıcak ve klostrofobikti. Belimize kadar bir çukurun içindeydik.

"Kahretsin! İşte yine başlıyoruz. Bunu tıp fakültesinden hatırlarsın.

anatomi dersleri?" Sampson sordu.

Bir insan iskeletinin parçalarına bakıyorduk. "Bu kürek kemiği ve alt çene kemiği. Genç bir erkek ya da kız olabilir," dedim.

"Yani bu genç Gary'nin işi mi? Bu Gary'nin ilk cinayeti mi? Başka bir çocuk mu?"

"Emin değilim. Büyükbaba Walter'ı unutmayalım. Aramaya devam edelim. Eğer Gary ise, belki bir işaret bırakmıştır. Bunlar onun en eski hatıraları olabilir. Onun için çok değerli olmalılar."

Kazmaya devam ettik ve dakikalar sonra bir zula daha bulduk. Sessizliği sadece zor nefes alış verişlerimizin sesi bozuyordu.

Daha fazla kemik vardı, muhtemelen büyük bir hayvana, muhtemelen bir geyiğe, ama muhtemelen insana aitti.

Ve başka bir şey daha vardı, genç Gary'den kesin bir işaret. Folyoya sarılmıştı, şimdi dikkatlice çıkardım.

Bu bir Lionel lokomotifiydi, şüphesiz üvey kardeşinden çaldığı lokomotifti.
Yüzlerce kişinin ölümüne sebep olan oyuncak tren.

BÖLÜM 88

CHRISTINE JOHNSON Sojourner Truth Okulu'na gitmesi gerektiğini biliyordu ama oraya vardığında henüz işe hazır olduğundan emin değildi. Gergindi, dikkati dağınıktı ve kendinde değildi. Belki okul Alex'i aklından çıkarmasına yardımcı olabilirdi.

Sabah yürüyüşünde Laura Dixon'ın birinci sınıfına uğradı. Laura dünyadaki en iyi arkadaşlarından biriydi ve dersleri teşvik edici ve eğlenceliydi. Ayrıca, birinci sınıflar etrafta olmak için çok şirinlerdi. Onlara "Laura'nın bebekleri" derdi. Ya da "Laura'nın sevimli kedi yavruları ve şımarık köpek yavruları."

"Oh, bakın kim gelmiş, bakın kim ziyarete gelmiş. Dünyanın en şanslı birinci sınıfları biz değil miyiz!" diye bağırdı öğretmen kapıda Christine'i görünce.

Laura'nın boyu 1.80'in biraz üzerindeydi ama yine de çok iri bir kızdı, kalçaları ve göğüsleri büyüktü. Christine arkadaşının selamına gülümsemekten kendini alamadı. Sorun şuydu ki, gözyaşlarına da inanılmaz derecede yaklaşmıştı. Okula hazır *olmadığını* fark etti.

"Günaydın, Bayan Johnson!" diye koro halinde birinci sınıf öğrencileri alıştırma yapmış bir glee kulübü gibiydiler. Tanrım, harikaydılar! Çok parlak ve hevesli, tatlı ve iyidiler.

"Size de günaydın." Christine gülümsedi. Orada kendini biraz daha iyi hissetti. Tahtaya büyük bir *B* harfinin yanı sıra Laura'nın Batman'in etrafında *vızıldayan* bir *Yaban Arısı* ve Büyük Mavi Tekne çizimleri karalanmıştı.

"İlerlemenizi engellememe izin vermeyin," dedi. "Ben sadece küçük bir tazeleme kursu için buradayım. *B*, Güzel Başlangıçlar içindir, Bebekler."

Sınıf gülüyordu ve Tanrı'ya şükür onlarla *bağ kurduğunu* hissediyordu. Böyle zamanlarda kendi çocuklarının olmasını içtenlikle diliyordu. Birinci sınıf öğrencilerini seviyordu, çocukları seviyordu ve otuz iki yaşındayken kesinlikle zamanı gelmişti.

Sonra birdenbire, birkaç gün önceki korkunç sahneden bir görüntü belirdi. Alex, Beşinci Cadde'deki evinden ambulanslardan birine taşınıyordu! Olay yerine komşuları, arkadaşları tarafından çağırılmıştı. Alex'in bilinci yerindeydi. "Christine, çok güzel görünüyorsun. Her zaman." Ve sonra onu ondan aldılar.

O sabahki görüntüyü ve son sözlerini hatırlayınca ürperdi. Çinlilerin bir süredir aklından çıkmayan ve onu rahatsız eden bir sözü vardı: *Toplum suçu hazırlar; suçlu sadece suç işler.*

"İyi misin?" Laura Dixon onun yanındaydı, Christine'in bocaladığını görmüştü.

Kapıda.

"İzninizle, bayanlar ve baylar," dedi sınıfına. "Bayan Johnson ve benim kapının hemen dışında bir dakika sohbet etmemiz gerekiyor. Siz de sohbet edebilirsiniz."

Sessizce. Sizlerin de hanımefendiler ve beyefendiler gibi olduğunuza inanıyorum."

Sonra Laura Christine'in koluna girdi ve onu ıssız koridora doğru götürdü.

"O kadar kötü mü görünüyorum?" Christine sordu. "Yüzümün her yerinden belli oluyor mu Laura?"

Laura ona sıkıca sarıldı ve arkadaşının geniş vücudunun sıcaklığını hissetti. İyiydi. Laura .

"Bu kadar güçlü olmaya çalışma, bu kadar cesur olmaya çalışma," dedi Laura. "Başka bir şey duydun mu tatlım? Laura'ya söyle. Konuş benimle."

Christine Laura'nın saçlarına doğru mırıldandı. Ona sarılmak, ona tutunmak çok iyi hissettiriyordu.

Birine. "Durumu hâlâ kritik. Hala ziyaretçi yok. Metro polisi ya da FBI'da yüksek mevkide değilseniz tabii."

"Christine, Christine," diye fısıldadı Laura usulca. "Seninle ne yapacağım ben?"

"Ne var, Laura? Artık iyiyim. Gerçekten iyiyim."

"Sen çok güçlüsün, kızım. Sen tanıdığım en iyi insansın. Seni çok seviyorum. Şimdilik söyleyeceklerim bu kadar."

"Bu kadar yeter. Teşekkür ," dedi Christine. Kendini biraz daha iyi hissetti, o kadar da içi boşalmış ve boş değildi ama bu his çok uzun sürmedi.

Ofisine doğru yürümeye başladı.

Doğu koridoruna döndüğünde, FBI'dan Kyle Craig'in ofisinin yakınında onu beklediğini gördü. Koridorda aceleyle ona doğru ilerledi. *Bu hiç iyi değil*, dedi kendi kendine. *Aman Tanrım, hayır. Kyle neden burada? Bana ne söyleyecekti?*

"Kyle, ne ?" Sesi titriyor ve neredeyse kontrolden çıkıyordu.

"Seninle konuşmam gerek," dedi elini tutarak. "Lütfen, sadece dinle. Ofisine gel Christine."

BÖLÜM 89

O gece Princeton'daki Marriott'taki odama döndüğümde yine uyuyamadım. İki vaka vardı ve ikisi de aynı anda zihnimde dönüyordu. Veri toplamak için trenler hakkında oldukça sıradan bir kitabın birkaç bölümünü gözden geçirdim.

Trenlerin kelime dağarcığına aşına olmaya başlamıştım: vestibüller, basamak kutuları, odacıklar, anons cihazları, ölü adam kontrolü. Trenlerin, çözmem istenen gizemin önemli bir parçası olduğunu biliyordum.

Gary Soneji, Alex Cross'un evindeki saldırıda nasıl bir rol oynamıştı?

Ortağı kimdi?

Otel odasındaki masamın üzerine kurduğum PowerBook'umun başına geçtim. Daha sonra Kyle Craig'e de anlatacağım gibi, oturur oturmaz bilgisayarın özel olarak tasarlanmış alarmı ötmeye başladı. Bir faks beni bekliyordu.

Ne olduğunu hemen anladım-Smith arıyordu. Bir yıldan uzun bir süredir düzenli olarak benimle irtibata geçiyordu. Kim kimi takip ediyordu? Bazen kendime sorardım.

Faks mesajı klasik Smith mesajıydı. Satır satır okudum.

Paris-Çarşamba.

Foucault'nun Disiplin ve Ceza adlı eserinde filozof, modern çağda bireysel cezalandırmadan genelleştirilmiş bir cezalandırma paradigmasına doğru ilerlediğimizi öne sürer. Ben kendi adıma bunun talihsiz bir tesadüf olduğuna inanıyorum. Bu düşünce tarzıyla nereye varmak istediğimi ve nihai misyonumun ne olabileceğini anlıyor musunuz?

Seni burada, kıtada özliyorum, hem de çok özliyorum.

Alex Cross değerli zamanınıza ve enerjinize değmez.

Paris'te senin şerefine bir tane aldım, bir doktor! Bir doktor, bir cerrah, tıpkı senin bir zamanlar olmak istediğin gibi.

Her

zaman,

Bay

Smith.

BÖLÜM 90

Katil bir yıldan fazla bir süre boyunca benimle *bu şekilde* iletişim kurdu. E-posta mesajları PowerBook'a günün ya da gecenin herhangi bir saatinde geliyordu. Ben de onları FBI'a iletiyordum. Bay Smith çok çağdaştı, doksanların yaratığıydı.

Mesajı Quantico'daki Davranış Bilimleri Birimi'ne ilettim. Profilleyicilerden birkaçı hâlâ çalışıyordu. Şaşkınlık ve hayal kırıklığı sahnesini gözümde canlandırabiliyordum. Fransa seyahatim onaylandı.

Mesaj Quantico'ya iletildikten birkaç dakika sonra Kyle Craig Marriott'taki odama telefon etti. Bay Smith onu yakalamam için bana bir fırsat daha veriyordu, genellikle sadece bir gün ya da daha fazla, ama bazen sadece saatler. Smith Paris'te kaçırılan doktoru kurtarmam için bana meydan okuyordu.

Ve evet, Bay Smith'in Gary Soneji'den çok daha üstün olduğuna inanıyordum. Hem akıllı hem de metodolojisi Soneji'nin daha ilkel yaklaşımını geride bırakıyordu.

John Sampson'ı gördüğümde seyahat çantamı ve bilgisayarımı taşıyordum. Otelin otoparkında dışarıdaydı. Saat gece yarısını biraz geçiyordu. O gece Princeton'da ne yaptığını merak ettim.

"Bu da ne böyle Pierce? Nereye gittiğini ?" dedi yüksek ve öfkeli bir sesle. Otoparkta üzerime doğru yükseliyordu. Gölgesi binanın ışıklarından otuz kırk metre kadar uzanıyordu.

"Smith yaklaşık otuz dakika önce benimle temasa geçti. Bunu cinayet işlemeyi hemen önce yapar. Bana bir konum verir ve cinayeti durdurmam için bana meydan okur."

Sampson'ın burun delikleri açıldı. Başını iki sallıyordu. Aklında sadece tek bir vaka vardı.

"Yani burada ne üzerinde çalıştığımızı öylece bırakıyor musun? Bana söylemeyecektin bile, değil mi? Princeton'ı gecenin köründe öylece terk ettin." Gözleri soğuk ve düşmancaydı. Güvenini kaybetmiştim.

"John, sana her şeyi açıklayan bir mesaj bıraktım. . Kyle'la konuştum bile. Birkaç gün içinde döneceğim. Smith asla uzun sürmez. Bunun çok tehlikeli olduğunu biliyor. Zaten bu dava hakkında düşünmek için zamana ihtiyacım var."

Sampson kaşlarını çattı ve başını sallamaya devam etti. "Lorton Hapishanesini ziyaret etmenin önemli olduğunu söylemişsiniz. Lorton'un Soneji'nin kirli işlerini yaptırabileceği tek yer olduğunu söylemiştin. Ortağı muhtemelen Lorton'dan geldi."

"Hâlâ Lorton Hapishanesini ziyaret etmeyi planlıyorum. Şu anda, bir hapishanenin

Cinayet. Smith Paris'te bir doktoru kaçırdı. Cinayeti bana ithaf ediyor." John Sampson söylediklerimden hiç etkilenmemişti.

Beni en çok rahatsız eden diğer şeyi ona söyleme fırsatım olmadı. Kyle Craig'e de söylememiştim.

Isabella Paris'ten gelmişti. Paris onun eviydi. Öldürüldüğünden beri oraya gitmemiştim.

Bay Smith bunu biliyordu.

BÖLÜM 91

GÜZEL BİR YERDİ ve Bay Smith bunu bozmak, zihninde sonsuza dek mahvetmek istiyordu. Toprak oluklu duvarları, beyaz panjurlu pencereleri ve kır danteli perdeleriyle küçük taş ev huzurlu ve pastoraldi. Bahçe dal çitlerle çevriliydi. Yalnız bir elma ağacının altında, arkadaşların, ailenin ve komşuların yemek yemek ve konuşmak için toplanabileceği uzun bir ahşap masa vardı.

Smith, *Le Monde*'un sayfalarını çiftlik evinin geniş mutfağının muşamba zeminine dikkatle yaydı. Patti Smith -akrabası değildi- CD çalarından cırtlak sesler çıkarıyordu. "Summer Cannibals" şarkısını söylüyordu ve bu bariz ironi Smith'in gözünden kaçmamıştı.

Gazetenin ön sayfası da aynı şekilde haykırıyordu - Bay *Smith Paris'te Cerrahî Esir Aldı!*

Öyle de yaptı, öyle de yaptı.

Halkın ilgisini ve korkusunu çeken idée fixe, Bay Smith'in karanlık, bilinmeyen, belki de *bilinemeyen* nedenlerle dünyayı dolaşan ve tahrip eden bir uzaylı ziyaretçi olabileceğiydi. Korkunç haberlere göre insanlarla hiçbir ortak özelliği yoktu. "Dünyadan değil", "herhangi bir insani duygudan yoksun" olarak tanımlanıyordu.

Adı -Bay Smith- Robert Heinlein'in bilim kurgu romanı *Stranger in a Strange Land*'de Mars'tan gelen bir ziyaretçi olan "Valentine Michael Smith"ten geliyordu. Kitap her zaman kült bir favori olmuştu. *Yabancı*, Charles Manson'ın Kaliforniya'da yakalandığında sırt çantasında bulunan tek kitaptı.

Mutfak zemininde neredeyse baygın yatan Fransız cerrahı inceledi. Bir FBI raporunda şöyle deniyordu: "Bay Smith güzelliği takdir ediyor gibi görünüyor. Kompozisyon için bir insan sanatçının gözüne sahip. Cesetleri nasıl düzenlediğini gözlemleyin."

Güzellik ve kompozisyon için bir insan sanatçının gözü. Evet, bu yeterince doğrudu. Bir zamanlar güzelliği sevmişti, bunun için yaşamıştı aslında. Sanatsal düzenlemeler *takipçileri* için bıraktığı ipuçlarından biriydi.

Patti Smith şarkısını bitirdi ve Doors hemen devreye girdi. "People Are Strange." Bu küflü eski şarkı aynı zamanda harika bir ruh hali müziğiydi.

Smith bakışlarının taşra mutfağında dolaşmasına izin verdi. Bir duvarın tamamında taştan bir şömine vardı. Bir başka duvar beyaz fayansla kaplıydı ve bakır kapların, beyaz café au lait kâselerinin, antika reçel kavanozlarının ya da buradaki adıyla *confitures fines*'in durduğu antika raflar vardı. Bunu biliyordu, mutfakla ilgili hemen hemen her şeyi biliyordu.

Her şeyi. Pirinç düğmeleri olan antika siyah dökme demir bir ocak vardı. Ve büyük beyaz porselen bir lavabo. Lavabonun bitişiğinde, kasap tezgahının hemen üzerinde etkileyici bir dizi mutfak bıçağı asılıydı. Bıçaklar çok güzeldi, her yönden kesinlikle mükemmeldi.

Kurbana bakmaktan kaçınıyordu, değil mi?

Öyle olduğunu biliyordu. Her zaman biliyordu.

Sonunda gözlerini indirdi ve kurbanın gözlerinin içine baktı. Demek bu Abel Sante'ydi.

Bu şanslı on dokuz numaraydı.

BÖLÜM 92

KURBAN otuz beş yaşında çok başarılı bir cerrahtı. Galyalıları özgü bir şekilde yakışıklıydı, kemiklerinde fazla et kalmamış olmasına rağmen mükemmel bir vücudu vardı. İyi bir insan, "onurlu" bir adam, "iyi" bir doktor gibi görünüyordu.

İnsan neydi? İnsanlık tam olarak neydi? Bay Smith merak etti.

Dünyanın dört bir yanındaki yaklaşık bir düzine ülkede yapılan tür fiziksel muayenelerden sonra aklındaki temel soru buydu.

İnsan neydi? Bu kelime tam olarak ne anlama geliyordu?

Sonunda bu Fransız kır mutfağında bir cevap bulabilecek miydi? Filozof Heidegger, *benliğin* gerçekten önemsedığımız şeylerle *ortaya çıktığına* inanıyordu. Heidegger bir şeyin peşinde miydi? Bay Smith'in gerçekten önemseddiği şey neydi? Bu sorulması gereken adil bir soruydu.

Fransız cerrahın elleri sıkıca bağlanmıştı. Ayak bilekleri ellere bağlıydı; dizler başa doğru bükülmüştü. Kalan ip uzunluğu bir ilmik halinde boyuna bağlanmıştı.

Abel Sante herhangi bir debelenmenin, herhangi bir çırpınmanın yoğun bir boğulma baskısı yarattığını fark etmişti. Bacaklar sonunda yoruldukça uyuşacak ve acı verecekti. Onları düzeltme dürtüsü çok güçlü olacaktı. Eğer bunu yaparsa, bu kendi kendini boğmasına neden olacaktı.

Bay Smith hazırды. Bir programı vardı. Otopsi cesedin tepesinden başlayacak, sonra aşağıya doğru ilerleyecekti. Doğru sıra: boyun, omurga, göğüs. Sonra karın, pelvik organlar, genital organlar. Baş ve beyin en son incelenecekti, böylece kanın mümkün olduğunca boşalması sağlanacaktı - *maksimum görüntü* için.

Dr. Sante çığlık attı ama onu burada kimse duyamazdı. Korkunç bir sest ve neredeyse Smith'in de çığlık atmasına neden oluyordu.

Göğse klasik bir "Y" kesisiyle girdi. İlk kesik omuzdan omuza göğüs boyunca ilerledi, göğüslerin üzerinden devam etti ve ardından göğüs kemiğinin ucundan geçti. Karnın tüm uzunluğunu kasık bölgesine kadar kesti.

Abel Sante adında masum bir cerrahın vahşice öldürülmesi. Kesinlikle insanlık dışı, diye düşündü kendi kendine.

Abel Sante her şeyin anahtarıydı ve hiçbir polis dehası bunu . Hiçbiri dedektif, müfettiş ya da herhangi bir şey olarak bir boka yaramazdı. Her şey çok basitti.

Zihinler.

Abel Sante.

Abel Sante.

Abel Sante.

Otopsi bittikten sonra Bay Smith, zavallı Dr. Sante'den geriye kalanlarla birlikte mutfakta yere uzandı. Bunu her kurbanda yapardı. Bay Smith kanlar içindeki cesedi kendi bedenine sarmıştı. Fısıldadı ve iç çekti, fısıldadı ve iç çekti. Her zaman böyle olurdu.

Ve sonra, Smith yüksek sesle hıçkırdı. "Çok özür dilerim. Çok özür dilerim. Lütfen beni affedin. Biri beni affetsin," diye inledi ıssız çiftlik evinde.

Abel Sante.

Abel Sante.

Abel Sante.

Kimse mi?

BÖLÜM 93

American Airlines'ın Avrupa uçuşunda, uçak Atlantik üzerinde süzülürken yanan tek tepe lambasının benimki olduğunu fark ettim.

Ara sıra hosteslerden biri durup kahve ya da içki ikram ediyordu. Fakat Çoğunlukla gecenin karanlığına baktım.

Bay Smith'in şiddete benzersiz yaklaşımıyla eşleşen bir kitle katili hiç olmamıştı, en azından bilimsel açıdan. Quantico'daki Davranış Bilimleri Birimi ve benim olduğumuz tek şey buydu. Polis bilgilerinin uluslararası takas merkezi olan Interpol'deki karşıt görüşlüler bile bizimle aynı fikirdeydi.

bakılırsa, adli psikologlar topluluğu, farklı tekrarlayan ya da model katil tipleri ve ayrıca bozukluklarının başlıca özellikleri konusunda göreceli olarak hemfikirdir ya da en azından öyleydi. Uçarken kendimi verileri gözden geçirirken buldum.

Şizoid kişilik bozukluğu tipleri, şu anda adlandırıldıkları gibi, içe dönük ve sosyal ilişkilere kayıtsız olma eğilimindedir. Bu ucube klasik bir yalnızdır. Muhtemelen ailesi dışında yakın arkadaşı veya yakın ilişkisi olmama eğilimindedir. Kabul edilebilir şekillerde şefkat gösterme konusunda yetersizlik sergiler. Boş zamanları için genellikle yalnız aktiviteleri seçer. Sekse ya çok az ilgi duyar ya da hiç ilgi duymaz.

Narsistler farklıdır. Bazen başkalarını önemsiyormuş gibi yapsalar da, kendilerinden başka hiç kimseyi önemsemezler ya da çok az önemserler. Gerçek narsistler empati kuramazlar. Şişirilmiş bir benlik duygusuna sahiptirler, eleştirildiklerinde son derece dengesizleşebilirler ve özel muameleye hakları olduğunu düşünürler. Başarı, güç, güzellik ve sevgi gibi görkemli duygularla meşguldürler.

Kaçınan kişilik bozukluğu tipleri genellikle kabul edildiklerinden tamamen emin olmadıkça diğer insanlarla ilişkiye girmezler. Bu tipler sosyal temas içeren işlerden ve durumlardan kaçınırlar. Genellikle sessizdirler ve kolayca utanırlar. "Sinsi tehlikeli" olarak kabul edilirler.

Sadist kişilik bozukluğu tipleri, yıkıcı bireyler olarak kötülükte son noktadır. Kontrol sağlamak için şiddet ve zalimliği alışkanlık haline getirirler. Fiziksel ve psikolojik acı çektirmekten zevk alırlar. Sırf acı çektirmek amacıyla yalan söylemeyi severler. Şiddet, işkence ve özellikle de başkalarının ölümüyle ilgili takıntıları vardır.

Dediğim gibi, uçaktaki yüksek koltuğumda otururken tüm bunlar aklımdan geçti.

Atlantik üzerinden. Beni en çok ilgilendiren şey ise Bay Smith hakkında vardığım ve kısa süre önce Quantico'da Kyle Craig ile paylaştığım sonuçtu.

Uzun ve karmaşık soruşturma sırasında farklı zamanlarda Bay Smith *bu klasik katil tiplerinin dördüne de uymuştu*. Bir kişilik bozukluğu tipine neredeyse mükemmel bir şekilde uyuyor gibi görünüyor, sonra bir diğerine dönüşüyordu. Hatta beşinci bir psikopat katil türü, yepyeni bir bozukluk türü bile olabilirdi.

Belki de magazinciler Bay Smith hakkında haklıydı ve o bir uzaylıydı. Diğer insanlar gibi değildi. Bunu biliyordum. *Isabella'yı öldürmüştü*.

Paris'e uçarken uyuyamamamın nedeni gerçekten buydu. Bu yüzden artık hiç uyuyamıyordum.

BÖLÜM 94

KİM sevdiği birinin soğukkanlılıkla öldürülmesini unutmaya başlayabilir *ki*? Ben unutamadım. Dört yıl içinde hiçbir şey olayın canlılığını ya da gerçekliğini azaltmadı. Olay şöyle gelişti, aynen Cambridge polisine anlattığım gibi.

Saat ikisi civarı ve Cambridge'de Inman Caddesi'ndeki iki yatak odalı dairemizin ön kapısını açmak için anahtarımı kullanıyorum. Birden duruyorum. Dairede bir şeylerin ters gittiğini hissediyorum.

İçerideki detaylar özellikle unutulmaz. asla unutmayacağım. Fuayemizdeki bir poster: *Dil, konuşmadan daha fazlasıdır*. Isabella gizli bir dilbilimci, kelimelerin ve kelime oyunlarının aşığı. Ben de öyle. Bu aramızdaki önemli bir bağ.

Isabella'nın en sevdiği Noguchi pirinç kağıdı lambası.

Evden getirdiği, çoğu Folio olan değerli kâğıt ciltleri. Siyah harfli beyaz üniformalı sırtlar, çok mükemmel ve düzgün.

Jillian'ın yerinde, benim gibi yeni mezun olan diğer tıp öğrencileriyle birkaç kadeh şarap içmişim. Harvard'ın düdüklü tenceresinde geçen günler, geceler, haftalar ve yıllardan sonra stres atıyorduk. Sonbaharda her birimizin çalışacağı hastaneler hakkında notlarımızı karşılaştırıyorduk. Muhtemelen görüşemeyeceğimizi bile bile irtibatta kalacağımıza söz veriyorduk.

Grupta tıp fakültesindeki en iyi arkadaşlarımdan üçü de vardı. Boston'daki Çocuk Hastanesi'nde çalışacak olan Maria Jane Ruocco; yakında Beth Israel'e gidecek olan Chris Sharp; New York Üniversitesi'nde ödüllü bir staj yeri bulmuş olan Michael Fescoe. Ben de şanslıydım. Dünyanın en iyi eğitim hastanelerinden biri olan Massachusetts General'a gidiyordum. Geleceğim garanti altındaydı.

Eve döndüğümde şaraptan kafam iyiydi ama sarhoş olmaya yakın değildim. İyi bir ruh halindeydim, alışılmadık bir şekilde kaygısızdım. Tuhaf, suçlu bir ayrıntı. Isabella için azmışım. *Özgürdüm*. Tıp öğrencisi olarak ekonomik durumuma uygun on yıllık bir Volvo olan arabamla dönerken "With or Without You" şarkısını söylediğimi hatırlıyorum.

Koridorun ışıklarını yaktıktan saniyeler sonra antrede durduğumu çok net hatırlıyorum. Isabella'nın Coach çantası yerdeydi. İçindekiler üç ya da dört metrelik bir alana dağılmıştı. Çok, çok garip.

Bozuk paralar, en sevdiği Georg Jensen küpeleri, ruj, çeşitli makyaj kapları, pudralar, tarçınlı sakızlar, hepsi yerdeydi.

Isabella neden çantasını almadı? Tıp fakültesindeki arkadaşlarımla için bana kızgın mı?

Bu Isabella'ya yakışmazdı. O açık bir kadındır, liberal görüşlüdür.

Her yerde onu arayarak dar ve uzun apartman dairesinde geri dönmeye başladım. Daire demiryolu tarzında düzenlenmiş, dar bir hat üzerindeki küçük odalar İnman Caddesi'ne bakan tek bir pencereye açılıyor.

İkinci el dalış ekipmanlarımızdan bazıları salonda duruyor. Kaliforniya'ya bir gezi planlıyorduk. İki hava tankı, ağırlık kemerleri, ıslak giysiler, iki set lastik palet koridoru kaplıyor.

Her ihtimale karşı bir zıpkın kaptım. *Neye karşı?* Hiçbir fikrim yok. Nasıl olur da I?

Gittikçe daha da telaşlanıyorum ve sonra korkuyorum. "Isabella!" Sesleniyorum Sesimin en yüksek tonuyla. "*Isabella?* ?"

Sonra duruyorum, dünyadaki her şey durmuş gibi görünüyor. Zıpkını bırakıyorum, düşmesine izin veriyorum, çıplak parke zemine çarpıyor ve takırdıyor.

Yatak odamızda gördüklerim beni asla terk etmeyecek. Hâlâ her müstehcen detayı *görebiliyor, koklayabiliyor, hatta tadabiliyorum*. Belki de altıncı hissim o zaman doğdu, şu anda hayatımın bir parçası olan o garip his.

"Oh Tanrım! Tanrım, hayır!" Yaşayan çift için yeterince yüksek sesle çığlık atıyorum Duymak için üstümüzde. *Bu Isabella değil*, diye düşündüğümü hatırlıyorum. İnançsızlık dolu sözler. Onları gerçekten yüksek sesle söylemiş olabilirim. *Isabella değil. Bu Isabella olamaz. Böyle olamazdı.*

Yine de okşamayı, fırçalamayı çok sevdiğim kumral saçlarını; beni gülümseten, yüksek sesle güldüren ya da bazen saklanmak için eğilmeme neden olan dudaklarını; Isabella'nın özellikle cilveli görünmek istediğinde taktığı yelpaze şeklindeki sedef tokasını tanıyorum.

Hayatımdaki her şey kalp atışında değişti ya da değişmedi. Yaşam belirtisi olan nefes alıp almadığını kontrol ediyorum. Femoral ya da karotid arterlerde nabız hissedemiyorum. Atmıyor. Hiçbir şey yok. *Isabella değil. Böyle bir şey olamaz.*

Siyanoz, dudaklarda, tırnak yataklarında ve ciltte mavimsi bir renklenme halihazırda gerçekleşmektedir. Vücudunun alt tarafında kan birikmiş. Bağırsakları ve mesanesi gevşemiş ama bu bedensel salgılar benim için bir şey ifade etmiyor. Bu şartlar altında hiçbir şey.

Isabella'nın güzel cildi mumsu, neredeyse yarı saydam görünüyor, sanki o değilmiş gibi. Soluk yeşil gözleri çoktan sıvısını kaybetti ve düzleşiyor. Artık beni , değil mi? Bana bir daha asla bakmayacaklarını anlıyorum.

Cambridge polisi bir şekilde daireye geldi. Aynı anda her yerdeydiler ve benim gördüğüm kadar şok olmuş görünüyorlardı. Binadaki komşularım da orada, beni teselli etmeye, sakinleştirmeye, kendileri de hasta olmamaya .

Isabella gitti. Veda bile edemedik. Isabella öldü, ve ben

kendimi buna inandıramıyorum. James Taylor'ın eski bir sözü, en sevdiklerimizden biri, aklımdan geçiyor. "Ama hep seni bir kez göreceğimi düşünmüştüm." Şarkı "Ateş ve Yağmur "du. Bizim . Hâlâ da öyle.

Cambridge'de korkunç bir şeytan serbestti. Harvard Üniversitesi'ne bir düzine bloktan daha az bir mesafede saldırmıştı. Çok geçmeden bir isim alacaktı: *Bay Smith*, ancak Cambridge gibi bir üniversite kentinde olabilecek edebi bir ima.

En kötüsü, asla unutmayacağım ya da affetmeyeceğim şey -son şey- *Bay Smith, Isabella'nın kalbini kesip çıkarmıştı.*

Hayallerim sona erdi. Uçağım Charles de Gaulle Havaalanı'na iniyordu. Paris'teydim.

Smith de öyleydi.

BÖLÜM 95

Hôtel de la Seine'e giriş yaptım. Odamda Washington'daki St. Anthony Hastanesi'ni aradım. Alex Cross'un durumu hâlâ ciddiyetini koruyordu. Fransız polisi ya da kriz ekibiyle görüşmekten bilinçli olarak kaçındım. Yerel polis zaten hiçbir zaman yardımcı olmuyor. Yalnız çalışmayı tercih ettim ve yarım gün boyunca da öyle yaptım.

Bu arada Bay Smith Emniyet'le temasa geçti. Her zaman bu şekilde yapardı; ayrıca yerel polisi arar, onu kovalayan herkese kişisel bir hakarete bulunurdu. Kötü haber, her zaman kötü haber. *Hepiniz beni yakalamayı başaramadınız. Başarısız oldun Pierce.*

Dr. Abel Sante'nin cesedinin nerede bulunabileceğini açıklamıştı. Bizimle alay etti, bize zavallı ezikler ve beceriksizler dedi. Öldürdükten sonra hep bizimle alay ederdi.

Fransız polisinin yanı sıra Interpol üyeleri de Parc de Montsouris'nin girişinde çok sayıda toplanmıştı. Oraya vardığımda saat sabah biri on geçiyordu.

Olayı izleyenlerin ve basının kalabalık olma ihtimali nedeniyle, Paris polisinin özel bir gücü olan CRS olay yerinin güvenliğini sağlamak üzere çağırılmıştı.

Interpol'den tanıdığım bir müfettişi gördüm ve ona doğru el salladım. Sondra Greenberg de Bay Smith'i yakalama konusunda neredeyse benim kadar takıntılıydı. İnâtçıydı, işinde mükemmeldi. Bay Smith'i yakalamak için herkes kadar şansı vardı.

Sondra bana doğru yürürken özellikle gergin ve huzursuz görünüyordu. "Bütün bu insanlara, bütün bu yardıma ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum," dedim ince bir gülümsemeyle. "Cesedi bulmak o kadar da zor olmamalı, Sandy. Bize nereye bakacağımızı söyledi."

"Sana katılıyorum," dedi, "ama Fransızları bilirsin. Bu işin bu şekilde yapılması gerektiğine karar verdiler. *Le grand search party for le grand alien space criminal.*" Alaycı bir gülümseme ağzının kenarına yayıldı. "Seni görmek güzel Thomas. Küçük avımıza başlayalım mı? Bu arada Fransızcan nasıl?"

"Il n'y a rien a voir, Madame, rentrez chez vous!"

Sandy ağzının kenarıyla güldü. Bazı Fransız polisler bize sanki ikimiz de deliymişiz gibi bakıyorlardı. *"Cehennem gibi eve gideceğim. İyi ama. Filmlere ne yapmalarını istediğimizi söyleyebilirsiniz. Eminim onlar da tam tersini yapacaktır."*

"Tabii ki yapacaklar. Onlar Fransız."

Sondra uzun boylu esmer bir kadındı, üstü söğüt gibi ama bacakları ağırdı, sanki iki vücut tipi kaynaşmış gibiydi. İngilizdi, esprili ve ama Amerikalılara karşı bile hoşgörülüydü. Dindar bir Yahudi ve militan bir eşcinseldi. Böyle zamanlarda bile onunla çalışmaktan keyif aldım.

Parc de Montsouris'ye Sandy Greenberg ile kol kola girdim. Bir kez daha mücadeleye.

"Sence neden *ikimize* de mesaj gönderiyor? Neden ikimizi de burada istiyor?" diye düşündü sokak lambalarının altında parlayan nemli çimenlerin üzerinde yürürken.

"Biz onun tuhaf galaksisindeki yıldızlarız. Benim teorim de bu zaten. Ayrıca otorite figürleriyiz. Belki de otoriteyle alay etmeyi seviyordur. Bize bir nebze saygı bile duyuyor olabilir."

"Bundan kesinlikle şüpheliyim," dedi Sandy.

"O zaman belki de bize gösteriş yapmaktan, kendini üstün hissetmekten hoşlanıyordur. Bu teoriye ne dersiniz?"

"Aslında hoşuma gitti. Şu anda bizi izliyor olabilir. En yüksek mertebeden bir egomanyak olduğunu biliyorum. *Merhaba, Mars gezegeninden Bay Smith. İzliyor musunuz? Bundan zevk alıyor musun?* Tanrım, o ürkütücü piçten nefret ediyorum!"

Etraftaki karanlık karaağaçlara baktım. Biri bizi gözlemlemek isterse burada bolca siper vardı.

"Belki de buradadır. Şekil değiştirebiliyor olabilir, biliyorsun. O *balayeur des rues* ya da o jandarma, hatta kılık değiştirmiş o *fille de trottoir* bile olabilir," dedim.

Biri çeyrek gece aramaya başladık. Sabahın ikisinde, Dr. Abel Sante'nin cesedini hâlâ bulamamıştık. Bu durum arama ekibindeki herkes için garip ve endişe vericiydi. Smith'in cesedin yerini bulmamızı zorlaştırmak istediği çok açıktı. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Genelde cesetleri insanların sakız ambalajlarını attığı gibi atardı. *Smith neyin peşindeydi?*

Belli ki Paris gazeteleri küçük parkı aradığımıza bir ipucu almışlardı. Kahvaltı baskıları için doyurucu bir kan ve bağırsak porsiyonu istiyorlardı. Televizyon helikopterleri akbabalar gibi tepemizde dolaşıyordu. Sokağa polis barikatları kurulmuştu. Bir kurban dışında her şeyimiz vardı.

İzleyicilerin sayısı çoktan yüzleri bulmuştu ve saat sabahın ikisiydi. Sandy onlara baktı. "Bay Smith'in lanet olası hayran kulübü," diye alay etti. "Ne zaman ama! Ne medeniyet ama! Cicero böyle demiş, biliyorsun."

Çağrı cihazım iki buçukta çaldı. Ses Sandy ve beni korkuttu. Sonra onunki çaldı. *Düello bipleri. Ne dünya ama.*

Smith olduğundan emindim. Sandy'ye baktım.

"Bu sefer ne haltlar karıştırıyor?" dedi. Korkmuş görünüyordu. "Ya da belki de bir dişidir-ne çekiyor?"

Dizüstü bilgisayarlarımızı omuz çantalarımızdan çıkardık. Sandy mesajlar için makinesini kontrol etmeye başladı. Önce ben kendiminkine baktım.

*Pierce, e-postada şöyle yazıyordu,
Gerçek işe, gerçek kovalamacaya tekrar hoş geldiniz. Sana yalan söyledim. Sadakatsizliğin için cezan buydu. Seni utandırmak istedim, bu ne anlama geliyorsa. Bana ya da bir başkasına, arkadaşın Bayan Greenberg'e bile güvenemeyeceğini hatırlatmak istedim. Ayrıca, Fransızları gerçekten sevmiyorum. Bu gece burada onlara işkence etmekten büyük keyif aldım.*

Zavallı Dr. Abel Sante Buttes-Chaumont Parkında. Tapınağın yakınında. Yemin ederim. Size söz veriyorum.

Güven bana. Ha, ha! Siz insanların gülerken çıkardığı tuhaf ses değil mi bu? Ben o sesi tam olarak çıkaramıyorum. Gördüğünüz gibi, aslında hiç gülmedim.

Her

zaman,

Bay

Smith.

Sandy Greenberg başını sallıyor, gece havasında küfürler mırıldanıyordu. O da bir mesaj almıştı.

"Buttes-Chaumont Park," diye yeri tekrarladı. Sonra ekledi, "Sana güvenmemem gerektiğini söylüyor. Ha, ha! Biz insanların gülerken çıkardığımız tuhaf ses değil mi bu?"

BÖLÜM 96

Devasa, hantal arama ekibi Paris'in kuzeydoğusuna doğru ilerleyerek Buttes-Chaumont Parkı'na yöneldi. Polis sirenlerinin senkoplu rahatsız edici, korkutucu bir sestti. Bay Smith sabahın erken saatlerinde Paris'i hala içinde tutuyordu.

Kiraladığım mavi Citroën'le Paris'in karanlık sokaklarında hızla ilerlerken Sandy Greenberg'e "Artık kontrol onda," dedim. Arabanın lastikleri pürüzsüz yol yüzeyinde yırtılma sesi çıkarıyordu. Bu ses olup biten diğer her şeyle uyumluydu. "Smith ihtişamını yaşıyor, ne kadar geçici olursa olsun. Bu onun zamanı, onun anı," diye devam ettim.

İngiliz müfettiş kaşlarını çatı. "Thomas, Smith'e insani duygular atfetmeye devam ediyorsun. *Küçük yeşil bir adamı* aradığımızı kafana ne zaman sokacaksın?"

"Ben deneysel bir araştırmacıyım. Buna ancak küçük yeşil ağzından kan damlayan küçük yeşil bir adam gördüğümde inanırım."

İkimiz de "uzaylı" teorilerine bir milisaniye bile inanmamıştık ama uzay ziyaretçisi şakaları kesinlikle bu insan avının kara mizahının bir parçasıydı. Yakında özellikle korkunç ve rahatsız edici bir cinayet mahallinde olacağımızı bilmek bizi ayakta tutmaya yardımcı oluyordu.

Buttes-Chaumont'a vardığımızda saat neredeyse sabahın üçüydü. Saatin geç olması benim için ne fark ederdi ki? Artık hiç uyumuyordum.

Park ıssızdı ama sokak lambaları, polis ve ordu ışıldaklarıyla aydınlanmıştı. Alçak, mavimsi gri bir sis çökmüştü ama yine de aramamız için yeterli görüş mesafesi vardı. Buttes-Chaumont, New York'taki Central Park'a benzemeyen devasa bir alandır. 1800'lerin ortalarında burada insan yapımı bir göl kazılmış ve St. Martin Kanalı tarafından beslenmiş. Daha sonra kayalardan bir dağ inşa edilmiştir ve şu anda mağaralar ve şelalelerle doludur. Yeşillik, dolaşmak ya da belki de bir cesedi saklamak için seçtiğiniz hemen hemen her yerde yoğundur.

Sadece birkaç dakika sonra polis telsizinden bize bir mesaj geldi. Dr. Sante parka girdiğimiz yerden çok uzakta değildi. Bay Smith'in bizimle oynaması bitmişti. Şimdilik.

Sandy ve ben tapınağın yakınındaki bahçıvanın evinde devriye arabasından indik ve dik taş basamakları tırmanmaya başladık. Etrafımızdaki Fransız askerleri sadece yorgun ve şoka girmiş değil, aynı zamanda korkmuş görünüyorlardı. Ceset kurtarma sahnesi hayatlarının geri kalanında hepsinin aklında kalacaktı.

yaşıyor. Harvard'da lisans öğrencisiyken John Webster'ın *Beyaz Şeytan*'ını okumuştum. Webster'ın on yedinci yüzyıldan kalma tuhaf eseri şeytanlar, iblisler ve kurt adamlarla doluydu; hepsi de *insandı*. Bay Smith'in insan bir iblis olduğuna inanıyordum. En kötüsünden.

Sık çalılıkların ve çalıların arasından ilerledik. Yakınlardaki arama köpeklerinin alçak, acınası viyaklamalarını duyabiliyordum. Sonra dört tane gergin, titreyen hayvanın önden gittiğini gördüm.

Tahmin edilebileceği gibi, yeni suç mahalli benzersiz bir yerdi. Montmartre ve Saint-Denis'nin geniş manzarasına sahip oldukça güzel bir yerdi. Gün boyunca insanlar buraya gezinmek, tırmanmak, evcil hayvanlarını gezdirmek, hayatı yaşanması gerektiği gibi yaşamak için geliyordu. Park güvenlik nedeniyle saat 11:00'de kapanıyordu.

"İleride," diye fısıldadı Sandy. "Bir şey var."

Küçük gruplar halinde dolaşan asker ve polisleri görebiliyordum. Bay Smith kesinlikle buradaydı. Her biri gazeteye sarılmış bir düzine ya da daha fazla "paket" eğimli bir çim alanın üzerine dikkatlice yerleştirilmişti.

Müfettişlerden biri bana Fransızca olarak "Burası olduğundan emin miyiz?" diye sordu. Adı Faulks'tü. "Bu da ne böyle? Şaka mı yapıyor?"

"bir şaka değil, size söz verebilirim. Paketlerden birini açın. Herhangi biri olur," diye talimat verdim Fransız polise. Bana sanki deliymişim gibi baktı.

"Amerika'da dedikleri gibi," dedi Faulks Fransızca, "bu sizin gösteriniz."

"İngilizce biliyor musun?" Kelimeleri tükürerek söyledim.

"Evet, biliyorum," diye kaba bir şekilde cevap verdi. "Güzel. Git kendini becer," dedim.

Ürkütücü "paket" yığınının doğru yürüdüm, ya da belki de "hediye" daha iyi bir kelimeydi. Her biri özenle gazeteye sarılmış çeşitli şekillerde paketler vardı. Sanatçı Bay Smith. Büyük, yuvarlak bir paket sanki bir kafa olabilirmiş gibi görünüyordu.

"Fransız kasap dükkânı. Bu geceki motifi bu. Onun için her şey etten ibaret," diye mırıldandım Sandy Greenberg'e. "Fransız polisiyle alay ediyor."

Gazeteyi plastik eldivenlerle dikkatlice açtım. ", Sandy."

Tam *bir* kafa değildi, *sadece yarım* .

Dr. Abel Sante'nin başı, pahalı bir et parçası gibi vücudun geri kalanından temiz bir şekilde ayrılmıştı. İkiye bölünmüştü. Yüzü yıkandı, derisi dikkatlice çekildi. Sante'nin ağzının sadece yarısı bize çılgılık atıyordu; tek bir göz dehşet anını yansıtıyordu.

"Haklısın. Bu onun için sadece et," dedi Sandy. "Onun hakkında her zaman haklı çıkmaya nasıl dayanabiliyorsun?"

"Yapamam," diye fısıldadım. "Buna hiç dayanamıyorum."

BÖLÜM 97

WASHINGTON'IN DIŞINDA, bir FBI sedanı Christine Johnson'ı evinden almak için durdu. Hazırdı ve bekliyordu, ön kapının hemen içinde nöbet tutuyordu. Kendini kucaklıyordu, son zamanlarda hep kendini kucaklıyordu, hep korkunun sınırındaydı. İki kadeh kırmızı şarap içmişti ve iki kadehte durmak için kendini zorlamak zorunda kalmıştı.

Aceleyle arabaya doğru giderken, bir muhabirin dairesini gözetleyip gözetlemediğini görmek için etrafına bakınıp durdu. Yeni bir iz peşindeki tazılar gibiydiler. Israrcı, bazen inanılmaz derecede duyarsız ve kabaydılar.

Tanıdığı siyah bir ajan, Charles Dampier adında akıllı ve iyi bir adam, arabadan atladı ve arabanın arka kapısını ona açtı. "İyi akşamlar, Bayan Johnson," dedi okuldaki öğrencilerinden biri gibi kibarca. Onun kendisine biraz aşık olduğunu düşündü. Erkeklerin böyle davranmasına alışkındı ama nazik olmaya çalıştı.

"Teşekkür ," dedi gri deri arka koltuğa binerken. Charles'a ve Joseph Denjeau adındaki şoföre, "İyi akşamlar çocuklar," dedi.

Yolculuk boyunca kimse konuşmadı. Belli ki ajanlara, kendisi başlatmadığı sürece havadan konuşmamaları talimatı verilmişti. *Tuhaf, soğuk bir dünyada yaşıyorlar*, diye düşündü Christine kendi kendine. *Ve sanırım şimdi ben de orada yaşıyorum. Bundan hiç hoşlandığımı sanmıyorum.*

Ajanlar gelmeden önce banyo yapmıştı. Kırmızı şarabıyla küvette oturmuş ve hayatını gözden geçirmişti. Kendisiyle ilgili iyi, kötü ve çirkin şeyleri gayet iyi anlıyordu. Geçmişte derinlere atlamaktan her zaman biraz korktuğunu biliyordu, ama bunu istemişti ve buna çok yaklaşmıştı.

İçinde kesinlikle bir vahşilik vardı, hem *de iyi* bir vahşilik. Evliliklerinin ilk yıllarında George'u altı aylığına terk etmişti. San Francisco'ya uçmuş ve Berkeley'de fotoğrafçılık okumuş, tepelerde küçük bir dairede yaşamıştı. Bir süre için yalnızlığı, düşünmeye zaman ayırmayı, her gün fotoğraf makinesiyle hayatın güzelliğini kaydetme eylemini sevmişti.

George'a geri dönmüş, öğretmenlik yapmış ve sonunda Sojourner Truth Okulu'nda işe başlamıştı. Belki de çocukların etrafında olmasından kaynaklanıyordu, ama okulda çalışmayı çok seviyordu. Tanrım, çocukları seviyordu ve onlarla da iyiydi. Kendi çocuklarının olmasını çok istiyordu.

Bu gece akli karmakarışıklı. Muhtemelen saatin geç olması ve

ikinci kadeh merlot. Koyu renkli Ford sedan gece yarısı ıssız sokaklarda ilerliyordu. Mitchellville'den D.C.'ye giden her zamanki rota, neredeyse her zaman aynı yoldu. Bunun akıllıca olup olmadığını merak etti ama işlerini nasıl yapacaklarını bildiklerini düşündü.

Christine ara sıra takip edilip edilmediklerini anlamak için etrafına bakıyordu. Bunu yaparken biraz aptalca hissetti. değildi ama.

Şu anda basın için önemli olan bir davanın parçasıydı. Ve tehlikeliydi de. Onun mahremiyetine ya da duygularına kesinlikle saygı duymuyorlardı. Muhabirler okula geliyor ve diğer öğretmenleri sorgulamaya çalışıyorlardı. Onu evinden o kadar sık arıyorlardı ki sonunda numarasını kayıtlı olmayan bir numarayla değiştirdi.

Yakındaki polis ya da ambulans sirenlerinin sesini duydu ve bu nahoş ses onu hayal aleminden çıkardı. İç çekti. Artık neredeyse oradaydı.

Gözlerini kapadı ve derin, yavaş nefesler aldı. Başını göğsünün yanına indirdi. Yorgundu ve iyi bir ağlamaya ihtiyacı olduğunu düşündü.

"İyi misiniz Bayan Johnson?" diye sordu Ajan Dampier. *Kafasının arkasında gözleri var. Beni izliyor*, diye düşündü Christine. *Olan biten her şeyi izliyor, ama sanırım bu iyi bir şey.*

"Ben iyiyim." Gözlerini açtı ve bir gülümseme sundu. "Sadece biraz yorgunum. Çok fazla sabah erken kalktım ve gece geç yattım."

Ajan Dampier tereddüt etti ve sonra, "olmak zorunda olduğu için üzgünüm," dedi. "Teşekkür ," diye fısıldadı. "Bu davranışınızla işimi çok kolaylaştırdınız. nezaket. Ve gerçekten iyi bir şoförsünüz," diyerek çoğunlukla sessiz kalan ama şimdi gülen Ajan Denjeau'takıldı.

FBI aracı dik bir beton rampadan aşağıya savruldu ve binaya girdi. arkadan. Bunun bir teslimat girişi olduğunu artık biliyordu. Tekrar kendine sarıldığını fark etti. Gece yolculuğuyla ilgili her şey ona çok gerçek dışı geliyordu.

Her iki ajan da ona üst kata, kapıya kadar eşlik etti, bu noktada geri çekildiler ve kadın tek başına içeri girdi.

Kapıyı yavaşça kapattı ve yaslandı. Kalbi çarpıyordu - her zaman böyleydi.

"Merhaba Christine," dedi Alex ve gidip ona öyle sıkı sarıldı ki, *öyle sıkı*, ve her şey birden çok daha iyi oldu. Her şey yeniden anlam kazandı.

BÖLÜM 98

Washington'a döndüğüm *ilk* sabah, Beşinci Cadde'Cross'un evini tekrar ziyaret etmeye karar verdim. Cross'un Gary Soneji hakkındaki notlarını bir kez daha gözden geçirmem gerekiyordu. Alex Cross'un saldırganı tanıdığına, vahşi saldırıdan önce bir süre onunla tanıştığına dair derinleşen bir his vardı içimde.

D.C.'nin kalabalık caddelerinden geçerek eve giderken fiziksel kanıtları tekrar gözden geçirdim. İlk önemli ipucu Cross'un saldırıya uğradığı yatak odasının sıkı bir şekilde kontrol edilmiş olmasıydı. Kaos olduğuna, birinin aklını kaçırdığına dair çok az kanıt vardı ya da hiç yoktu. Saldırganın soğukkanlı bir öfke içinde olduğuna dair çok sayıda kanıt vardı.

Diğer önemli faktör ise yatak odasında "aşırıya kaçıldığına" dair kanıtlardı. Cross vurulmadan önce yarım düzine kez vurulmuş. Bu, olay yerindeki sıkı kontrolle çelişiyor gibi görünüyordu ama ben öyle düşünmüyordum: Eve her kim geldiyse Cross'a karşı derin bir nefret besliyordu.

Saldırgan eve girdikten sonra Soneji'nin yapacağı gibi hareket etti. Saldırgan kilerde saklanmıştı. Sonra da Soneji'nin daha önce eve yaptığı bir saldırıyı taklit etti. Silah bulunmadığına göre saldırganın kafası kesinlikle yerindeydi. Cross'un odasından hiçbir hatıra eşyası alınmamıştı.

Alex Cross'un dedektif kalkanı geride bırakılmıştı. Saldırgan bulunmasını istiyordu. Bu bana ne anlatıyordu - katilin başardığı şeyden gurur duyduğunu mu?

Sonunda, şimdiye kadarki en çarpıcı ve anlamlı ipucuna geri döndüm. Beşinci Cadde'ye vardığım ve veri toplamaya başladığım ilk andan itibaren bu ipucu dikkatimi çekmişti.

Saldırgan Alex Cross ve ailesini hayatta bırakmıştı. Cross ölmüş olsa bile, saldırgan Cross'un hala nefes aldığını bilerek evden ayrılmıştı.

Davetsiz misafir bunu neden yapsın ki? Cross'u öldürebilirdi. Yoksa Cross'u canlı bırakma planının bir parçası mıydı? Eğer öyleyse, neden?

Bu gizemi çözün, bu soruyu cevaplayın, olay çözüldü.

BÖLÜM 99

EV sessizdi ve ailenin büyük, önemli bir parçası kaybolduğunda evlerde gibi hüzünlü ve boş bir his vardı.

Anneannemin mutfağında harıl harıl çalıştığını görebiliyordum. Kokusu Fırında ekmek, kızarmış tavuk ve fırında tatlı patates evin içinde akıyordu ve bu rahatlatıcı ve güven vericiydi. Yemek yaparken kendini kaybetmişti ve ben onu rahatsız etmek istemedim.

"O iyi mi?" Sampson'a sordum. Benimle evde buluşmayı kabul etmişti, ancak davayı birkaç günlüğüne bıraktığım için hâlâ kızgın olduğunu söyleyebilirdim.

Omuzlarını silktilti. "Alex'in geri gelmeyeceğini kabullenmeyecek, eğer kastettiğin buysa," dedi. "Eğer Alex ölürse, ona ne bilmiyorum."

Sampson ve ben merdivenleri sessizce çıktık. Koridordaydık ki Haç çocukları yan yatak odasından çıktılar.

Damon ve Jannie ile resmi olarak tanışmamıştım ama bir şeyler duymuştum. Her iki çocuk da güzeldi, ancak saldırıdan kalan çürükler hâlâ duruyordu. Alex'in yakışıklılığını miras almışlardı. Parlak gözleri vardı ve zekâları bunu gösteriyordu.

"Bu Bay Pierce," dedi Sampson, "bizim bir arkadaşımız. İyi adamlardan biridir."

"Sampson'la çalışıyorum," dedim onlara. "Ona yardım etmeye çalışıyorum."

"mi, John Amca?" diye sordu küçük kız. Çocuk bana baktı - kızgın değildi ama yabancılara karşı temkinliydi. Damon'ın geniş kahverengi gözlerinde babasını görebiliyordum.

Sampson, "Evet, benimle çalışıyor ve bu işte çok iyi," dedi. Bu iltifatla beni şaşırttı.

Jannie bana doğru yaklaştı. Yanağında ve boynunda beyzbol topu büyüklüğünde yara ve bereleler olmasına rağmen çok güzel bir kızdı. Annesi çok güzel bir kadın olmalıydı.

Uzandı ve elimi sıktı. "Babam kadar iyi olamazsın ama babamın yatak odasını kullanabilirsin," dedi, "ama sadece o eve dönene kadar."

Jannie'ye teşekkür ettim ve Damon'a saygıyla başımı salladım. Sonraki bir buçuk saatimi Cross'un Gary Soneji hakkındaki kapsamlı notlarını ve dosyalarını inceleyerek geçirdim. *Soneji'nin ortağını arıyordum*. Dosyalar dört yıl öncesine aitti. Ben

Alex Cross'a saldıran kişinin bunu rastgele yapmadığına ikna olmuştu. *Her zaman yalnız çalıştığını iddia eden* Soneji ile güçlü bir bağlantısı olmalıydı. Bu çetrefilli bir sorundu ve Quantico'daki profil uzmanları da bu konuda ilerleme kaydedemiyorlardı.

Sonunda aşağıya indiğimde Sampson ve Nana mutfaktaydı. Derli toplu ve pratik görünümlü oda rahat ve sıcaktı. Yemek yapmayı seven ve bu konuda da iyi olan Isabella'nın anılarını, evimizin ve birlikte yaşadığımız hayatın anılarını canlandırdı.

Nana bana baktı, gözleri hatırladığım kadar keskindi. "Seni hatırlıyorum," dedi. "Bana gerçeği söyleyen sendin. Henüz bir şeye yaklaşmadın mı? Bu korkunç şeyi çözecek misin?" diye sordu.

"Hayır, ben çözmedim nine," diyerek ona yine gerçeği söyledim. "Ama sanırım Alex çözmüş olabilir. Gary Soneji'nin başından beri bir ortağı olabilir."

BÖLÜM 100

Kafamın içinde sürekli *YİNELENEN BİR DÜŞÜNCE* çalışıyordu: *Kime güvenebilirsin? Kime gerçekten inanabilirsin? Eskiden biri vardı-Isabella.*

John Sampson ve ben ertesi sabah on bir civarında bir FBI Bell Jet Ranger'bindik. Birkaç gün kalmak için bavullarımızı hazırlamıştık.

"Peki kim bu Soneji'nin ortağı? Onunla ne zaman tanışacağım?" Sampson uçuş sırasında sordu.

"Zaten yaptın," dedim ona.

Öğleden önce Princeton'a vardık ve Simon Conklin adında bir adamı görmeye gittik. Sampson ve Cross onu daha önce sorgulamışlardı. Alex Cross, birkaç yıl iki küçük çocuğun sansasyonel bir şekilde kaçırılmasıyla ilgili soruşturma sırasında Conklin hakkında birkaç sayfa not yazmıştı: Maggie Rose Dunne ve Michael "Shrimpie" Goldberg. FBI o dönemde bu kapsamlı raporları hiç takip etmemişti. Yüksek profilli kaçırma olayının kapanmasını istiyorlardı.

Notları birkaç kez baştan sona okumuştum. Simon Conklin ve Gary, Princeton kasabasının birkaç mil dışında, aynı köy yolunda büyümüşlerdi. İki arkadaş kendilerini diğer çocuklardan ve hatta çoğu yetişkinden "üstün" görüyorlardı. Gary kendisine ve Conklin'e "büyükler" diyordu. Bir yıl Chicago'da ünlü bir heyecan cinayeti işleyen iki son derece zeki genç olan Leopold ve Loeb'u anımsatıyorlardı.

Simon Conklin ve Gary, çocukken hayatın, yetkili kişiler tarafından uygun bir şekilde uydurulmuş bir "hikâye" den başka bir şey olmadığına karar vermişlerdi. Ya içinde yaşadığınız toplum tarafından yazılan "hikayeyi" takip edecektiniz ya da kendi hikayenizi yazacaktınız.

Cross, *Gary'nin Peddie Okulu'na geçmeden önce Princeton Lisesi'nde sınıfının son beşte birinde olduğunu notlarında iki kez altını çizdi. Simon Conklin bir numaraydı ve Princeton Üniversitesi'ne gitmişti.*

Öğleyi birkaç dakika geçe, Sampson ve ben Princeton ve Trenton, New Jersey arasındaki kasvetli küçük bir alışveriş merkezinin toprak ve çakıllı otoparkına adım attık. Hava sıcak ve nemliydi ve her şey güneşten ağarmış görünüyordu.

"Princeton eğitimi Conklin'in işine yaramış," dedi Sampson alaycı bir ses tonuyla. "Gerçekten etkilendim."

Simon Conklin, son iki yıldır İstanbul'da bir yetişkin kitapçısı işletiyordu.

harap bir alışveriş merkezi. Dükkân tek katlı, kırmızı tuğlalı bir binada yer alıyordu. Ön kapı siyaha boyanmıştı ve asma kilitleri de öyleydi. Tabelada yetişkin yazıyordu.

"Simon Conklin hakkında ne hissediyorsun? Onun hakkında çok şey hatırlıyor musun?" Ön kapıya doğru yürürken sordum. Arka tarafta bir çıkış yolu olduğundan şüpheleniyordum ama bizden kaçacağını sanmıyordum.

"Simon Says kesinlikle dünya çapında bir ucube. Bir zamanlar Unabomber listemde üst sıralardaydı. Alex'in saldırıya uğradığı gece için bir mazereti var."

", " diye mırıldandım. "Tabii ki yapar. O zeki bir çocuk. Bunu asla unutma."

Köhne, pis dükkâna girdik ve rozetlerimizi gösterdik. Conklin yükseltilmiş bir tezgâhın arkasından çıktı. Uzun boylu, iri yarı ve acı verecek kadar zayıftı. Sütü kahverengi gözleri sanki başka bir yerdeymiş gibi uzaktı. Anında sevimsizleşmişti.

Üzerinde solmuş siyah bir kot pantolon ve çivili siyah deri bir yelek vardı, yeleğin altında gömlek yoktu. Ben de Harvard'dan mezun birkaç kişi tanımasaydım, Princeton'dan mezun olup bu hale geldiğini hayal bile edemezdim. Etrafında zevk kitleri, mastürbatörler, dildolar, pompalar, bağlayıcılar vardı. Simon Conklin tam da kendi alanında görünüyordu.

"Siz pisliklerin bu beklenmedik ziyaretlerinden keyif almaya başlıyorum. Başta hoşuma gitmiyordu ama artık hoşuma gitmeye başladı," dedi. "Sizi hatırlıyorum, Dedektif Sampson. Ama gezici ekipte yenisiniz. Alex Cross'un değersiz yedeği olmalısınız."

"Pek sayılmaz," dedim. "Sadece şimdiye kadar bu bok çukuruna gelmek istememiştim."

Conklin homurdandı, tam olarak kahkaha sayılamayacak balgamlı bir sesteki bu. "Öyle hissetmedin. Demek ki ara sıra harekete geçtiğin duyguların var. Ne kadar tuhaf. O zaman FBI'ın Suç Araştırma Analiz Programı'ndan *olmalısın*. Haksız mıyım?"

Gözlerimi ondan kaçırdım ve mağazanın geri kalanını kontrol ettim.

"Merhaba," dedim İspanyol Sinek Tozu, Sta-Hard ve benzerlerinin bulunduğu bir rafı inceleyen bir adama. "Bugün hoşuna giden bir şey buldun mu? Princeton bölgesinden misiniz? Ben FBI'dan Thomas Pierce."

Adam çenesinin içine anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ve sonra dışarı fırlayarak içeriye güneş ışığı girmesine izin verdi.

"Ahh. Bu hiç hoş değil," dedi Conklin. Yine homurdandı, tam olarak gülmüyordu. "Ben de bazen pek kibar değilimdir," dedim ona.

Conklin çenesini kıran bir esnemeyle karşılık verdi. "Alex Cross vurulduğunda bütün gece bir arkadaşım ile birlikteydim. Senin çok titiz yardımcılarının zaten sıkıştığım Dana ile konuştular. Gece yarısına kadar Hopewell'de bir partideydik. Bir sürü tanık var."

Başımı salladım, en az onun kadar sıkılmış. "Başka, daha umut verici bir konuda,

Gary'nin trenlerine ne olduğunu söyler misin? Üvey kardeşinden çaldıklarına?"

Conklin artık gülümsemiyordu. "Bakın, aslında bu saçmalıklardan biraz sıkılmaya başladım. Tekrarlar beni sıkıyor ve eski tarihle ilgilenmiyorum. Gary ve ben yaklaşık on iki kadar arkadaştık. Ondan sonra birlikte hiç vakit geçirmedi. Onun arkadaşları vardı, benim de vardı. *Son*. Şimdi defol git buradan."

Başımı salladım. "Hayır, hayır, Gary'nin hiç başka arkadaşı olmadı. Sadece " için zamanı vardı. Senin de onlardan biri olduğuna inanıyordu. Bunu Alex Cross'a söylemiş. Sanırım ölene kadar Gary'nin arkadaşydın. Bu yüzden Dr. Cross'tan nefret ediyordun. Evine saldırmak için bir nedenin vardı. Bir nedenin vardı Conklin ve bunu yapan tek kişi de sendin."

Conklin yine burnundan ve ağzının kenarından homurdandı. "Ve eğer bunu kanıtlayabilerseniz, o zaman doğrudan hapse girerim. Go'yu geçemem. Ama bunu kanıtlayamazsın. *Dana. Hopewell. Birkaç tanık*. Güle güle, pislikler."

Yetişkin kitapçısının ön kapısından çıktım. Otoparkın kavurucu sıcağında durdum ve Sampson'ın bana yetişmesini bekledim.

"Ne haltlar ? Neden öylece çıkıp gittin?" diye sordu. "Conklin liderdir," dedim. "Soneji *takipçiydi*."

BÖLÜM 101

Er ya da geç neredeyse her polis soruşturması bir kedi-fare oyununa dönüşür. Zor ve uzun soluklu olanlar hep öyle olur. Yine de önce karar vermelisiniz: *Kedi kim? Fare kim?*

Sonraki birkaç gün boyunca Sampson ve ben Simon Conklin'i gözetim altında tuttuk. Orada olduğumuzu, beklediğimizi ve izlediğimizi, her zaman bir sonraki köşede ve ondan sonraki köşede olduğumuzu bilmesini sağladık. Conklin'i bir şey yapmaya, hatta bir hata yapmaya zorlayıp zorlayamayacağımızı görmek istiyordum.

Conklin'in cevabı orta parmağıyla ara sıra verdiği gösterişli bir selamdı. Bu iyiydi. Onun radarında kayıtlıydık. Orada olduğumuzu, hep orada olduğumuzu, izlediğimizi biliyordu. Onu tedirgin ettiğimizi söyleyebilirdim ve ben de oyunu yeni oynamaya başlamıştım.

John Sampson birkaç gün sonra Washington'a dönmek zorunda kaldı. Bunu bekliyordum. D.C. polis departmanı davada süresiz çalışmasına izin veremezdi. Ayrıca Alex Cross ve ailesinin Sampson'a Washington'da ihtiyacı vardı.

Princeton'da yalnızdım, aslında bu hoşuma gidiyordu.

Simon Conklin Salı gecesi evinden ayrıldı. Biraz manevra sonra Ford Escort'umla onu takip ettim. Beni erkenden görmesine izin verdim. Sonra alışveriş merkezlerinin yakınındaki yoğun trafikte geri çekildim ve onu serbest bıraktım!

Doğruca evine geri döndüm ve sık çam ağaçları ve çalılıklarla gözden gizlenmiş ana yolun dışına park ettim. Sık ağaçların arasından olabildiğince hızlı yürüdüm. Çok fazla zamanım olmayabileceğini biliyordum.

El feneri yok, herhangi bir ışık yok. Artık nereye gittiğimi biliyordum. Gaza gelmiştim ve hazırdım. Her şeyi . Artık oyunu ve bu oyundaki rolümü anlamıştım. Altıncı hissim aktıftı.

Ev tuğla ve ahşaptı ve ön tarafında ilginç bir altıgen pencere vardı. Gevşek, yontulmuş, su rengi panjurlar ara sıra eve çarpıyordu. En yakın komşusuyla arasında bir milden fazla mesafe vardı. Mutfak kapısından içeri girdiğimi kimse görmezdi.

Simon Conklin'in arkamdan dönebileceğinin farkındaydım - eğer düşündüğü kadar zekiye. Bu konuda endişelenmiyordum. Conklin ve Cross'un evine yaptığı ziyaret hakkında bir teorim vardı. Bunu test etmem gerekiyordu.

Kilidi açarken birden aklıma Bay Smith geldi. *Smith insanları incelemeye, hayatlarına girip çıkmaya kafayı takmıştı.*

Evin içi kesinlikle dayanılmazdı: Simon Conklin'in evi Kurtuluş Ordusu mobilyaları gibi kokuyordu ve BO'ya batırılmıştı.

McDonald's fritözü. Hayır, aslında bundan daha kötüydü. Pis sığınağı aramaya başlarken ağzımı ve burnumu bir mendille kapattım. Burada bir ceset bulabileceğimden korkuyordum. Her şey mümkündü.

Her oda ve her nesne toz ve kirle kaplıydı. Simon Conklin için söylenebilecek en iyi şey hevesli bir okuyucu olduğuydu. Her odada ciltler açıktı, sadece yatağının üzerinde bile yarım düzine kitap vardı.

Sosyoloji, felsefe ve psikolojiyi tercih ediyor gibiydi: Marx, Jung, Bruno Bettelheim, Malraux, Jean Baudrillard. Boyanmamış, yerden tavana kadar uzanan üç kitaplık, yatay olarak yığılmış kitaplarla tıka basa doluydu. Burası hakkındaki ilk izlenimim, birileri tarafından çoktan yağmalanmış olduğuydu.

Tüm bunlar Alex Cross'un evinde gerçekten olanlara uyuyordu.

Conklin'in buruşuk, dağınık yatağının üzerinde, model tarafından imzalanmış ve poposunun yanında rujlu bir öpücük bulunan çerçeveli bir Vargas kızı vardı.

Yatağın altına bir tüfek saklanmıştı. Bu bir BAR'dı - Gary Soneji'nin Washington'da kullandığı Browning modelinin aynısı. Yüzümde yavaşça bir gülümseme belirdi.

Simon Conklin tüfeğin ikinci derece bir kanıt olduğunu, suçluluğu ya da masumiyeti hakkında hiçbir şey kanıtlamadığını biliyordu. *Bulunmasını istiyordu. Cross'un rozetinin bulunmasını istiyordu. Oyun oynamayı severdi. Tabii ki severdi.*

Gıcırdayan ahşap merdivenlerden bodruma indim. Evin ışıklarını kapalı tuttum ve sadece kalem ışığımı kullandım.

Mahzende hiç pencere yoktu. Toz, örümcek ağları ve gürültüyle damlayan bir lavabo vardı. Kıvrılmış fotoğraf baskıları tavandan sarkan iplere tutturulmuştu.

Kalbim çift zamanlı atıyordu. Sarkan resimleri inceledim. Bunlar Simon Conklin'in kendi fotoğraflarıydı, auteur'ün çıırılçıplak dolaştığı farklı resimler. Evin içinde çekilmiş gibi görünüyorlardı.

Işığı bodrumda gelişigüzel yaktım ve her yere baktım. Zemin topraktı ve eski evin üzerine inşa edildiği büyük kayalar vardı. Eski tıbbi ekipmanlar depolanmıştı: bir yürüteç, alüminyum çerçeveli bir lazımlık, hortumları ve göstergeleri hala takılı olan bir oksijen tankı, bir glikoz monitörü.

Gözlerim uzak tarafa, evin güney duvarına kaydı. *Gary Soneji'nin tren seti!*

Gary'nin en iyi arkadaşının, dünyadaki tek arkadaşının, Alex Cross ve ailesine Washington'da saldıran adamın evindeydim. Bundan emindim. Davayı çözdüğümden emindim.

Alex Cross'tan daha iyiydim.

İşte, söyledim.

Gerçek başlıyor.

Kedi kim? Fare kim?

BEŞİNCİ BÖLÜM

KEDİ & FARE

BÖLÜM 102

Mevcut en iyi FBI ajanı Quantico, Virginia'daki havaalanında resmi olmayan bir grup halinde duruyordu. Hemen arkalarında iki siyah jet helikopter kalkış için bekliyordu. Ajanlar daha ciddi ya da dikkatli görünemezdi ama aynı zamanda şaşkındılar.

Onların önünde dururken bacaklarım titriyor ve dizlerim birbirine çarpıyordu. Hiç bu kadar gergin, kendimden bu kadar emin olmamıştım. Ayrıca bir cinayet davasına hiç bu kadar odaklanmamıştım.

"Beni tanımayanlar için," dedim, etkili olsun diye değil ama sinirden duraklayarak, "Ben Alex Cross."

Fiziksel olarak iyi olduğumu görmelerini sağlamaya çalıştım. Bol haki pantolon ve yakası açık uzun kollu lacivert pamuklu örgü gömlek giymiştim. Yara ve berelerimi gizlemek için elimden geleni yapıyordum.

Şimdi pek çok rahatsız edici gizemin ortaya çıkması gerekiyordu. Washington'daki evime yapılan vahşi, korkak saldırı ve bunu kimin yaptığıyla ilgili gizemler; seri katil Bay Smith ve FBI'dan Thomas Pierce hakkındaki baş döndürücü gizemler.

Bazı ajanların kafalarının karışık olduğunu yüzlerinden anlayabiliyordum. Görünüşüm karşısında gafil avlanmış gibi bir halleri vardı.

Onları suçlayamazdım ama olanların gerekli olduğunu da biliyordum. Korkunç ve şeytani bir katili yakalamanın tek yolu bu gibi görünüyordu. Plan buydu ve plan her şeyi tüketiyordu.

"Hepinizin görebileceği gibi, yakında öleceğime dair söylentiler fazlasıyla abartılmış. Aslında ben gayet iyiyim," dedim ve gülümsedim. Bu ajanlar arasındaki buzları biraz eritmiş gibi görünüyordu.

"St. Anthony Hastanesi'nden yapılan resmi açıklamalar - 'yaşamayı beklenmiyor', 'ağır', 'Dr. Cross'un durumundaki birinin kurtulması son derece olağandışı' - abartılı ifadeler ve bazen de düpedüz yalanlardı. Bültenler Thomas Pierce'ın için hazırlanmıştı. Bültenler bir aldatmacaydı. Eğer birini suçlamak istiyorsanız, Kyle Craig'i suçlayın" dedim.

"Evet, kesinlikle beni suçla," dedi Kyle. John Sampson ve Interpol'den Sondra Greenberg ile birlikte yanımda duruyordu. "Alex bu yoldan gitmek istemedi. Aslında, hafızam beni yanıltmıyorsa, bu işe hiç karışmak istemedi."

"Bu doğru, ama artık ben de işin içindeyim. Kaşlarıma kadar bu işin içindeyim. Yakında sen de olacaksın. Kyle ve ben sana her şeyi anlatacağız."

Bir nefes aldım, sonra devam ettim. Gerginliğim büyük ölçüde geçmişti.

"Dört yıl önce, Harvard Tıp Fakültesi'nden yeni mezun olan Thomas Pierce kız arkadaşını Cambridge'deki dairelerinde öldürülmüş olarak buldu. O zamanki polis bulgusu buydu. Daha sonra Büro tarafından da doğrulandı. Size gerçek cinayeti anlatayım. Şimdi size Kyle ve benim gerçekte ne inandığımızı anlatayım. Cambridge'de o gece böyle oldu."

BÖLÜM 103

THOMAS PIERCE gecenin erken saatlerini Cambridge'de Jillian's adlı bir barda arkadaşlarıyla içerek geçirmişti. Arkadaşları tıp fakültesinden yeni mezun olmuşlardı ve öğleden sonra ikiden beri sıkı içiyorlardı.

Pierce, Isabella'yı bara davet etmişti ama Isabella onu geri çevirmiş ve ona eğlenmesini, biraz stres atmasını söylemişti. Bunu hak etmişti. O gece, son altı aydır yaptığı gibi, Martin Straw adında bir doktor Isabella ve Pierce'ın paylaştığı daireye geldi. Straw ve Isabella'nın bir ilişkisi vardı. Karısını ve çocuklarını onun için terk edeceğine söz vermişti.

Pierce, Inman Sokağı'ndaki daireye vardığında Isabella uyuyordu. Dr. Martin Straw'un daha önce orada olduğunu biliyordu. Straw ve Isabella'yı başka zamanlarda da birlikte görmüştü. Onları birkaç kez Cambridge'de ve ayrıca kırlara yaptıkları günlük gezilerde takip etmişti.

Dairesinin ön kapısını açtığında, Martin Straw'un orada olduğunu vücudunun her zerresinde hissedebiliyordu. Straw'un kokusu çok netti ve Thomas Pierce çılgılık atmak istedi. Isabella'yı hiç aldatmamıştı, yakınından bile geçmemişti.

Kız yataklarında derin bir uykudaydı. Birkaç dakika boyunca onun başında durdu ama kız hiç kıpırdamadı. Onun uyuma şeklini her zaman sevmiş, onu böyle izlemeyi sevmişti. Onun uyku pozunu hep masumiyetle karıştırmıştı.

Isabella'nın şarap içtiğini anlayabiliyordu. Durduğu yerden tatlı kokuyu alıyordu.

O gece parfüm sürmüştü. Martin Straw için.

Jean Patou'nun Joy'uydu, çok pahalıydı. Bir önceki Noel'de ona almıştı.

Thomas Pierce ağlamaya, ellerine kapanarak hıçkırmaya başladı.

Isabella'nın uzun kumral saçları ve tutam tutam yastıkların üzerine dökülüyordu. Martin Straw için.

Martin Straw her zaman yatağın sol tarafında yatardı. Septum deviasyonu vardı ve tedavi edilmesi gerekiyordu ama doktorlar ameliyatı da ertelemişlerdi. Sağ burun deliğinden çok iyi nefes alamıyordu.

Thomas Pierce bunu biliyordu. Straw'u *incelemiş*, onu, sözde insanlığını anlamaya çalışmıştı.

Pierce hemen harekete geçmesi gerektiğini, fazla zaman kaybedemeyeceğini biliyordu.

Tüm ağırlığı, kuvveti ve gücüyle Isabella'nın üzerine düştü. Aletleri

Hazır. Kadın debelendi ama adam onu . Güçlü elleriyle onun kuğu gibi uzun boğazını kavradı. Kaldıraç olarak kullanmak için ayaklarını yatağın altına sıkıştırdı.

Isabella'nın ne kadar "seksi" ve "kesinlikle güzel" olduğunu, nasıl "birlikte mükemmel" olduklarını, "Cambridge'in kendi Romeo ve Juliet'i" olduklarını hatırladı. Ne saçmalıktı ama. Acınası bir efsane. Düzgün göremeyen insanların algısı. Onu gerçekten sevmiyordu, ama onu nasıl sevdiğini biliyordu. Isabella ona hayatında ilk ve tek kez *hissettirmişti*.

Thomas Pierce ona baktı. Isabella'nın gözleri kumlanmış aynalar gibiydi. Küçük, güzel ağzı bir tarafa doğru açıktı. Teni Thomas'ın dokunuşunda hâlâ saten yumuşaklığı hissediyordu.

Artık çaresizdi ama neler olduğunu görebiliyordu. Isabella işlediği suçların ve gelecek cezanın farkındaydı.

"Ne yaptığımı bilmiyorum," dedi sonunda. "Sanki kendimin dışındayım, izliyorum. Ve yine de... Şu anda ne kadar canlı hissettiğimi anlatamam."

Bütün gazeteler, haber dergileri, televizyonlar ve radyolar olanları dehşet verici ayrıntılarla anlatıyordu ama hiçbirinde gerçekte ne olduğunu, yatak odasında Isabella'yı öldürürken gözlerinin içine bakmanın nasıl bir şey olduğunu anlatmıyordu.

Isabella'nın kalbini kesti.

Kalbini ellerinde tuttu, hala pompalıyordu, hala canlıydı ve ölmesini izledi.

Sonra kalbini dalgıç ekipmanından bir mızrağa sapladı.

Onun kalbini "*deldi*". Bıraktığı ipucu buydu. İlk ipucu.

Isabella'nın ruhunun bedenini terk edişini gerçekten izlediğini hissetti, altıncı hissi vardı. Sonra kendi ruhunun da ayrıldığını hissettiğini düşündü. O gece kendisinin de öldüğüne inanıyordu.

Smith o gece Cambridge'de ölümden doğdu.

Thomas Pierce, Bay Smith'ti.

BÖLÜM 104

Bay Smith *THOMAS PIERCE*," dedim Quantico'da toplanan ajanlara. "Eğer içinizde hala bundan biraz bile şüphe duyan varsa, lütfen yapmasın. Bu sizin ve bu ekipteki diğer herkes için tehlikeli olabilir. Pierce Smith'in ta ve şimdiye kadar on dokuz kişiyi öldürdü. Yine öldürecek."

Birkaç dakikadır konuşuyordum ama şimdi durdum. Gruptan bir soru geldi. Aslında birkaç soru vardı. Onları suçlayamazdım, ben de sorularla doluydum.

"Bir saniyeliğine geriye dönebilir miyim? Aileniz saldırıya mı uğradı?" Genç ve tıraşlı bir ajan sordu. "Yaralandınız mı?"

"Evime bir saldırı *oldu*. Henüz anlayamadığımız nedenlerden dolayı, saldırgan cinayet işlemekten kaçındı. Ailemin durumu iyi. İnanın bana, saldırıyı ve saldırganı anlamayı çok ben istiyorum. Kim olursa olsun o piçi istiyorum."

Hepsinin görmesi için alçımı kaldırdım. "Kurşunlardan biri bileğimi sıyırdı. İkincisi karnımdan girdi ama . Hepatik arter rapor edildiği gibi kesilmemişti. Kesinlikle hırpalanmıştım ama EKG'mde hiçbir zaman 'azalmış aktivite paterni' görülmedi. Bu Pierce'in yararınaydı. Kyle mı? Yaratılmasına yardım ettiğin boşlukları biraz daha doldurmak ister misin?"

Bu Kyle Craig'in ana planıydı ve ajanlarla konuştu.

"Alex Pierce konusunda haklı. O soğukkanlı bir katil ve bu gece yapmayı umduğumuz şey tehlikeli. Alışılmadık bir durum ama bu durum bunu gerektiriyor. Son birkaç haftadır Interpol ve Büro, Thomas Pierce olduğuna inandığımız ele geçirilmesi zor Bay Smith için kusursuz bir tuzak kurmaya çalışıyor," diye tekrarladı Kyle. "Onu kesin bir şekilde yakalayamadık ve onu ürkütecek, kaçmasına neden olacak bir şey yapmak istemiyoruz."

"Korkunç, ürkütücü bir orospu çocuğu, o kadarını söyleyeyim," dedi John Sampson yanımdaki yerinden. Kendini tuttuğunu, öfkesini içinde sakladığını söyleyebilirdim. "Ve o piç kurusu *çok dikkatli*. Onunla çalıştığım süre boyunca bir kez bile hata yaptığını görmedim. Pierce rolünü mükemmel oynadı."

"Sen de öyle John." Kyle iltifat etti. "Dedektif Sampson da bu oyuna dahil oldu," diye açıkladı.

Birkaç saat önce Sampson New Jersey'de Pierce ile birlikteydi. Kyle ya da Sondra Greenberg kadar olmasa da onu benden daha iyi tanıyordu.

Interpol, Pierce'ın profilini çıkarmıştı ve şimdi Quantico'da bizimle birlikteydi.

"Nasıl davranıyor, Sondra?" Kyle Greenberg'e sordu. "Ne fark ettin?"

Interpol müfettişi uzun boylu, etkileyici görünümlü bir kadındı. Yaklaşık iki yıldır Avrupa'da bu dava üzerinde çalışıyordu. "Thomas Pierce kibirli bir piç. İnanın bana, hepimize gülüyor. Kendinden yüzde yüz emin. Aynı zamanda çok sinirli. Sürekli bakıyor. Bazen onun da insan olduğunu düşünmüyorum. Yakında patlayacağına inanıyorum. Uyguladığımız baskı işe yarıyor."

"Bu daha da belirginleşiyor," dedi Kyle, konuyu toparlayarak. "Pierce başlangıçta çok havalıydı. Herkesi kandırdı. Şimdiye kadar sahip olduğumuz tüm ajanlar kadar profesyoneldi. Başlarda Cambridge polisinden kimse onun Isabella Calais'i öldürdüğüne inanmıyordu. Hiç hata yapmadı. Onun ölümü üzerine duyduğu keder şaşırtıcıydı."

"O gerçek, bayanlar ve baylar." Sampson tekrar konuştu. "Çok zeki biri. Oldukça da iyi bir araştırmacı. İçgüdüleri keskin ve disiplinli. Ev ödevini yaptı ve doğruca Simon Conklin'e gitti. Sanırım Alex'le rekabet ediyor."

"Ben de öyle," dedi Kyle, Sampson'a başını sallayarak. "O çok karmaşık biri. Muhtemelen henüz yarısını bile bilmiyoruz. Beni korkutan da bu."

Kyle, Soneji'nin vurulma olayı başlamadan önce Bay Smith hakkında bana . Rosie'yi testler için Quantico'ya götürdüğümde tekrar konuşmuştuk. Onunla gayri resmi olarak çalıştım. Sondra Greenberg ile birlikte Thomas Pierce'ın profilinin çıkarılmasına yardım ettim. Evimde vurulduğumda, Kyle endişelenerek Washington'a koştu. Ama saldırı herkesin düşündüğü ya da bizim onları inandırdığımız kadar kötü değildi.

Büyük bir risk almaya karar veren Kyle'dı. Şimdiye kadar Pierce serbestçe dolaşıyordu. Belki de onu davaya, *benim* davama dahil etmeliydi. Onu izlemenin, Pierce üzerinde baskı kurmanın bir yolu olabilirdi. Kyle, Pierce'ın karşı inanıyordu. Büyük bir ego, muazzam bir özgüven. Kyle haklıydı.

"Pierce patlayacak," dedi Sondra Greenberg tekrar. "Sana söylüyorum. Aklından geçen bilmiyorum ama sınıra çok yakın."

Greenberg ile aynı fikirdeydim. "Sana bundan sonra ne olabileceğini söyleyeyim. İki kişilik kaynaşmaya başlıyor. Bay Smith ve Thomas Pierce yakında birleşebilir. Aslında, kişiliğinin Thomas Pierce kısmı azalıyor gibi görünüyor. Bence *Bay Smith'e Simon Conklin'i* öldürtebilir."

Sampson bana doğru eğildi ve fısıldadı. "Sanırım Bay Sampson'la tanışmanın zamanı geldi.

Pierce ve Bay Smith."

BÖLÜM 105

İşte . Son. Olmak zorundaydı.

Princeton'da o gece saat yediye kadar aklımıza gelen her şey yerli yerindeydi. Thomas Pierce geçmişte anlaşılması zor, neredeyse hayali biri olduğunu kanıtlamıştı. Gizemli bir şekilde "Bay Smith" rolüne girip çıkmaya devam ediyordu. Ama açıkça patlamak üzereydi.

Kara büyüünü nasıl başardığını kimse bilmiyordu. tanık yoktu. Kimse hayatta kalmadı.

Kyle Craig'in korkusu Pierce'ı asla suçüstü , onu kırk sekiz saatten fazla tutamayacağımızdı. Kyle, Pierce'ın Gary Soneji'den daha zeki, hepimizden daha akıllı olduğuna inanıyordu.

Kyle, Thomas Pierce'ın Bay Smith davasına atanmasına itiraz etmişti ama reddedilmişti. Pierce'ı izlemiş, dinlemiş ve en azından Isabella Calais'in ölümünde Pierce'ın parmağı olduğuna giderek daha fazla ikna olmuştu.

Pierce hiç hata yapmıyor gibiydi. Tüm izlerini kapattı. Sonra bir kırılma oldu. Pierce, bir kurbanın kaybolduğu gün Frankfurt, Almanya'görüldü. Pierce'ın Roma'da olması gerekiyordu.

Kyle'in Pierce'ın Cambridge'deki dairesinin aranmasını onaylaması için yeterliydi. Hiçbir şey bulunamadı. Kyle bilgisayar uzmanlarını getirdi. Pierce'ın kendisine Smith'ten geldiğini düşündüğü mesajlar gönderdiğinden *şüpheleniyorlardı* ama kanıt yoktu. Sonra Pierce, Dr. Abel Sante'nin kaybolduğu gün Paris'te görüldü. Kayıtlarında bütün gün Londra'da olduğu yazıyordu. İkinci dereceden bir kanıttı ama Kyle katili bulduğunu biliyordu.

Ben de öyle.

Şimdi somut bir kanıta ihtiyacımız vardı.

Princeton bölgesinde elliye yakın FBI ajanı bulunuyordu ve burası dünyada şok edici bir suçun ya da kötü şöhretli bir cinayet serisinin sona erebileceği en son yer gibi görünüyordu.

Sampson ve ben isimsiz görünen bir sokağa park edilmiş koyu renkli bir sedanın ön koltuğunda bekledik. Ana gözetleme ekibinin bir parçası değildik ama yakın duruyorduk. Pierce'a bir ya da en fazla iki milden fazla yaklaşmıyorduk. Sampson gece boyunca huzursuz ve sinirliydi. Pierce ile aralarındaki mesele dayanılmaz derecede kişiselleşmişti.

Benim de Princeton'da olmak için çok kişisel bir vardı. Simon Conklin'e saldırmak istiyordum. Ne yazık ki Pierce şimdilik Conklin'le benim aramdaydı.

Pierce'ın kaldığı Marriott'tan birkaç blok ötedeydik. Oturup beklerken Sampson, "Ne plan ama," diye mırıldandı.

"FBI hemen hemen her şeyi dener. Kyle bunun işe yarayacağını düşünüyor. Pierce'ın evime yapılan saldırıyı çözmeye dayanamayacağını düşünüyor. Bu onun için en büyük rekabet. Kim bilir?"

Sampson'ın gözleri kısıldı. Keskin ve bakışını biliyordum. "Evet ve senin bu pis işlerin hiçbirinde parmağın yok, değil mi?"

"Belki de bu tuzağın Thomas Pierce için, onun devasa egosu için neden çekici olabileceğine dair bir öneride bulundum. Ya da neden yakalanacak kadar ukala olabileceği konusunda."

Sampson on yaşından beri yaptığı gibi gözlerini alnına doğru yuvarladı. "Evet, belki de yaptın. Bu arada, birlikte çalışmak için senden daha büyük bir baş belası. Tabiri caizse bok gibi anal."

Princeton'da, gece üniversite kentinin üzerini örterken yan sokakta bekledik. Deja vu'yu tekrar yaşıyorduk. John Sampson ve Alex Cross gözetim görevinde.

"Beni hâlâ seviyorsun," dedi Sampson ve sırıttı. Çok sık hoppalaşmaz ama hoppalaştığında da dikkat edin. "Beni seviyor musun, Sugar?"

Elimi kalçasına koydum. "Elbette, koca adam."

Omzuma sert bir yumruk attı. Kolum uyuştı. Parmaklarım karıncalandı. Adam *vurabiliyor*.

"Thomas Pierce'ın canını yakmak istiyorum! Pierce'ın canını yakacağım!" Sampson arabanın içinde bağırdı.

"Thomas Pierce'ın canını yak," diye onunla birlikte bağırdım. "Ve Bay Smith de!" "Bay Smith ve Bay Pierce'ın canını yak," diye hep bir ağızdan şarkı söyledik.

Bad Boys filminin taklidi.

Evet!

Geri dönmüştük. Her zaman olduğu gibi.

BÖLÜM 106

THOMAS PIERCE yenilmez olduğunu, durdurulamayacağını hissediyordu.

Karanlıkta, kendinden geçmiş bir halde, bekledi. Düşünüyordu.

Isabella, onun güzel yüzünü görmek, gülümsemesini görmek, sesini duymak. O Oturma odasının ışığı açılıp Simon Conklin'i görene kadar öylece kaldı.

"Eve izinsiz giren biri var," diye fısıldadı Pierce. "Tanıdık geldi mi? Sana bir şey çağrıştırdı mı, Conklin?"

Elindeki .357 Magnum'u doğrudan Conklin'in alnına doğrultmuştu. Onu ön kapıdan dışarı ve verandanın merdivenlerinden aşağı uçurabilirdi.

"Ne-?" Conklin parlak ışıkta gözlerini kırptırıyordu. Sonra koyu renk gözleri boncuk gibi büyüdü ve sertleşti. "Bu yasadışı bir giriş!" Conklin çığlık attı. "Burada, evimde bulunmaya hakkınız yok. Defol git buradan!"

Pierce gülümsemesini engelleyemedi. Hayatta mizahı kesinlikle anlıyordu ama bazen bundan yeterince zevk almıyordu. Sandalyeden kalktı ve silahı önünde kıpırdamadan tuttu.

Uzun gazete, kitap, kupür ve dergi yığınlarıyla dolu oturma odasında hareket edecek fazla yer yoktu. Her şey tarihe ve konuya göre kategorize edilmişti. O kadar da basit olmayan Simon'ın obsesif kompulsif bozukluğu olduğundan emindi.

"Alt kata. Senin bodrumuna gidiyoruz," dedi. "*Kilere iniyoruz.*"

Alt katın ışıkları çoktan yanmıştı. Thomas Pierce her şeyi hazırlamıştı. Kalabalık bodrum odasının ortasına eski bir karyola kurulmuştu. Karyolaya yer açmak için hayatta kalma ve bilimkurgu kitapları yığınlarını kaldırmıştı.

Emin değildi ama Conklin'in takıntısının insan ırkının sonuyla ilgili olduğunu düşünüyordu. Patolojik fikrini destekleyen kitapları, dergileri ve gazete haberlerini istiflemişti. Bir bilim dergisinin kapağı kiler duvarına bantlanmıştı. Şöyle yazıyordu: "Balıklarda Cinsiyet Değişimleri - Eşzamanlı ve Sıralı Hermafroditlere Bir Bakış."

"Ne be?" Simon Conklin, Pierce'ın ne yaptığını görünce bağırdı. Thomas

Pierce, "Hepsi böyle söylüyor," dedi ve onu itti. Conklin birkaç merdivenden tökezleyerek indi.

"Senden korktuğumu mu sanıyorsun?" Conklin döndü ve hırladı. "Senden korkmuyorum."

Pierce bir kez başını salladı ve bir kaşını kaldırdı. "Seni anlıyorum ve bunu hemen düzelteceğim."

Conklin'i tekrar sertçe itti ve onun merdivenlerin geri kalanından aşağı yuvarlanmasını izledi. Pierce yavaşça aşağıya, yığına doğru yürüdü. "Şimdi de benden korkmaya mı *başladın*?" diye sordu.

Magnum'un yan tarafıyla Conklin'e vurdu ve Simon Conklin'in kafasından kan tükürmesini izledi. "Şimdi korkmaya mı *başladın*?"

Eğildi ve ağzını Conklin'in kılı kulağına yaklaştırdı.

"Acıdan pek anlamıyorsun. Bunu senin hakkında biliyorum," diye fısıldadı. "Cesaretin pek yok. Cross'ların evindeki sendin ama Alex Cross'u , değil mi? Ailesini öldüremedin. Onun evinde serserilik yaptın. Her şeyi mahvettin. Bunu *zaten biliyorum*."

Thomas Pierce yüzleşmenin tadını çıkarıyor, bundan tatmin oluyordu. Simon Conklin'i neyin harekete geçirdiğini merak ediyordu. Conklin'i "incelemek", onun insanlığını anlamak istiyordu. Simon Conklin'i tanımak, kendisi hakkında bir şeyler bilmek demekti.

Conklin'in yüzüne bakmaya devam etti. "Öncelikle bana Alex Cross'un evine gizlice giren kişinin sen olduğunu *söylemeni* istiyorum. *Bunu sen yaptın!* Şimdi bana sadece yaptığını söyle. Burada söyleyeceklerin sana karşı kullanılmayacak ve mahkemede delil olarak kullanılmayacak. Bu sadece ikimizin arasında."

Simon Conklin ona tam bir deliymiş gibi baktı. *Nasıl anlayışlı.*

"Sen delisin. Bunu yapamazsınız. Bunun mahkemede bir önemi olmayacak," diye bağırdı Conklin.

Pierce'ın gözleri inanamayarak açıldı. Conklin'e sanki deli bir adammış gibi baktı. "Az önce tam olarak bunu söylemedim mi? Dinlemiyor muydun? Burada kendi kendime mi konuşuyorum? Hayır, *onların* mahkemesinde bunun bir önemi yok. Burası *benim* mahkemem. Şu ana kadar davayı kaybediyorsun, Basit Simon. Yine de zekisin. Önümüzdeki birkaç saat içinde çok daha iyi bir iş çıkarabileceğine eminim."

Simon Conklin'in nefesi kesildi. Parlak, paslanmaz çelikten bir neşter göğsüne doğrultulmuştu.

BÖLÜM 107

BANA BAK! Söylediklerime odaklanır mısın, Simon? Ben FBI'dan başka bir gri takım değilim. Soracak önemli sorularım var. Onlara dürüstçe cevap vermeni istiyorum. Cross'un evindeki sendin! Cross'a sen saldırdın. Buradan devam edelim."

Pierce sol kolunun hızlı bir hareketiyle Conklin'i kabaca mahzen zemininden yukarı çekti. Onun fiziksel gücü Conklin için bir şoktu.

Pierce neşterini yere bıraktı ve Conklin'i iple karyolaya bağladı.

Pierce, Simon Conklin bağlandıktan ve çaresiz kaldıktan sonra ona doğru eğildi. "İşte sana flaş haber, üstünlük taslayan tavırlarından hoşlanmıyorum. İnan bana, *sen üstün değilsin*. Her nasılsa, ve bu beni şaşırtıyor, henüz kendimi açıkça ifade ettiğimi sanmıyorum. Sen bir *örneksin*, Simon. Sana ürkütücü bir şey göstereyim."

"Yapma!" Conklin çığlık attı. Pierce göğsünün üst kısmına ani bir kesik atarken çaresizdi. Neler olduğuna inanamıyordu. Simon Conklin çığlık attı.

"Şimdi daha iyi konsantre olabiliyor musun, Simon? Masanın ne olduğunu görüyor musun? Bu senin kayıt cihazın. Sadece itiraf etmeni istiyorum. Bana Dr. Cross'un evinde neler olduğunu anlat. Her şeyi duymak istiyorum."

Conklin zayıf bir sesle, "Beni yalnız bırakın," diye fısıldadı.

"Hayır! Böyle bir şey . Bir daha asla yalnız kalmayacaksın. , neşteri ve kayıt cihazını unut. *Buna* odaklanmanı istiyorum. Sıradan bir kutu Coca-Cola. *Senin kolan*, Simon."

Parlak kırmızı kutuyu salladı, iyice salladı ve açtı. Sonra Conklin'in kafasını geriye çekti. Uzun, yağlı saçlarından bir avuç aldı. Pierce zararsız görünen kutuyu Conklin'in burun deliklerinin altına itti.

Gazoz yukarı doğru patladı, köpükler, kabarcıklar, şekerli kahverengi su. Conklin'in burnundan beynine doğru fırladı. Bu bir ordu sorgucu numarasıydı. Çok acı vericiydi ve her zaman işe yarardı.

Simon Conklin korkunç bir şekilde boğuldu. Öksürmeyi, öğürmeyi durduramıyordu.

"Umarım gösterdiğim becerikliliği takdir ediyorsunuzdur. Her türlü ev eşyasıyla çalışabilirim. İtiraf etmeye hazır mısın? Yoksa biraz daha kola ister misin?"

Simon Conklin'in gözleri daha önce hiç olmadığı kadar büyümüştü. "Ne istersen söyleyeceğim! Sadece lütfen dur."

Thomas Pierce başını ileri geri salladı. "Ben sadece gerçeği istiyorum. İstiyorum

gerçekleri. Alex Cross'un davayı benim çözdüğümü bilmek istiyorum."

Kayıt cihazını açtı ve Conklin'in sakallı çenesinin altına tuttu. "Bana neler olduğunu anlat."

"Cross ve ailesine saldıran bendim. Evet, evet, bendim," dedi Simon Conklin, her kelimenin daha da duygusal çıkmasına neden olan boğuk bir sesle. "Gary beni zorladı. Eğer yapmazsam birilerinin benim için geleceğini söyledi. Bana işkence edip öldüreceklermiş. Lorton Hapishanesi'nden tanıdığı biri. Gerçek bu, yemin ederim. Lider Gary'ydi, ben değil!"

Thomas Pierce aniden neredeyse şefkatli bir hal aldı, sesi yumuşak ve yatıştırıcıydı. "Bunu biliyordum Simon. Ben aptal değilim. Gary'nin sana bunu yaptırdığını biliyordum. Cross'un evine gittiğinde onu öldüremedin, değil mi? Bunun hayalini kurdun ama sonra yapamadın."

Simon Conklin başını salladı. Yorgun ve korkmuştu. Bu deliyi Gary'nin gönderip göndermediğini merak etti ve belki de onun gönderdiğini düşündü.

Pierce kola kutusuyla devam etmesini işaret etti. Onu dinlerken koladan bir aldı. "Devam et Simon. Bana Gary ile aranızdaki her şeyi anlat."

Conklin ağlıyordu, bir çocuk gibi hüngür hüngür ağlıyordu ama konuşuyordu. "Çocukken çok dayak yerdik. Birbirimizden ayrılmazdık. Gary kendi evini yaktığında ben de oradaydım. Üvey annesi iki çocuğuyla birlikte içerideydi. Babası da öyle. D.C.'de kaçırdığı iki çocuğa göz kulak oldum. Cross'un evindeki bendim. Haklıydın! Gary de olabilirdi. Her şeyi o planladı."

Pierce sonunda kaset çaları aldı ve . "Bu çok daha iyi, Simon. Sana inanıyorum."

Simon Conklin'in az önce söylediği şey iyi bir mola noktası gibi görünüyordu - bir yerde bitmek için. Soruşturma bitmişti. Alex Cross'tan daha iyi olduğunu kanıtlamıştı.

"Sana bir şey söyleyeceğim. İnanılmaz bir şey Simon. Sanırım bunu takdir edeceksin."

Neşteri kaldırdı ve Simon Conklin kıvranarak uzaklaşmaya çalıştı. Ne olacağını biliyordu.

Thomas Pierce, "Gary Soneji benimle kıyaslandığında bir kedicikti," dedi. "*Ben Bay Smith'im.*"

BÖLÜM 108

SAMPSON ve ben Princeton'da hız sınırlarını aşarak koşturduk. Thomas Pierce'ı takip eden ajanlar onu geçici olarak kaybetmişlerdi. Ele geçirilmesi zor Pierce ya da Bay Smith serbest kalmıştı. Onu Simon Conklin'in evinde tekrar yakaladıklarını düşünüyorlardı. Her şey kaos içindeydi.

Biz geldikten birkaç dakika sonra Kyle eve girmemiz için işaret verdi. Sampson ve benim olay yerinde Jafos olmamız gerekiyordu, *sadece bir gözlemci*. Sondra Greenberg de oradaydı. O da bir Jafo'ydu.

Yarım düzine FBI ajanı, Sampson, ben ve Sondra aceleyle bahçeye girdik. Ayrıldık. Bazıları ön tarafa, diğerleri de köhne evin arka tarafına gitti. Hızlı ve etkili bir şekilde hareket ediyorduk, tabancalar ve tüfekler dışarıdaydı. Herkes arkasında büyük harflerle "FBI" yazan rüzgarlıklar giymişti.

"Sanırım o burada," dedim Sampson'a. "Sanırım Bay Sampson'la tanışmak üzereyiz. Smith!"

Oturma odası daha önceki ziyaretimden hatırladığımdan daha karanlık ve kasvetliydi. Henüz kimseyi görmemiştik, ne Pierce'ı ne Simon Conklin'i ne de Bay Smith'i. Ev yağmalanmış gibi görünüyordu ve berbat kokuyordu.

Kyle bir el işareti yaptı ve biz de evin içinde aceleyle ilerlemeye başladık. Her şey gergin ve ediciydi.

"Kötülük görmeyin, kötülük duymayın," diye mırıldandı Sampson yanımda, "ama yine de burada."

Pierce'ın düşmesini istiyordum ama Simon Conklin'i almayı daha çok istiyordum. Evime girip aileme saldırının Conklin olduğunu anladım. Conklin'le beş dakika yalnız kalmam gerekiyordu. Benim için terapi zamanı. Belki Gary Soneji hakkında, kendilerine verdikleri isimle "" hakkında konuşabilirdik.

Bir ajan *seslendi*: "*Bodrum! ! Acele edin!*"

Nefes nefese kalmıştım ve şimdiden canım yanıyordu. Sağ tarafım cehennem gibi yanıyordu. Diğerlerini dar ve kıvrımlı merdivenlerden aşağıya kadar takip ettim. "Ahh Tanrım," dediğini duydum Kyle'ın ilerideki pozisyonundan.

Simon Conklin'in yerde eski çizgili mavi bir şiltenin üzerinde iki büküm yattığını gördüm. Bana ve aileme saldırıyan adam parçalanmıştı. John Hopkins'teki sayısız anatomi dersi sayesinde, korkunç cinayet sahnesine diğerlerinden daha iyi hazırlanmıştım. Simon Conklin'in

Göğüs, karın ve pelvik bölge kesilerek , sanki bir adli tabip olay yerinde otopsi yapmış gibiydi.

Bir FBI ajanı "deşilmiş," diye mırıldandı ve cesetten uzaklaştı. "Tanrı aşkına, neden?"

Simon Conklin'in yüzü yoktu. Kafatasının tepesine kalın bir kesik atılmıştı. Kesi kafa derisini geçip kemiğe kadar inmişti. Sonra kafa derisi yüzün ön kısmından aşağı doğru çekilmişti.

Conklin'in uzun siyah saçları kafa derisinden çenesinin gereken yere kadar sarkıyordu. Sakal gibi görünüyordu. Bunun Pierce için bir anlamı olduğundan şüpheleniyordum. *Bir yüzü yok etmek onun için ne anlam ifade ediyordu?*

Mahzende boyanmamış ahşap bir kapı vardı, başka bir çıkış yolu, ama dışarıda görevli ajanlardan hiçbiri onu görmemişti. Birkaç ajan Pierce'ı kovalamaya çalışıyordu. Ben parçalanmış cesetle içeride kaldım. O anda Nana Mama'yı yakalayamazdım. Hayatımda ilk kez fiziksel olarak yaşlanmanın nasıl bir şey olduğunu anladım.

"Bunu sadece birkaç dakika içinde mi yaptı?" Kyle Craig sordu. "Alex, bu kadar hızlı çalışabilir mi?"

"Eğer düşündüğüm kadar deliyse, evet, olabilir. Bunu tıp fakültesinde yaptığını unutmama, diğer kurbanlarından bahsetmiyorum bile. İnanılmaz derecede güçlü olmalı, Kyle. Morg aletleri yoktu, elektrikli testeresi yoktu. Bir bıçak ve ellerini kullanmış."

Yatağa yakın durmuş, Simon Conklin'den geriye kalanlara bakıyordum. Bana ve aileme yaptığı korkakça saldırıyı düşündüm. Onun yakalanmasını istemiştim ama bu şekilde değil. Kimse bunu hak etmemişi. Sadece Dante'de lanetlilere böyle şiddetli cezalar verilirdi.

Daha yakına eğildim ve Simon Conklin'den geriye kalanlara baktım. *Thomas Pierce Conklin'e neden bu kadar kızgındı? Conklin'i neden cezalandırmıştı?*

Evin bodrum katı ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Sondra Greenberg solgun görünüyordu ve bodrum duvarına yaslanmıştı. Cinayet sahnelerine alışık olduğunu düşünebilirdim ama belki de bu kimse için mümkün değildi.

Tekrar konuşabilmek için boğazımı temizlemem gerekti. "Kafatasının ön çeyreğini kesti," dedim. "Frontal kraniyotomi yaptı. Görünüşe göre Thomas Pierce yeniden doktorluk yapıyor."

BÖLÜM 109

Kyle Craig'i on yıldır tanıyordum ve neredeyse bir o kadar süredir de arkadaşşıydım. Ne kadar zor ya da dehşet verici olursa olsun, onu daha önce hiçbir davada bu kadar sıkıntılı ve mutsuz görmemiştim. Thomas Pierce soruşturması kariyerini mahvetmişti ya da en azından o öyle düşünüyordu ve belki de haklıydı.

"Nasıl oluyor da elimizden kayıp gidiyor?" Ben de öyle dedim. Ertesi sabah hâlâ Princeton'daydık ve PJ's Pancake House'da kahvaltı ediyorduk. Yemekler mükemmeldi ama ben aç değildim.

"İşin en kötü yanı da bu, yapacağımız her şeyi biliyor. Eylemlerimizi ve prosedürlerimizi önceden tahmin ediyor. O bizden biriydi."

"Belki *de* bir uzaylıdır," dedim Kyle'a. O da başını yorgunca salladı.

Kyle yumuşak, cıvık yumurtasının geri kalanını sessizce yedi. Yüzü tabağının üzerine eğilmişti. Ne kadar komik bir şekilde depresif görüldüğünün farkında değildi.

"Bu yumurtalar gerçekten iyi olmalı." Sonunda sessizliği Kyle'ın çatalının tabakta çıkardığı kazıma sesinden başka bir şeyle bozdu.

Her zamanki donuk bakışıyla bana baktı. "Bu iş gerçekten berbat ettim Alex. varken Pierce'ı içeri almalıydım. Quantico'da bunun hakkında konuşmuştuk."

"Onu , birkaç saat içinde serbest bırakmanız gerekirdi. O zaman ne yapacaktınız? Pierce'ı sonsuza kadar gözetim altında tutamazdınız."

"Müdür Burns Pierce'a yaptırım uygulamak, onu görevden almak istedi ama ben buna kesinlikle karşı çıktım. Onu yakalayabileceğimi düşündüm. Burns'e yapacağımı söyledim."

Başımı salladım. Az önce duyduklarıma inanamıyordum. "FBI Pierce'a yaptırım uygulanmasını onayladı mı? Tanrım."

Kyle dilini dişlerinin üzerinde ileri geri gezdirdi. "Evet, ve sadece Burns değil. Bu iş başsavcının ofisine kadar gitti. Tanrı bilir başka nerelere. Onları Pierce'ın Bay Smith olduğuna inandırdım. Aynı zamanda çoklu katil olan bir FBI saha ajanı fikri nedense pek hoşlarına gitmedi. Artık onu asla yakalayamayız. Gerçek bir şablon yok Alex, en azından takip edilecek bir şey yok. İzini sürmenin bir yolu yok. Bize gülüyor."

"Evet, muhtemelen öyledir," diye kabul ettim. "Kesinlikle bir seviyede rekabetçi. Kendini üstün hissetmeyi seviyor. Yine de bundan çok daha fazlası var."

Bu karmaşık davayı ilk duyduğumdan beri bir tür soyut ya da sanatsal model olasılığı üzerinde düşünüyordum. Cinayetlerin her birinin farklı olduğu ve daha da kötüsü keyfi görüldüğü teorisinin farkındaydım. Bu Pierce'ı yakalamayı neredeyse imkansız hale getirir. Ben daha çok

Ancak cinayetler dizisi ve özellikle Thomas Pierce'ın geçmiři hakkında dūřundūke, tūm bunların arkasında bir dūzen, bir gōrev olması gerektiğinden daha çok řūpheleniyordum. FBI bunu gōzden kaçırmıřtı. řimdi ben de kaçırıyordum.

"Ne yapmak istiyorsun Alex?" Kyle sonunda sordu. "Bu sefer alışmayacaksan, buna hazır değilsen anlarım."

Eve dōndūğūmde ailemi, Christine Johnson'ı ve konuřtuğumuz řeyleri dūřundūm ama řu anda bu korkunç davadan nasıl uzaklařabileceğimi bilmiyordum. Ayrıca Pierce'ın intikamından da biraz korkuyordum. řimdi nasıl tepki vereceğini tahmin etmenin bir yolu yoktu.

"Birkaç gūn seninle kalacağım. Buralarda olacağım, Kyle. Bunun ōtesinde sōz vermiyorum. Kahretsin, bunu sōylediğim için *nefret* ediyorum. Lanet olsun!" Masaya vurdu, tabaklar ve atal bıçak takımı zıpladı.

Kyle o sabah ilk kez yarım bir gūlūmsemi gōsterdi. "Peki, planın nedir? Bana ne yapacağını sōyle."

Bařımı ileri geri salladım. Bunu yaptığıma hālâ inanamıyordum. "Planım řu řekilde. Washington'a eve dōnūyorum ve bu tartıřmaya açık değil. Yarın ya da ertesi gūn Boston'a uçacağım. Pierce'ın dairesini gōrmek istiyorum. Evimi gōrmek istedi, değil mi? O zaman gōreceğiz, Kyle. Lūtfen ben dairesine gitmeden ōnce kanıt toplayıcılarına tasma tak. *Bakın, fotoğraflayın* ama hiçbir řeyin değıřtirmeyin. Bay Smith çok dūzenli bir adamdır. Pierce'ın evinin nasıl gōrūndūğūnū, bizim için nasıl dūzenlediğini gōrmek istiyorum."

Kyle, aslında tercih ettiğim aşırı ciddi bakışına geri dōnmūřtı. "Onu yakalayamayacağız Alex. Ona bir uyarı verildi. sonra daha dikkatli olacaktır. Belki de bazı katillerin yaptığı gibi ortadan kaybolur, yeryūzūnden silinir."

"Bu iyi olurdu," dedim, "ama bunun sanmıyorum. Orada bir dūzen var, Kyle. Sadece henūz bulamadık."

BÖLÜM 110

Vahşi, Vahşi Batı'da dedikleri *gibi*, sizi fırlatan ata geri dönmek zorundasınız. Washington'da iki gün geçirdim ama bana daha çok birkaç saat gibi geldi. Ava çıktığım için herkes bana kızgındı. Nana, çocuklar, Christine. Öyle olsun.

Boston'a giden ilk uçağa bindim ve sabah dokuzda Thomas Pierce'ın Cambridge'deki dairesindeydim. İstemeyerek de olsa, ejderha avcısı tekrar oyundaydı.

Kyle Craig'in Pierce'ı yakalamak için yaptığı ilk plan, genellikle muhafazakâr olan Büro'dan çıkan en cüretkâr planlardan biriydi ama muhtemelen öyle olması gerekiyordu. Şimdi asıl soru şuydu: Thomas Pierce bir şekilde Princeton bölgesinden kaçmayı başarmış mıydı? Yoksa hâlâ orada mıydı?

Boston'a geri mi dönmüştü? Avrupa'ya mı kaçtı? Kimse kesin olarak bilmiyordu. Pierce'tan ya da Bay Smith'ten uzun süre haber alamamamız da mümkündü.

Bir düzen vardı. Sadece onu bulmamız gerekiyordu.

Pierce ve Isabella Calais, Cambridge'de bir binanın ikinci katındaki dairede üç yıldır birlikte yaşıyorlardı. Evin ön kapısı antreye ve mutfığa açılıyordu. Ardından demiryolu tarzı uzun bir koridor geliyordu. Daire bir keşif gibiydi. *Her yerde Isabella Calais'in anıları ve hatırlatıcıları vardı.*

Garip ve bunalıcıydı, sanki hâlâ burada yaşıyormuş ve odalardan birinde aniden ortaya çıkabilirmiş gibi.

Her odada onun fotoğrafları vardı. Daireyi hızlıca gezip gördüğüm ilk seferde Isabella'nın yirmiden fotoğrafını saydım.

Pierce bu kadının yüzünün her yerde kendisine bakmasına, sessizce onu en ağza alınmayacak cinayetle suçlamasına nasıl dayanabilirdi?

Fotoğraflarda Isabella Calais, uzun ve mükemmel şekilli, en güzel kumral saçlara sahip. Çok hoş bir yüzü ve çok tatlı, doğal bir gülümsemesi var. Onu nasıl sevmiş olabileceğini anlamak kolaydı. Ancak bazı resimlerde gözleri sanki orada değilmiş gibi uzaklara bakıyordu.

Daireleriyle ilgili her şey başımı döndürdü, içimi de. Pierce bize ya da belki de kendisine hiçbir şey hissetmediğini mi söylemeye çalışıyordu - kalbinde suçluluk, üzüntü, sevgi yok muydu?

Bunu düşündükçe de üzüntüye boğuldum. Yapabilirdim

Her gün yaşadığı işkenceleri hayal edin; gerçek aşkı ya da derin duyguları hiç yaşamamış olmalı. Pierce delirmiş zihninde, kurbanlarının her birini parçalara ayırarak kendi cevabını bulacağını mı düşünüyordu?

Belki de tam tersi doğruydu.

Pierce'ın onun varlığını hissetmeye, her şeyi hayal edilebilecek en büyük yoğunlukla *hissetmeye* ihtiya ı olması mümkün müydü? Thomas Pierce, Isabella Calais'i herhangi birini sevebileceğini düşündüğünden daha fazla mı sevmişti? Pierce aşkları sayesinde kendini kurtarılmış mı hissetmişti? Isabella'nın Martin Straw adında bir doktorla ilişkisi olduğunu öğrendiğinde, bu onu deliliğe ve ağza alınmayacak bir eyleme, sevdiği tek insanı öldürmeye mi sürüklemişti?

Neden dairenin her yerinde h l  onun resimleri vardı? Thomas Pierce neden bu sürekli hatırlatma ile kendine işkence ediyordu?

Isabella Calais dairedeki her odayı beni izliyordu. Ne söylemeye çalışıyordu? "Kim o, Isabella?" Fısıldadım. "peşinde?"

BÖLÜM 111

Daireyi daha detaylı bir şekilde aramaya *başladım*. Sadece Isabella'nın eşyalarına değil, Pierce'ınkilere de dikkatle baktım. İkisi de öğrenci olduğu için, ortalıkta duran akademik metinler ve kâğıtlar beni şaşırtmadı.

Mantarlanmış kum şişelerinden oluşan ilginç bir test tüpü rafı buldum. Her şişenin üzerinde farklı bir plajın adı yazılıydı: Laguna, Montauk, Normandiya, Parina, Virgin Gorda, Oahu. Pierce'ın böylesine uçsuz bucaksız, sonsuz ve rastgele bir şeyi şişeleyerek ona bir düzen ve içerik kazandırmış gibi tuhaf bir fikri düşündüm.

Peki Bay Smith'in cinayetlerini düzenleyen ilke neydi? Onları ne açıklardı?

Dairenin içinde GT Zaskar dağ bisikletleri ve iki adet GT Machete kask vardı. Isabella ve Thomas New Hampshire'dan Vermont'a kadar birlikte bisiklet sürdüler. Thomas'ın onu derinden sevdiğinden giderek daha fazla emin oluyordum. Sonra sevgisi, çok azımızın hayal edebileceği kadar yoğun bir nefrete dönüştü.

İlk Cambridge polis raporlarının Pierce'ın cinayet mahallindeki kederini ikna edici bir şekilde "taklit edilmesi imkansız" olarak tanımladığını hatırladım. Dedektiflerden biri şöyle yazmıştı: "Şok olmuş, şaşırmış, kalbi tamamen kırılmış.

Thomas Pierce şu anda şüpheli olarak görülmemektedir."

Başka, başka? Burada bir ipucu olmalıydı. Bir düzen olmalıydı.

Koridora çerçevesi bir alıntı asılmıştı. *Tanrı Olmadan, Özgür Olmaya Mahkumuz*. Sartre mıydı? Ben de öyle düşünmüştüm. Gerçekten kimin düşüncesini temsil ettiğini merak ediyordum. Pierce bunu kendisi mi ciddiye alıyordu yoksa şaka mı yapıyordu?

Mahkûm, çeken bir kelimeydi. Thomas Pierce bir mahkum muydu?

Adam mı?

Ebeveyn yatak odasında, H. L. Mencken'in *The American Language* adlı kitabının iyi korunmuş üç ciltlik setinin bulunduğu bir kitaplık vardı. En üst rafta duruyordu. Belli ki bu değerli bir eşyaydı. Belki de bir hediye idi? Pierce'ın lisans eğitiminde biyoloji ve felsefe olmak üzere çift anadal yaptığını hatırladım. Dairenin her yerinde felsefe metinleri vardı. Sırtlarını okudum: Jacques Derrida, Foucault, Jean Baudrillard, Heidegger, Habermas, Sartre.

Birkaç sözlük de vardı: Fransızca, Almanca, İngilizce, İtalyanca ve İspanyolca. *Oxford English Dictionary*'nin iki ciltlik kompakt setinde yazılar o kadar küçüktü ki büyüteçle birlikte geliyordu.

Pierce'in çalışma masasının hemen üzerinde insan ses mekanizmasının çerçeveli bir diyagramı vardı. Ve bir alıntı: "*Dil, konuşmadan daha fazlasıdır.*" Dilbilimci ve aktivist Noam Chomsky'nin birkaç kitabı masasının üzerindeydi. Chomsky hakkında hatırladığım şey, dil ediniminin karmaşık bir biyolojik bileşeni olduğunu öne sürmüş olmasıydı. Zihni bir dizi zihinsel organ olarak görüyordu. *Sanırım* Chomsky buydu.

Noam Chomsky'nin ya da insan ses mekanizmasının diyagramının Smith'le ya da Isabella Calais'in ölümüyle ne ilgisi olduğunu merak ettim.

Düşüncelerimin içinde kaybolmuştum ki yüksek bir ırkıldım. Ses koridorun diğer ucundaki mutfaktan geliyordu.

Dairede yalnız olduğumu sanıyordum ve vızıltı beni korkuttu. Aldım. Glock'umu omuz kılıfından çıkardım ve uzun, dar koridorda ilerlemeye başladım. Sonra koşmaya başladım.

Silahımı hazırlayarak mutfığa girdim ve zaman vızıltının ne olduğunu anladım. Pierce'in Princeton'daki otel odasında bıraktığı PowerBook'u yanımda getirmiştim. *Bilerek mi bırakmıştı? Başka bir ipucu olarak mı bırakılmıştı?* Gürültünün kaynağı dizüstü bilgisayardaki özel bir alarmdı.

Bize bir mesaj göndermiş miydi? Bir faks ya da sesli mesaj? Ya da belki birisi Pierce'a mesaj gönderiyordu? Ona kim mesaj gönderiyor olabilir?

Önce sesli mesajı kontrol ettim.

Pierce'di.

Sesi güçlü, istikrarlı ve neredeyse yatıştırıcıydı. Kendini ve durumu kontrol eden birinin sesi idi. Bu şartlar altında, dairesinde tek başına duyuyor olmak ürkütücüydü.

Dr. Cross, en azından size ulaştığımdan şüpheleniyorum. Bu Smith'i takip ederken aldığım türden bir mesaj.

Tabii ki mesajları yanlış yönlendirme için kullanıyordum, kendim gönderiyordum. Polisi, FBI'ı yanıltmak istedim. Kim bilir, belki hâlâ öyledir.

Her , işte ilk mesajınız-Anthony Bruno, Brielle, New Jersey.

Neden deniz kıyısına gelip yüzmek için bana katılmıyorsun? Isabella hakkında bir sonuca vardın mı? O tüm bunlar için önemli. Cambridge'de olmakta haklısın.

Smith/Pierce

BÖLÜM 112

FBI beni Brielle, New Jersey'e uçurmak için Logan Uluslararası Havaalanı'ndan bir helikopter tahsis etti. Disorient Express'e bindim ve inmek yoktu.

Uçuş boyunca Pierce'a, dairesine, Isabella Calais'e, dairelerine, biyoloji ve modern felsefe çalışmalarına, Noam Chomsky'ye kafayı taktım. Bunun mümkün olduğunu düşünmezdim, hayal bile edemezdim ama Pierce çoktan Gary Soneji ve Simon Conklin'i gölgede bırakmıştı. Pierce ile ilgili her şeyden nefret ediyordum. Isabella Calais'in fotoğraflarını görmek beni bitirmişti.

Uzaylı mı? Kucağımda duran kağıt parçasına yazdım. Tanımlayıcıyla özdeşleşiyor.

Yabancılaşmak mı? Neye yabancılaşmış? Kaliforniya'daki cennet gibi yetiştirilme tarzından. Daha önce kullandığımız psikopat profillerinin hiçbirine uymuyor. O bir orijinal. Gizliden gizliye bundan hoşlanıyor, değil mi?

Cinayetlerde psikolojik bir nedene bağlanan belirgin bir örüntü yok.

Cinayetler gelişigüzel ve keyfi görünüyor! Kendi özgünlüğüyle eğleniyor.

Dr. Sante, Simon Conklin, şimdi de Anthony Bruno. Neden onlar? Conklin sayılır mı?

Thomas Pierce'ın bir sonraki hamlesini tahmin etmek imkansız gibi görünüyor. Bir sonraki cinayetini. Neden güneye, New Jersey sahiline doğru gidiyor?

Onun aslen bir sahil kasabasından olduğu aklıma gelmişti. Pierce, Güney Kaliforniya'daki Laguna Plajı yakınlarında büyümüşü. anlamda evine mi dönüyordu? New Jersey Sahili evine gidebileceği kadar yakın mıydı - gitmeye cesaret edebileceği kadar yakın mı?

Artık doğuya gelmeden önce Kaliforniya'daki geçmişi hakkında makul miktarda bilgiye sahiptim. Ünlü Irvine Ranch mülklerinden çok uzak bir çiftlikte yaşamıştı. Ailede üç kuşak doktor varmış. İyi, çalışkan insanlar. Kardeşlerinin hepsinin durumu iyiydi ve hiçbirisi Thomas'ın işlemekle suçlandığı bu kargaşa ve cinayeti yapabileceğine inanmıyordu.

FBI, Bay Smith' dağınık, kaotik ve öngörülemez olduğunu söylüyor, not defterime karaladım.

Ya yanıylırlarsa? Pierce'in sorumlu olduğu verilerin çoğu Smith. Pierce Bay Smith'i yarattı, sonra da onun profilini çıkardı.

Onun ve Isabella'nın dairesini önüne getirip duruyordum. Ev çok temiz ve düzenliydi. Evin belli bir *düzen prensibi* vardı. Her şey Isabella'nın etrafında dönüyordu; resimleri, kıyafetleri, hatta parfüm şişeleri bile yerli yerinde duruyordu. L'Air du Temps ve Je Reviens'in kokusu bugüne kadar yatak odalarına sinmişti.

Thomas Pierce onu sevmişti. *Pierce sevmişti*. Pierce tutku ve duygu hissetmişti. FBI'ın yanıldığı bir başka şey de buydu. Onu kaybedeceğini düşündüğü ve buna dayanamadığı için öldürmüştü. Pierce'ı seven tek kişi Isabella ?

Bulmacanın küçük bir parçası daha aniden yerine oturdu! O kadar etkilenmişim ki helikopterde yüksek sesle söyledim. "*Kalbi bir mızrakta!*"

Onun kalbini "delmişti"! Yüce ! İlk cinayeti itiraf etmişti! İtiraf etmişti!

Bir ipucu bırakmış ama polis gözden kaçırmış. Başka neyi kaçıırıyorduk? Şimdi neyin peşindeydi? "Bay Smith" onun zihninde neyi temsil ediyordu? Onun için her şey temsili miydi? Sembolik mi? Sanatsal mıydı? Takip etmemiz için bir tür dil mi yaratıyordu? Yoksa daha da mı basitti? Onun kalbini "delmişti". Pierce yakalanmak istiyordu. Yakalanmak ve cezalandırılmak.

Suç ve ceza.

Neden onu yakalayamadık?

Gece beş gibi New Jersey'e indim. Kyle Craig beni bekliyordu. Kyle koyu mavi bir arabanın kaputunda oturuyordu. Bir şişeden Samuel Adams birası içiyordu.

"Anthony Bruno'yu buldun mu?" Ona doğru yürürken seslendim. "Cesedi buldun mu?"

BÖLÜM 113

MR. SMITH deniz kıyısına gider. Hayal gücünden yoksun bir çocuk hikayesi gibi geldi.

Thomas Pierce'ın yol boyunca ilerleyebilmesi için yeterli ay ışığı vardı. Point Pleasant Plajı'nda uzun, parlak beyaz kumlar. Bir ceset taşıyordu, cesetten geriye ne kaldıysa. Anthony Bruno'yu sırtına ve omuzlarına yüklemişti.

Popüler Jenkinson İskeleyi'nin ve çok daha yeni olan Seaquarium'un hemen güneyine doğru yürüdü. Lunaparkın tahtaları sökülmiş pasajları sahil boyunca sıkıca dizilmişti. Küçük, grimsi binalar kepenklerini indirmiş halleriyle kimsesiz ve sessiz görünüyordu.

Her zamanki gibi kafasından müzik geçti; önce Elvis Costello'nun "Clubland"i, sonra Beethoven'ın 21 numaralı Piyano Sonatı, ardından Tracy Bonham'ın "Mother Mother"ı. İçindeki vahşi canavar sakinleşmemişti, yakınından bile geçmiyordu ama en azından bir ritim hissedebiliyordu.

Saat sabahın dördüne çeyrek vardı ve sörf yapan balıkçılar bile henüz dışarı çıkmamıştı. Şimdiye kadar sadece bir polis devriye arabası görmüştü. Bu küçük sahil kasabasının polisi zaten bir şakaydı.

Bay Smith Keystone Kops'a karşı.

Tüm bu korkutucu sahil bölgesi ona Laguna Plajı'nı, en azından Laguna'nın *turistik* kısımlarını hatırlatıyordu. Memleketindeki Pasifik Sahil Otoyolu'nu süsleyen sörf dükkânlarını, Güney Kaliforniya eserlerini hâlâ gözünün önüne getirebiliyordu: Flogo sandaletler, Stussy T'ler, neopren eldivenler ve ıslak giysiler, plaj botları, tahta cilasının o eşsiz kokusu.

Fiziksel olarak güçlüydü, bir işçinin yapısına sahipti. Anthony Bruno'yu tek omzunun üzerinde fazla çaba harcamadan taşıdı. Tüm hayatı organlarını kesip çıkarmıştı, bu yüzden Anthony'den geriye pek bir şey kalmamıştı. Anthony bir kabuktu. Kalbi, karaciğeri, bağırsakları, ciğerleri ya da beyni yoktu.

Thomas Pierce FBI'nın devam eden araştırmasını düşündü. Büro'nun efsanevi "insan avı" abartılıyordu - John Dillinger ve Bonnie ve Clyde'ın ihtişamlı günlerinden kalma bir şeydi bu. Büro'nun Bay Smith'i kovaladığını yıllarca gözlemledikten sonra bunun böyle olduğunu biliyordu. Smith'i yüz yıl geçse bile yakalayamazlardı.

FBI onu yanlış yerlerde arıyordu. Kesinlikle "sayıları" olacaktı, yani alamet-i farikaları olan aşırı güç . Havaalanlarının her yerinde olacaktı, muhtemelen geri dönmesini bekliyorlardı.

Avrupa'ya. Peki ya arayıştaki jokerler, Alex Cross gibi insanlar? Cross kendini kanıtlamıştı, buna şüphe yoktu. Belki de Cross daha fazlasıydı. Her halükârda, Dr. Cross'un da bu işin olduğu düşüncesi hoşuna gitmişti. Rekabeti seviyordu.

Sırtındaki ve omzundaki ölü ağırlık ağırlaşmaya başlamıştı. Neredeyse sabah olmuştu, gün ağarmak üzereydi. Point Pleasant Sahili boyunca karnı deşilmiş bir cesedi taşırken bulunamazdı.

Anthony Bruno'yu elli metre daha taşıyarak parlak beyaz bir cankurtaran sandalyesine götürdü. Sandalyenin gıcırdayan basamaklarına tırmandı ve cesedi koltuğa oturttu.

Cesetten geriye kalanlar çıplaktı ve tüm dünyanın görmesi için teşhir edilmişti. Oldukça güzel bir manzara. *Anthony bir ipucuydu.* Eğer arama ekibindeki herhangi birinin yarım beyni varsa ve onu düzgün kullanıyorsa.

"Ben uzaylı değilim. Aranızda bunu anlayan var mı?" Pierce okyanusun sabit kükremesinin üzerinde bağırdı.

"Ben insanım. Tamamen normalim. Tıpkı senin gibiyim."

BÖLÜM 114

Hepsi bir akıl oyunuydu, değil mi? Pierce bize karşı.

Ben Cambridge'deki evindeyken, FBI ajanlarından oluşan bir ekip Thomas Pierce'ın ailesiyle görüşmek üzere Güney Kaliforniya'ya gitti. Anne ve babası hala Thomas Pierce'ın büyüdüğü Laguna ve El Toro arasındaki aynı çiftlikte yaşıyordu.

Henry Pierce, çoğunlukla bölgedeki yoksul tarım işçileri arasında doktorluk yapıyordu. Yaşam tarzı mütevazıydı ve ailenin itibarı kusursuzdu. Pierce'ın Kuzey Kaliforniya'da doktorluk yapan ve yoksullarla çalışan bir ağabeyi ve kız kardeşi daha vardı.

Profil uzmanlarının konuştuğu hiç kimse Thomas'ın bir katil olduğunu düşünmüyordu. O her zaman iyi bir evlat ve kardeş, yakın arkadaşları olan ve düşmanı olmayan yetenekli bir öğrenci olmuştu.

Thomas Pierce tanıdığım hiçbir katil modeline uymuyordu. O orijinal biriydi.

"Kusursuz", FBI profil raporlarında geçen bir kelimeydi.

Belki Pierce kusursuz olmak istememiştir.

Isabella Calais'nin korkunç cinayeti sırasında Pierce hakkında haberleri ve kupürleri tekrar gözden geçirdim. Daha kafa karıştırıcı fikirleri üçer beşer dizin kartlarına kaydediyordum. Paket hızla büyüyordu.

Laguna Beach-ticari sahil kasabası. Point Pleasant ve Bay Head'e benzeyen yerler. Pierce geçmişte Laguna'da ölmüş müydü? Hastalık şimdi Kuzeydoğu'ya mı yayıldı?

Pierce'ın babası bir doktordu. Pierce, Dr. Pierce"" ama tıp öğrencisiyken otopsi yapmıştı.

Öldürürken insanlığını mı arıyor? Kendisinin insani niteliklere sahip olmadığından korktuğu için insanları mı inceliyor?

Lisans eğitiminde biyoloji ve felsefe olmak üzere çift anadal yapmıştır. Dilbilimci Noam Chomsky hayranı. Yoksa Chomsky'nin siyasi yazıları mı Pierce'ı heyecanlandırıyor? PowerBook'unda kelime ve matematik oyunları oynuyor.

Şimdiye kadar hepimiz neyi

kaçırdık? Ben neyi kaçırıyordum?

Thomas Pierce neden bütün bu insanları öldürüyordu?

"Kusursuz" biriydi, değil mi?

BÖLÜM 115

PIERCE, New Jersey'nin pahalı, şirin ve oldukça sevimli sahil kasabası Bay Head'de üstü açık orman yeşili bir BMW *çaldı*. East Avenue ve Harris Street'in köşesinde, en iyi konumda, aracı düz kontakla bağladı ve Point Pleasant Plajı'ndaki tahta kaldırımlarda çalışan bir yankesici kadar kurnazca yakaladı. Bu işte çok iyiydi, bu iş için fazlasıyla nitelikliydi.

Brick Town'dan batıya, Garden State Parkway'e doğru orta hızda gitti. Yol boyunca müzik çaldı - Talking Heads, Alanis Morissette, Melissa Etheridge, Blind Faith. Müzik *bir şeyler hissetmesine* yardımcı oluyordu. Çocukluğundan beri hep öyle olmuştu. Bir saat ve çeyrek saat sonra Atlantic City'ye girdi.

Zevkle iç çekti. Burayı anında sevmişti; utanmazca bir görgüsüzlük, iğrençlik, yırtık pırtık günahkârlık, ruhsuzluk. Kendini "evinde" gibi hissetti ve FBI dâhilerinin Jersey Sahili ile Laguna Plajı arasında bir bağlantı kurup kurmadıklarını merak etti.

Atlantic City'ye girerken, okyanusa doğru eğimli, bakımlı bir çim alan görmeyi umuyordu. Peroksitli, gür saçlı sörfçüler; günün her saati oynanan voleybol.

Ama hayır, hayır, burası New Jersey'di. Gerçek evi olan Güney Kaliforniya binlerce kilometre uzaktaydı. Şimdi kafası karışmamalıydı.

Bally's Park Place'e giriş yaptı. Odasında telefon görüşmeleri yapmaya başladı. "Sipariş vermek" istiyordu. Resimli bir pencerenin önünde durdu ve Atlantik'in hayalet dalgalarının sahili tekrar tekrar cezalandırmasını izledi. Sahilin çok aşağısında Trump Plaza'yı görebiliyordu. Cüretkâr ve gülünç çatı katı daireleri, kalkışa hazır bir uzay mekiği gibi ana binanın üzerine tünemişti.

Evet, bayanlar ve baylar, elbette bir düzen vardı. Neden kimse bunu anlayamadı? Neden hep yanlış anlaşılacak zorundaydı?

Sabahın ikisinde Thomas Pierce iz sürücülere bir sesli mesaj daha gönderdi
Mesaj: *Atlantic City'den Inez.*

BÖLÜM 116

LANET OLSUN ONA! Anthony Bruno'nun cesedini bulduktan yarım gün sonra Pierce'den bir mesaj daha aldık. Çoktan bir tane daha almıştı.

Hemen harekete geçtik. İki düzinemiz Atlantik'e koştu. Şehir ve hala orada olması, Inez adında birinin Bay Smith tarafından çoktan kesilip "incelenmemiş" ve akşam çöpü gibi atılmamış olması için dua etti.

Atlantic City Otoyolu boyunca dev reklam panoları haykırıyordu. Caesars Atlantic City, Harrah's, Merv Griffin's Resorts Casino Hotel, Trump's Castle, Trump Taj Mahal. 1-800-GAMBLER'ı arayın. *İşte bu* komikti.

Inez, Atlantic City, kafamın içinde duymaya devam ettim. *Isabella'ya benziyor.*

Eski Çelik İskele'den ve "Büyük Ahşap Yol "dan sadece birkaç blok ötede bulunan FBI saha ofisine yerleştik. Küçük ofiste genellikle sadece dört ajan vardı. Uzmanlık alanları organize suçlar ve kumardı ve Büro içinde pek de etkili ve etkili kişiler olarak görülmüyorlardı. Bir zamanlar çok iyi bir ajan olan vahşi, ne yapacağı kestirilemeyen katile karşı hazırlıklı değillerdi.

Birisi bir yığın gazete almıştı ve bunlar konferans masasının üzerine . New York, Philly ve Jersey'li manşet yazarları bu haberle bayram ediyorlardı.

UZAYLI KATIL JERSEY SAHİLİNİ ZİYARET
ETTI... FBI KATIL-DILLER ATLANTIC
CITY'DE...

MR. SMITH İNSAN AVI: YÜZLERCE FEDERAL AJAN NEW
JERSEY SAHİLİNE AKIN ETTİ...
CANAVAR NEW JERSEY'DE SERBEST!

Sampson Washington'dan sahile geldi. Pierce'ı kadar çok istiyordu. O, Kyle ve ben birlikte çalışarak Pierce-Mr. Smith'in bundan sonra ne yapabileceği konusunda beyin fırtınası yaptık. Interpol'den Sondra Greenberg de bizimle çalıştı. Ciddi anlamda jet-lag olmuştu ve gözlerinin altında derin halkalar vardı ama Pierce'ı tanıyordu ve Avrupa'daki cinayet yerlerinin çoğunda bulunmuştu.

"O lanet olası bir kişilik bölünmesi değil mi?" Sampson sordu. "Smith ve Pierce?"

Başımı salladım. "Yeteneklerini her zaman kontrol altında tutuyor gibi görünüyor. O

'Smith'i başka bir amaca hizmet etmesi için yarattı."

Sondra Greenberg masanın karşısından, "Alex'e katılıyorum," dedi, "ama Bu lanet olası amaç ne?"

"Her neyse, işe yaradı," diye Kyle. "Bizi Mr. Smith dünyanın öbür ucunda. Hâlâ kovalıyoruz. Hiç kimse Büro'yu bu şekilde sarsmamıştı."

"Büyük J. Edgar Hoover bile mi?" Sondra dedi ve göz kırptı. "Şey," diye yumuşadı Kyle, "saf bir psikopat olarak Hoover kendisi."

Ayaktaydım ve yine volta atıyordum. Yan tarafım ağrıyordu ama kimsenin bunu bilmesini istemiyordum. Beni eve göndermeye çalışırlar, eğlenceyi kaçırmama neden olurlardı. Kendimi saçmalamaya bıraktım-bazen işe yarıyordu.

"Bize bir şey anlatmaya çalışıyor. Garip bir şekilde iletişim kuruyor. *Inez mi?* Bu isim bize Isabella'yı hatırlatıyor. Isabella'ya kafayı takmış. Cambridge'deki daireyi görmelisiniz. Inez, Isabella'nın yerine mi geçiyor? Atlantic City, Laguna Beach'in yerini tutar mı? Isabella'yı eve mi getirdi? Neden Isabella'yı eve getirdin?"

Bu devam etti: vahşi önseziler, serbest çağrışımlar, güvensizlik, korku, dayanılmaz hayal kırıklığı. Anladığım kadarıyla bütün gün ve gece geç saatlere kadar kayda değer bir şey söylenmedi ama kim bilebilirdi ki?

Pierce daha fazla iletişim kurmaya çalışmadı. Başka sesli mesaj da yoktu. Bu bizi biraz şaşırttı. Kyle onun yoluna devam etmesinden ve bizi tamamen delirtene kadar yoluna devam etmesinden korkuyordu. Altı kişi gece boyunca ve sabahın erken saatlerine kadar saha ofisinde kaldık. Kıyafetlerimizle, sandalyelerde, masalarda ve yerde uyuduk.

Ofisin içinde ve ara sıra dışarıdaki ışıltılı, sis yüklü tahta kaldırımda volta attım. Son çare olarak bir paket Fralinger's tuzlu su şekerlemesi aldım ve midemi bulandırmaya çalıştım.

Ne tür bir mantık sistemi kullanıyor? Bay Smith onun yaratısı, onun Hyde'ı. Smith'in görevi nedir? Neden burada? Çoğunlukla ıssız olan tahta kaldırımda gezinirken ara sıra kendi kendime konuşarak merak ettim.

Inez, Isabella mı?

Bu kadar basit olamaz. Pierce bunu bizim için kolaylaştırmazdı.

Inez, Isabella değil. Sadece bir tane Isabella vardı. Peki Pierce neden tekrar tekrar öldürmeye devam ediyor?

Kendimi Park Place ve Boardwalk'un köşesinde buldum ve sonunda yüzüm güldü. *Monopoly. Başka bir oyun türü mü? Bu mu?*

FBI saha ofisine geri döndüm ve biraz uyudum. Ama yeterince değil En fazla birkaç saat.

Pierce buradaydı.

Bay Smith de

buradaydı.

BÖLÜM 117

Dümdüz, hala kumlu, hala çayırılık bir bölge... muhteşem bir okyanus sahili - kilometrelerce ve kilometrelerce. Parlak güneş, köpüklü dalgalar, köpük, manzara

-Uzakta bir yelkenli. Walt Whitman yüz yıl önce Atlantic City için böyle yazmıştı. Onun sözleri şimdi bir pizza ve sosisli sandviç büfesinin yazılı. Whitman, sözlerini böyle bir fonda görse çok etkilenirdi.

on sularında Atlantic City sahilinde tek başıma bir gezintiye daha çıktım. Cumartesi günüydü ve o kadar sıcak ve güneşliydi ki, aşınmakta olan sahil çoktan yüzücüler ve güneşlenenlerle dolmuştu.

Inez'i hâlâ bulamamıştık. Tek bir ipucumuz bile yoktu. Kim olduğunu bile bilmiyorduk.

Thomas Pierce'ın bizi izlediğini ya da yoğun, bunaltıcı kalabalıkta aniden onunla karşılaşabileceğimi hissediyordum. Saha ofisinde bizimle iletişime geçmeye çalışırsa diye çağrı cihazım yanımdaydı.

Şu anda yapılacak başka bir şey yoktu. Pierce-Mr. Smith durumu ve hayatlarımızı kontrol ediyordu. Gezegenin kontrolü deli bir adamın elindeydi. En azından öyle görünüyordu.

Steeplechase İskeleyi ve Resorts Casino Oteli yakınlarında durdum. İnsanlar kızgın güneşin altında, yüksek dalgaların arasında oynuyordu. Eğleniyor gibiydiler ve dünya umurlarında değilmiş gibi görünüyordu. Onlar için ne kadar güzel.

Olması gereken buydu ve bu bana Jannie ve Damon'ı, kendi ailemi ve Christine'i hatırlattı. Umutsuzca bu işi bırakmamı istiyordu ve onu suçlayamazdım. Yine de polislik mesleğini bırakıp bırakamayacağımı bilmiyordum. Neden böyle olduğunu merak ediyordum. *Doktor, kendini iyileştir*. Belki yakında bir gün iyileşirim.

Tahta kaldırım boyunca yürümeye devam ederken, Pierce'ı yakalamak için yapılabilecek her şeyin yapıldığına kendimi ikna etmeye çalıştım. Bir Fralinger's ve bir James Candy mağazasının önünden geçtim. Ve kostümlü bir Bay Fıstık'ın doksan derece sıcakta tökezleyerek dolaştığı eski Fıstık Dükkânı'nı.

İleride George Washington'ın bir tutam saçını ve jelibonlardan yapılmış bir rulet masasını görebileceğiniz Ripley's Believe It or Not Müzesi'ni gördüğümde gülümsemek zorunda kaldım. Hayır, *buna inanmadım*. Kriz ekibinden kimsenin inanabileceğini sanmıyordum ama işte buradaydık.

Bacağımda titreşen çağrı cihazıyla düşüncelerimden sıyrıldım. Yakındaki bir telefona koştum ve aradım.

Pierce bir mesaj daha bırakmıştı. Kyle ve Sampson tahta kaldırıma çıkmışlardı. Pierce Çelik İskele'nin yakınındaydı. Inez'in onunla olduğunu iddia etti! *Hala onları kurtarabileceğimizi söyledi!*

Pierce özellikle *onları* söyledi.

Etrafta koşuşturmamalıydım. Yan tarafım zonklamaya ve halde acımaya başladı. Hayatımda hiç bu kadar formsuz olmamıştım ve bu his hoşuma gitmiyordu. Daha önce hiç bu kadar savunmasız ve nispeten çaresiz hissetmemiştim.

Sonunda fark ettim: *Aslında Pierce'tan ve Bay Smith'ten korkuyorum.*

Çelik İskeleye yaklaştığımda kıyafetlerim sırlı sıklamdı ve zor nefes alıyordum. Spor tişörtümü çıkardım ve çıplak göğüsle kalabalığın içine daldım. Eski tip jitneylerin ve daha yeni step minibüslerin, tandem bisikletlerin ve koşucuların yanından geçtim.

Bantlanmış ve sargılanmıştım ve yerel bir acil servisten kaçan biri gibi görünüyor olmalıydım. Yine de Atlantic City'deki gibi bir plajda göze çarpmak zordu. Omzunda bir kutu taşıyan dondurmacı : "Dilinizi kızağa bağlayın! Fudgie Wudgies'inizi buraya getirin!"

Thomas Pierce bizi izleyip gülüyor muydu? Dondurmacı ya da bu çılgın kalabalık sahnesinde yer alan herhangi biri olabilir.

Ellerimi gözlerime götürdüm ve sahilde bir aşağı bir yukarı baktım. Kalabalığın içinde ilerleyen polisleri ve FBI ajanlarını gördüm. Sahilde en az elli bin kişi güneşleniyor . Yakındaki otellerden birinin kumar makinelerinden gelen elektronik zil seslerini belli belirsiz duyabiliyordum.

Inez. Atlantic City. Tanrım!

Ünlü Çelik İskelesi yakınlarında bir deli serbest dolaşıyor.

Sampson ya da Kyle'ı aradım ama de göremedim. Pierce'ı, Inez'i ve Bay Smith'i aradım.

Yüksek bir ses duydum ve beni olduğum durdurdu. *"Burası FBI."*

BÖLÜM 118

Hoparlörden bir ses yükseldi. Muhtemelen otellerden birinden ya da belki bir polis bağlantısından. "Burası FBI," diye anons etti Kyle Craig.

"Bazı ajanlarımız şu anda sahilde. Onlarla işbirliği yapın ve ayrıca Atlantic City polisi ile. Ne isterlerse yapın. Gereksiz endişeye mahal yok. Lütfen polis memurlarıyla işbirliği yapın."

Büyük kalabalık garip bir şekilde sessizleşti. Herkes etrafına bakıyor, FBI'ı arıyordu. Hayır, *aşırı* endişelenmek için bir neden yoktu - Pierce'ı gerçekten bulmadığımız sürece. Bay Smith'i bu plaj kalabalığının ortasında birini ameliyat ederken bulmadığımız sürece.

Küçük bir çocukken ünlü dalgıç atını gördüğüm meşhur eğlence iskelesine doğru ilerledim. İnsanlar alçak dalgaların arasında durmuş, kıyıya doğru bakıyorlardı. Bana *Jaws* filmini hatırlattı.

Thomas Pierce kontrolü geçirdi.

Siyah bir Bell Jet Ranger kıyıda yetmiş metreden daha az bir mesafede havada asılı duruyordu. İkinci bir helikopter kuzeydoğudan görüldü. İlkine yaklaştı, sonra Taj Mahal Otel kompleksi yönünde süzülerek uzaklaştı. Helikopterlerin içine yerleştirilmiş keskin nişancıları seçebiliyordum.

Pierce ve sahildeki insanlar da öyle. Yakındaki otellerde FBI nişancıları olduğunu biliyordum. Pierce bunu bilirdi. Pierce FBI'dandı. Yaptığımız her şeyi biliyordu. Bu onun avantajıydı ve bunu bize karşı kullanıyordu. O kazanıyordu.

İskeleyle yakın bir yerde bir kargaşa vardı. İnsanlar görmek için ilerliyor, diğerleri ise olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşıyordu. Ben ilerledim.

Sahildeki kalabalığın gürültü seviyesi yeniden yükseliyordu. Birinin blaster'ından En Vogue çalıyordu. Havada pamuk şeker, bira ve sosisli sandviç kokusu vardı. Çelik İskeleyle doğru koşmaya başladım, Margate'teki dalgıç atı ve Fil Lucy'yi hatırladım, uzun zaman önce daha iyi zamanlardı.

İleride Sampson ve Kyle'ı gördüm.

Bir şeyin üzerine eğilmişlerdi. *Oh Tanrım, Oh Tanrım, hayır. Inez, Atlantic City! Nabzım kontrolden çıktı.*

Bu hiç iyi değildi.

Siyah saçlı bir genç kız, yaşlı bir adamın göğsüne yaslanmış hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordu. Diğerleri, beceriksizce plaj battaniyelerine sarılmış olan cesede aval aval bakıyordu. Buraya nasıl geldiğini hayal bile edemiyordum ama işte oradaydı.

Inez, Atlantic City. O olmalı.

Öldürülen kadının uzun sarı saçları vardı ve yirmili yaşlarının başında görünüyordu. Artık bunu söylemek zordu. Cildi morumsu ve mumsuydu. Gözleri sıvı kaybından dolayı düzleşmişti. Dudakları ve tırnak yatakları solgundu. Inez'i ameliyat etmişti: Kaburgaları ve kıkırdağı kesilmiş, akciğerleri, yemek borusu, soluk borusu ve kalbi ortaya çıkarılmıştı.

Inez'in sesi Isabella'ya

benziyor. Pierce bunu

biliyordu.

Inez'in kalbini sökmemişti.

Yumurtalıklar ve fallop tüpleri vücudun yanına düzgünce yerleştirilmişti. Tüpler bir dizi küpe ve kolyeye benziyordu.

Birdenbire güneşlenenler okyanusun üzerindeki bir şeyi işaret etmeye başladılar. Döndüm ve bir elimle gözlerimi gölgeleyerek yukarı baktım.

Bir pervaneli uçak kuzeyden kıyı şeridine doğru tembelce ilerliyordu. Ticari mesajlar için kiralanan türden bir uçaktı. Kırk metrelik afişlerdeki mesajların çoğu otelleri, yerel barları, bölge restoranlarını ve kumarhaneleri tanıtıyordu.

Gittikçe yaklaşan ve tekleyen uçağın arkasında bir pankart dalgalanıyordu. Okuduğum şeye inanamıyordum. Bu başka bir mesajdı.

Bay Smith şimdilik gitti! El sallayın.

BÖLÜM 119

Ertesi sabah *erkenden* Washington'a, eve doğru yola çıktım. Çocukları görmeye, kendi yatağında uyumaya, Thomas Pierce ve onun canavar yarattığı Bay *Smith*'ten çok ama çok uzakta olmaya ihtiyacım vardı.

Inez'in yerel bir servisten bir eskort olduğu ortaya çıkmıştı. Pierce onu Bally's Park Place'deki odasına çağırmişti. Pierce'*ın artık sadece kurbanlarıyla yakınlık kurabildiğine* inanmaya başlamıştım ama onu bu korkunç cinayetleri işlemeye iten başka neydi? Neden Inez? Neden Jersey Shore?

Birkaç günlüğüne, hatta birkaç saatliğine de olsa kaçmam gerekiyordu. En azından başka bir isim almamıştık, aceleyle gideceğimiz başka bir yer yoktu.

Atlantic City'den Christine'i aradım ve o gece ailemle akşam yemeği yemek isteyip istemediğini sordum. Evet, çok isterim dedi. "Zilleri takıp orada olacağını" söyledi. Bu bana inanılmaz derecede iyi geldi. Beni rahatsız eden şey için hayal edebileceğim en iyi ilaçtı.

Washington'a dönerken yol boyunca onun sesi aklımdan çıkmadı. Zilleri takmış olarak orada olacaktı.

Damon, Jannie ve ben partiye hazırlanmak için telaşlı bir sabah geçirdik. Önce Citronella'dan, sonra da Giant'tan alışveriş yaptık. *Veni, vidi, Visa*.

Pierce-Mr. Smith'i *neredeyse* aklımdan çıkarmıştım ama yine de Glock'umu market alışverişine gitmek için bileğimdeki kılıfa koymuştum.

Giant'ta Damon, RC Cola ve tortilla bulmak için önden keşfe çıktı. Fişler. Jannie ve benim konuşma şansımız oldu. *Bzzz-bzzz-bzzz* için can attığını biliyordum. Bunu her zaman söyleyebilirim. Çok iyi, aşırı aktif bir hayal gücü var ve küçük aklından geçenleri duymak için sabırsızlanıyordum.

Jannie alışveriş arabasını itmekle görevliydi ve arabanın metal sapı Araba göz hizasının hemen üzerindeydi. muazzam mısır gevreği çeşitlerine bakıyor, en iyi fırsatları arıyordu. Anneanesi ona market alışverişinin inceliklerini öğretmişti ve matematiğin çoğunu kafasında yapabiliyordu.

"Konuş benimle," dedim. "Benim zamanım senin . Baban evde."

"Bugünlük." Kulağımın dibinden bir uğultu gönderdi, yüksek ve sert bir uğultuyla beni tam kale arkasından fırçaladı.

"Yeşil olmak kolay değil," dedim. Bu, Kurbağa Kermit'in övgüleriyle aramızdaki eski bir favori cümleydi. Bugün omuz silkti. Satış yok. Kolay anlaşma yok.

"Sen ve Damon bana kızgın mısınız?" En yatıştırıcı ses tonumla sordum. "Söyle bana

gerçeği söyle, kızım."

Biraz yumuşadı. "O kadar da değil baba. Elinden geleni yapıyorsun," dedi ve sonunda bana doğru baktı. "Deniyorsun, değil mi? Sadece evden uzaklaştığında zor oluyor. Senin için yalnızlık çekiyorum. Sen yokken her şey aynı değil."

Başımı salladım, gülümsedim ve bu kadar çok şeyi çıkardığını merak ettim. Anneanne, Jannie'nin kendi aklı olduğuna yemin ediyor.

"Akşam yemeği planlarımızda sorun var mı?" Dikkatli davranarak sordum.

"*Kesinlikle.*" Birdenbire gülümsedi. "Bu hiç sorun değil. Ben *seviyorum* akşam yemeği partileri."

"Damon? Christine'in bu gece buraya gelmesini sorun etmiyor mu?" Sırdaşıma sordum.

"Biraz korkuyor çünkü o bizim okulun müdürü. Ama o da iyi biri. Damon'ı bilirsin. Adam gibi adamdır."

Başımı salladım. "O . Yani yemek sorun değil mi? Biraz bile korkmadın mı?"

Jannie başını salladı. "Hayır. O yüzden değil. Akşam yemekleri beni korkutamaz. Akşam yemeği akşam yemeğidir."

Çok zekiydi ve yaşına göre çok kurnazdı. Çok bilge bir yetişkinle konuşmak gibiydi. O zaten bir şair filozoftu. Bir gün Maya Angelou ve Toni Morrison'a rakip olacaktı. Bu yönünü çok sevmiştim.

"Onun peşinden gitmek zorunda mısın? Bu serseri Bay Smith'in peşinden?" Jannie sonunda bana sordu. "Sanırım zorundasın." Kendi sorusuna kendisi cevap verdi.

Daha önceki cümlesini tekrarladım. "geleni yapıyorum."

Jannie parmak uçlarında ayağa kalktı. Ona doğru eğildim ama eskisi kadar değil. Beni yanağımdan öptü, kendi deyimiyle güzel bir *şaplak attı*.

"Sen arıların dizlerisin," dedi. Nana'nın en sevdiği biriydi ve o da bunu benimsemişti.

"Boo!" Damon gazoz reyonunun etrafından ikimize baktı. Kafası kırmızı, beyaz ve mavi Pepsi şişeleri ve kutularıyla çerçevenlenmişti. Damon'ı kendime çektim ve onu da yanağımdan öptüm. Başının tepesini öptüm, ona uzun zaman önce babamın bana sarılmasını istediğim şekilde sarıldım. Market reyonunda kendimizi küçük bir gösteriye dönüştürdük.

Güzel gösteri.

Tanrım, ikisini de sevmiştim ve bu ne kadar devam eden bir ikilemdi. Bileğimdeki Glock bir ton ağırlığındaydı ve ateşten çıkmış bir demir gibi sıcak hissettiriyordu. Onu çıkarmak ve silahı bir daha asla takmamak istiyordum.

Yine de yapamayacağımı biliyordum. Thomas Pierce hala dışarıda bir yerlerdeydi, Bay Smith ve diğerleri de. Nedense hepsini ortadan kaldırmanın, her şeyi herkes için biraz daha güvenli hale getirmenin benim sorumluluğum olduğunu hissettim.

"Dünyadan babama," dedi Jannie. Yüzünde küçük bir kaş çatma ifadesi vardı. "Gördün mü?
Yine gittiniz. Bay Smith'birlikteydin, değil mi?"

BÖLÜM 120

CHRISTINE seni kurtarabilir. Eğer biri kurtarabilirse, eğer hayatınızın bu noktasında kurtarılmanız mümkünse.

O gece saat altı buçuk gibi evine vardım. Onu Mitchellville'den alacağımı söylemiştim. Yan tarafım yine ağrıyordu ve kendimi kesinlikle hasarlı mal gibi hissediyordum ama bunu hiçbir şey için kaçırmazdım.

Parlak mandalina rengi bir güneş elbisesi ve topuklu espadrilleriyle ön kapıya geldi. Harika olmanın biraz ötesinde görünüyordu. Üzerinde minik gümüş çanlar olan bir rozet takmıştı. *Gerçekten de çanları vardı.*

"Ziller." Gülümsedim.

"Emin olabilirsin. Şaka yaptığımı sanmıştın."

Onu kollarımın arasına aldım, kırmızı tuğlalı ön sahanlıkta, kırmızı ve beyaz sarmaşıklar ve sarmaşık gülleri açıyordu. Christine'i sıkıca göğsüme bastırdım ve öpüşmeye başladık.

Onun tatlı, yumuşak ağzında, kollarında kaybolmuştum. Ellerim yüzüne uçu, elmacık kemiklerini, burnunu, göz kapaklarını hafifçe yokladı.

Yakınlığın şoku nadir ve eziciydi. Çok iyi, çok güzel çok uzun zamandır kayıp.

Gözlerimi açtım ve bana baktığını gördüm. Hayatımda gördüğüm en etkileyici gözlere sahipti. "Bana sarılma şeklini seviyorum Alex," diye fısıldadı ama gözleri çok daha fazlasını söylüyordu. "Dokunuşunu seviyorum."

Tekrar öpüşerek eve geri döndük.

"Zamanımız var mı?" Güldü.

"Şışt. Sadece deli bir insan bunu yapmaz. Biz deli değiliz." "Tabii ki öyleyiz."

Parlak mandalina rengi güneş elbisesi yere düştü. Şantuğun verdiği hissi seviyordum ama Christine'in çıplak teni daha da iyi hissettiriyordu. Shalimar kullanıyordu ve bu da hoşuma gitmişti. Onunla daha önce burada, belki de bir rüyada bulunduğum hissine kapıldım. Sanki bu anı uzun zamandır hayal ediyordum ve şimdi buradaydı.

Beyaz dantelli demibrasında bana yardım etti. İki çift el birlikte çalışarak uyumlu külotu aşağı kaydırarak. Sonra boynundaki ateş opalli ince ip kolye dışında çıtırçıplaktık. Bir şiir hatırladım, aşıkların çıplaklığı hakkında büyülü bir şey, ama sadece bir mücevher dokunuşuyla. Baudelaire mi? Omzunu hafifçe ısırarak. O da geri ısırırdı.

O kadar sertti ki canım yanıyordu ama acı enfesti, acının kendine has bir çiğliği vardı.

güç. Bu kadını tamamen sevmiştim ve aynı zamanda her santimetrekaresi beni tahrik ediyordu.

"Biliyor musun," diye fısıldadım, "beni biraz delirtiyorsun."

"Oh. Sadece biraz mı?"

Dudaklarımın göğüslerinde, karnında gezinmesine izin verdim. Hafifçe parfüm kokuyordu. Bacaklarının arasını öptüm ve nazikçe adım söylemeye başladı, sonra o kadar da nazik değildi. Krem rengi oturma odasının duvarına yaslandığımızda Christine'in içine girdim, bedenlerimizi duvara doğru itiyor gibiydik.

"Seni seviyorum," diye

fısıldadım. "Seni

seviyorum, Alex."

Aynı anda hem güçlü hem nazik hem de zarıftı. Dans ettik, ama mecazi anlamda değil. Gerçekten *dans* ettik.

Onun sesini, en yumuşak ağlayışını, benimle birlikteyken söylediği şarkıyı seviyordum.

Sonra ben de şarkı söylemeye başladım. Yıllar sonra ilk kez sesimi yeniden bulmuştum. Ne kadar süre kaldık bilmiyorum. Zaman bunun bir parçası değildi. İçindeki bir şey sonsuzdu ve bir şey çok gerçekti ve şu andaydı.

Christine ve ben sıırlıklam olmuştuk. Arkamdaki duvar bile kaygan ve ıslaktı. Başlangıçtaki vahşi sürüş, sallanma ve yuvarlanma, kendini daha da güçlü olan daha yavaş bir ritme dönüştürmüştü. Bu tür bir tutku olmadan hiçbir hayatın doğru olmadığını biliyordum.

İçinde zar zor hareket ediyordum. Etrafımda sıkılaştı ve onun kenarlarını hissedebildiğimi düşündüm. Daha derine indim ve Christine şişiyor gibiydi. Birbirimizin içine doğru hareket etmeye başladık, yakınlaşmaya çalışıyorduk. Ürperdik ve daha da yakınlaştık.

Christine doruğa ulaştı ve sonra ikimiz bir araya geldik. Dans ettik ve şarkı söyledik. Christine'in içinde eridiğimi hissediyordum ve ikimiz *de evet, , evet, evet, diye* fısıldıyorduk. Burada kimse bize dokunamazdı, ne Thomas Pierce, ne de başkası.

"Hey, seni sevdiğimi söylemiş

miydin?" "Evet, ama tekrar

söyle."

BÖLÜM 121

ÇOCUKLAR, genellikle onlara verdiğimiz çok daha zekidirler. Çocuklar hemen hemen her şeyi bilirler ve çoğu zaman bizden önce bilirler.

"Siz ikiniz *geç kaldınız!* Lastiğiniz mi patladı yoksa sadece öpüşüyor muydunuz?" Jannie ön kapıdan girdiğimizde bilmek istedi. Çok çirkin şeyler söyleyebiliyor ve kâr kalıyor. Bunu biliyor ve her fırsatta sınırları zorluyor.

"Öpüşüyorduk," dedim. "Tatmin oldunuz mu?"

"Evet, öyleyim," diye gülümsedi Jannie. "Aslında geç bile kalmadın. zamanında geldin. Mükemmel zamanlama."

Nana ve çocuklarla akşam yemeği bir hayal kırıklığı değildi. Çok tatlı, eğlenceli bir zamandı. Evde olmak böyle bir . Hepimiz el ele verip masayı hazırladık, yemekleri servis ettik ve sonra da pervasızca yedik. Yemek kılıç balığı bifteği, taraklı patates, yaz bezelyesi, ayrılan bisküviydi.

Nana, Jannie ve Damon tarafından ustalıkla hazırlanan her şey sıcak sıcak servis edildi. Tatlı olarak Nana'nın dünyaca ünlü limonlu turtası vardı. Christine için özel olarak yapmıştı.

Aradığım basit ama karmaşık kelimenin *neşe* olduğuna inanıyorum.

Yemek masasının etrafında bu çok açıktı. Nana, Damon ve Jannie'nin parlak ve canlı gözlerinde bunu görebiliyordum. Bunu Christine'in gözlerinde zaten görmüştüm. Onu yemekte izledim ve Washington'da ünlü biri olabileceğini, istediği her şeyi düşündüm. O öğretmen olmayı seçti ve ben onun bu yönünü sevdim.

Yıllardır ailede olan ve bu tür durumlarda hep tekrarlanan hikayeleri tekrarladık. Nana gece boyunca canlı ve komikti. Bize yaşlılıkla ilgili en iyi tavsiyesini verdi: "Eğer hatırlayamıyorsanız, unutun."

Daha sonra piyano çaldım ve rhythm-and-blues şarkıları söyledim. Jannie gösteriş yaptı ve "Blueberry Hill "in jazzy versiyonunda pasta yürüyüşü yaptı. Nana bile "Ben gerçekten dans edemem, hiç dans edemedim" diye itiraz ederek bir dakika kadar jitterbugging yaptı.

Bir an, bir resim aklımdan çıkmıyor ve eminim ölene kadar da orada kalacak. Akşam yemeğini bitirdikten hemen sonraydı ve mutfak temizliyorduk.

Lavaboda bulaşıkları yıkıyordum ve başka bir tabak almak için , o anda donup kaldım.

Jannie, Christine'in kollarındaydı ve ikisi de çok güzel görünüyordu.

birlikte. Oraya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ikisi de gülüyordu ve bu çok doğal ve gerçektir. Daha önce hiç olmadığı kadar Jannie ve Damon'ın anneleri olmadan çok şey kaçırdıklarını biliyor ve anlıyordum.

Neşe, işte bu kelime. Söylemesi çok kolay ama bazen hayatta bulması çok zor. Sabah işe geri dönmek zorundaydım.

Ben hala ejderha avcısıydım.

BÖLÜM 122

Düşünmek, Thomas Pierce ve Bay Smith'i sessizce takıntı haline getirmek için *KENDİMİ KAPATTIM*.

Kyle Craig'e Pierce'ın yapabileceği hamleler hakkında önerilerde bulundum. Almayı düşünmesi gereken önlemler. Pierce'ın Cambridge'deki dairesini izlemek için ajanlar gönderildi. Ajanlar ailesinin Laguna Beach dışındaki evinde ve hatta Isabella Calais'in mezarı başında kamp kurdular.

Pierce, Isabella Calais'e tutkuyla aşık olmuştu! Onun için sadece o vardı! Isabella ve Thomas Pierce! Anahtar buydu. Pierce'ın ona olan saplantılı aşkı.

Dayanılmaz bir suçluluk duygusundan muzdarip, diye not defterime yazdım.

Eğer hipotezim doğruysa, o zaman hangi ipuçları eksik?

Quantico'da FBI profil uzmanlarından oluşan bir ekip sorunu kağıt üzerinde çözmeye çalışıyordu. Hepsi de Pierce ile BSU'da yakından çalışmıştı. Pierce'ın geçmişindeki hiçbir şey daha önce karşılaştıkları psikopat katillerle uyuşmuyordu. Pierce ne fiziksel de cinsel istismara uğramıştı. Geçmişinde herhangi bir şiddet olayı yoktu. En azından kimsenin bildiği kadarıyla. Hiçbir uyarı, delilik belirtisi, havaya uçana kadar hiçbir işaret yoktu. *O bir orijinaldi. Onun gibi bir canavar daha önce hiç olmamıştı. Emsali yoktu.*

Ben yazdım: *Thomas Pierce derin bir aşk yaşıyordu. Sen de aşıksın.*

Dünyada sevdiğiniz tek kişiyi öldürmek ne anlama gelir?

BÖLÜM 123

Pierce'a sempati duymayı, hatta bir nebze klinik empati kurmayı bile beceremiyordum. Ondan ve acımasız, soğukkanlı cinayetlerinden, yakaladığım diğer katillerin hepsinden, hatta Soneji'den bile daha çok nefret ediyordum. Kyle Craig ve Sampson da aynı şeyi hissediyordu ve Büro'nun çoğu, özellikle de Davranış Bilimleri'ndeki iyi insanlar da öyle. Şu anda öfke içinde olan bizlerdik. Pierce'ı durdurmaya kafayı takmıştık. Bunu beynimizi dağıtmak için mi kullanıyordu?

Ertesi gün yine evde çalıştım. Bilgisayarım, birkaç kitabım ve suç mahalli not defterlerimle kendimi eve kilitledim. Sadece Damon ve Jannie'yi okula bıraktıktan sonra Nana ile hızlı bir kahvaltı yapmak için dışarı çıktım.

Ağzım haşlanmış yumurta ve kızarmış ekmekle doluyken mutfak masasına doğru eğildi ve bana o meşhur sinsi saldırılarından birini başlattı.

"Cinayet davanızı benimle tartışmak istemediğinizi söylemekte haklı mıyım?" diye sordu.

"Hava durumu ya da başka bir şey hakkında konuşmayı tercih ederim. Bahçeniz çok güzel görünüyor. Saçın güzel görünüyor."

"Christine'i hepimiz çok seviyoruz, Alex. Bizi çok etkiledi. Bilmek isteyip de sormayı unuttuysan diye söylüyorum. Maria'dan beri başına gelen en iyi şey o. Peki, konuda ne yapacaksın? Planlarınız neler?"

Gözlerimi devirdim ama Nana'nın şafak saldırısı karşısında gülümsemek zorunda kaldım. "Önce bu lezzetli kahvaltıyı bitireceğim. Sonra da yukarıda yapmam gereken bazı tehlikeli işler var. Nasıl?"

"Onu kaybetmemelisin, Alex. Bunu yapma," diye öğüt verdi Nana ve aynı zamanda uyardı. "Yine de yaşlı bir kadını dinlemeyeceksin. Ben ne bilirim ki? Ben sadece yemek pişirir ve temizlik yaparım."

"Ve konuş," dedim ağzım doluyken. "Konuşmayı unutma, yaşlı kadın."

"Sadece konuşma değil, . Oldukça sağlam psikolojik analiz, gerekli Zaman zaman amigoluk ve uzman rehberlik danışmanlığı." "Benim bir oyun planım var," dedim ve konuyu kapattım.

"Kazanan bir oyun planınız olsa iyi olur." Son Nana söyledi. "Alex, eğer onu kaybedersen, bunu asla atlatamazsın."

Çocuklarla yürüyüş yapmak ve hatta ninemle konuşmak beni canlandırdı. Sabahın geri kalanında eski tezgahımda çalışırken kendimi açık ve uyanık hissettim.

Yatak odasının duvarlarını notlar ve teorilerle kaplamaya başlamıştım.

Thomas Pierce hakkında *daha da fazla teorinin* başlangıcı. Raptiye geçidi kontrolü ele almıştı. Odanın görünüşüne bakılırsa ne yaptığımı biliyor gibiydim ama genel kanının aksine, görünüş neredeyse her zaman aldatıcıdır. Elimde yüzlerce ipucu vardı ama yine de bir ipucum yoktu.

Bay Smith'in Pierce'a gönderdiği mesajlardan birinde yazdığı ve Pierce'ın da FBI'a ilettiği bir şeyi hatırladım. *İçimizdeki Tanrı, yasaları koyan ve yasaları değiştirebilen Tanrı'dır. Ve Tanrı içimizdedir.*

Sözler bana tanıdık gelmişti ve sonunda kaynağın izini sürdüm. Alıntı, Pierce Harvard'da öğrenciyken orada ders vermiş olan Amerikalı mitolog ve halk bilimci Joseph Campbell'a aitti.

Bulmacaya farklı bakış açıları deniyordum. Özellikle iki giriş noktası ilgimi çekti.

İlk olarak, Pierce dile meraklıydı. Harvard'da dilbilim okumuştı. Noam Chomsky'ye hayrandı. Peki ya dil ve sözcükler?

İkincisi, Pierce son derece düzenliydi. Bay Smith'in dağınık olduğu gibi yanlış bir izlenim yaratmıştı. FBI ve Interpol'u bilerek yanlış yönlendirmişti.

Pierce başından beri ipuçları bırakıyordu. Bazıları çok açıktı.

Yakalanmak istiyor. Peki neden kendini durdurmuyor?

Cinayet. Cezalandırma. Thomas Pierce kendini mi cezalandırıyordu, yoksa diğer herkesi mi? Şu anda, kesinlikle beni cezalandırıyordu. Belki de bunu hak etmiştim.

Saat üç civarında bir gezintiye çıktım ve Damon ile Jannie'yi Sojourner Truth Okulu. Onları eve götürecek birine ihtiyaçları olduğundan değil. Sadece onları çok özlemiştim. Onları görmem gerekiyordu, kendimi uzak tutamıyordum.

Ayrıca başım ağrıyordu ve evden çıkıp tüm düşüncelerimden uzaklaşmak istiyordum.

Christine'i okul bahçesinde gördüm. Etrafı küçük çocuklarla çevriliydi. Kendisinin de çocuk sahibi olmak istediğini hatırladım. Çok mutlu görünüyordu ve çocukların onun etrafında olmayı sevdiklerini görebiliyordum. Akli başında kim sevmez ki? Lacivert takım elbisesi içinde ip atlamayı o kadar doğal gösteriyordu ki.

Çocuklarla dolu okul bahçesinden yaklaştığımı görünce gülümsedi. Bu gülümseme yüreğimi ve diğer tüm yüreğimi ısıttı.

"Bakın kim hava almak için mola veriyor," dedi, "üç patates, dört."

"Lisedeyken," dedim ona, Day-Glo pembe atlama ipinin ucunu çevirmeye devam ederken, "John Carroll'da bir kız arkadaşım vardı. Bu benim ikinci ve üçüncü sınıflarımdaydı."

"Mmm, hmmm. Hoş Katolik kız mı? Beyaz bluz, ekose etek, eyer

ayakkabılar?"

"Çok iyi biriydi. Aslında, o şimdi bir botanikçi. Gördün mü, hoş? Okuldan çıktıktan sonra Jeanne'ı birkaç dakikalığına görebilme ihtimaline karşı Güney Carolina Caddesi'ne kadar yürürdüm. Cidden vurulmuştum."

"Eyer ayakkabılarından olmalı. Bana yine aşık olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?" Christine güldü. Çocuklar bizi tam olarak duyamıyordu ama yine de gülüyorlardı.

"Çarpılmanın çok ötesindeyim. ."

"Bu iyi," dedi ve pembe ipi çevirmeye ve çocuklarına gülümsemeye devam etti, "çünkü ben de öyleyim. Ve bu dava bittiğinde, Alex-"

"Ne istersen , yeter."

Gözleri her zamankinden daha da parladı. "Her şeyden uzakta bir hafta sonu. Belki bir kır otelinde, ama uzak bir yer de işimizi görür."

Christine'e sarılmayı o kadar çok istiyordum ki. Onu hemen orada öpmek istiyordum ama kalabalık okul bahçesinde bu mümkün değildi.

"Bu bir randevu," dedim. "Bu bir söz."

"Seni tutacağım. *Smote*, bu iyi. Bunu hafta sonu tatilimizde deneyebiliriz."

BÖLÜM 124

Eve döndüğümde akşam yemeğine kadar Pierce davası üzerinde çalıştım. Nana ve çocuklarla birlikte hamburger ve yaz kabağından oluşan hızlı bir yemek yedim. İflah olmaz ve tövbe etmeyen bir işkolik olduğum için biraz daha ağır eleştiriler aldım. Ninem bana bir dilim turta kesti ve ben de tekrar odama çekildim. İyi beslenmiştim ama hiç tatmin olmamıştım.

Elimde değildi, endişeliydim. Thomas Pierce çoktan başka bir kurban yakalamış olabilir. Bu gece "otopsi" yapıyor olabilir. Bize her an bir mesaj gönderebilir.

Yatak odasının duvarına yapıştırdığım notları tekrar okudum. Sanki cevap dilimin ucundaymış gibi hissediyordum ve bu beni deli ediyordu. İnsanların hayatı pamuk ipliğine bağlıydı.

Isabella Calais'in kalbini "delmişti".

Cambridge'deki dairesi onun anısına saplantılı bir tapınak gibiydi.

Point Pleasant Sahili'ne gittiğinde "evine" dönmüştü. Onu yakalama fırsatı vardı. Eğer yeterince akıllıysak, onun kadar iyiyssek.

Neyi kaçıırıyorduk, FBI'ı ve beni mi?

Çeşitli ipuçlarıyla daha fazla kelime oyunu oynadım.

Kurbanlarını her zaman "deler". Acaba iktidarsız mıydı ya da iktidarsız hale mi gelmişti, Isabella ile cinsel ilişkiye giremiyor muydu?

Bay Smith bir doktor gibi çalışıyor - ki Pierce neredeyse öyleydi - ki onun babası ve kardeşleri. Doktor olarak başarısız olmuştu.

Erken yattım, saat on bir gibi, ama uyuyamadım. Sanırım sadece davayı kapatmayı denemek istemiştim. Sonunda Christine'i aradım ve yaklaşık bir saat konuştuk. Konuşurken ve onun sesinin müziğini dinlerken Pierce ve Isabella Calais'i düşünmeden edemedim.

Pierce onu sevmiştii. Saplantılı bir aşk. Christine'i şimdi kaybedersem ne olur? Cinayetten sonra Pierce'a ne oldu? Delirmiş miydi?

Telefonu kapattıktan sonra davaya tekrar döndüm. Bir süreliğine, hikayesinin Homeros'un *Odyseia* destanıyla bir ilgisi olabileceğini düşündüm. Bir dizi trajedi ve talihsizlikten sonra evine mi dönüyordu? *Hayır, öyle değildi.*

anahtarı neydi? Hepimizi çıldırtmak istediye, işe yarıyordu.

Kurbanların isimleriyle oynamaya başladım, Isabella ile başlayıp Inez ile bitirdim. "*Ben* "den "*Ben* "e mi dönüyorum? Tam daire mi? Daireler mi? Masanın üzerindeki saate baktım - neredeyse sabahın bir , ama devam ettim.

Ben yazdım.

I. Bu bir şey miydi? Bir başlangıç olabilir. *Ben* şahıs zamiri mi? İsimlerin harfleriyle birkaç kombinasyon denedim.

I-S-U... R

C-A-D...

I-A-D...

Sonraki üç harften sonra durdum: IMU. Sayfaya baktım. Delinmişliği, hatırladım. En basit kelime oyununu.

Isabella, Michaela, Ursula. Bunlar ilk üç kurbanın isimleriydi, sırayla. *Yüce Tanrım!*

Cinayet sırasına göre tüm kurbanların isimlerine baktım. Adlarına, soyadlarına ve göbek adlarına baktım. İsimleri karıştırmaya ve eşleştirmeye başladım. Kalbim küt küt atıyordu. Burada bir şey vardı. Pierce bize bir ipucu daha bırakmıştı, aslında bir dizi ipucu.

Her zaman gözümüzün önündeydi. Kimse , çünkü Smith'in işlediği suçların bir düzeni yokmuş gibi görünüyordu. Ama Pierce bu teoriyi kendisi başlatmıştı.

Kurbanların adlarını, soyadlarını ya da göbek adlarını kullanarak yazmaya devam ettim. IMU diye başladı. Sonra Robert'ın *R*'si. Dwyer için *D*. İsim seçmenin bir alt kalıbı var mıydı? Aritmetik bir dizi olabilir.

Ne olsa Pierce-Smith'in bir düzeni vardı. Görevi Cambridge, Massachusetts'teki o ilk gecede başlamıştı. O deliydi, ama ben onun düzenini yakalamıştım. Kelime oyunlarına olan sevgisiyle başladı.

Thomas Pierce yakalanmak istiyordu! Ama sonra bir şeyler değişti. Yakalanması konusunda kararsız hale gelmişti. Neden?

Topladığım şeye baktım. " çocuğu," diye mırıldandım. "Bu bir şey değil mi? Bir ritüeli var."

Ben Isabella Calais.

M Stephanie Michaela Apt.

Ursula Davies.

Robert Michael Neel.

D Brigid Dwyer.

E Mary Ellen Klauk.

Robin Anne Schwartz.

E Clark Daniel Ebel.

D David Hale.

Ben Isadore Morris.

S Theresa Anne Secrest.
Elizabeth Allison Gragnano.
B Barbara Maddalena.
E Edwin Mueller.
L Laurie Garnier.
L Lewis Lavine.
A Andrew Klauk.
Müfettiş Drew Cabot.
Dr. Abel Sante.
L Simon Lewis Conklin.
A Anthony Bruno.
Ben Inez Marquez.
S _____?

Şöyle : ISABELLA CALAIS'I BEN ÖLDÜRDÜM.

Bunu bizim için çok kolaylaştırmıştı. En başından beri bizimle alay ediyordu. Pierce durdurulmak istedi, yakalanmak istedi. Peki neden kendini durdurmamıştı? Vahşi cinayetler dizisi neden devam edip gidiyordu?

ISABELLA CALAIS'I ÖLDÜRDÜM.

Cinayetler bir itiraftı ve belki de Pierce'ın işi bitmek üzereydi.

O zaman ne olacaktı? Ve *S kimdi*?

Smith'in kendisi miydi? S Smith'i mi temsil ediyordu?

Smith'i sembolik olarak öldürecek miydi? O zaman Bay Smith sonsuza dek yok mu olacaktı?

Önce Kyle Craig'i sonra da Sampson'ı aradım ve onlara bulduğum şeyi anlattım. Saat sabahın ikisini geçiyordu ve ikisi de sesimi ya da haberi duyduklarına çok sevinmemişlerdi. Karmakarışık kelimesiyle ne yapacaklarını bilmiyorlardı ve ben de bilmiyordum.

"Bize ne verdiğinden emin değilim," dedi Kyle, "neyi kanıtlıyor, Alex?"

"Ben de bilmiyorum. Henüz değil. Bize adında S harfi olan birini öldüreceğini söylüyor."

"George Steinbrenner," diye mırıldandı Kyle. "Strom Thurmond.

Sting." "Uyumaya devam et," dedim.

Başım dönüp duruyordu. Uyku benim için bir seçenek değildi. Pierce'tan başka bir mesaj almayı , belki o gece bile. Bizimle alay ediyordu. Başından beri öyleydi.

Ona bir mesaj iletmek istedim. Belki de Pierce ile gazeteler ya da televizyon aracılığıyla iletişim kurmalıydım. Savunmayı saldırmamız gerekiyordu.

Yatak odamın karanlığında yatıyordum. *S, Bay Smith olabilir mi?* Merak ettim. Başım zonkluyordu. Yorgunluktan ölüyordum. Sonunda daldım

uykuya doğru. Tam uçurumdan düşüyordum ki tutundum.
Yataktan fırladım. Artık tamamen uyanıktım.
"S, Smith değil."
S'nin kim olduğunu biliyordum.

BÖLÜM 125

THOMAS PIERCE Concord, Massachusetts'teydi.

Bay Smith de buradaydı.

Sonunda onun kafasının içindeydim.

Sampson ve ben, Isabella'nın sevgilisi olan Dr. Martin Straw'un evinin yakınındaki şirin, pitoresk bir ara sokakta hazırдық. Martin Straw bulmacada *S* idi.

FBI evde Pierce için bir tuzak kurmuş. Bu sefer çok sayıda ajan getirmemişler. Pierce'ı ele vermekten korkuyorlardı. Kyle Craig silahtan çekiniyordu ve çekinmek için her türlü sebebi vardı. Ya da belki başka bir şey vardı.

Sabahın büyük bir kısmı ve öğleden sonra erken saatlerde bekledik. Concord, zarif bir şekilde yaşlanıyor gibi görünen, kendi içine kapalı, biraz kısıtlı bir kasabaydı. Thoreau ve Alcott'un evleri burada yakınlarda bir yerdeydi. Diğer her evde üzerinde tarih yazan tarihi görünümlü bir plaket var gibiydi.

Pierce'ı bekledik. Ve sonra biraz daha bekledik. *Podunk'taki* korkunç gözetleme uzadıkça uzadı. Belki *de S* hakkında yanılmıştım.

Sonunda arabamızın radyosundan bir ses geldi. Kyle'dı. "Pierce'ı gördük. O burada. Ama bir sorun var Alex. İkinci yola doğru geri dönüyor," dedi Kyle. "Dr. Straw'a gitmiyor. Hoşuna gitmeyen bir şey gördü."

Sampson bana doğru baktı. "Sana dikkatli olduğunu söylemiştim. İyi içgüdüler. O lanet olası bir Marslı, Alex."

"Bir şey fark etti," dedim. "Kyle'ın her zaman söylediği kadar iyi biri. Büro'nun nasıl çalıştığını biliyor ve bir şey görmüş."

Kyle ve ekibi, Pierce'ı önce Straw'un evine girmesine izin vermek istemişti. Dr. Straw, karısı ve çocukları evden . Pierce'a karşı elimizden geldiğince sağlam kanıtlara ihtiyacımız vardı. Thomas Pierce'ı bu kanıt olmadan mahkemeye çıkarırsak davayı kaybedebilirdik. Kesinlikle kaybedebilirdik.

Kısa dalgadan bir mesaj geldi. "Rota 2'ye doğru gidiyor. Bir şey onu korkutmuş. Kaçıyor!"

"Kısa dalgası var! Bizi engelliyor!" Mikrofonu kaptım ve Kyle'ı uyardım. "Artık telsizle konuşmak yok. Pierce dinliyor. Bizi bu şekilde fark etti."

Motoru çalıştırdım ve sedanı kaldırımdan uzaklaştırdım. Yoğun nüfuslu Lowell Yolu'nda hızımı altmışa kadar çıkardım. Aslında Route 2'ye diğerlerinden daha yakındık. Hâlâ Pierce'ın yolunu kesebiliriz.

Yolun karşı yönünden gelen parlak, gümüş rengi bir BMW yanımızdan geçti. Biz hızla geçerken sürücü kornaya bastı. Onu suçlayamazdım. Altmış, dar köy sokağında tehlikeli bir hızdı. Her şey yine çığırından çıkıyor, bir delinin kaprisiyle kontrolden çıkıyordu.

"İşte " Sampson bağırdı.

Pierce'arabası şehrin en kalabalık bölgesi olan Concord Center'a doğru gidiyordu. Çok hızlı gidiyordu.

Koloni tarzı evlerin, ardından lüks mağazaların yanından hızla geçtik ve nihayet Anıt Meydanı'na yaklaştık. Town House, Concord Inn, Masons Hall'a bir göz attım - sonra 62. Yol için bir tabela - diğeri 2. Yol için.

Sedanımız köy sokaklarında araba üstüne araba geçti. Etrafımızda frenler gıcırdayıyordu. Diğer arabalar korna çaldı, haklı olarak kızgındılar ve devam etmekte olan araba kovalamacasından korkuyorlardı.

Sampson nefesini tutuyordu, ben de tutuyordum. Banliyölerde siyahların yasadışı olarak kenara çekilmesiyle ilgili bir espri vardır. *DWB* ihlali. araba kullanmak. Şehir sınırları içinde 70'e kadar çıktık.

Kasaba merkezinden -Walden Caddesi-Main- tek parça halinde çıkmayı başardık ve ardından otoyola yaklaşan Lowell Yolu'na geri döndük.

Otoyol 2'ye döndüm ve neredeyse kontrolden çıkıyordum. Pedalı yere kadar indirmiştim. Bu Thomas Pierce'ı yakalamak için en iyi şansımızdı, belki de son şansımız. İleride, Pierce da bunun o an olduğunu biliyordu.

Şu anda Route 2'de doksana yakın hız yapıyordum, arabaları sanki gibi geçiyordum. Pierce'ın Thunderbird'ü seksen beşi zorluyor olmalıydı. Kovalamacanın başlarında bizi fark etmişti.

"Bu sincap piçi şimdi yakalıyoruz!" Sampson bana bağırdı. "Pierce düşüyor!"

Derin bir çukura çarptık ve araba bir an için yoldan çıktı. Sarsıcı *bir gümbürtüyle* yere indik. Yanımdaki yara çığlık attı. Başım ağrıyordu. Sampson kulağıma Pierce'ın düşeceğini söyleyip duruyordu.

İleride onun koyu renkli Thunderbird'ünün sallanıp durduğunu görebiliyordum. Aramızda sadece birkaç araba mesafesi vardı.

O bir plancı, kendimi uyardım. *Bunun biliyordu.*

Sonunda Pierce'yetiştım ve yanına çektim. İki araba da doksana yakın hız yapıyordu. Pierce bize hızlı bir bakış attı.

Garip bir şekilde neşelendiğimi hissettim. Adrenalin vücuduma güç veriyordu. *Belki de onu yakalamıştık.* Bir iki saniyeliğine Pierce kadar çıldırmış gibiydim.

Pierce sağ eliyle selam verdi. "Dr. Cross," diye seslendi açık pencereden, "sonunda karşılaştık!"

BÖLÜM 126

"*FBI yaptırımını BİLİYORUM!*" Pierce düdük sesi ve rüzgârın arasında bağırdı. Soğukkanlı ve sakin görünüyordu, gerçeklerden habersizdi. "Devam et Cross. Bunu yapmanı istiyorum. Çıkar beni, Cross!"

"Yaptırım emri yok!" Ben bağırdım. "Arabanı kenara çek! Kimse seni vurmaz."

Pierce sırtı -en iyi öldürücü gülümsemesiydi bu. Sarı saçları sıkı bir at kuyruğuyla bağlanmıştı. Üzerinde siyah bir balıkçı yaka vardı. Başarılı görünüyordu; yerel bir avukat, dükkân sahibi, doktor. "Doktor."

"FBI neden bu kadar küçük bir birim getirdi sanıyorsunuz?" diye bağırdı. "Önyargılı bir şekilde yok edin. Arkadaşın Kyle Craig'e sor. Bu yüzden beni Straw'un evinde istediler!"

Thomas Pierce ile mi

konusuyordum? Yoksa bu Bay

Smith miydi?

Artık bir fark var mıydı?

Başını arkaya attı ve kahkahalarla kükredi. Hayatımda gördüğüm en tuhaf, en çılginca şeylerden biriydi. Yüzündeki ifade, vücut dili, sakinliği. Concord, Massachusetts'in dışındaki Route 2'de saatte 90 mil hızla giderken onu vurmamız için bize meydan okuyordu. Kaza yapıp yanmak istiyordu.

Her iki tarafında da sık köknar ağaçları olan bir otoyola girdik. FBI arabalarından ikisi . Pierce'ın kuyruğuna takılmışlardı, onu itiyor, alay ediyorlardı. Büro buraya Pierce'ı öldürmek için mi gelmişti?

Eğer onu götüreceklerse, burası iyi bir yerdi - çoğu banliyö trafiğinden ve evlerden uzak, تنها bir cep.

Thomas Pierce'in işine son verilecek yer burasıydı.

Şimdi tam zamanıydı.

"Ne yapmamız gerektiğini biliyorsun," dedi Sampson bana.

Bildiğimiz kadarıyla yirmiden fazla kişiyi öldürdü, diye düşünüyordum, mantıklı olmaya çalışıyordum. *Asla vazgeçmeyecektir.*

Pierce'a tekrar "Kenara çek," diye bağırdım.

"Isabella Calais'yi ben öldürdüm," diye bağırdı bana. Yüzü kıpkırmızıydı. "Kendimi durduramıyorum. Durmak istemiyorum. Hoşuma gidiyor! Hoşuma gittiğini öğrendim Cross!"

"Çekil," diye Sampson'ın sesi. Glock'unu kaldırmış ve Pierce'a doğrultmuştu. "Seni kasap! Seni bok parçası!"

"Isabella Calais'i öldürdüm ve cinayeti durduramıyorum. Ne dediğimi duyuyor musun, Cross? Isabella Calais'i öldürdüm ve cinayetleri durduramıyorum."

Tüyler ürpertici mesajı anlamıştım. İlk seferinde anlamıştım.

Kurban listesine yeni harfler ekliyordu. Pierce yeni, daha uzun bir kod yaratıyordu: Isabella Calais'i öldürdüm ve cinayetleri durduramıyorum. Eğer kaçarsa, tekrar tekrar öldürecekti. Belki de Thomas Pierce insan *değildi*. Zaten kendi tanrısı olduğunu ima etmişti.

Pierce'ın otomatik bir silahı vardı. Bize ateş etti.

Direksiyonu sertçe sola kırdım, umutsuzca bizi ateş hattından çıkarmaya çalışıyordum. Arabamız sol ön ve arka tekerlekleri üzerine sertçe yaslandı. Her şey bulanıktı ve odak dışı kalmıştı. Sampson direksiyonu tuttu. Bileğime dayanılmaz bir acı saplandı. Devrileceğimizi sandım.

Pierce'ın Thunderbird'ü 2. yoldan fırlayıp yan yola düştü. O sapağı nasıl döndüğünü bilmiyorum. Belki de varıp varmaması umurunda değildi.

Sedanımızı dört tekerleği üzerine tekrar oturtmayı başardım. Pierce'ı takip eden FBI arabaları virajı hızla geçtiler. Hiçbirimiz duramadık. Ardından, patinaj yaparak durma ve U dönüşlerinden oluşan düzensiz bir bale, lastiklerin ve frenlerin gıcırtısı ve vınlaması geldi. Pierce'ı gözden kaybetmiştik. Arkamızdaydı.

Dönüş yoluna geri döndük, sonra da virajlı, şevronlu bir köy yolundan aşağı indik. Thunderbird'ü Route 2'den yaklaşık iki mil uzakta terk edilmiş halde bulduk.

Kalbim göğsümün içinde güm güm atıyordu. *Pierce arabada değildi. Pierce burada değildi.*

Yolun her iki tarafındaki ormanlar sıkı ve çok sayıda sunuyordu. Sampson ve ben arabamızdan çıktık.

Silahlarımızı çıkarıp köknar ağaçlarının sık çalılıklarına doğru aceleyle geri döndük. Çalılıkların arasından geçmek neredeyse imkânsızdı. Thomas Pierce'dan hiçbir yerde iz yoktu.

Pierce gitmişti.

BÖLÜM 127

THOMAS PIERCE yine sırta kadem basmıştı. Neredeyse onun paralel bir dünyada yaşadığına ikna olacaktım. Belki de bir uzaylıydı.

Sampson ve ben Logan Uluslararası Havaalanı'na gidiyorduk. Washington'a eve dönüyorduk. Boston'daki yoğun trafik planımıza uymuyordu.

Callahan Tüneli'nden hâlâ yarım mil uzaktaydık ve zar zor hareket eden bir kuyrukta sıkışıp kalmıştık. Homurdanan ve inleyen arabalar ve kamyonlar etrafımızı sarmıştı.

Boston başarısızlığımızı yüzümüze vuruyordu.

"Davamız için bir metafor. Pierce için yapılan lanet olası insan avı," dedi Sampson trafik keşmekeşi ve hakkında. Sampson'la ilgili iyi bir şey -İşler gerçekten kötü gittiğinde ya soğukkanlı ya da komik olur. Bokun içinde debelenmeyi reddediyor. Hemen yüzüp çıkar.

"Aklıma bir fikir geliyor," diyerek onu biraz uyardım.

"Kendi özel evreninde bir yerlerde uçtuğunu biliyordum. Gerçekten burada olmadığını, bu arabada benimle oturup söylediklerimi dinlemediğini biliyordum."

"kalsaydık burada tünel trafiğinde sıkışıp kalırdık."

Sampson başını salladı. "Uh-huh. Boston'dayız. Yarın geri gelmek zorunda kalmak istemezsin, o zaman önsezilerinden birini takip et. En iyisi bunu şimdi yapmak.

Kovalamak o yaban kazlarını kovalayın."

Duran trafiğin dar şeridinden çıktım. "Kovalamayı düşünebileceğim tek bir yaban kazı var."

"Nereye gittiğimizi söyleyecek misin? Yeleğimi geri giymem mi gerekiyor?"

"Önsezilerim hakkında ne düşündüğüne bağlı."

Storrow Drive'a doğru orman yeşili tabelaları takip ettim ve geldiğimiz yoldan Boston'dan çıktım. O yönde de trafik yoğunluğuydu. Bugünlerde nereye giderseniz gidin çok fazla insan vardı, çok fazla kalabalık, çok fazla kaos ve herkesin üzerinde çok fazla stres vardı.

Sampson'a "Yeleğini geri giysen iyi olur," dedim.

Benimle tartışmadı. Sampson arka koltuğa uzandı ve yeleklerimizi aradı.

Arabayı sürerken kendi yeleğimin içinde kıpırdandım. "Bence Thomas Pierce bunun bitmesini istiyor. Sanırım artık hazır. Bunu gözlerinde gördüm."

"Concord'da şansını dener. 'Yoldan çekil. Kenara çek Pierce!' Bunlardan herhangi birini hatırlıyor musun? Tanıdık geldi mi Alex?"

Sampson'a baktım. "Kontrolün onda olması gerekiyor. S, Straw içindi ama S aynı zamanda Smith için. Her şeyi , John. Nasıl bitmesini istediğini biliyor. Her zaman biliyordu. Bu işi bitirmesi onun için çok önemli."

Göz ucuyla Sampson'ın bana baktığını görebiliyordum. "Ve? Yani? Bu da ne demek şimdi? Nasıl bittiğini biliyor musun?"

"S'de bitirmek istiyor. Bu onun için büyüğü bir şey. Her şeyi bu şekilde hesaplıyor, olması gerektiği gibi. Bu onun zihin oyunu ve bunu takıntılı bir şekilde oynuyor. Oynamadan duramıyor. Bunu bize o söyledi. Hâlâ oynuyor."

Sampson belli ki bu konuda sorun yaşıyordu. Bir saat önce Pierce'ı yakalamayı kaçırmıştık. Kendini tekrar riske atar mıydı? "O kadar deli olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bence o kadar deli, John. Bundan eminim."

BÖLÜM 128

Yarım düzine polis ekip arabası Cambridge'deki Inman Caddesi'nde toplanmıştı. Mavi-beyaz ekip arabaları, Thomas Pierce ve Isabella Calais'in bir zamanlar yaşadıkları ve Isabella'nın dört yıl önce öldürüldüğü dairenin önündeydi.

EMS ambulansları gri taştan ön sahanlığın yanına park etmişti. Sirenler ötüyor ve feryat ediyordu. Callahan Tüneli'nden geri dönmemiş kaçıracaktık.

Sampson ve ben dedektif kalkanlarımızı gösterdik ve aceleyle ilerlemeye devam ettik. Kimse bizi durdurmadı. Kimse durduramazdı.

Pierce üst kattaydı.

Bay Smith de öyle.

Oyun tam bir döngüye girmişti.

"Biri cinayet işlendiğini ihbar etti," dedi Cambridge üniformalılarından biri taş merdivenlerden yukarı çıkarken. "Duyduğuma göre adamı üst katta köşeye sıkıştırmışlar. Birinci dereceden bir kaçık."

"Onun hakkında her şeyi biliyoruz," dedi Sampson.

Sampson ve ben merdivenlerden ikinci kata çıktık.

"Sence Pierce bütün bu yangını kendi mi çıkardı?" Merdivenleri aceleyle çıkarken Sampson sordu. Nefes nefese kalmanın, acının, şokun ya da şaşkınlığın .

Bu şekilde bitmesini istiyor.

Thomas Pierce hakkında ne yapacağımı bilmiyordum. Beni ve geri kalan herkesi uyuşturmuştu. Düşüncelerin, en azından mantıklı fikirlerin ötesine sürükleniyordum. Pierce gibi bir katil daha önce hiç olmamıştı. Yakınından bile geçmemişti. Tanıdığım en *yabancılaşmış* insandı. Yabancı değil, *yabancılaşmış*.

"Hâlâ benimle misin Alex?" Sampson'ın elinin omzumu kavradığını

hissettim. "Özür dilerim," dedim. "İlk başta Pierce'ın hiçbir şey

hissedemediğini düşündüm.

başka bir psikopattı. Soğuk öfke, keyfi cinayetler." "Peki ya şimdi?"

Pierce'in kafasının içindeydim.

"Şimdi Pierce'ın belki *de her şeyi* hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Sanırım onu delirten de buydu. Bu *hissedebiliyor*."

Cambridge polisi koridorun her yerinde toplanmıştı. Yerel polisler şoka girmiş ve gözleri dönmüş görünüyordu. Isabella'nın bir fotoğrafı fuayeden dışarı bakıyordu. Çok güzel, neredeyse muhteşem ve bir o kadar da üzgün görünüyordu.

Sampson, "Thomas Pierce'ın vahşı, çılgın dünyasına hoş geldiniz," dedi.

Cambridge'den bir dedektif bize durumu açıkladı. Gümüş sarısı saçları, eskimeyen bir balta suratı vardı. Alçak, gizli tonda, neredeyse fısıltıyla konuştu. "Pierce koridorun sonundaki yatak odasında. Kendine orada barikat kurmuş."

"Ana yatak odası, onun ve Isabella'nın odası," dedim.

Dedektif başıyla onayladı. "Doğru, ana yatak odası. İlk cinayette ben çalışmışım. O pislikten nefret ediyorum. Ona ne yaptığını gördüm."

"Yatak odasında ne yapıyor?" Ben sordum.

Dedektif başını salladı. "Kendini öldüreceğini düşünüyoruz. Kendini biz piyonlara açıklamak istemiyor. Bir silahı var. Yetkililer içeri girip girmemeye karar vermeye çalışıyor."

"Kimseye zarar verdi mi?" Sampson konuştu.

Cambridge dedektifi başını salladı. "Hayır, kadarıyla yok. Henüz değil."

Sampson'ın gözleri kısıldı. "O zaman belki de müdahale etmemeliyiz."

Dar koridorda birkaç dedektifin daha kendi aralarında konuştuğu yere doğru yürüdük. Birkaçı tartışıyor ve yatak odasını işaret ediyordu.

Böyle olmasını istiyor. Kontrol hala onda.

Olay yerine gelen dedektif teğmene "Ben Alex Cross," dedim. Kim olduğumu biliyordu. "Şimdiye kadar ne söyledi?"

Teğmen terliyordu. Cesur bir adamdı ve savaş kilosunun otuz kilo üzerindeydi. "Bize Isabella Calais'i öldürdüğünü söyledi, itiraf etti. Sanırım bunu zaten biliyorduk. Kendini öldüreceğini söyledi." Sol eliyle çenesini ovuşturdu. "Umurumuzda olup olmadığına karar vermeye çalışıyoruz. FBI yolda."

Teğmenden uzaklaştım.

"Pierce," diye seslendim koridordan aşağıya. Yatak odasının dışında devam eden konuşmalar birden kesildi. "Pierce! Ben Alex Cross," diye tekrar seslendim. "İçeri girmek istiyorum Pierce!"

Bir ürperti hissettim. Çok sessizdi. Hiç ses yoktu. Sonra yatak odasından Pierce'ın sesini duydum. Sesi yorgun ve zayıf geliyordu. Belki de rol yapıyordu. Bir sonraki hamlesinin ne olacağını kim bilebilirdi?

"İstersen içeri gel. Sadece sen, Cross."

"Bırak onu," diye fısıldadı Sampson arkasından. "Alex, bir kez olsun bırak gitsin." Ona döndüm. "Keşke yapabilsem."

Koridorun sonundaki bir grup polisi iterek geçtim. Orada asılı olan posterini hatırladım: *Tanrı Olmadan Özgür Olmaya*. Konu bu muydu?

Silahımı çıkardım ve yavaşça yatak odasının kapısını açtım. Gördüğüm şeye hazırlıklı .

Thomas Pierce bir zamanlar Isabella Calais ile paylaştığı yatağa yayılmıştı.
Elinde pırıl pırıl parlayan, jilet gibi keskin bir neşter tutuyordu.

BÖLÜM 129

THOMAS PIERCE'İN GÖĞSÜ . Otopsideki bir ceset gibi kendini . Hâlâ hayattaydı ama zar zor. Bilincinin yerinde ve uyanık olması inanılmazdı.

Pierce benimle konuştu. Nasıl bilmiyorum ama konuştu. "Bay Pierce'ı hiç görmediniz. Smith'in el işi mi?"

İnanamayarak başımı salladım. Şiddet Suçları ya da Cinayet Masası'nda geçirdiğim onca yıl boyunca hiç böyle bir şey görmemiştim. Pierce'ın göğüs kafesinden sarkan deri parçaları yarı saydam kas ve tendonları ortaya çıkarıyordu. Aynı anda hem korkmuş, hem iğrenmiş, hem de şok olmuştum.

Thomas Pierce, Bay Smith'in kurbanıydı. Son kurbanı mı?

"Daha fazla yaklaşma. Sadece orada kal," dedi. Bu bir emirdi. "Kiminle konuşuyorum? Thomas Pierce'la mı, yoksa Bay Smith'le mi?"

Pierce omuz silkti. "Benimle psikiyatri oyunları oynama. Ben senden daha zekiyim."

Başımı salladım. Neden onunla, Pierce'la ya da Bay Smith'le tartışayım ki?

"Isabella Calais'yi ben öldürdüm," dedi yavaşça. Gözleri kapandı. Neredeyse transa geçmiş gibiydi. "Isabella Calais'i ben öldürdüm."

Neşteri göğsüne bastırdı, kendini tekrar bıçaklamaya, *delmeye* hazırdı. Arkamı dönmek istedim ama yapamadım.

Bu adam kendi kalbini kesmek istiyor, diye düşündüm kendi kendime. *Her şey bu noktaya kadar geldi. Bay Smith S mi? Tabii ki öyle.*

"Isabella'nın hiçbir eşyasından kurtulmadın," dedim. "Resimlerini asmaya devam ettin."

Pierce başıyla onayladı. "Evet, Dr. Cross. Onun yasını tutuyordum, değil mi?" "İlk başta ben de öyle düşünmüştüm. Davranış

Merkezi'ndeki insanlar

Quantic'daki Bilim Birimi inanıyordu. Ama sonunda anladım."

"Ne aldın? Bana kendim hakkında her şeyi anlat." Pierce alay etti. Akli başındaydı. Zihni hâlâ hızlı çalışıyordu.

"Diğer cinayetler - öldürmek , değil mi?"

Thomas Pierce ters ters baktı. Büyük bir irade gösterisiyle bana odaklandı. Kibri bana Soneji'yi hatırlattı. "Peki neden yaptım?"

"Kendini cezalandırıyordun. Her cinayet Isabella'nın ölümünün bir canlandırmasıydı. Ritüeli tekrarladın. Her öldürdüğünde onun ölümünden acı çekiyordun."

Thomas Pierce inledi. "Ohhh, ohhh. Onu burada öldürdüm. Bu yatakta!...

Hayal edebiliyor musunuz? Elbette . Kimse edemez."

Neşteri vücudunun üzerine kaldırdı.

"Pierce, yapma!"

Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Ona doğru koştum. Kendimi ona doğru attım ve neşter sağ avucuma saplandı. Pierce onu çıkarırken acı içinde çığlık attım.

Katlanmış sarı-beyaz çiçekli yorganı tuttum ve Pierce'ın göğsüne bastırdım. Bana karşı koyuyor, nöbet geçiren bir adam gibi çırpınıyordu.

"Alex, hayır. Alex, et!" Sampson'ın arkamdan seslendiğini duydum. Göz ucuyla onu görebiliyordum. Yatağa doğru hızla . "Alex, neşter!" diye bağırdı.

Pierce hala altımda debeleniyordu. Küfürlü çığlıklar atıyordu. Gücü inanılmazdı. Neşterin nerede olduğunu ya da hala onda olup olmadığını bilmiyordum.

"Bırak Smith Pierce'ı öldürsün!" diye bağırdı. "Hayır," bağırdım. "Seni canlı istiyorum." Sonra yine akla hayale gelmeyecek bir şey oldu.

Sampson yakın mesafeden ateş etti. Patlama küçük yatak odasında kulakları sağır . Thomas Pierce'ın vücudu yatakta sarsıldı. İki bacağı da havaya kalktı. Kötü yaralanmış bir hayvan gibi çığlık attı. İnsanlık dışı bir sesi vardı, tıpkı bir *uzaylı* gibi.

Sampson ikinci kez ateş etti. Pierce'ın boğazından garip bir gırtlak sesi geldi. Gözleri kafasının içinde geriye doğru yuvarlandı. Beyazlar göründü. Neşter elinden düştü.

Başımı salladım. "Hayır, John. Daha fazla olmaz. Pierce öldü. Bay Smith de öldü. Cehennemde yatsın."

EPILOG

TEKRAR EV, TEKRAR EV

BÖLÜM 130

Tüm duygularımdan arınmıştım, hafif yaralanmış ve ama en azından eve sağ salım ve çocuklara iyi geceler diyecek kadar zamanında dönmüştüm. Damon ve Jannie'nin artık kendi odaları vardı. İkisi de olmasını istiyordu. Nana, Jannie'ye ikinci kattaki odasını vermişti. Nana mutfağın yanındaki daha küçük yatak odasına taşınmıştı ve bu ona çok uygundu.

Orada olduğum için çok mutluydum, tekrar evde olduğum için.

Jannie'nin yeni evine göz atarken, "Birileri burayı dekore etmiş," dedim. Savaştan dönmüş olmam onu şaşırtmıştı. Yüzü Cadılar Bayramı'ndaki bir fener gibi aydınlandı.

"Kendim yaptım." Jannie kollarını havaya kaldırdı ve benim için "kas yaptı". "Ninem yeni perdeleri asmama yardım etti. Onları dikiş makinesinde yaptık. Beğendin mi?"

"Sen en iyi ev sahibesisin. Sanırım tüm eğlenceyi kaçırdım," dedim ona.

"Kesinlikle ," dedi Jannie ve güldü. "Hadi canım sen de," dedi.

Küçük kızımın yanına gittim ve bana babalar ve kızlarının uzun ve bazen de şanlı tarihindeki en tatlı sarılmalardan birini yaptı. Onun kollarında kendimi çok güvende hissettim.

Sonra Damon'ın odasına gittim ve uzun zamandır hem Damon'ın hem de Jannie'nin odası olduğu için bu değişiklik beni şaşırttı, sarstı.

Damon, canavar ve komedi filmi aksanlı sportif bir dekor seçmişti. Erkeksi ama hassas. Odasına yaptığı şeyi sevdim. Saf Damon'dı.

"Odam için bana yardım etmelisin," dedim ona.

"Bu gece boks dersimizi kaçırdık," dedi, büyük bir şikâyet tonuyla değil, sadece durumu açıklığa kavuşturmak için.

Yatağında güreşmeye karar verdik ama ertesi gece bodrumda çifte boks dersini de kabul etmek zorunda kaldım. Aslında bekleyemezdim. Damon çok hızlı büyüyordu. Jannie de öyle. İkisiyle de daha mutlu olamazdım.

Ben şanslı bir adamdım.

Tekrar eve dönmüştüm.

BÖLÜM 131

Hayatımı farklı yaşamaya *çalışıyordum* ama eski alışkanlıkları değiştirmek çok zor. Çok sevdiğim bir söz vardı: *Kalp akli yönetir*.

Ben de bunun üzerinde çalışıyordum. Bu gece bunun için uğraşıyordum.

Christine hâlâ Mitchellville'de yaşıyordu ama eski evinde değil. Bana "Jack ve Jill" davası sırasında kocasının öldürülmesinden sonra orada kalmanın çok acı verici olduğunu söylemişti. Bir apartman dairesine taşınmış ve orayı güzelce onarmıştı.

John Hanson Otoyolu'ndan saptım ve birkaç blok sonra ileride onun evinin verandasının ışığını gördüm. Arabamı durdurdum ve motor çalışır halde karanlıkta oturdum.

Verandanın ışığı ve oturma odasındaki tek bir ışık yanıyordu ama ev çoğunlukla karanlıktı. Saati me baktım: neredeyse on bire çeyrek vardı. *Önce onu aramalıydim*.

Sonunda eski Porsche'mden indim ve ön kapıya yöneldim.

Zili çaldım ve bekledim. Ön verandanın sert ışığında kendimi savunmasız hissediyordum.

Kalp kafayı yönetir.

Christine'in zile cevap vermesi uzun sürüyordu ve onun için endişelenmeye başlamıştım. Bu eski kötü alışkanlıklardan biriydi. Ejderha avcısı asla uyumaz. Belki de evin içinde bir sorun vardı. Glock'umu takıyordum. Yasalara göre takmak zorundaydım.

Dışarıdaki gece havasında çiçeklerin kokusunu alabiliyordum. Bu doğal koku bana Christine'in bazen kullandığı Gardenya Tutkusu parfümünü hatırlattı. Ona şaka olsun diye "Gardenya Pususu" adını vermiştim.

Zili ikinci kez çalmak üzereydim ki kapı aniden açıldı.

"Bu ne sürpriz!" dedi Christine. Yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. Kahverengi gözleri bandajıma kaydı. "Eline ne oldu?"

Omuz silktim. "Önemli bir şey değil, gerçekten.

Sadece bir çizik." "Film makarana bile girmez, değil mi?" Güldüm. "Bu muhtemelen doğru."

Christine'in üzerinde solmuş bir kot pantolon ve belinden bağlanmış düz beyaz bir tişört vardı. Ayakları çıplaktı. Onu bana iyi görünmediği, başımı döndürmediği zamanlarda hiç görmemişim.

"Gerçekten iyi misin? Alex mi? Bahçedeydim. Boston'dan dönmüş olabileceğini düşünmüştüm. Şimdi önsezilerim var,

önseziler, tıpkı senin gibi."

Uzanıp Christine'i kollarıma aldım ve birden her şey yoluna . Kendimi yeniden bütün hissettim. Sonsuz nehre ve tüm o güzel şeylere bağlı hissettim. Hayatımın çok uzun yılları boyunca bu duyguyu özlemiştim.

"Bu benim önsezilerimin bir parçasıydı," diye fısıldadı. "Seni buraya ben çağırdım, Alex. Kollarıma gelmeni istedim."

Öpüştük ve birbirimize bastırdık ve sanki birleşiyor, gittikçe yakınlaşıyor gibiydik. Ağzının benimkine dokunuşunu, vücudunu hissetmeyi, birbirimize uyumumuzu seviyordum. İkimiz de güçlüydük ama yine de birlikte nazik olabiliyorduk. Ruh eşlerine tutkuyla inanırım. Sanırım hep inandım. Hayatımda yaptığım en iyi şey aşık olmaktı. Onu özlemiştim ve sonunda yeniden sevmeye hazırdım.

"Bu sefer seni çok özledim," diye fısıldadım yanağının yumuşaklığına karşı.

"Seni özledim," dedi. "Bu yüzden uyuyamadım. Geleceğini biliyordum."

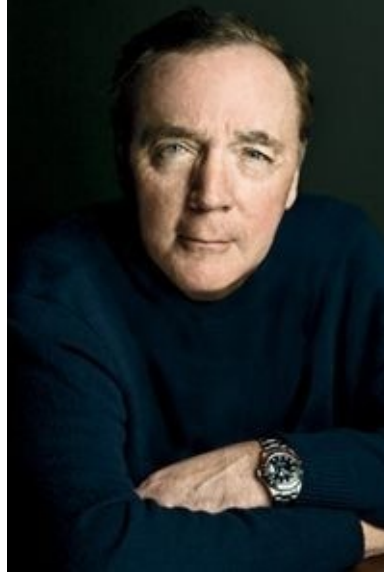
Düşünüyordum da, aradığım *kişi o*. Bundan hiç şüphem yoktu.

Kalp kafayı yönetir.

Yüzünü nazikçe ellerimin arasına aldım. Benim için çok değerli olduğunu hissettim.

"Seni hayatımda hiçbir şeyi sevmediğim kadar çok seviyorum. Seni çok seviyorum. Evlen benimle, Christine."

Yazar Hakkında

Guinness Dünya Rekorları'na göre James Patterson, *New York Times*'in en çok satan yazarları arasında diğer tüm yazarlardan daha fazla almıştır. İlk romanının 1977 yılında Edgar Ödülü'nü kazanmasından bu yana James Patterson'ın kitapları 240 milyondan fazla satmıştır. *Kiss the Girls* ve *Along Came a Spider* gibi son yirmi beş yılın en popüler dedektiflik serisi olan Alex Cross romanlarının yazarıdır. Bay Patterson ayrıca San Francisco'da geçen ve çok satan Kadınlar Cinayet Kulübü romanlarını ve Dedektif Michael Bennett'in yer aldığı tüm zamanların en çok satan New York dedektiflik serisini yazmaktadır.

James Patterson ayrıca Maximum Ride, Daniel X, Witch & Wizard ve Middle School serileri de dahil olmak üzere genç okuyucular için kitaplar yazmaktadır. Bu kitaplar toplamda ulusal çok satanlar listelerinde 220 haftadan fazla yer almıştır.

Kitaplara ve okumaya olan tutkusu, James Patterson'ın yetişkinlere çocuklar için en iyi kitapları bulmanın kolay bir yolunu sunmak için ReadKiddoRead.com web sitesini kurmasına yol açtı. Tam zamanlı olarak yazıyor ve ailesiyle birlikte Florida'da yaşıyor.

jamespatterson.com

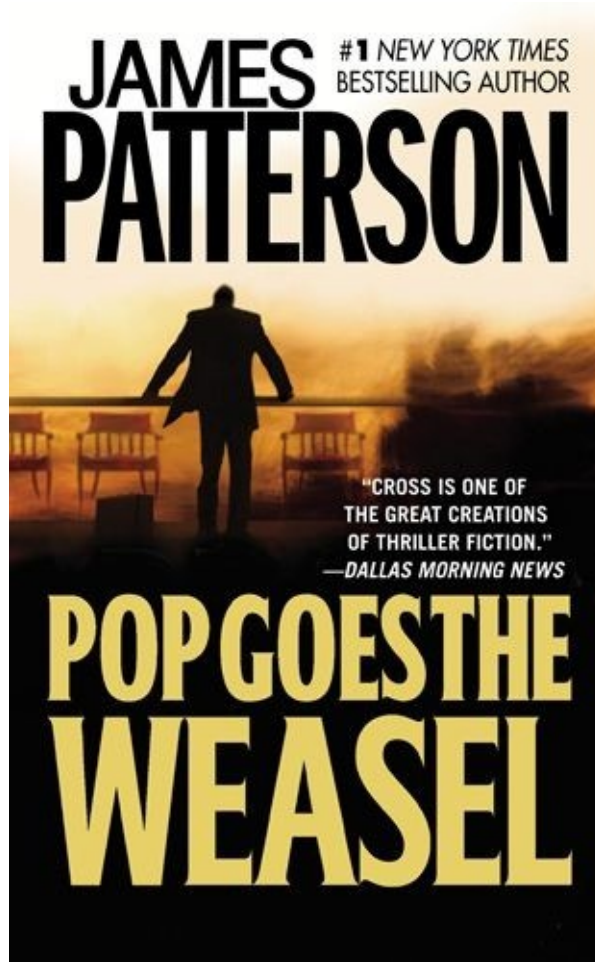

James Patterson'ı [Facebook](https://www.facebook.com/jamespatterson)'ta takip edin.

ÜCRETSİZ James Patterson uygulamasını indirin.

Dedektif Alex Cross aşıktır ama mutluluğu bir dizi tüyler ürpertici cinayet tarafından tehdit edilmektedir.

Bir sonraki Alex Cross romanından bir alıntı için sayfayı çevirin.

GEOFFREY SHAFER, H. Huntsman & Sons'dan aldığı tek düğmeli mavi blazer ceket, beyaz gömleği, çizgili kravatı ve dar gri pantolonuyla sabah yedi buçukta şehirdeki evinden çıktı ve siyah Jaguar XJ12'sine bindi.

Jaguar'ı garaj yolundan yavaşça geri geri çıkardı, sonra gaza bastı. Şık spor araba, Washington, D.C.'nin lüks Kalorama semtindeki Connecticut Bulvarı'ndaki dur işareti varmadan elliye fırladı.

Shafer kalabalık kavşağa ulaştığında durmadı. Gaza basıp hızını arttırdı.

Altmış beşle gidiyordu ve Jaguar'ı caddeyi çevreleyen görkemli tarla taşı duvara çarpmak için can atıyordu. Jaguar'ı duvara yaklaştırdı. Kafa kafaya çarpışmayı görebiliyor, gözünde canlandırabiliyor, her yerinde hissedebiliyordu.

Mümkün olan son saniyede, ölümcül kazadan kaçınmaya çalıştı. Direksiyonu sertçe sola kırdı. Spor araba cadde boyunca balık kuyruğu şeklinde ilerledi, lastikler gıcırıyor ve yanıyordu, havada yoğun bir lastik kokusu vardı.

Jaguar patinaj yaparak durdu, caddede ters yöne girdi, ön cam parlak siyah bakışlarını karşıdan gelen trafiğe dikti.

Shafer tekrar gaza bastı ve karşıdan gelen trafiğe *karşı* başladı. Her araba ve kamyon yüksek sesle, sürekli korna çalmaya başladı.

Shafer nefesini tutmaya ya da yönünü bulmaya bile çalışmadı. Yol boyunca hızla ilerledi.

hız kazanarak ilerledi. Rock Creek Köprüsü'nden hızla geçti ve sola döndü, sonra bir kez daha sola dönerek Rock Creek Parkway'e girdi.

Dudaklarından küçük bir acı çığlığı kaçtı. İstemsizdi, hızlı ve beklenmedik bir şekilde gelmişti. Bir anlık korku, zayıflık.

Gaz pedalına tekrar bastı ve motor kükredi. Yetmişle gidiyordu, sonra seksene bastı. Yavaş hareket eden sedanların, spor araçların, isle kaplı bir A&P dağıtım kamyonunun yanından zig zag çizerek geçti.

Artık sadece birkaç korna çalıyordu. Park yolundaki diğer sürücüler dehşete düşmüş, korkudan akıllarını kaçırmışlardı.

Rock Creek Parkway'den saatte elli mil hızla çıktı, sonra tekrar gaza bastı.

P Caddesi o saatte park yolundan bile daha kalabalıktı. Washington yeni uyanmış ve işe gitmek için yola çıkmıştı. Connecticut'taki o davetkâr taş duvarı hâlâ *görebiliyordu*. Durmamalıydı. Başka bir kaya gibi sağlam nesne aramaya başladı, çok sert vurabileceği bir şey arıyordu.

Dupont Circle'a yaklaşırken saatte 80 mil hız yapıyordu. Bir yer roketi gibi ileri fırladı. Kırmızı ışıktaki iki sıra trafik birikmişti. Buradan çıkış yok, diye düşündü. Sağa ya da sola gidecek hiçbir yer yoktu.

Bir düzine arabaya arkadan çarpmak istemiyordu! Sıradan bir Chevy Caprice'e, bir Honda Accord'a, teslimat kamyonuna çarparak bu işi, yani hayatını sonlandıramazdı.

Direksiyonu şiddetle sola kırdı ve doğuya doğru gelen trafik şeritlerinin arasına daldı. Tozlu, kir pas içindeki ön camların ardındaki paniklemiş, inanmayan yüzleri görebiliyordu. Kornalar çalmaya başladı, tiz bir korku senfonisi.

Bir sonraki ışıktan geçti ve karşıdan gelen bir cip ile bir beton mikseri kamyonunun arasına zar zor girdi.

M Caddesi'nden hızla Pennsylvania Bulvarı'na indi ve Washington Circle'a doğru ilerledi. George Washington Üniversitesi Tıp Merkezi ilerideydi - mükemmel bir son mu?

Metro devriye arabası birdenbire ortaya çıktı, siren sesi protesto çığlıkları atıyor, dönen tepe lambası parıltıyor ve kenara çekmesini işaret ediyordu. Shafer yavaşladı ve kaldırıma yanaştı.

Polis aceleyle Shafer'ın arabasına doğru koştu, eli kılıfındaydı. Korkmuş ve emin görünmüyordu.

"Arabadan inin bayım," dedi polis emredici bir sesle. "Hemen arabadan ."

Shafer birden kendini sakin ve rahatlamış hissetti. Vücudunda hiçbir gerginlik kalmamıştı.

"Pekala. Pekala. Ben çıkıyorum. Sorun yok." "Ne kadar hızlı gittiğini biliyor musun?" diye sordu polis tedirgin bir sesle, yüzü kıpkırmızı olmuştu. Shafer polisin elinin hâlâ silahında olduğunu fark etti.

Shafer dudaklarını büzdü, vereceği cevabı düşündü. "Otuz civarı diyebilirim, Memur Bey," dedi sonunda. "Belki hız sınırının biraz üzerinde."

Sonra bir kimlik kartı çıkarıp uzattı. "Ama konuda bir şey yapamazsınız. Ben İngiliz Büyükelçiliği'nde çalışıyorum. *Diplomatik dokunulmazlığım* var."

O GECE, işten eve dönerken, Geoffrey Shafer yine kontrolünü kaybettiğini hissetmeye başladı. Kendini korkutmaya başlamıştı.

Tüm hayatı, oynadığı Dört Atlı adlı fantastik bir oyunun etrafında dönmeye başlamıştı. Oyunda Ölüm adlı oyuncuydu. Oyun onun için her şeydi, hayatının gerçek anlamı olan tek parçasıydı.

İngiliz Büyükelçiliği'nden şehrin öbür ucuna, Kuzeybatı'daki Petworth bölgesine kadar hızla gitti. Orada olmaması gerektiğini biliyordu, sık bir Jaguar'ın içindeki beyaz bir adam. Yine de kendine engel olamıyordu, tıpkı o sabah olduğu gibi.

Petworth'a varmadan hemen önce arabayı durdurdu. Shafer dizüstü bilgisayarını çıkardı ve diğer oyunculara, Atlılar'a bir mesaj yazdı.

ARKADAŞLAR,

WASHINGTON'DA ÖLÜM KOL GEZİYOR.

OYUN BAŞLADI.

Jaguar'ı tekrar çalıştırdı ve Petworth'e doğru birkaç blok daha sürdü. Her zamanki gibi çirkin ve kışkırtıcı fahişeler Varnum ve Webster caddelerinde bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başlamışlardı bile. Titreşimli mavi bir BMW'den "Nice and Slow" adlı bir şarkı çalıyordu Ronnie McCall'ın tatlı sesi akşamın ilk ışıklarına karışıyordu.

Kızlar ona el salladı ve büyük, düz, dolgun ya da sarkık göğüslerini gösterdi. Birçoğu renkli büstiyerler ve bunlara uygun seksi pantolonlar ve sivri topuklu parlak gümüş veya kırmızı platform ayakkabılar giyiyordu.

On altı yaşlarında görünen ve alışılmadık derecede güzel bir yüzü olan küçük siyah bir kızın yanında yavaşlayarak durdu. Bacakları bu kadar ufak tefek bir vücuda göre uzun ve inceydi. Onun zevkine göre çok fazla makyaj yapıyordu. Yine de kıza karşı koymak zordu, o zaman neden karşı koysun ki?

"Güzel araba. Jaguar. Çok beğendim," diye mırıldandı, sonra gülümsedi ve dudaklarıyla seksi *bir o* harfi yaptı. "Siz de çok tatlısınız, hanımefendi."

O da ona gülümsedi. "Atla o zaman. Bir deneme sürüşü yapalım. Bakalım bu gerçek aşk mı yoksa sadece karasevda mı?" Hızlıca sokağa göz gezdirdi. Diğer kızlardan bu köşede çalışmıyordu.

"Tam hizmet için yüz dolar, tatlım?" diye sordu küçük, sıkı poposunu Jaguar'ın içinde oynatırken. Parfümü sakız gibi kokuyordu ve

Sanki içinde yıkanmış gibiydi.

"Dediğim gibi, arabaya bin. Yüz dolar benim için küçük bir nakit."

Onu Jaguar'la almaması gerektiğini biliyordu ama yine de onu bir gezintiye çıkardı. Artık kendine engel olamıyordu.

Kızı Washington'un Shaw denilen bir bölgesindeki küçük, ağaçlık bir parka getirdi. Arabayı gözden saklayan köknar ağaçlarından oluşan bir çalılığın içine park etti. Fahişeye baktı, düşündüğünden daha küçük ve gençti.

"Kaç ?" diye sordu.

"Kaç yaşında olmamı istiyorsun?" dedi ve gülümsedi. "Tatlım, önce paraya ihtiyacım var. İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun."

"Evet. Ama ya sen?" diye sordu.

Elini cebine attı ve bir sustalı bıçak çıkardı. Bir anda boğazına dayadı.

"Bana zarar verme," diye fısıldadı. "Sadece sakın ol."

"Arabadan çık. Yavaşça. Sakın bağırayım deme. Sakın ol."

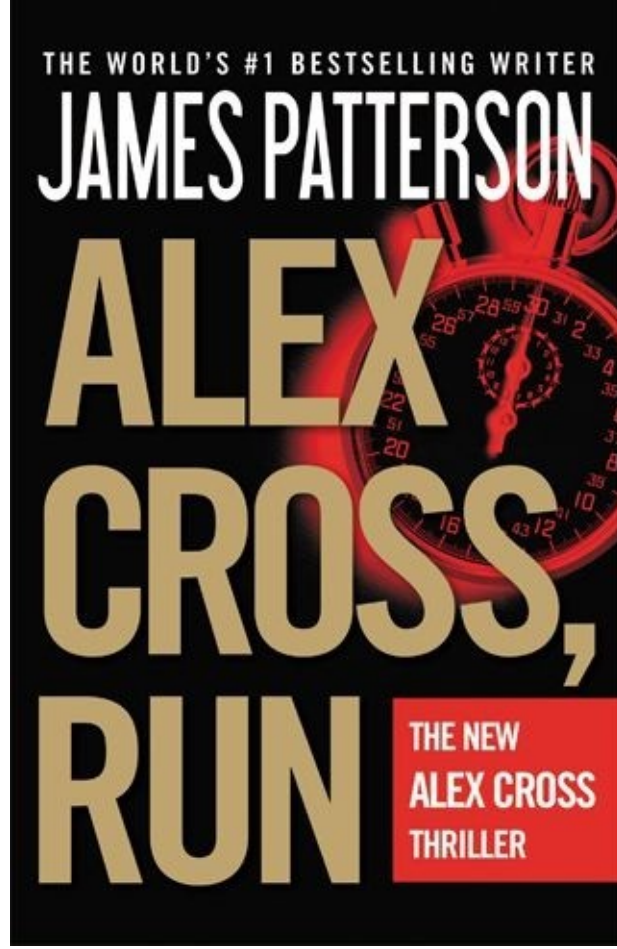
Shafer onunla birlikte dışarı çıktı, yakın duruyordu, bıçak hâlâ boğazının çukuruna bastırılmıştı.

"Bunların hepsi sadece bir oyun, sevgilim," diye açıkladı. "Benim adım Ölüm. Sen çok şanslı bir kızsın. Ben en iyi oyuncuyum."

Sanki bunu kanıtlamak istercesine, onu ilk kez bıçakladı.

[Genişletilmiş alıntıyı](#) bir okuyun ve *Pop Goes the Weasel* hakkında daha fazla bilgi edinin.

Dedektif Alex Cross üç seri katilin peşinde, ama onun peşinde başka biri mi var?

Yeni Alex Cross romanından bir alıntı için sayfayı çevirin.

HER GÜN ÇIPLAK BİR KIZIN TELEFONA CEVAP VERDİĞİNİ GÖRMÜYORUM.
Kapıyı .

Beni yanlış anlamayın, yirmi yıllık kanun uygulayıcısıyım, geldi. Sadece o kadar sık değil.

"Garsonlar siz misiniz?" diye sordu bu kız. Gözlerinde parlak ama boş bir bakış vardı, bu da bana coşku veriyordu ve içeriden ot kokusu geliyordu. Müzik de gümbür gümbürdü, uzun süre dinlemek zorunda kalırsam bileklerimi kesmek istememe neden olacak türden acımasız bir tekno.

"Hayır, biz garson değiliz," dedim ve rozetimi gösterdim. "Metro polisiz. Ve hemen şimdi üzerine bir şeyler giymelisin."

Hiç etkilenmemişti bile. "Garsonların olması gerekiyordu," dedi özellikle kimseye söylemeden. Bu beni aynı anda hem üzdü hem de iğrendirdi. Bu kız henüz liseyi bile bitirmemiş gibi görünüyordu ve tutuklamak için burada olduğumuz adamlar onun babası olacak yaşıydı.

Giriş ekibindeki kadın memurlardan birine "Giysilerini giymeden önce kontrol et," dedim. Benim dışımda beş üniformalı polis, Gençlik ve Aile Hizmetleri'nden bir temsilci, Fuhuş Birimi'nden üç dedektif ve arkadaşım John Sampson da dahil olmak üzere İkinci Bölge'den üç kişi daha vardı.

İkinci Bölge Georgetown'dır - Fuhuş Birimi için alışıldık bir yer değildir. Vardığımız N Caddesi'ndeki beyaz tuğlalı ev, mahalle için tipik bir evdi ve muhtemelen değeri beş milyonun üzerindeydi. Altı ay önceden vekâleten ödenen kiralık bir mülktü, ancak evraklar DC'nin en çok talep gören plastik cerrahlarından biri olan Dr. Elijah Creem'e kadar uzanıyordu. Anlayabildiğimiz kadarıyla Creem bu "endüstri partilerinin" masraflarını karşılıyordu ve ortağı Josh Bergman da göz boyamayı sağlıyordu.

Bergman, M Caddesi'ndeki bir ofiste faaliyet gösteren yasal bir mankenlik ajansı olan Cap City Dolls'un sahibiydi ve yeraltı et ticaretinde de bir kolu olduğu söyleniyordu. Departmandaki dedektifler, Bergman'ın bir eliyle yasal ajansını yönetirken, diğer eliyle de egzotik dansçılar, gecelik eskortlar, masözler ve porno "yetenekleri" gönderdiğinden oldukça emindi. Anlayabildiğim kadarıyla, ev şu anda "yeteneklerle" doluydu ve hepsi aşağı yukarı on sekiz yaşlarında görünüyordu. Azın üzerinde duruyorum.

Bu iki pisliği yakalamak için sabırsızlanıyordum.

Kamera kayıtları Creem ve Bergman'ın o gece saat yedi civarında Minibar'da, dokuz buçukta da parti evinde olduklarını gösteriyordu. Artık sadece onları dumanla dışarı atma oyunuydu.

Kapalı fuayenin ötesinde parti tüm hızıyla devam ediyordu. Ön salon ve resmi oturma odası tıklım tıklımdı. Bir yanda Queen Anne mobilyaları ve parke zemin, diğer yanda yarı giyinik, müzik eşliğinde tepinen ve plastik bardaklarla içki içen çocuklar.

Sampson üniformalılardan birine, "Herkesin bu ön odada tutulmasını istiyorum," diye bağırdı. "Bu ev için her zaman arama iznimiz var, o yüzden aramaya başlayın. Uyuşturucu, nakit para, defterler, randevu defterleri, cep telefonları, her şeyi kontrol ediyoruz. Ve şu lanet müziği de kapatın!"

Ekibin yarısını evin önünü güvene almak için bıraktık ve geri kalanını daha fazla partinin olduğu arka tarafa götürdük.

Açık mutfakta, mermer kaplı büyük adada büyük bir strip poker oyunu gibiydi. Yarım düzine kaslı adam ve bunun iki katı kadar iç çamaşırılı kız etrafta durmuş kart tutuyor, içiyor ve birkaç sigara dağıtıyordu.

Biz içeri girerken birkaçı kaçışmaya başladı. Kızlardan birkaçı çığlık dışarı kaçmaya çalıştı ama biz çoktan yolu kapatmıştık.

Sonunda biri müziği kesti.

"Elijah Creem ve Joshua Bergman nerede?" Sampson odadakilere sordu. "Bana doğru cevap veren ilk kişi buradan bedava çıkış bileti kazanacak."

Siyah dantel sütyen ve kısa pantolon giymiş sıska bir kız merdivenleri işaret etti. Göğsünün geri kalanına oranla büyüklüğüne bakılırsa, tahminimce Dr. Creem ile en az bir kez bıçak altına yatmıştı.

"Yukarıda," dedi.

"Kaltak," diye mırıldandı biri nefesinin altında.

Sampson onu takip etmem için parmağıyla işaret etti ve yukarı çıktık.

"Artık gidebilir miyim?" diye seslendi arkamızdan.

Sampson, "Önce sözünüzün ne kadar doğru olduğunu görelim," dedi.

İkinci kattaki salona vardığımızda boştu. Tek ışık, merdivenlerin yanındaki parlak antika bir masanın üzerindeki tek bir elektrikli kasırga lambasıydı. Duvarlarda binicilikle ilgili portreler ve evin arka tarafındaki kapalı çift kapının önünde son uzun bir Doğu yolluk vardı. Buradan bile diğer taraftan gelen müzik sesini duyabiliyordum. Bu sefer eski tarzdı. Talking Heads, "Burning Down the House."

Dikkat et, peşinde olduğun şeyi . Güzel bebekler, garip ama yabancı değiller.

Gülüşmeleri ve iki farklı erkek sesini de duyabiliyordum. " böyle, tatlım. Biraz daha yaklaş. Şimdi külotunu indir." "Evet, işte bankadaki para diye buna denir."

Sampson bana kusacakmış ya da birini öldürecekmiş gibi bir bakış attı.

"Hadi yapalım şunu," dedi ve koridora çıkmaya başladık.

"POLİS! !"

Sampson'ın sesi her şeyin üzerinde gürledi. Maun panelli kapıya sert bir vuruş yaptı -kendi versiyonu olan vur ve duyur- ve sonra kapıyı fırlatıp açtı.

Elijah Creem hemen içeride duruyordu, resimlerinde gördüğüm kadar derli toplu görünüyordu; geriye doğru taranmış sarı saçları, kare şeklinde yarık çenesi, mükemmel kaplamaları vardı.

O ve Bergman tamamen giyinikti. Diğer üçü o kadar değil. Bergman'ın önünde bir iPhone vardı ve kral boy kızak yatağın üzerinde sahneledikleri tuhaf küçük ménage à trois'in videosunu çekiyordu.

Kızlardan biri dümdüz uzanmıştı. Sütyeninin önü açıktı ve parlak pembe tangası ayak bileklerine kadar inmişti. Ayrıca yatağın kenarındaki uzun gri metal bir tanka bağlı bir tür şeffaf solunum maskesi takıyordu. Kızın üstündeki çocuk, gözlerinin etrafındaki siyah göz bağı dışında çıırılçıplaktı, diğer kız ise elinde küçük bir dijital kamerayla onun üzerinde duruyor ve başka bir açıdan daha fazla video çekiyordu.

"Bu da ne böyle?" Creem dedi ki.

"Benim sorum da tam olarak buydu," dedim. "Kimse kımıldamasın."

Maskeli kız hariç hepsi gözlerini kocaman açmış bize bakıyorlardı. Kendinde değil gibiydi.

"Tankın içinde ne var?" Sampson ona doğru giderken ben de "Tankta ne var?" diye sordum.

"Bu nitröz oksit," dedi Creem. "Sadece sakın . O iyi." John ona

"Canın cehenneme," dedi ve maskeyi kızın üzerinden indirdi.

Azotun yarattığı vızıltı oldukça kısa sürüyor ama bu çocukların kullandığı tek şeyin bu olduğunu bir an bile düşünmedim. Komodinin üzerinde daha fazla XTC olduğunu tahmin ettiğim birkaç mavi tablet vardı. Ayrıca birkaç küçük kahverengi cam şişe, muhtemelen amil nitrat yarısı boş bir beşlik Cuervo Reserva.

Creem gözlerimin içine bakarak, "Beni dinle" dedi. Anladığım kadarıyla buradaki elebaşı oydu. "Köşedeki evrak çantasını görüyor musun?"

"Elijah? Ne yapıyorsun?" Bergman sordu ama Creem cevap vermedi. Odada sadece ikimiz varmışız gibi hâlâ beni izliyordu.

"O çantada içinde otuz bin dolar olan bir zarf var," dedi.

Sonra antika dolabın üzerindeki kahverengi deri çantadan yatak odasının arka tarafındaki üç pencereden birine doğru dikkatle baktı. Püsküllü perdelerin hepsi çekilmişti ama ne yapmak istediği çok açıktı.

"Sence otuz bin dolar ne kadar zaman eder?" dedi.

Her şey hakkında inanılmaz derecede soğukkanlıydı. Ve kibirli. Sanırım tamamen benim yapmamı bekliyordu.

"Pencereden tırmanacak bir tipe benzemiyorsun Creem," dedim. "Normalde hayır," dedi. "Ama eğer kim olduğumu biliyorsan, o zaman benim Burada tehlikede olan çok şey var - bir aile, bir tıbbi uygulama -"

"Sadece geçen yıl altı buçuk milyon gelir elde ettik," dedim. "Kayıtlarımıza göre."

"Bir de tabii ki bu şehirde paha biçilemez olan itibarım var. Ne diyorsunuz dedektif? Anlaştık mı?"

Kafasında pencerenin yarısını çoktan aşmış olduğunu söyleyebilirdim. Bu, istediğini elde etmeye alışkın bir adamdı.

Ama yine de ben on yedi yaşında, kendi imajıyla sorunu olan bir kız değildim.

"Sanırım en iyi ortağım ifade etti," dedim ona. "Ne demiştin John?" "Canın cehenneme gibi bir şey," dedi Sampson. "Bu çocuklar kaç yaşında, Creem?"

Dr. Creem'in üstün etkisi ilk kez tam ortadan çatlamış gibiydi. Aptalca sırtışı kayboldu ve gözleri daha hızlı hareket etmeye başladı.

"Lütfen," dedi. "Geldiği yerde daha çok para var. Çok daha fazla. Eminim bir çözüm bulabiliriz."

Ama bu adamla işim çoktan bitmişti. "Sessiz kalma hakkına sahipsin -"

"Yalvarmak istemiyorum."

"O zaman yapma," dedim. "Söyleyeceğin her şey sana karşı kullanılabilir ve kullanılacaktır -"

"Tanrı aşkına, beni mahvedeceksin! Bunu anlıyor musun?"

Sadece narsisizm bile şaşırtıcı. Burada ne yaptığına dair bilgisizliği daha da fazlaydı.

"Hayır, Dr. Creem," dedim onu çevirip kelepçeleri takarken. "Bunu zaten kendinize yaptınız."

ELIJAH CREEM'İN ÖLÜMÜNDEN İKİ AY SONRA

TALİHSİZ SKANDAL manşetlere çıktığında, bir değişiklik yapmaya hazırды. Büyük bir değişiklik. Biraz zaman, iyi bir avukat ve bolca paranın neler yapabileceği inanılmazdı.

Tabii ki, henüz ormandan çıkmamıştı. Ve nakit sonsuza kadar sürmeyecekti. Miranda'nın bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa tabii. Bugünlerde onunla sadece kendi avukatı aracılığıyla konuşuyordu ve müstakbel eski Bayan Creem onları Newport'taki ailesinin evine gönderdiğinden beri Chloe ya da Justine'i görmesine izin verilmiyordu. Avukatın söylediğine göre okul yılını orada tamamlayacaklardı.

Kızların sessizliği de sağır ediciydi. Sarışın güzellerinin üçü de -Miranda, Justine, Chloe- tıpkı bir kapıyı kapatır gibi hızla ona sırtlarını .

geline, Dr. Creem'in (ya da Dr. Creep'in, daha az tuzlu birkaç paçavranın ona taktığı isimle) Joshua Bergman'ın maalesef reşit olmayan birden fazla çırağıyla seks karşılığında cerrahi prosedürleri takas ettiği basında yer aldığından beri, bırakın kayıt yaptırmayı, konsültasyon bile yapılmamıştı. Bu ve Creem'in evindeki bilgisayarda biriktirdiği küçük video koleksiyonu arasında, mahkemeye çıkmaları halinde hapis cezası alma olasılığı hâlâ çok yüksekti.

İşte bu yüzden Elijah Creem'in bunun olmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu. Eski klişe neydi? *Bugün hayatınızın geri kalanının ilk günü mü?*

Evet, gerçekten. Ve bunu değerlendirecekti.

Joshua telefonda ona, "Hapse giremem Elijah," dedi. "*İstemediğimi* söylemiyorum. Yani, *yapamam*. Gerçekten orada başarılı olabileceğimi sanmıyorum."

Creem daha iyi duyabilmek ve M Caddesi'nden geçenler tarafından duyulmamak için elini kulağındaki Bluetooth'un üzerine koydu.

"Sen benden daha iyisin, Joshua. En azından sık seviyorsun." "Ben ciddiym, Elijah."

"Şaka yapıyorum, Josh. Ve inan bana, ben de senden daha istekli . Bu yüzden işin noktaya gelmesine izin vermeyeceğiz."

"sen?" Bergman sordu. "Sesin bir tuhaf geliyor." "Maske yüzünden," dedi Creem ona.

"Maske mi?"

"Evet. Ben de sana bunu söylemeye çalışıyordum. Planlarda bir değişiklik oldu."

Maske, insan vücudundan kalıplanmış ustaca bir lateks bileşimiydi.

Formlar. En yeni şey. Creem skandal patlak verdiğinden beri bunu deniyordu ve kendi ünlü yüzü sosyal bir sorumluluk haline gelmişti. Şimdi, Design Within Reach'in önündeki cam vitrinin önünden geçerken, kendi yansımasını zar zor tanıyordu. Tek gördüğü çirkin, yaşlı bir adamdı; solgun bir cilt, çökmüş yanaklar ve karaciğer lekeli bir kafa derisi üzerinde kuru, gümüş rengi saçlardan geriye kalan acınası bir kalıntı. Aslında muhteşemdi. Hatta şiirseldi. Yansımadaki yaşlı adam da en az Dr. Creem'in bugünlerde hissettiği kadar harap görünüyordu.

Koyu çerçeveli gözlükler gözlerinin etrafındaki açıklıkları maskeliyordu. Dudakları sıkı ve rahatsız edici olsa da, maske takılıyken konuşabileceği, içebileceği, yemek yiyebileceği -herhangi bir şey- kadar da biçime uygundu.

"Bunun işe yarayacağından emin olana kadar sana haber vermek istemedim," dedi Creem Bergman'a, "ama sana bir sürprizim var."

"Ne demek istiyorsun? Ne tür bir sürpriz?" Bergman sordu.

"Joshua, Fort Lauderdale'i hatırlıyor musun?"

Cevap vermeden önce hatta uzun bir duraklama oldu.

"Elbette," dedi sessizce.

"Bahar tatili, 1988."

"Hatırladığımı söyledim," diye tersledi Bergman ama sonra tekrar yumuşadı.

"O zamanlar sadece bir çift fetüsdük."

"Uzun zaman geçtiğini biliyorum," dedi Creem. "Ama bunu çok düşündüm ve sessizce gecenin karanlığına karışmaya hazır değilim. Siz hazır mısınız?"

"Tanrım hayır," dedi Bergman. "Ama sen-"

"Ne dediğimi biliyorum. O uzun zaman önceydi. Bu ise şimdi."

Creem arkadaşının uzun, yavaş bir nefes aldığını duydu.

"Tanrım, Elijah," dedi. "*Gerçekten mi?*"

Sesi korkmuş gibiydi ama daha çok heyecanlanmış gibiydi. Mousy eğilimlerine rağmen, Bergman'ın harika bir şekilde çarpık bir çizgisi de vardı. Cinayetler onu her zaman Creem'den daha çok heyecanlandırmıştı.

Creem için bunlar şey kadar katartıktı. Sona giden bir yol. Ve bu sefer, tamamen yeni bir gündemi vardı.

"Yani... bu gerçekten oluyor mu?" dedi Bergman.

"Benim için öyle," dedi Creem ona.

"Ne zaman?"

"Şu anda. Konuştuğumuz gibi dışarı çıkmasını bekliyorum."

"Peki, dinleyebilir miyim?"

"Elbette," dedi Creem. "Neden aradığımı sanıyorsun? Ama daha fazla konuşmak yok. İşte geliyor."

CREEM KENDİNİ AŞAĞI SOKAĞIN KARŞISINDA KONUMLANDIRDI. KÖPEK YOGASI Akşam yedi kırk beşteki ders . Potomac Caddesi'ne ilk çıkanlar arasında uzun boylu, orantılı bir sarışın olan Darcy Vickers da vardı.

Uzun ya da sarışın kısmını üstlenemezdi ama orantılı unsurların hepsi onun sayesinde. Darcy'nin geniş göğsü, kaşlarının ve dudaklarının mükemmel simetrik kavis ve güzelce inceltilmiş kalçaları Dr. Creem'in en iyi çalışmalarından bazılarını temsil ediyordu.

Darcy Vickers şimdiye kadar minnettarlığının ilk damlasını bile ifade etmemişti. Ona göre dünya onun uşaklarıyla doluydu. Gerçekten de tipik bir örnekti; steroid bir hak duygusuna ve mümkün olduğunca uzun süre güzel kalmak için umutsuz bir ihtiyaca sahip bir K Street lobicisi.

Hepsi çok tanıdık. Eve çok yakın, gerçekten.

Dean & Deluca'nın dışında beklerken, kadın bugünlerde onun gibi kadınlar ne yemeye tenezzül ediyorsa onu almak için içeri koştu. Kasadaki sırayı beklerken, cep telefonu ile umursamaz bir şekilde konuşmasını izledi. Sonra tekrar caddenin karşısına geçti ve Darcy'nin Bimmer'ının park edildiği garaja doğru arnavut kaldırımını onu takip etti.

Çok fazla mesafe koymaya gerek yoktu. O sadece rüzgârlık ve ortopedik ayakkabılar giymiş bir moruktu ve dünyanın Darcy Vickers'ları için görünmezdi. Garajın ıssız üçüncü katına ulaştıklarında aralarındaki mesafeyi yirmi metreden daha aza indirmişti.

Darcy elindeki kumandaya bastı ve Bimmer'ın bagajı yumuşak bir klik sesiyle açıldı. İşte o zaman hamlesini yaptı.

"Affedersiniz, Miranda?" dedi yarı ürkek bir sesle.

"Üzgünüm, hayır," dedi Darcymarket çantasını ve mor yoga matını bir bakış bile atmadan bagaja bırakarak.

"Komik," dedi. "Ona çok benziyorsun." Kadın cevap ver, aralarındaki o görünmez kişisel alan çizgisini aşarak daha da yaklaştı. "Aslında neredeyse tıpatıp ona benziyorsunuz."

Şimdi arkasını döndüğünde, yüzündeki sıkıntı botokstan bile belli oluyordu.

"Dinle," dedi, "kabalık etmek istemem-" "Asla yapmazsın, Miranda."

Adam tam üzerine geldiğinde, kadın onu savuşturmak için elini uzattı. Ama Dr. Creem görüldüğü yaşlı adamdan daha güçlüydü. Darcy Vickers'dan da güçlüydü. Darcy seslenmeye çalışırken sol eli ağzını kapattı.

"Benim, tatlım," diye fısıldadı. "Kocan. Ve endişelenme. Her şey affedildi."

Biftek bıçağını karnının derinliklerine saplamadan önce, kadının gözlerindeki şaşkınlığı görece kadar uzun bir süre durakladı. Bir neşter iyi olurdu ama şimdilik kendi mesleğinin aletlerinden uzak durmak en iyisi gibi görünüyordu.

Darcy Vickers'ın ciğerlerindeki tüm hava bir anda boşalır gibi oldu ve öne doğru yığılıp orta yerinden büküldü. Bıçağı çıkarmak için biraz uğraştı ama sonra bıçak bir anda serbest kaldı.

Creem hızlı bir bacak hareketiyle kadının ayak bileklerini yerden kesti ve onu bagaja doğru kaldırdı. Kadın hiç debelenmedi bile. Sadece birkaç guruldama sesi duyuldu, ardından yarım yamalak alınan birkaç nefesin gırtlaktan kesilmesi geldi.

Her şeyin telefondan Bergman'ın kulaklarına ulaştığından emin olmak için iyice yaklaştı. Sonra tekrar bıçakladı, bu sefer göğsüne. Ve bir kez daha aşağıya, femoral arteri hızlı, L şeklinde bir hareketle açtı, böylece iyileşme şansı olamazdı.

Hızla çalışarak kadının uzun sarı saçlarından bir tutamı eline aldı ve bıçağın tırtıklı kenarıyla kesti. Sonra bir tane daha kesti, bir tane daha kesti, bir tane daha kesti, neredeyse bitene kadar, kafa derisinin yırtık yamalar halinde görüldüğü yere kadar kesti. Sadece bir avuç dolusu saçı kendine ayırdı, Ziploc poşetine koydu ve geri kalanını kızın vücudunun etrafında tutamlar halinde bıraktı.

Yaşadığı kadar çirkin bir şekilde öldü. Ve Dr. Creem şimdiden kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı.

İşi bittiğinde Creem bagajı kapattı ve M Sokağı'na inen en yakın merdivenleri kullanarak uzaklaştı. Garajdan çıkıp kaldırıma çıkana kadar konuşmadı.

"Joshua?" dedi. "Hala orada mısın?"

Bergman'ın cevap vermesi birkaç saniye sürdü. "Ben... buradayım," dedi. Nefesi hırıltılıydı, sesi fısıltıyı ancak aşırıyordu.

"Sen..." Creem sırttı ama biraz da iğrenmişti. "Joshua, mastürbasyon mu yapıyordun?"

"Hayır," dedi arkadaşı çok hızlı bir şekilde. Bergman'ın her şeye rağmen ironik bir anlayışı vardı. "Bitti mi?" diye sordu sonra.

Creem, "İmzalandı, mühürlendi, teslim edildi," dedi. "Ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsun." "Evet," dedi Bergman.

"Sıra sende, eski dostum. Ne pişirdiğini görmek için

sabırsızlanıyorum." [Genişletilmiş bir alıntıyı](#) okuyun ve *Alex Cross*,

Run hakkında daha fazla bilgi edinin.

Telif Hakkı

Bu kitaptaki karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Telif Hakkı© 1996 James Patterson

Pop Goes the Weasel kitabından alıntıdır telif hakkı© 1999 James Patterson

Alex Cross, Run kitabından alıntıdır telif hakkı © 2013 James Patterson

Yazar fotoğrafı Deborah Feingold

Kapak telif hakkı© Hachette Book Group, Inc. tarafından alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması, yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınması anlamına gelir. Kitaptan materyal kullanmak istiyorsanız (inceleme amaçları dışında), permissions@hbgusa.com adresinden yayıncı ile iletişime geçerek önceden yazılı izin almanız gerekir. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Little, Brown and Company

Hachette Kitap Grubu

237 Park Avenue, New York, NY 10017

littlebrown.com

twitter.com/littlebrown

İlk e-kitap baskısı: Şubat 2003

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Hachette Konuşmacı Bürosu, konuşma etkinlikleri için geniş bir yazar yelpazesi sunmaktadır. Daha fazla bilgi edinmek için hachettespeakersbureau.com adresine gidin veya (866) 376- 6591 numaralı telefonu arayın.

ISBN 978-0-759-52781-2

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.